

СЮЗЪН ЕЛИЗАБЕТ ФИЛИПС ЧАРОВНИК ПО РОЖДЕНИЕ

Част 7 от „Чикаго старс“

Превод от английски: Стамен Стойчев, 2014

chitanka.info

*На Лиъм, чаровник по рождение.
Няма друг като него.*

БЛАГОДАРНОСТИ

Зная, че се очаква от писателите да работят в уединение, но толкова много хора ме подпомагаха и окуражаваха, че аз въобще не се чувствах самотна. Благодарна съм на читателите, които ми изпратиха такива мили имейли и ме насърчаваха в бюлетина на моя уебсайт — www.susanelizabethphilips.com. От него се запознах с Бевърли Тейлър, която беше така любезна да сподели с мен познанията си за източната част на Тенеси. (Не, Сюзън, не бива да го наричаш „Източно Тенеси“). Благодаря и на Адел Сан Мигел за впечатленията ѝ от Тенеси, както и на д-р Боб Милър за консултациите му относно най-често срещаните травми при футболистите. Няколко учители ме запознаха с особеностите в предпочитанията на единайсетгодишните, включително Кели льо Саж и скъпата ми приятелка Сюзън Доенджес. Неколцина очарователни гимназисти дадоха най-доброто от себе си, за да ме осведомят за склонностите на младото поколение. Благодаря на всички тях.

Намирам емоционална опора най-вече в семейството ми — от съпруга ми Бил, сестра ми Лидия, чудесните ми синове и от най-добрите снахи на света Дана Филипс и Глория Тейлър. Освен това всеки ден благодаря на моите талантливи, забавни, интелигентни приятелки сред писателките: Джил Барнет, Дженифър Круиз, Дженифър Грийн, Кристин Хана, Джейн Ан Кренц, Джил Мери Лендис, Кати Линз, Линдзи Лонгфорд, Сюзет Ван, Джули Уачовски и Маргарет Уотсън, както и на всички книгоразпространители и библиотекари, които непрекъснато намират нови читатели на моите книги. Действително оценявам приноса им.

В професионално отношение имам щастието да работя с най-невероятния екип в света, който ме подкрепя в издателствата „Уилям Мороу“ и „Ейвън Букс“, като се започне с редакторката ми Кари Ферън. Истинска радост е да се работи с толкова много изключителни личности от отделите по литература, книгоиздаване, маркетинг, книгопечатане, реклама и продажби. Да, осъзнавам каква съм

късметлийка. Стивън Акселрод е мой агент от началното училище. Имаме страхотно партньорство. Шарън Мичъл, моята способна асистентка, знае как да се справи с всичко и щях да съм изгубена без нея.

И накрая огромни благодарности на сина ми Зак Филипс, който ми позволи да използвам две от песните му „Защо не се усмихваш“ и „Плачи като мен“. Зак, ти си истинска опора.

1

Не всеки ден един мъж може да види бобър без глава да крачи до крайпътната канавка, дори във вълнуващия и ексцентричен свят на Дийн Робилард.

— Дявол да го взе... — промърмори Дийн, удари спирачките на новия си спортен астон мартин ванкуиш и го закова пред бобърчето.

Без да му обръща внимание, животинчето мина покрай него. Голямата опашка се влачеше по чакъла, а остроото носле бе вирнато нагоре. Толкова нависоко, че май нищо не виждаше. По всичко личеше, че е едно много ядосано бобърче.

Несъмнено беше момиче, защото вместо мустакатата, дългоуха и космата глава, от разреза на бобровия костюм стърчеше малко личице с тъмна, мокра от потта коса, завързана небрежно на конска опашка. И тъй като му беше писнало от собствената му потискаща компания и жадуваше за малко разсейване, младият мъж отвори вратата и стъпи на банкетата на шосето в Колорадо. Първо се показаха най-новите му боти от „Долче и Габана“, а след тях последва и останалото — метър и деветдесет и един стоманени мускули, остри като бръснач рефлексии и несравнимо великолепие, съчетано с вроден чар... или поне така обичаше да казва неговият пиар. И не беше далеч от истината, при все че Дийн не беше дори наполовина толкова суетен, на какъвто се правеше пред хората. Но беше удобен начин да ги държи на разстояние и да не ги допуска твърде близо до себе си.

— Ъ, госпожо... Нуждаете ли се от помощ?

Долните лапи на бобърчето продължиха да шляпат напред в същия ритъм.

— Имаш ли пистолет?

— В момента не е в мен.

— В такъв случай не ми трябваш — отсече създаването и продължи енергично напред.

Дийн се ухили и тръгна след нея. И тъй като късите космати лапи на женския бобър не можеха да си съперничат по бързина с дългите му

крака на футболист, той я настигна само с няколко крачки.

— Хубав ден — подхвана Дийн светски разговор. — Наистина малко по-топъл за края на май, отколкото съм свикнал, но не се оплаквам.

Тя го стрелна със светлозелените си очи, една от малкото части от тялото ѝ, притежаващи извивки. Всичко останало се състоеше от остри ъгли и прави линии, като се започне от деликатните скули, леко вирнатото носле и се стигне до брадичката, достатъчно остра, за да среже стъкло. Но по-надолу всичко се променяше неочаквано. Извита като лък, широка и удивително пухкава горна устна. Долната беше още по-пълна, създавайки смущаващото усещане, че някак си е изскочила от неприлично детско стихче.

— Актьор — процеди тя с лека насмешка. — Все такъв ми е късметът.

— Защо си мислиш, че съм актьор? — премина на „ти“ младият мъж.

— По-красив си от приятелките ми.

— Това ми е проклятието.

— Дори не се преструваш на смутен?

— Налага се да се примиряваме с някои неща — обобщи Дийн философски.

— Братче, каква тежка участ... — промълви тя отвратено.

— Казвам се Хийт — представи се той, когато тя ускори крачка.
— Хийт Чампиън.

— Звучи ми като измислено.

Така беше, но не в смисъла, който тя имаше предвид.

— За какво ти трябва пистолет?

— За да убия бившето си гадже.

— Той ли ти е избирал гардероба?

Тя се извъртя така чевръсто, че бобровата опашка го плесна по крака.

— Няма ли да изчезнеш?

— И да пропусна най-интересното?

Тя погледна назад към спортната му кола — убийствен черен астон мартин ванкуиш с V-образен 12-цилиндров двигател. Бижутото му струваше двеста хиляди долара, но дори тази безбожна сума не се отрази чувствително на огромното му богатство. Да си титулярен

куотърбек в отбора на „Чикаго Старс“, беше почти все едно да притежаваш банка.

Тя едва не си извади окото, докато се опитваше да отмахне слепнат от потта кичур коса от бузата си с бобърската лапа, толкова здраво пришита към костюма, че едва се движеше.

— Няма да ти откажа, ако малко ме повозиш с твоята кола.

— Нали няма да изгризеш тапицерията?

— *Не* се заяждай с мен.

— Извинявай. — За пръв път през този ден Дийн се зарадва, че се е отклонил от магистралата. Кимна към колата. — Скачай.

Тя се поколеба, при все че предложението беше нейно. Накрая се затътри след него. Трябваше да ѝ помогне да се настани — всъщност ѝ отвори вратата — но отстъпи, за да се наслади докрай на зрелището.

Разбира се, най-атраaktivното в костюма беше опашката. Тази гадост се крепеше на една пружина и когато тя се опита да се настани на седалката отдясно на шофьорската, опашката се навири неприлично и я цапардоса по главата. Тя толкова се разстрои, че понечи да откъсне косматата напаст, но не успя и я настъпи.

Дийн се почеса замислено по брадичката.

— Не си ли прекалено жестока към добрия стар бобър?

— Е, дотук беше! — просъска тя и закрачи отново по шосето.

— Извинявай! — извика той след нея, едва сдържайки се да не прихне. — Тъкмо заради подобни коментари жените са изгубили уважението си към мъжкия пол. Срамувам се от себе си. Нека да ти помогна.

След това прояви благоразумието да наблюдава мълчаливо вътрешната ѝ борба между гордостта и умората. Не се учуди, че умората победи. Тя се върна при него и го остави да ѝ помогне да сгъне опашката. Докато я притискаше към гърдите си, той я побутна внимателно вътре. Наложил ѝ се да седне на едната страна на дупето си и да се вира през косматата опашка, за да вижда през предното стъкло. Дийн се настани зад волана. От бобърския костюм се разнасяше мускусна миризма, която му напомни за шкафчетата в мъжката съблекалня в гимназията. Отвори малко прозореца и излезе отново на шосето.

— И така, къде отиваме?

— Право напред, около километър и половина. После завий надясно покрай църквата „Вечен живот“.

Тя се потеше под дебелията боброва кожа като полузащитник на терена, затова Дийн включи климатика на максимум.

— Има ли много възможности за кариера на бобърското поприще?

Съдейки по презрителния ѝ поглед, тя беше съвсем наясно, че той искрено се забавляваше за нейна сметка.

— Рекламирам склада за дървен материал на Бен. Казва се „Големият бобър“. Сега ясно ли е?

— И под реклама разбираш...

— Напоследък бизнеса на Бен не върви много добре... или поне така ми казаха. Пристигнах в града преди девет дни — осведоми го тя и кимна към шосето. — Този път води към Ролинс Крийк и склада на Бен за дървен материал. А по онази магистрала с четирите платна се стига до товарните складове.

— Започвам да се ориентирам.

— Добре. Всеки уикенд Бен се опитва да наеме някой, за да виси край магистралата с плакат, който да привлича купувачи. Аз съм последната балама, която се хвана на тази скапана работа.

— Защото си отскоро в градчето.

— Трудно се намират кандидати за такава работа, при това за два уикенда подред.

— А къде е плакатът? Нищо, няма значение. Сигурно си го захвърлила заедно с главата на бобъра.

— Дори и на теб трябва да ти е ясно, че едва ли мога да се върна пешком в града с бобърска глава на раменете.

Изрече го с тон, подсказващ съвсем ясно, че говори на малоумен. Дийн подозираше, че тя едва ли би се появила в градчето в това атрактивно одеяние, ако имаше дрехи под бобърския костюм.

— Не видях паркирана кола близо до мястото, откъдето те взех — отбеляза той. — Как изобщо си дошла дотук?

— Докара ме жената на собственика, след като камарото ми реши точно тази сутрин да предаде навеки богу дух. Тя трябваше да се върне след час и да ме вземе, но така и не се появи. Точно се опитах да измисля какво да правя, когато зърнах един жалък негодник да

профучава покрай мен със същия форд фокус, за който му помогнах да си изплати кредита.

— Гаджето?

— Бивше.

— Същото, което се каниш да убиеш?

— Продължавай да се преструваш, че се шегувам. — Тя се взря през косматата опашка. — Ето я църквата. Завий надясно.

— Ако те откарам до местопрестъплението, това ще ме превърне ли в съучастник?

— Искаш ли?

— Разбира се. Защо не?

Той зави по тясната неравна улица, където зад буренясали предни морави се виждаха няколко къщи в смесен ранчерски стил. Макар че градчето Ролинс Крийк се намиреше само на трийсетина километра на изток от Денвър, явно нямаше опасност районът да се превърне в популярно курортно селище.

— Ето там, зелената къща, онази с табелата в двора — насочи го тя.

Младият мъж спря пред една постройка с хоросанова мазилка, където метална фигура на елен пазеше редица от слънчогледи до табела с надпис „Стаи под наем“. Някакъв шегобиец беше добавил една буква и надписът вече се четеше „Стаи тоалетни“^[1]. Мръсен сребрист форд фокус беше спрял на алеята за коли. Дългокрака брюнетка бе подпряла небрежно бедро до дясната врата и пушеше цигара. Изправи се рязко, когато видя колата на Дийн.

— Това сигурно е Сали — изсъска бобърът. — Последното увлечение на Монти Загубеняка. Аз бях нейната предшественичка.

Сали беше млада и слаба, с голям бюст и обилен грим, с което явно засенчваше невзрачното бобърче с прилепнала потна коса, макар че появата му в луксозния астон мартин с неотразимия Дийн зад волана донякъде изравняваше резултата. През предното стъкло Дийн видя как от къщата излезе дългокос тип, с псевдоартистичен вид и с малки очила в телени рамки. Това трябва да беше самият Монти. Издокаран с брезентови панталони и трикотажна риза, сякаш сътворена от банда южноамерикански революционери. Беше малко по-възрастен от бобърчето — може би на около трийсет и пет —

определено по-стар от Сали, която навярно нямаше повече от деветнайсет.

Като видя ванкуиша, Монти се закова на място. Сали стъпка фаса с върха на яркорозовия си сандал и остана със зяпнала уста.

Без да бърза, Дийн слезе от колата, заобиколи я и отвори другата врата, за да може бобърчето да приведе в действие убийствения си план. За нещастие, докато се опитваше да стъпи с лапите на земята, опашката ѝ препречи пътя. Тя се опита да я наклони, но опашката щръкна и я цапардоса по брадичката. Това толкова я вбеси, че тя замахна с юмрук по нея, загуби равновесие и се плъосна по лице в краката на Дийн. Опашката се заклати над дупето ѝ като голямо кафяво весло.

Монти се облещи и се втренчи сащисано в нея.

— Блу?

— Това ли е Блу? — изуми се Сали. — Да не би да е клоун или нещо такова?

— Не беше при последната ни среща — промърмори Монти и пренасочи вниманието си от бобърчето, което се опитваше да се надигне на четири лапи, към Дийн. — Кой сте вие?

Типът говореше с онзи нафукан акцент, имитиращ стила на изисканите университети, при което на Дийн му се прииска да изплюе съдъкан тютюн в краката му и да промърмори: „Здрасти, пич“. Но вместо това изрече провлечено:

— Загадъчен непознат. Обичан от някои. Всяващ страх у мнозина.

Озадачен, Монти повдигна вежди, но като видя бобърчето, което най-сетне бе успяло да се изправи, лицето му тутакси доби враждебно изражение.

— Къде е, Блу? Какво направи с него!

— Ти, лъжлив лицемерен боклук, декламиращ тъпи стихчета! — изсъска тя и се затътри по чакълестата алея.

Върху острото ѝ лице блестяха капки пот, а в очите ѝ гореше убийствен пламък.

— Не съм те излъгал — обяви той с покровителствен тон, който раздразни дори Дийн, затова можеше отлично да си представи как се чувства бобърчето. — Никога не съм те лъгал — продължи той. — Всичко ти обясних в писмото.

— Което получих чак след като отказах на трима клиенти и изминах две хиляди километра през цялата страна. И какво заварих, като се добрах до тук? Същият мъж, който през последните два месеца ме умоляваше да напусна Сиатъл и да се преместя тук? Човекът, който ридаеше по телефона като дете, заплашваше, че ще се самоубие, твърдеше, че аз съм най-добрата приятелка, която някога е имал, и единствената жена, заслужаваща доверие? Нищо подобно. Вместо това намерих писмо, в което се обясняваше, че мъжът, който ми се кълнеше, че освен мен нищо друго не го задържа на този свят, вече не се нуждае от мен, защото се влюбил в деветнайсетгодишно момиче. Писмо, което ме поучаваше да не се ожесточавам, задето пътищата ни са се разминали. Дори не събра смелост да ми го кажеш в лицето!

Сали изскочи напред и заговори с искрено настървение:

— Всичко това се случи, защото си командаджийка, Блу.

— Та ти дори не ме познаваш!

— Монти ми разказа всичко. И не го казвам от злоба или защото съм кучка, но няколко сеанса при психиатър няма да ти се отразят зле. Навярно ще ти помогнат да се избавиш от завистта към чуждия успех, особено към успеха на Монти.

Бузите на Бобри пламнаха.

— Монти си изкарва хляба, като критикува настървено стиховете на другите и пише курсовите работи на колежанчетата, които ги мързи да си ги напишат сами.

Съдейки по виновното изражение, мярнало се в очите на Сали, Дийн заключи, че тя се е запознала с Монти тъкмо при подобни обстоятелства. Но трябваше да се признае на момичето, че не се даваше лесно.

— Прав беше, Монти. Тя е истинска отрова.

Бобърчето стисна зъби и отново впери гневен поглед в Монти.

— Казал си й, че съм отрова?

— Нямах предвид буквално — подметна Монти надменно и с привичен жест бутна очилата по-нагоре на носа си. — Имах предвид, че влияеш опустошително върху творчеството ми. А сега ми кажи къде е дискът на Боб Дилън. Зная, че си го намерила.

— Ако влияя толкова опустошително върху творчеството ти, защо не си написал нито една поема, откакто напусна Сиатъл? Защо все ми повтаряше, че аз съм твоето шибано вдъхновение?

— Това е било, преди да срещне мен — уточни Сали. — Сега аз съм неговото вдъхновение.

— Та това беше само преди две седмици!

Сали оправи презрамката на сутиена си.

— Сърцето знае кога е намерило сродна душа.

— По-точно сроден боклук — коригира я бобърчето.

— Това беше много грубо, Блу. И адски обидно — възмути се Сали. — Сама знаеш, че именно уязвимостта прави Монти голям поет. И точно поради това го нападаш така яростно. Защото завиждаш на таланта му.

Сали започваше да лази дори по нервите на Дийн, затова той не се изненада, когато Бобри се нахвърли върху нея.

— Още една дума и така ще те фрасна, че ще паднеш на земята. Загря ли? Това е само между мен и Монти.

Сали отвори уста, но нещо в изражението на Бобри я накара да размисли и побърза да я затвори. Жалко. Дийн с удоволствие щеше да наблюдава как развихрилата се Бобри я налага с юмруци. Макар че Сали изглеждаше в доста добра физическа форма.

— Разбирам, че си разстроена — поде Монти, — но някой ден ще се радваш на успеха ми.

Този тип явно е бил отличникът на класа на глупаците. Дийн наблюдаваше как Бобри се надигна застрашително на задните си лапи.

— Ще се радвам ли?

— Няма да се бия с теб — побърза да я увери Монти. — Ти винаги превръщаш всеки спор в бой и скандал.

— Вярно е, Блу — вметна Сали.

— Много си прав! — изрева Бобри и изненадващо се нахвърли върху Монти, който с трясък рухна на земята.

— Какво правиш? Престани! Махни се от мен! — разпищя се той като момиче, а Сали се втурна на помощ.

— Махай се от него!

Дийн се облегна на ванкуиша, за да се наслади докрай на представлението.

— Очилата ми! — изкрещя Монти. — Внимавай с очилата ми!

Опита се да се свие на кълбо точно в момента, в който Бобри го цапардоса по главата.

— Аз платих за тези очила!

— Престани! Махни се от него! — Сали грабна опашката на Бобри и я дръпна с все сила.

Монти се разкъсваше между дълга да защитава семейните драгоценности и безценните си очила.

— Съвсем си откачила!

— Под *твое* влияние! — Бобри се опита да му удари една яка плесница, но не успя. Пречеха ѝ лапите.

А бицепсите на Сали се оказаха доста яки — малко ѝ оставаше да издърпа Бобри назад за опашката, но Бобри явно нямаше намерение да се предава, преди да се пролее кръв. Толкова забавен тупаник Дийн не помнеше от последните трийсет секунди на финалния мач с „Джайънтс“ миналия сезон.

— Счупи ми очилата! — изхленчи Монти и притисна длани към лицето си.

— Първо очилата, а сега и главата! — кресна Бобри и отново замагна.

Дийн потръпна, но Монти най-сетне си припомни, че притежава мъжки Y-хромозоми, и с помощта на Сали успя да оттласне Бобри и да се изправи на крака.

— Ще те тикна зад решетките! — изпищя като малко момиченце възмутеният поет. — Ще повдигна обвинение!

Това дойде малко много за Дийн и той пристъпи напред с ленивата грация на хищник. През последните години се беше нагледал на достатъчно телевизионни кадри за себе си и отлично знаеше какво впечатление създаваше от екрана, когато извисеше снага във въздуха. Освен това подозираше, че следобедното слънце засилва ефекта, хвърляйки златисти отблясъци върху тъмнорусите му коси. До двайсет и осмата си година в ушите му искряха впечатляващи диамантени обици, но това беше младежко залитане и сега носеше само часовник.

— Ти си свидетел — запелтечи Монти, който го съзря дори през счупените стъкла на очилата и пребледня като платно. — Видя какво направи тя.

— Това, което видях — заговори Дийн провлечено и презрително, — ... е още една причина да не те поканим на нашата сватба. — Приблужи до Бобри, прегърна я през раменете и се вгледа нежно в смаяните ѝ светлозелени очи. — Извинявай, скъпа. Трябваше да ти повярвам, когато ми каза, че този новоизлюпил се Уилям

Шекспир не заслужава да приключиш на чисто с него. Виновен съм, задето настоях да дойдеш и да поговориш с този жалък кучи син. Следващия път ми напомни да се доверявам повече на преценката ти. Но трябва да признаеш, че бях прав, като те убеждавах първо да свалиш костюма. Нашият сексуален живот не засяга никого.

Бобри не беше от жените, които можеш лесно да шашнеш, но явно Дийн успя. За човек, който си изкарваше хляба с думи, словесният кладенец на Монти, изглежда, внезапно пресъхна и той само се пулеше насреща им, очевидно загубил дар слово.

— Вие ще се жените за Блу? — едва успя да изграчи слисаната Сали.

— Повярвай ми, самият аз съм не по-малко потресен. — Дийн скромно сви рамене. — Кой би се надявал, че ще избере тъкмо мен?

След подобно заявление какво можеха да кажат?

Когато Монти най-после започна да диша нормално, отново захленчи, настоявайки Блу да му каже какво е направила с „онова“. Това „онова“, досети се накрая Дийн, беше дискът с албума „Кървави следи“ на Боб Дилън, забравен от Монти в квартирата му.

— От него има само хиляда екземпляра! — ревна той.

— Е, сега има само деветстотин деветдесет и девет — тросна му се Бобри. — Твоят екземпляр полетя към кошчето за боклук в момента, в който дочетох писмото.

Монти изглеждаше напълно сломен, но Дийн не се стърпя да забие нож още по-дълбоко в раната. Когато поетът и Сали седнаха в колата си, той заговори на Бобри достатъчно високо, за да е сигурен, че те ще го чуят:

— Да вървим, сладурче. Трябва да отскочим до града, за да ти купя онзи пръстен с двукаратов диамант, който толкова ти легна на сърцето.

Можеше да се обзаложи, че чу как Монти тихо изскимтя.

Но триумфът на Бобри не продължи дълго. Фордът на Монти едва бе стигнал до шосето, когато предната врата на къщата се разтвори със замах и на верандата се изтърколи едра и невероятно дебела жена с боядисана черна коса, оскубани и изрисувани с молив вежди и подпухнало лице.

— Какво става тук?

Бобри остана втрещена в прахоляка след отдалечаващия се форд, а раменете ѝ увиснаха леко.

— Семейна разправия.

Жената скръсти ръце пред пищната си гръд.

— В мига, в който те видях, разбрах, че от теб само неприятности мога да очаквам. Не биваше да ти давам стаята под наем.

Продължи да кастри Бобри и Дийн се сдоби с достатъчно информация, за да навърже фактите. Изглежда, допреди десет дни Монти бе живял в пансиона, след което изчезнал заедно със Сали. Бобри пристигнала на следващия ден, намерила прощалното писмо и решила да остане, докато не реши какво да предприеме по-нататък.

Големи капки пот избиха по челото на хазайката.

— Не те искам в къщата си!

Явно Бобри окончателно бе изгубила войнствения си дух.

— Още утре ще си тръгна.

— Но преди това трябва да ми платиш онези осемдесет и два долара, които ми дължиш.

— Разбира се, че ще ги... — Бобри рязко вдигна глава, изруга тихо и се втурна вътре.

Чак сега хазайката насочи вниманието си към Дийн и скъпата му спортна кола. Обикновено цялото население на Северна Америка се редеше на опашка, за да му целува задника, но тази жена май не се интересуваше много от американски футбол.

— Ти да не си наркопласьор? Ако си натъпкал колата си с наркотици, веднага ще се обадя на шерифа.

— Нямам нищо, освен силно действащ тилебол. — Имаше и няколко шишенца от предписаните му болкоуспокоителни, но реши да не ги споменава.

— Виждам, че си умно момче — заключи хазайката, метна му един мрачен поглед и се прибра в къщата.

Дийн я изпрати с разочарован поглед. Явно шоуто бе свършило.

Не бързаше отново да потегли на път, при все че бе предприел това пътуване, за да си изясни някои неща. И най-вече причината за края на вечния си късмет. За всички години на спортната си кариера бе получил своя дял от контузии и синини, но нищо съществено. Осем

години в Националната футболна лига и нито веднъж дори не си навехна глезена, не пострада коляното му, нито му се скъса ахилесово сухожилие. Дори и пръст не си счупи.

Но всичко това приключи преди три месеца, при плейофа за четвъртфинала срещу „Стийлърс“. Тогава си извади рамото и си повреди ключицата. Операцията се оказа успешна. Рамото му щеше да му служи през още четири сезона, но никога нямаше да бъде както преди. Тъкмо в това се коренеше проблемът. Той бе свикнал да се мисли за неуязвим, за непобедим. От травми страдаха другите играчи, но не и той. Или поне не досега.

Приказният му, вълнуващ живот се обърка и пое в друга посока. Започна да прекарва твърде много време в нощните клубове. Не след дълго стаите му за гости започнаха да се пренаселват от хора, които той почти не познаваше. Голи жени влизаха и излизаха от ваната му. Накрая реши да поеме на самотно пътешествие, но на осемдесетина километра от Лас Вегас му хрумна, че Градът на греха не е най-подходящото място за душепречистващи размишления. Затова зави на изток и продължи през щата Колорадо. За нещастие, се оказа, че самотата никак не му понасяше. Вместо да избистри мислите си и да види нещата в перспектива, Дийн още повече се депресира. Приключението с Бобри беше страхотно развлечение, което за зла участ, изглежда, свърши.

Още не бе седнал в колата, когато от къщата се разнесоха пронизителни женски писъци. Мрежестата врата се отвори рязко и през нея към тревата полетя един куфар. Тупна на двора, отвори се и съдържанието му се разсипа наоколо: джинси и тениски, тъмночервен сутиен и няколко чифта оранжеви панталони. Последва го тъмносин платнен сак. А накрая, като завършек на процесията, изхвъркна и Бобри.

— Муфтаджийка и безделница! — изкрещя хазайката, преди да затръшне вратата.

Наложи се Бобри да се улови за металната колона до стъпалата, за да не падне от верандата. След като си възстанови равновесието, тя се огледа объркано. Явно не знаеше какво да прави, затова се отпусна на най-горното стъпало и захлупи лице в лапите си.

Тя му бе споменала, че колата ѝ е развалена, което му предоставяше удобен предлог да отложи раздялата им, още повече че

собствената му компания съвсем му бе опротивяла.

— Да те откарам ли? — провикна се Дийн.

Бобри вдигна глава, очевидно смаяна, че той още е тук. Фактът, че една жена бе способна да забрави за съществуването му, беше доста необичаен и това още повече засили интереса му към нея.

Тя се поколеба, сетне се надигна сковано.

— Добре.

Младият мъж ѝ помогна да си събере вещите, предимно деликатни предмети, изискващи внимателно и ловко пипане. Като например гащичките. Като вещь ценител на прекрасния пол и финото бельо, той тутакси установи, че тя е по-скоро редовна клиентка на евтината верига „Уол Март“, отколкото на „Ейджънт Провъкейтър“^[2]. Все пак притежаваше приятен асортимент от бикини в различни цветове с дръзки щампи. Но никакви прашки. И най-смуцаващото — никакви дантели. А след като нежното лице на Бобри с остра брадичка — без потта и бобровите атрибути — несъмнено беше достойно да се подвизава на страниците на „Мама Гъска“^[3] — дантелите трябваше да са задължителна част от гардероба ѝ.

— Съдейки по поведението на бившата ти хазайка — отбеляза той, като постави куфара и сака ѝ в багажника, — предполагам, че не ти достигат осемдесет и два долара за наема.

— Не ми достигат много повече. Криех още двеста долара в онази стая.

— Май те преследва лош късмет.

— Свикнала съм с това. И не е само лош късмет. Повечето е обикновена глупост, стара като света. — Озърна се назад към къщата. — Знаех, че Монти ще се върне тук още в мига, в който намерих под леглото диска на Боб Дилън. Но вместо да скрия парите си в колата, ги пъгнах в новия брой на „Пийпъл“. Монти не понася „Пийпъл“. Казва, че само кретените го четат, затова бях сигурна, че малкото ми богатство е в безопасност.

Самият Дийн не беше редовен читател на „Пийпъл“, но някак си не беше прилично да хули списанието, в което снимките му се появяваха редовно, още повече че хората от Рекламния отдел бяха изключително любезни.

— Предполагам, че искаш да отидеш до склада на Бен? — попита я той, докато ѝ помагаше да се настани в колата. — Освен ако

не си решила да създадеш нова модна линия.

— Няма ли да престанеш да се заяждаш? — Бобри явно беше изпълнена с въпиеща неприязън към него, което беше малко озадачаващо, след като беше жена, а той беше... ами... Дийн Робилард. Тя видя пътната карта, оставена на седалката. — Тенеси?

— Имам там лятна къща. Недалече от Нашвил. — До миналата седмица му харесваше как звучаха тези думи. Сега не беше толкова сигурен. Макар че Дийн живееше в Чикаго, той си оставаше момче, отрасло в Калифорния, така че защо му трябваше да купува ферма в Тенеси?

— Да не си кънтри певец?

Младият мъж се замисли за миг.

— Не. Но ти позна още от първия път. Аз съм кинозвезда.

— Никога не съм чувала за теб.

— Гледала ли си новия филм на Рийз Уидърспун?

— Да.

— Аз се снимах в предишния ѝ.

— Да бе, как не! — Тя въздъхна дълбоко и облегна глава на седалката. — Имаш страхотна кола. Скъпи дрехи. Животът ми с всяка минута се скапва все повече и повече. Натресла съм се на крупен наркопласъор.

— Не съм наркопласъор! — възмути се той.

— Но не си и кинозвезда.

— Не сипвай сол в раната. Истината е, че съм неособено известен модел, с амбицията да стана кинозвезда.

— Значи си гей!

Изрече го като твърдение, а не като въпрос, което навярно би разстроило доста спортисти, но сред феновете му имаше немалко „меки китки“, а Дийн не можеше да се отнася с презрение към тези, които го поддържаха.

— Да, но това е голяма тайна.

Да си гей, може би си имаше своите предимства, реши той. Не че ставаше дума за нещо реално — дори не си представяше нещо подобно — но така можеше да се среща с интересни жени, без да се тревожи, че ги подвежда относно намеренията си. През последните петнайсет години Дийн изхаби твърде много енергия, за да убеди няколко прелестни красавици, че няма да станат майки на децата му.

Гейовете нямаха подобни проблеми. Те можеха да се отпуснат и да бъдат просто добри приятели. Погледна спътницата си.

— Ако се разчуе за сексуалните ми предпочитания, това ще съсипе кариерата ми, така че ще ти бъда безкрайно благодарен, ако запазиш тази информация за себе си.

Бобри повдигна изпотената си вежда.

— Като че ли е кой знае каква тайна. Разбрах, че си гей на петата секунда, след като те срещнах.

Сигурно го поднасяше.

Тя задържа замислено долната си устна.

— Имаш ли нещо против днес да попътувам с теб?

— Нима ще оставиш колата си тук?

— Не си струва да се поправя. Бен ще уреди да я откарат на буксир с влекача. С изгубената бобърска глава и всички останали разпавии, мога да се хвана на бас, че няма да ми плати, така че ще ми бъде длъжник.

Дийн се замисли върху думите ѝ. Май Сали беше права. Бобри беше командаджийка, от жените, които най-малко понасяше. Но в същото време беше забавна.

— Можем да пробваме да попътуваме заедно час-два — реши той, — но нищо повече не мога да обещаая.

Спряха пред една постройка от гофрирана ламарина, боядисана в дразнец окото тюркоазен оттенък. Понеже беше неделя следобед, на застлания с чакъл паркинг на склада за дървен материал на Бен, наречен „Големият бобър“, имаше само два автомобила — стар, ръждясал шевролет камаро и един пикап последен модел. На вратата висеше табела „Затворено“, макар че самата врата беше леко отворена, за да влиза свеж въздух. Като истински джентълмен, Дийн изскочи от колата, за да ѝ помогне да слезе.

— Внимавай с опашката.

Тя го изгледа кръвнишки, но все пак се съобрази със съвета му и успя да слезе малко по-елегантно, сетне се затътри към вратата на склада. Когато я отвори, Дийн зърна широкоплещест здравеняк, който вземаше проби от дървения материал. Бобри изчезна вътре.

Дийн тъкмо завършваше с оглеждането на скучния пейзаж — колекция от контейнери за боклук и електропроводи — когато тя се появи отново с купчина дрехи в ръце.

— Жената на Бен си порязала ръката и се наложило да я закара в болницата. Затова тя не дошла да ме вземе. За съжаление, не мога да се измъкна сама от тази проклетия. — Хвърли раздражен поглед към мъжа в склада. — А няма да позволя на един сексуален извратеняк да ми разкопчае ципа.

Дийн се усмихна. Кой да предположи, че алтернативната сексуална ориентация имала толкова предимства?

— С удоволствие ще помогна.

Те заобиколиха склада и се озоваха пред метална врата с олющена боя, върху която се виждаше избледнял силует на бобър с панделка върху косматата глава. Вътре имаше тоалетна, не много чиста, но все пак приемлива, само с една тоалетна чиния, стени с бели фаянсови плочки и оплюто от мухите огледало над мивката. Докато тя се оглеждаше къде да си остави дрехите, той пушна капака на тоалетната чиния и — от уважение към събратята си „с лява резба“ — го покри с две книжни кърпи. Тя остави дрехите и се обърна към него.

— Отзад има цип.

В задушната тясна тоалетна бобровият костюм вонеше още по-отвратително, но като ветеран, преживял безброй упорити и продължителни тренировки, Дийн помнеше и по-лоши миризми. Много по-гадни. Част от потната, мека като на бебе коса се бе измъкнала от жалкото подобие на конска опашка и той я отмести от тила ѝ с млечнобяла кожа, ако не се смяташе едва забележима светлосиня вена. Наложил се да порови в сплъстената боброва кожа, докато напипа ципа. Беше дяволски добър в разсъбличането на жени, но проклетият цип заяде почти веднага след като започна да го спуска. Освободи зъбците от заплелите се косъмчета, но след няколко сантиметра ципът отново заяде.

Продължи все така мъчително — спускаше се с няколко сантиметра, сетне пак заяждаше и тръгваше, разкривайки все повече от млечнобялата кожа. И колкото повече напредваше, толкова по-малко се чувстваше гей. Опита се да се разсее с разговор.

— Интересно, какво ме издаде? Откъде разбра, че съм обратен?

— Сигурен ли си, че няма да се обидиш? — попита тя с престорено съчувствие.

— Напротив, ще ми стане по-леко на душата.

— Е, ти си много як, но всичките ти мускули са напомпани с тренировки. Не можеш да се сдобиеш с такива плочки с поправка и облицовка на покриви.

— Много мъже ходят на фитнес — възрази той, опитвайки се да сподави желанието си да духне върху влажната ѝ кожа.

— Да, но кой нормален мъж няма белег по брадичката или гърбица на носа от счупване? А твоят профил е изсечен като гигантските статуи в планината Ръшмор.

Вярно беше. Лицето на Дийн бе останало гладко и недокоснато от яростните схватки на игрището. Но травмата на рамото беше съвсем друга работа.

— Ами косите ти? Гъсти, блестящи, руси. Колко козметични продукта използва днес? По-добре не ми казвай. Само ще се почувствам като нищожество.

Единственият продукт, който Дийн бе използвал, беше шампоанът. Нищо друго. Наистина шампоанът беше качествен и скъп, но все пак си оставаше само шампоан.

— Цялата работа е в прическата — увери я той. И наистина беше така, след като се подстригваше при стилиста на Опра.

— Джинсите ти не са от магазин на „Гап“^[4].

Съвсем правилно.

— И имаш много гъзарски ботуши, точно каквито носят гейовете.

— Нищо подобно! Платих за тях хиляда и двеста долара!

— Именно! — възкликна тя тържествуващо. — Кой нормален мъж ще изръси толкова мангизи за ботуши?

Дори пренебрежителните ѝ забележки за дизайнерските му ботуши не успяха да го охладят, защото Дийн беше стигнал до кръста ѝ и както предполагаше, тя не носеше сутиен. Фините гръбначни прешлени се губеха в сплетените власинки на изкуствената козина на костюма ѝ като изящен наниз от перли, изчезващ в отворената паст на Снежния човек. Трябваше да събере цялата си воля, за да не плъзне пръсти по-навътре, да пошари наоколо, изследвайки какви съкровища крие Бобри.

— Защо се бавиш толкова много? — ядоса се тя.

— Ципът все заяжда — процеди вкиснато той, тъй като тесните джинси не бяха пригодени да поберат това, което в момента ги

издуваше. — Ако смяташ, че можеш да се справиш по-бързо, пробвай сама.

— Тук е много топло.

— На мен ли го казваш! — Едно рязко последно дръпване и стигна до края на ципа, на петнайсетина сантиметра под кръста ѝ. Успя да забележи примамливата извивка на бедрото и тясната лента на яркочервените еластични гащички.

Тя се отдръпна и като се обърна към него, скръсти ръце пред гърдите, за да задържи бобровия костюм.

— Нататък мога и сама.

— О, моля те. Като че ли имаш нещо, което ще ми е интересно да видя.

Крайчето на устните ѝ потрепна, но не му стана ясно дали от присмехулна гримаса, или от раздразнение.

— Излез.

Е, добре... Поне се опита.

Но преди да излезе, тя му подхвърли ключовете и му нареди, неособено любезно, да ѝ донесе вещите от нейната кола. В багажника Дийн намери две пластмасови касетки от мляко, наблъскани с бои и четки, няколко куфарчета с инструменти, оплескани с боя, и голям платнен сак. Дийн тъкмо ги товареше в своя автомобил, когато младият работник от склада излезе навън, за да огледа ванкуиша. Косите му бяха мазни и имаше бирено коремче. Нещо подсказваше на Дийн, че именно този тип беше сексуалният извратеняк, навлякъл си гнева на Бобри.

— Човече, това се казва кола! Видях една такава в онзи филм за Джеймс Бонд. — Вдигна глава и се вторачи в Дийн. — Мамка му! Да пукна, ако ти не си Дийн Робилард! Кой вятър те довя тук?

— Просто минавам.

— По дяволите! — разпеняви се хлапакът. — Бен трябваше да остави Шерил да замъкне сама тлъстия си задник в болницата. Ще умре от мъка, като му кажа, че самият Бу е бил тук!

Прякорът бе измислен от съотборниците му в колежа, защото пилееше цялото си свободно време на плажа „Малибу“, който местните наричаха „Бу“.

— Видях как те събориха в мача срещу „Стийлърс“. Как е рамото ти?

— Оправя се, лека-полека — увери го Дийн. Щеше да се оправи много по-бързо, ако престанеше да скитосва из страната, в плен на самосъжалението, и се захванеше здраво с физиотерапията.

Младежът се представи като Глен, след което се впусна в живописно описание на целия последен сезон на „Чикаго Старс“. Дийн кимаше машинално, призовавайки мислено Бобри да побърза. Но изтекоха цели десет минути, преди тя да се появи. Той огледа дрехите ѝ.

Не можа да повярва на очите си.

Приличаше на Бо Пийп^[5], похитена от бандата „Ангелите на ада“^[6]. Вместо рокля с воланчета, розово боне и овчарска гега, тя се беше издокарала в избеляла черна мъжка тениска без ръкави, торбести джинси и големи груби боти, които той видя в тоалетната, но не им обърна особено внимание. Без мъхестия бобров костюм тя изглеждаше съвсем дребничка, не повече от метър и шейсет и три, и много слаба, точно както си представяше. Гърдите ѝ несъмнено бяха женствени, но едва ли заслужаваха особено внимание. Очевидно през цялото това време се бе търкала и мила старателно, защото, когато приближи, до ноздрите му достигна уханието на сапун, а не на вмирисана боброва кожа. Мократа ѝ тъмна коса бе прилепнала към главата, напомняйки на разлято черно мастило. Нямаше и следа от грим, не че млечнобялата ѝ гладка кожа се нуждаеше от някаква козметика. При все това малко спирала и червило нямаше да ѝ навредят.

Подхвърли най-безцеремонно бобърския костюм на Глен.

— Главата и плакатът останаха на кръстовището. Пъхнах ги зад един трафопост.

— И какво ще заповядаш да направя по въпроса? — тросна се Глен.

— Сигурна съм, че ще измислиш нещо.

Дийн побърза да ѝ отвори вратата на колата, преди да е решила да се нахвърли с юмруци върху нещастника. Докато се качваше в колата, Глен протегна ръка към Дийн.

— Беше страхотно да си поговоря с теб! Чакай само да кажа на Бен, че самият Дийн Робилард е бил тук!

— Поздрави го от мен.

— Каза ми, че името ти е Хийт — промърмори Бобри, когато колата потегли.

— Хийт Чампиън е сценичният ми псевдоним. Истинското ми име е Дийн.

— И откъде Глен знае истинското ти име?

— Срецнахме се миналата година в един гей бар в Рино — осведоми я Дийн и нахлузи на носа си слънчевите очила „Прада“, тип „Авиатор“, със зелени стъкла и метални рамки.

— И Глен ли е гей?

— Не се преструвай, че не го знаеше.

В дрезгавия смях на Бобри определено се долавяха ехидни нотки, сякаш се радваше на някаква своя шега, понятна само на нея. Но щом се извърна към прозореца, смехът ѝ секна и светлозелените ѝ очи помръкнаха. Дийн неволно се запита дали зад енергичното, игривото и често нападателното поведение на Бобри не се крие някоя и друга тайна.

[1] Игра на думи: Rooms to let, като се добави i, се получава Rooms toilet. — Бел.прев. ↑

[2] Британска компания за изискано бельо, основана през 1994 г. — Бел.прев. ↑

[3] Героиня от френската и англо-американска литература. Сборник с приказки на Шарл Перо със заглавието „Приказки на Мама Гъска“ излиза в края на седемнадесети век. — Бел.прев. ↑

[4] Верига магазини с достъпни цени, първият е основан през 1969 г. в Сан Франциско. — Бел.прев. ↑

[5] Персонаж от популярна детска песничка. — Бел.прев. ↑

[6] Един от най-големите мото клубове с филиали по целия свят. Правоохранителните органи в редица страни наричат членовете му мафиоти и ги обвиняват в търговия с наркотици и крадени стоки, изнудване, убийства. — Бел.прев. ↑

2

Блу се съсредоточи върху броенето на вдишванията и издишванията, надявайки се, че това ще я успокои, но не успя да обуздае паниката. Стрелна крадешком с поглед Хубавеца. Нима той наистина очакваше тя да му повярва, че е гей? Действително ботушите му бяха гейски, а външността му — направо ослепителна. Но при все това той излъчваше достатъчно хетеросексуални мегавати, за да заискри цялото женско население на страната. С което несъмнено се занимаваше от минутата, в която е изскочил от родовия канал, зърнал е отражението си в очилата на акушерката и е приветствал света с ръчичка.

А тя си въобразяваше, че изневярата на Монти беше последното нещастие в главоломно разрастващата се катастрофа, в каквата се бе превърнал животът ѝ. И ето че сега се бе оказала изцяло зависима от милостта на Дийн Робилард! Ако не го бе познала още в първата секунда, никога нямаше да седне в колата на звездата от професионалната футболна лига. Невероятното му почти голо тяло красеше всички билбордове на „Енд Зоун“ — веригата, продаваща мъжко бельо със забележителния слоган „Замъкни си задника в Зоната“. Наскоро бе видяла снимката му в „Пийпъл“, в рубриката „Петдесетте най-красиви мъже на Америка“. На снимката той крачеше бос по някакъв плаж, в бял смокинг със запретнати маншети. Макар че не помнеше за кой отбор играеше, Блу знаеше, че той беше от мъжете, които трябваше да избягва на всяка цена, не че мъже като него се натискаха за такива като нея. Но в момента единствено той стоеше между нея, приюта за бездомни и табела на шията с надпис „Вашият портрет срещу скромн обяд“.

Преди три дни тя откри, че спестовната ѝ книжка, в която съхраняваше неприкосновения си запас от осем хиляди долара, както и разплащателната ѝ сметка са изпразнени до стотинка. А сега Монти бе задигнал последните ѝ двеста долара, парите за черни дни. Всичко, което ѝ бе останало, се побираше в портмонето ѝ — жалките

осемнайсет долара. Нямах дори кредитна карта — огромен пропуск от нейна страна. През целия си съзнателен живот младата жена всячески се беше старала да се подсигури финансово, за да не е безпомощна и уязвима, а ето че сега се оказа точно такава.

— Защо отиваш в Ролинс Крийк? — попита тя, преструвайки се, че води любезен и неангажиращ разговор, а не събира тайно сведения, които да ѝ помогнат да спечели доверието му.

— Просто зърнах крайпътната табела, рекламираща ресторанта „Тако Бел“ — обясни той. — Смятах да похапна, но се опасявам, че непредвидената среща с твоя любовник ми развали апетита.

— Бивш любовник. Подчертавам — бивш.

— Ето какво не проумявам. Още от пръв поглед разбрах, че той е пълен неудачник. Нима никой от приятелите ти в Сиатъл не те осветли по въпроса?

— Често пътувам и не се задържам много при приятелите си.

— По дяволите, това можеше да ти каже първият непознат на бензиностанцията.

— След дъжд качулка.

Той сведе поглед към нея.

— Май всеки миг ще ревнеш, нали?

Блу не схвана веднага за какво намекваше.

— Старая се да съм смела — измърмори тя със саркастична нотка.

— С мен можеш да не се преструваш. Давай, излей си мъката. Това е най-добрият начин за лекуване на разбито сърце.

Монти не беше разбил сърцето ѝ. По-скоро я беше вбесил. Все пак не той източил парите от всичките ѝ сметки, а тя реагира малко прекалено, като се нахвърли така бурно срещу него. Още на втората седмица, след като му стана гадже, Блу проумя, че по-скоро би предпочела той да ѝ бъде само приятел, и завинаги го изрита от леглото си. Двамата имаха общи интереси и въпреки егоцентризма му обикновено тя с удоволствие прекарваше времето си с него. Излизаха заедно, ходеха на кино, на изложби, взаимно се подкрепяха в творческата работа. И макар Блу да знаеше, че Монти е склонен прекалено да драматизира нещата, отчаяните му телефонни обаждания от Денвър я разтревожиха.

— Дори не бях влюбена в него — призна си младата жена. — И въобще не вярвам в любовта. Но двамата се грижехме един за друг, а всеки път, когато се обаждаше, той звучеше все по разстроен. Изплаших се не на шега, че може да сложи край на живота си. Приятелите са много важни за мен. Не можех да му обърна гръб.

— И за мен приятелите са много важни, но ако някой от тях го закъса, щях да скоча в първия самолет и да отида при него, вместо да си събера багажа и да офейкам нанякъде.

Блу извади ластик от джоба си и отново събра косата си в рошава конска опашка.

— Така или иначе, вече бях решила да замина от Сиатъл. Но не възнамерявах да се озова точно в Ролинс Крийк.

Колата мина покрай табела с обява за продажба на овце. Блу мислено изреди най-близките си приятели, опитвайки се да си спомни от кого би могла да вземе пари назаем, но всички те се отличаваха с две общи неща: добри и щедри сърца и празни джобове. Новороденото на Брини страдаше от сериозно заболяване. Господин Грей едва свързваше двата края, и то само благодарение на социалните помощи. Мей така и не се възстанови след пожара, опустошил студиото ѝ, а Тоня беше на пътешествие в Непал. Което оставяше Блу на милостта на един непознат. Като че ли злочестото ѝ детство отново се завръщаше и тя ненавиждаше познатия до болка страх, който бавно се надигаше у нея.

— И така, Бобри, разкажи ми нещо за себе си.

— Аз съм Блу.

— Скъпа, ако и аз притежавах твоя съмнителен вкус за мъже, едва ли щях да бъда особено щастлив^[1].

— Не ме разбра. Казвам се Блу. Блу Бейли.

— Звучи ми фалшиво.

— Майка ми е била малко потисната, когато е попълвала акта ми за раждане. Трябвало е да се казвам Хармъни, от „хармония“. Но точно тогава в ЮАР избухнало въстание, а в Ангола започнали кръвопролитни междуособици... — Тя сви рамене. — Не бил най-добрият ден за всемирна хармония.

— Явно майка ти притежава изострено обществено съзнание.

— Може и така да се каже — изсмя се Блу горчиво. Тъкмо изостреното обществено съзнание на майка ѝ струваше на Блу

всичките ѝ спестявания.

Той наклони глава към багажника и тя забеляза малка дупчица в меката част на ухото му.

— Онези четки и бои, които натоварих отзад... — поде Дийн, — хоби или професия?

— Професия. Рисувам портрети на жени и домашни любимци. Понякога рисувам и фрески.

— Не е ли малко трудно да се сдобиеш с постоянна клиентела, като непрекъснато пътуваш от място на място?

— Всъщност не. Намирам приличен квартал със скъпи къщи и после разнасям флаери по пощенските кутии с мостри на творбите ми. По правило това върши работа, но не и в градче като Ролинс Крийк, което не бърка от богаташи.

— Което обяснява бобровия костюм. Между другото, на колко години си?

— На трийсет. Не, не лъжа. Просто външността ми заблуждава.

— „Сейф Нет“.

Блу подскочи от изненада при женския глас, внезапно изпълнил колата.

— *Проверявам дали не можем да ти помогнем с нещо* — изчурулика гласът.

Дийн задмина един едва-едва пъплещ трактор.

— Илейн?

— *Аз съм Клер. Илейн днес почива.*

Едва сега Блу съобрази, че гласът се разнася от говорителите на арматурното табло на колата.

— Здравей, Клер. Отдавна не сме се чували.

— *Трябваше да навестя мама. Как е пътуването?*

— Не се оплаквам.

— *На път за Чикаго, защо не се отбиеш в Сейнт Луис? В камерата има две пържоли с твоето име върху тях.*

Дийн нагласи сенника.

— Прекалено си добра с мен, скъпа.

— *Нищо не е достатъчно за любимия ми клиент на „Сейф Нет“.*

Когато най-последно разговорът приключи, Блу завъртя очи.

— Какво излиза? Че ги подреждаш на опашка и им раздаваш поредни номера, така ли? Каква загуба на време.

Но Дийн не се включи в играта ѝ.

— Никога ли не си изпитвала желание да се установиш на едно място? Или програмата за защита на свидетелите те заставя да се мотаеш из цялата страна?

— Има още доста какво да видя от света, за да се установя някъде. Може би ще се замисля за това, като стана на четирийсет. Приятелката ти спомена за Чикаго. Мислех, че отиваш в Тенеси.

— Точно така. Но моят дом е в Чикаго.

Чак сега тя си спомни, че той играеше в „Чикаго Старс“. С лека завист Блу огледа арматурното табло на колата, с впечатляващи уреди и лост за скоростите.

— Ще се радвам, ако мога за малко да седна зад волана.

— Опасявам се, че ще ти е доста трудно да управляваш кола, която не пуши и двигателят ѝ не се дави.

Той включи сателитното радио — микс от стари рокове и нови парчета.

През следващите трийсетина километра Блу слушаше музиката и се опитваше да се любува на пейзажите, ала беше твърде притеснена. Имаше нужда да се поразсее и се замисли за миг дали да не подразни Дийн, като го попита какво намира за привлекателно в мъжете, но за нея бе по-изгодно да поддържа илюзията, че той е гей, и не искаше да прекалява. При все това не устоя на изкушението да попита не е ли по-добре да намери станция, по която излъчват песни на Барбара Стрейзънд.

— Не искам да съм груб — отвърна спътникът ѝ с хладно достойнство, — но нашата гей общност се умори от старите стереотипи.

Тя се постара да си придаде разкаян вид.

— Моля за извинение.

— Извинението е прието.

Отначало по радиото пускаха „Ю Ту“, после „Нирвана“. Блу се насили малко да потръска глава в тон с музиката, за да не заподозре Дийн колко е отчаяна. Той припяваше на „Никелбек“ с мекия си впечатляващ баритон, а после се присъедини към „Колдплей“ за

„Скоростта на звука“. Но когато Джак Пейтриът запя „Защо не се усмихваш?“, Дийн тутакси превключи на друга станция.

— Върни предишната песен — помоли го тя. — „Защо не се усмихваш?“ ми помогна да оцелея в последния клас в гимназията. Обичам Джак Пейтриът.

— Аз пък не.

— Това е все едно да не обичаш... Бог.

— Всекиму заслуженото.

Непринудената му чаровност се стопи. Изглеждаше отчужден, дори заплашителен. Не остана и следа от безгрижния професионален футболист, преструващ се на гей и модел на мъжко бельо, мечтаещ да стане кинозвезда. Вероятно Блу бе успяла да зърне истинския мъж зад блестящата фасада и никак не ѝ хареса това, което видя. Предпочиташе да го мисли за глупав и суетен, но явно само второто беше вярно.

— Започвам да огладнявам. — Все едно бе натиснал невидим ключ, позволяващ му отново да се превърне в мъжа, какъвто искаше да изглежда в очите ѝ. — Надявам се не възразяваш, ако си вземем храна за из път, за да не молим някого да наглежда колата.

— Нима се налага да плащаш на хора, за да ти наглеждат колата?

— Компютърът за запалването е кодиран, така че не могат да я откраднат, но тя привлича твърде голямо внимание, което я превръща в лесна плячка на вандалите.

— Не мислиш ли, че животът е достатъчно сложен и без да наемаш гледачка за колата си?

— Елегантният стил изисква жертви. — Той натисна един бутон на таблото и някаква Миси му издекламира маршрута до зоната за отдих.

— Как те нарече тя? — попита Блу, когато разговорът му с Миси приключи.

— Бу. Съкратено от „Малибу“. Израснах в Южна Калифорния и прекарвах много време на плажа. И приятелите ми измислиха този прякор.

Бу беше типично прозвище за футболист. Ето защо в списание „Пийпъл“ бяха публикували снимка, на която той се разхождаше по плажа. Тя посочи с показалец към единия от говорителите в колата.

— Всичките тези полудели по теб жени... Никога ли не те измъчват угризения, че ги залъгваш с напразни надежди?

— Опитвам се да изкупя вината си чрез вярно приятелство.

Той явно нямаше намерение да се впуска в откровения. Блу извърна глава към прозореца и се престори, че се любува на пейзажа. Засега не бе споменал, че смята да я изрита от колата, но още не беше късно. Освен ако тя не се постараше той да пожелае компанията ѝ.

Той плати за храната с две двайсетачки и през прозореца каза на момчето да задържи рестото. Блу едва се сдържа да не скочи от седалката и да грабне парите от ръката на момчето. Самата тя доста често беше работила като това хлапе и нямаше нищо против щедрите бакшиши, но това беше прекалено.

Намериха място за пикник на два километра по-нататък по пътя — няколко маси под тополите. Захладня и Блу разрови раницата си, за да потърси пуловер, докато Дийн подреждаше храната. От снощи не беше яла и устата ѝ се напълни със слюнки от миризмата на пържените картопки.

— Масата е готова — обяви той, когато тя се приближи.

Тя си беше поръчала най-евтиното блюдо, което успя да открие в менюто, и остави пред него два долара и трийсет и пет цента.

Той огледа с неприкрита неприязън купчинката монети.

— Аз черпя.

— Винаги си плащам — настоя младата жена.

— Не и този път. — Той побутна монетите обратно към нея. — Вместо това можеш да ми нарисуваш портрет.

— Портретите ми струват много повече от два долара и трийсет и пет цента.

— Не забравяй бензина.

Може би все пак щеше да успее да се добере до някъде за негова сметка. Докато колите фучаха по магистралата, Блу се наслаждаваше на всяко пържено картофче и всяка хапка от хамбургера. Дийн остави настрана полуизядения сандвич и извади блекбърито си. Намръщи се, докато се взираше в малкото екранче и проверяваше пощата си.

— Някое старо гадже ти досажда? — попита тя.

Той я изгледа неразбиращо за миг, сетне поклати глава.

— Новата ми икономка в Тенеси. Редовно ми изпраща имейли с пълни подробности за последните ремонти, но по което и време да я потърся, все попадам на гласовата ѝ поща. Минаха два месеца, а нито веднъж досега не съм разговарял лично с нея. Тук нещо не е наред.

Блу не можеше да си представи да притежаваш къща, камо ли икономка.

— Агентката ми по недвижими имоти се кълне, че госпожа О'Хара е страхотна, но вече ми писна да си общуваме само по електронната поща. Ще ми се тази жена поне веднъж да вдигне проклетия телефон — измърмори той, докато преглеждаше съобщенията.

Блу трябваше да узнае нещо повече за него.

— След като си от Чикаго, защо ти е притрябвало да купуваш къща в Тенеси? — не издържа тя.

— Бях там миналото лято с едни приятели. Търсех подходяща къща по Западното крайбрежие, но видях тази ферма и веднага я купих. — Остави блекбърито на масата. — Имотът е разположен в средата на най-красивата долина, която някога си виждала. Има и езеро. Усамотено е. Както и простор за коне, за което винаги съм си мечтал. Но къщата се нуждае от сериозен ремонт, затова агентката ми по недвижими имоти намери строителен предприемач и нае госпожа О'Хара да надзирава работата.

— Ако имах къща, щях да искам сама да свърша всичко това.

— Изпратих ѝ цифрови снимки и образци за боите. Тя има прекрасен вкус и предложи много интересни идеи. Така че всичко се уреди.

— И все пак... Не е същото, както ако си там.

— Точно заради това реших да я изненадам с посещението си. — Дийн отвори друг имейл, намръщи се и извади мобилния си телефон. След минута отсреща вдигнаха. — Хийтклийф, получих имейла ти, но не съм във възторг от този договор за одеколона. Надявах се след „Енд Зоун“ да приключа с подобна дейност. — Стана от пейката и се отдалечи на няколко крачки от масата. — По-скоро си мислех за тонизиращи напитки за спортисти или... — Дийн млъкна, но след миг устните му се извиха в лека усмивка. — Толкова много? По дяволите. Изглежда, хубавото ми лице е като включен касов апарат.

Събеседникът му явно се бе пошегувал, защото Дийн се разсмя гръмко и самоуверено.

— Трябва да затварям — рече и подпря крак върху най-близкия дънер. — Стилистът ми много се дразни, когато закъснявам, а днес ще правим светли кичури. Поздрави новациите от мен. И кажи на съпругата си, че я каня у дома на купон с преспиване веднага щом се върна в града. Само Анабел и аз. — Засмя се лукаво, затвори телефона и го прибра в джоба си. — Агентът ми.

— Бих искала и аз да имам агент — въздъхна Блу. — Просто за да вметна някоя и друга дума в разговора. Но предполагам, че не съм от тези, на които е съдено да имат агенти.

— Сигурен съм, че имаш немалко други добри качества.

— С тонове — увери го тя мрачно.

След като се върнаха в колата и потеглиха, Дийн подкара към границата между двата щата. Блу осъзна, че неволно е започнала да гризе нокътя на палеца си, и побърза да сплете пръсти в скута си. Дийн караше бързо, но държеше уверено волана, точно така, както тя обичаше да шофира.

— И така, къде да те оставя? — попита той.

Въпросът, от който се ужасяваше. Престори се, че обмисля отговора си.

— За нещастие, няма големи градове между Денвър и Канзас Сити. Мисля, че в Канзас Сити ще е добре.

Дийн я стрелна с красноречив поглед — един вид кого си мислиш, че заблуждаваш.

— По-скоро имах предвид първата по-голяма отбивка, където спират камиони с достатъчно голяма вместимост.

Гърлото ѝ изведнъж пресъхна и тя преглътна мъчително.

— Ти несъмнено си доста общителен и ще ти е скучно да пътуваш сам. Мога да те забавлявам.

Погледът му се плъзна по гърдите ѝ.

— И как точно ще стане това?

— С автомобилни игри — отвърна тя припряно. — Зная десетки игри. — Той изсумтя, а Блу продължи ентусиазирано: — Освен това съм отличен събеседник, пък и мога да те пазя от феновете. Ще държа на разстояние всички онези досадни лепки, които ти се хвърлят на шията.

Синьо-сивите очи на Дийн блеснаха, но тя не разбра дали раздразнено, или развеселено.

— Ще си помисля — обеща той.

За удивление на Дийн, Бобри още беше в колата му вечерта, когато той отби от магистралата някъде в Западен Канзас и се отправи към крайпътния мотел „Мери Тайм Ин“. Тя се размърда, когато зави към паркинга. Докато си подремваше кротко, младият мъж разполагаше с достатъчно време, за да наблюдава как се надигат гърдите ѝ под тениската. Повечето от жените, с които обикновено прекарваше времето си, напомпваха гърдите си до невероятни размери. Но не и Бобри. Дийн знаеше, че някои момчета си падаха по пищната женска гръд — по дяволите, някога дори самият той беше сред тях — но Анабел Грейнджър Чампиън му развали това удоволствие.

Всеки път, когато някой мъж като теб се прехласва по женски гърди с размер „Е“, той поощрява някое наивно момиче с идеални гърди да легне под скалпела. Жените би трябвало да се концентрират върху уголемяването на кръгозора си, а не на гърдите.

Благодарение на нея той започна да се чувства лично отговорен за зловредното увеличаване на женската гръд, но такава си беше Анабел. За всичко имаше твърдо мнение, което не криеше и не се свенеше да го заяви открито. Анабел беше единственият му искрен приятел от женски пол, но след като се омъжи за Хийт Чампиън, неговият агент кръвопиец, на когото роди две деца, не ѝ оставаше много време за дружески срещи и разговори.

Днес много мисли за Анабел. Навярно защото Бобри също имаше твърдо мнение по всички въпроси и също като Анабел не се стремеше да го впечатли. За него беше чудо нечувано да е с жена, която не го сваля. Разбира се, Дийн излъга, че е от „меките китки“, но навярно още преди стотина километра тя се е досетила, че това са пълни дивотии. При все това продължаваше играта. Но малката Бо Пийп далеч не беше от неговия калибър.

Устата ѝ се скова наред поредната прозявка, като видя добре осветения триетажен мотел. И макар тя днес неведнъж да бе успяла да му вдигне кръвното, Дийн все още не беше готов да ѝ връчи стотина долара и да я изхвърли от колата. Първо, искаше тя сама да го помоли за пари. И второ, тя наистина се оказа отлична компаньонка. Но най-

главната причина беше ерекцията, която го тормозеше през последните триста километра.

— Обикновено в подобни места приемат всякакви кредитни карти — обяви той, когато влезе в паркинга. Би трябвало да се почувства като отвратителен грубиян, но тя беше толкова нафукана и самоуверена, че му доставяше удоволствие да я дразни.

Бобри стисна устни.

— За съжаление, нямам кредитни карти.

Не беше велика изненада.

— Преди няколко години най-безотговорно надвиших кредитния си лимит и оттогава нямам доверие на себе си — продължи тя, докато оглеждаше табелата на мотела. — Какво ще правиш с колата?

— Ще дам пари на момчето от охраната да я наглежда.

— Колко?

— Защо те интересува?

— Аз съм художник. Интересувам се от поведението на околните.

Той спря колата.

— Предполагам, че засега петдесет долара ще са достатъчни. И още петдесет на сутринта.

— Супер — кимна тя и протегна ръка. — Договорихме се.

— Няма да пазиш колата.

Младата жена преглътна с усилие, толкова силно се бе сковало гърлото ѝ.

— А защо не? Не се тревожи, аз спя много леко. Ще се събудя веднага, ако някой приближи твърде много.

— Нито ще спиш в нея.

— Само не ми казвай, че си един от онези гадни шовинисти, които си мислят, че една жена не може да свърши някоя работа толкова добре, колкото един мъж.

— По-скоро си мисля, че нямаш пари, за да си наемеш стая. — Той излезе от колата. — Ще те спонсорирам.

Тя навири малкия си остър нос и го последва.

— Не се нуждая от никакви спонсори.

— Нима?

— Имам нужда да ми позволиш да ти пазя колата.

— Няма да стане.

Явно се опитваше да го надхитри и Дийн не се изненада, когато тя започна да изрежда ценоразписа на портретите си.

— Дори като се включи цената за стаята и няколко хранения — заяви накрая, — си длъжен да признаеш, че си сключил изгодна сделка. Ще започна да те скицирам още утре сутринта на закуска.

Последното, от което се нуждаеше, беше още един негов портрет. Това, от което наистина имаше нужда, беше...

— Можеш да започнеш още от тази вечер — обяви младият мъж, докато отваряше багажника.

— Тази вечер? Сега... е ужасно късно.

— Едва минава девет.

В този отбор имаше място само за един куотърбек и това беше той.

Тя промърмори нещо под нос и зарови в багажника. Дийн извади куфара си и платнения тъмносин сак. Блу се пресегна през него, грабна едно от куфарчетата за инструменти, където бяха принадлежностите ѝ за рисуване, и се затътри след него към входа на мотела, без да спре да мърмори. Дийн се договори с единствения портиер да надзирава колата му и се отправи към рецепцията. Бобри ситнеше чинно след него. Ако можеше да се съди по шумната музика, лееща се от бара, и по местните жители, които се изсипаха във фойето, в съботните вечери „Мери Тайм Ин“ се превръщаше в най-оживеното място в градчето. Дийн забеляза глави да се извърщат към него. Понякога му се удаваше за цели два поредни дни да остане незабелязан, но днес късметът не беше на негова страна. Неколцина от тълпата се блещеха открито насреща му. Всичко беше заради проклетата реклама „Енд Зоун“. Дийн остави багажа до рецепцията.

Служителят, сериозен млад мъж, типичен представител на Близкия изток, го приветства любезно, но не го позна. Бобри го ръгна с лакът в ребрата и кимна към бара.

— Твои фенове — прошепна, сякаш той не бе забелязал двамата мъже, които се отделиха от тълпата и се насочиха към него. И двамата бяха на средна възраст, с наднормено тегло. Единият носеше хавайска риза, сбръчкана на дебелия му корем. Другият явно се гордееше с дългите извити нагоре мустаци и каубойските ботуши. — Време е да се захващам за работа — обяви Бобри с приповдигнат тон. — Ще се погрижа за всичко.

— Не, няма. Аз ще...

— Здравейте — заговори ги Хавайската риза и протегна ръка. — Надявам се да не се обидите, че ви досаждаме, но ние с приятеля ми Боуман се хванахме на бас дали не сте Дийн Робилард.

Преди Дийн да успее да отговори, Бобри се изпречи пред ръката му с дребничкото си тяло и заговори като картечница на някакъв чужд език, звучащ като кръстоска между сърбохърватски и идиш.

— Ах... този Дийн Роамалот, или как му беше името, явно е доста известен в Америка, тъй ли? Голкият ми съпруг... — Тя обвинително пръсти около лакътя на Дийн. — Английският му е мн... го мн... ого льош и той почти не разбира. Но моят английски е много, много гут, да? Където и да идем, холата, хола като вас, отива при него и му викат Дийн Как-му-беше-името. Но аз им казва: не, мой мъж в Амелика не известен. Затуй пък известен в наша страна. Той мн... го известен... как се казва у вас? Полноуграф.

Дийн едва не се задави.

Бобри се смръщи.

— Да? Казах нещо не как тляба? Той плави мльснишки филми.

Дийн явно сменяше самоличностите си с такава главоломна скорост, че направо му се зави свят. Но Бобри заслужаваше подкрепата му за титаничните си усилия — макар и погрешни — затова, като печен екипен играч, си надяна вежлива усмивка и се опита да се престори, че не знае бъкел английски.

Тя окончателно бе объркала двете застаряващи момчета и сега те се чудеха и маеха как да се измъкнат от конфузното положение.

— Ние... ъ... ами... Моля да ни извините. Помислихме...

— Няма стлашно — увери ги тя твърдо. — Не ни е за плъв път.

Плетейки крака, нещастниците се отдалечиха.

Бобри го изгледа самодоволно.

— Толкова надарена и толкова ужасно млада. Е, сега не се ли радваш, че реших днес да остана с теб?

Дийн ѝ даваше отличен за изобретателността, ала тъй като точно в този миг подаваше на служителя кредитната си карта „Visa“, всичките ѝ усилия да опази в тайна самоличността му отидоха на вятъра.

— Ще взема най-люксоznия ви апартамент — обяви Дийн. — И една малка стаичка до асансьора за лудата ми спътница. Ако това е

проблем, настанете я до който и да е стар автомат за лед.

Персоналът на мотела беше отлично трениран и затова на служителя дори окото му не мигна.

— За съжаление, имаме много посетители и луксозният апартамент вече е зает.

— Апартаментът е зает? — измърмори Бобри провлечено. — Нима този ужас няма край?

Рецепционистът се вторачи с нещастно изражение в екрана на компютъра.

— Боя се, че са останали само две свободни стаи. Едната, предполагам, напълно ще ви удовлетвори, но другата е подготвена за ремонт.

— Дяволите да го вземат, тази дребничка жена няма да има нищо против да се настани там. Сигурен съм, че сте успели да почистите всички кървави петна от килима. А и порнозвездите могат да спят навсякъде. Не се шегувам. Навсякъде.

Страхотно се забавляваше, но момчето беше прекалено добре обучено, за да си позволи дори една усмивка.

— Разбира се, ще ви направим отстъпка.

Блу се облегна небрежно на плота.

— Напротив, вземете му двойно. В противен случай ще се обиди.

След като всичко бе уредено и Дийн увери служителя, че придружителката му обича да дрънка глупости, двамата се насочиха към асансьора. Щом вратите се затвориха, Бобри се втренчи в него. Светлозелените ѝ очи излъчваха най-чиста невинност.

— Онези типове, които дойдоха при теб, знаеха истинското ти име. Нямах представа, че на този свят има толкова много гейове.

Той натисна копчето на асансьора.

— Истината е, че играя по малко в професионалната футболна лига със собственото си име. Не е нещо сериозно, само колкото да убия времето, докато не започна кариерата си в киното.

Бобри се престори на истински впечатлена.

— Брей! Не знаех, че можеш да се занимаваш несериозно с професионален футбол.

— Не се обиждай, но не ми приличаш на някой, който знае много за спорта.

— Все пак... Гей футболист? Трудно ми е да си го представя.

— О, ние сме цяла тайфа. Навярно една трета от НФЛ. — Дийн очакваше тя да го нарече лъжец и да го разобличи, но Бобри не бързаше да сложи край на играта.

— И като си помислиш само, че хората смятат спортистите за безчувствени — поклати тя възмутено глава.

— Изключенията потвърждават правилото.

— Забелязах, че ушите ти са пробити.

— Греховете на младостта.

— Искал си да се поизфукаш с парите си, нали?

— По два карата на всяко ухо.

— Само не ми казвай, че още ги носиш.

— Само понякога, когато си отдъхвам и се забавлявам.

Вратата на асансьора се отвори. Те тръгнаха по коридора към стаите си. Бобри имаше дълга крачка за толкова миниатюрна персона. Той не бе свикнал със заядливи жени, но пък и тя трудно можеше да се определи като жена, въпреки приятно оформения ѝ малък бюст и упоритата му ерекция.

Стаите им бяха свързани. Той отвори първата врата. Беше чисто, но малко одимено и определено долнокачествено.

Тя се промуши покрай него.

— При обикновени обстоятелства бих предложила да хвърлим ези-тура, но няма да е честно, след като ти плащаш стаите.

— Е, щом толкова настояваш.

Тя взе сака си и отново се опита да го разкара.

— Най-добре рисувам на дневна светлина. Ще почакаме до утре.

— При други обстоятелства щях да си помисля, че се страхуваш да останеш насаме с мен.

— Добре, успя да ме убедиш. Но какво ще стане, ако случайно застана между теб и огледалото? Може да побеснееш и да прибегнеш към насилие.

— Ще се видим след половин час — ухили се той.

Щом се прибра в стаята си, Дийн включи телевизора и изгледа втората половина от мача на „Чикаго Булс“, събу ботушите и разопакова багажа си. Вече притежаваше повече свои рисунки, скици и снимки, отколкото му бяха нужни, но не това беше най-важното в момента. Грабна от минибара бутилка бира и кутия с фъстъци. Веднъж

Анабел му бе предложила да изпрати на майка си някои от снимките си, които се публикуваха в лъскавите списания, но той я посъветва да си гледа работата. Никому не позволяваше да си вре носа в сложните му семейни отношения.

Дийн се изтегна на кревата, както си беше с джинсите и бялата риза с орнаменти от „Марк Джейкъбс“, изпратена му преди две седмици от пиарите на дизайнера. „Чикаго Булс“ поискаха таймаут. Поредната нощ в поредната хотелска стая. Дийн притежаваше два мезонета в Чикаго: единият недалече от езерото, а другият — в западното предградие, недалече от централата на „Чикаго Старс“, в случай че му писне да виси в задръстванията по булевардите на големия град. Но тъй като младият мъж бе отраснал по пансиони и интернати, никъде не се чувстваше у дома. *Много ти благодаря, мамо.*

Фермата в Тенеси имаше дълга история и здрави и дълбоки корени, всичко, което му липсваше. Обикновено не беше толкова импулсивен и вече започваше да се колебае дали бе удачно да купи имот толкова отдалечен от океана. Имение със стотици акри земя означаваше известно постоянство, което му бе напълно непознато и за което може би още не беше готов психически. Все пак ставаше дума за дом, който щеше да ползва най-вече като ваканционна вила. Но ако фермата не му се понравеше, винаги можеше да я препродаде.

Чу шум от вода в съседната стая. По телевизора пуснаха анонс за предстоящо предаване относно трагичната смърт на кънтри певицата Марли Мофат. На екрана се заредиха кадри отпреди дванайсет години — току-що оженените Марли и Джек Пейтриът излизаха от параклиса в Рино. Той веднага натисна бутона за заглушаване на звука.

Нямаше търпение да съблече Бобри тази нощ. Фактът, че никога не бе имал жена като нея, още повече засилваше желанието му. Пъхна в устата си цяла шепа фъстъци и си припомни, че още преди години бе спрял секса за една нощ. Мисълта, че може би започваше да прилича на майка си — жена, толкова заета да смърка кокаин и да прави френска любов, че бе забравила, че има син — започваше да става толкова потискаща, че Дийн се ограничи с мимолетни приятелки, връзки, които траеха от няколко седмици до месец-два. Но сега възнамеряваше да наруши десетилетната си стратегия да избягва случайни свалки и никак не съжаляваше за решението си. А и Бобри по нищо не приличаше на вечно кискащите се футболни групарки. При

все че прекараха заедно само един ден — и въпреки дарбата ѝ да го изкарва от нерви — помежду им сякаш се бе изградила истинска връзка, основана на интересни разговори, споделена храна и еднакви музикални предпочитания. Но най-важното бе, че Бобри се доказва като достоен съперник в словесните схватки.

Последната четвърт от мача едва бе започнала, когато на междинната врата се почука. Той бе решил да започне вечерта, като от самото начало ѝ даде да разбере кой командва парада.

— Гол съм — провикна се Дийн.

— Страхотно. От векове не съм рисувала голо тяло. Нужна ми е практика.

Явно не клъвна на въдицата. Дийн се ухили и грабна дистанционното.

— Не го вземай присърце, но идеята да се изтъпанча гол пред една жена ми е направо противна.

— Аз съм професионалист. Все едно съм лекар. Но ако толкова ти е неудобно, можеш да прикриеш с нещо срамните си части.

Дийн отново се ухили. *Срамните части?*

— Или по-добре да го отложим за утре, за да имаш време да привикнеш с идеята.

Играта свърши. Той отпи от бирата.

— Всичко е наред. Ей сега ще си нахлузя нещо.

Разкопча горните копчета на ризата и преди да изключи телевизора и да се запъти към вратата, видя как новият защитник на „Булс“ пропусна един наказателен удар.

[1] Игра на думи — blue е „синьо, син цвят, посинял“, но също и „унил, потиснат, тъжен, вкиснат, с лошо настроение“. — Бел.прев. ↑

3

Презрението на Бобри към модата си личеше и по нощното ѝ облекло. Сега беше с кафява мъжка тениска и избелял черен клин, надиплен като акордеон около тънките ѝ глезени. Нямаше нищо секси в дрехите ѝ, ако не се смятаха тайните, които криеше под тях. Дийн отстъпи назад, за да ѝ направи път да влезе. От нея се разнасяше ароматът на сапун, а не на цяла парфюмерийна фабрика.

Домакинът се насочи към минибара.

— Нека първо ти наляя нещо за пиене.

— Боже! — хлъцна тя. — Наистина ли ползваш това?

Дийн неволно сведе поглед към чатала си.

Гостенката му обаче се взираше в минибара. Пусна скицника на пода, стрелна се пред него и грабна ценоразписа.

— Я погледни! Два долара и половина за малка бутилка с вода. Три долара за сникърс. Само за един сникърс!

— Плаща се не само за сладкиша — изтъкна той. — Плаща се за удобството да го имаш подръка, когато ти се прияде.

Но тя бе зърнала кутията с фъстъци върху леглото и изобщо не го слушаше.

— Седем долара. Седем долара! Как можа?

— Имаш ли нужда от хартиена кесия, за да дишаш?

— Би трябвало просто да им дадеш портфейла си.

— По принцип не бих го споменал — рече той, — но аз съм богат. — И ако не се сринеше цялата икономика на САЩ, винаги щеше да бъде. В детството му парите идваха от родителската издръжка. Когато порасна, парите заприиждаха от много по-добър източник. От собствения му упорит труд.

— Не ми пука колко си богат. Седем долара за кутия фъстъци е чист грабеж.

Дийн осъзна, че Бобри имаше сериозни финансови проблеми, но той нямаше намерение да задълбава в тях.

— Вино или бира, избирай. Или аз да избира вместо теб, защото, така или иначе, ще отворя една бутилка.

Тя все още бе заровила нос в ценоразписа.

— Може ли да ми дадеш шест кинта, а аз ще се престоря, че пия бира?

Той я хвана за раменете и я отместе настрани, за да стигне до минибара.

— Не гледай, ако е твърде болезнено за теб.

Блу грабна скичника и се оттегли към креслото в другия край на стаята.

— По света има толкова много гладуващи хора.

— Не хленчи като вкисната неудачница.

Тя неохотно пое бирата. За щастие, в стаята имаше само едно кресло, което му осигуряваше прекрасно извинение да се изтегне върху леглото.

— Каж ми каква поза да заема — подкани я Дийн.

Надяваше се художничката да предложи голата, ала тя не го стори.

— Каквато ти е удобно. — Блу остави бирата на килима, кръстоса глезен върху коляно като истински корав пич, преди да нагласи скичника в скута си. Ала въпреки агресивната поза изглеждаше нервна.

Дийн се подпря небрежно на лакът и доразкопча ризата си. Достатъчно често бе позирал за „Енд Зоун“, за да знае какво харесват жените, но все още не можеше напълно да проумее как могат да предпочитат подобни лигавщини, вместо снимките, направени по време на мач, на които тялото му е извито в безупречна дъга, преди да забие топката във вратата. Какво да се прави, жени!

Кичур от мастиленочерната коса на Бобри се бе измъкнал от вечно рошавата ѝ конска опашка и падна върху острата ѝ скула, когато се наведе над скичника. Дийн остави ризата да се разтвори достатъчно, за да разкрие мускулите му, оформяни в продължение на повече от едно десетилетие упорити тренировки, но не и пресните белези на рамото, останали след операцията.

— Аз всъщност... — промърмори той — не съм гей.

— О, скъпи, няма защо да се преструваш пред мен.

— Истината е, че... — Младият мъж пъхна палец под колана на джинсите и ги смъкна малко по-надолу. — Понякога бремето на славата става твърде непоносимо, затова прибягвам до извънредни мерки, за да крия самоличността си. Макар че, откровено казано, никога не жертвам достойнството си. Например никога не бих стигнал толкова далеч, че да се появя на публично място в животински костюм. Впрочем, светлината достатъчна ли ти е?

Моливът ѝ продължаваше да се плъзга уверено по листа.

— Обзалагам се, че когато намериш подходящия мъж, ще се справиш с всичките си комплекси. Истинската любов е могъща и прави чудеса.

Явно тя искаше да продължават с игричките. Развеселен, Дийн временно промени тактиката си.

— Това ли си смятала, че е имало между теб и добрия стар Монти?

— Истинска любов? Не. Липсва ми хромозома за това. Но истинско приятелство — да. Може ли да се обърнеш на другата страна?

С лице към стената? За нищо на света.

— Прощавай, но ме боли бедрото — почти простена той, като съгна коляното си. — И всичките онези приказки на Монти за доверието и ожесточението заради разминали се пътища и проблеми със самотата са били само празни дрънканици, така ли?

— Виж какво, господин психиатър, опитвам се да се съсредоточа върху работата си.

— Значи, не са били само празни дрънканици. — Тя не го удостои дори с един поглед. — Лично аз съм се влюбвал поне пет-шест пъти. Е, вярно е, че това беше преди да навърша шестнайсет. Но все пак...

— Е, не се съмнявам, че оттогава все някой е успял да плени сърцето ти.

— Тук вече ме хвана натясно. — Анабел се вбесяваше от факта, че той никога не се бе влюбвал. Тя твърдеше, че дори мъжът ѝ, Хийт, също откачалка, се бил влюбил веднъж, преди да я срещне.

Ръката на Бобри зашари по листа.

— Защо да се обвързваш, когато целият свят е твоето игрище, нали така?

— Краката ми се схванаха — оплака се той. — Ще възразиш ли, ако се протегна?

И без да дочака отговора ѝ, Дийн спусна крака от леглото, стана, без да бърза, протегна се малко, като присви коремните си мускули навътре, така че джинсите се свлякоха до ръба на сивите стреч боксерки от „Енд Зоун“.

Бобри не отлепяше поглед от скицника.

Може би беше направил тактическа грешка споменавайки Монти, но не можеше да си представи, че жена с толкова силен характер като Бобри ще си падне по такъв кретен.

Дийн опря ръце на бедрата и отметна ризата си така, че максимално изкусително да покаже мускулите си. Започваше да се чувства като стриптийзър, но тя най-сетне вдигна очи. Джинсите му се смъкнаха с още два сантиметра и скицникът ѝ се плъзна на пода. Наведе се, за да го вдигне, и цапардоса брадичката си в страничната облегалка на креслото. Явно ѝ бе необходимо малко време, за да свикне с идеята да му позволи да изследва онези части от тялото ѝ, които до неотдавна оставаха скрити под бобърския костюм.

— Ще си взема набързо един душ — рече той. — За да измия прахта от пътуването.

Тя нагласи отново скицника върху скута си с едната ръка, а с другата му махна пренебрежително.

Вратата на банята се затвори. Блу простена и отпусна крака върху килима. Трябваше да се престори, че има мигрена... или проказа — каквото и да е, само да не идва тази вечер в стаята му. Защо някоя безобидна двойка пенсионери не спряха колата си да я вземат, докато крачеше край шосето? Или един от онези сладури с мила и артистична душа, с които се чувстваше толкова удобно?

Водата от душа продължаваше да се лее. Тя си представи как капките се стичат по изваяното му тяло. Той го използваше като оръжие и тъй като в момента наоколо нямаше никой друг, бе насочил чара си към нея. Но на мъже като него трябва да се възхищаваш само от безопасно разстояние.

Отпи щедра глътка от бутилката с бира. Напомни си, че Блу Бейли не бяга от опасностите. Никога. Изглеждаше крехка, сякаш най-

лекият полъх на вятъра можеше да я отнесе, но имаше закален характер и силна воля. Именно така бе оцеляла през скитническото си детство.

Какво означава щастието на едно малко момиче, дори и да е любимо, в сравнение с живота на хиляди малки момичета, заплашвани от бомби, войници и пехотни мини? Изминалият ден беше адски скапан и старите спомени отново оживяха в нея.

Блу, двамата с Том искаме да поговорим с теб.

Блу все още си спомняше продънения диван с карирана дамаска в тесния апартамент на Оливия и Том в Сан Франциско и как Оливия потупа по възглавницата, канейки я да седне до нея. За своите осем години Блу беше дребничка, но не чак толкова, че да седне в скута на Оливия, затова само се сгуши до нея. Том се настани от другата ѝ страна и я погали по коляното. Момичето ги обичаше повече от всички други на този свят, включително и от майка си, която не бе виждало почти цяла година. От седемгодишна Блу живееше с Оливия и Том и вярваше, че винаги ще бъде с тях. Те ѝ го бяха обещали.

Днес Оливия бе сплела светлокестенявите си коси на плитка. Миришеше на къри на прах и пачули. Тя винаги позволяваше на Блу да си играе с глината, когато майстореше своите гърнета и кани. Буйната гъста коса на Том беше с прическа стил „афро“ и той пишеше статии за един вестник от ъндърграунда. Водеше Блу в парка „Голдън Гейт“ и я качваше на раменете си, когато пресичаха улиците. Ако се събудеше, изплашена от някакъв кошмарен сън, тя тутакси изтичваше до тяхното легло и заспиваше, притиснала буза о топлото рамо на Том и заровила пръсти в дългите коси на Оливия.

— Помниш ли, Тиквичке — подхвана Оливия, — когато ти казахме, че в корема ми расте бебе?

Блу помнеше. Дори ѝ бяха показали снимки в една книга.

— Бебето скоро ще се роди — продължи Оливия. — Това означава, че много неща ще се променят.

Блу не искаше нищо да се променя. Искаше всичко да си остане същото.

— Бебето в моята стая ли ще спи?

Блу наскоро се беше сдобила със самостоятелна стая и не искаше да я дели с никого.

Том и Оливия се спогледаха.

— Не, Тиквичке — рече Оливия. — Имам страхотна новина. Помниш ли Норис, дамата, която ни посети миналия месец? Тъкачката, която организира движението „Художници за мир“? Която ти разказа за къщата си в Албъкърки и за малкото си момченце Кайл? Ние ти показахме на картата къде се намира Ню Мексико. Помниш ли колко много ти хареса Норис?

Блу кимна, все още в блажено неведение.

— Е, познай какво ще стане? — додаде Оливия. — Майка ти, Том и аз уредихме от сега нататък ти да живееш с Норис.

Блу не разбра. Само се взираше в широките им фалшиви усмивки. Том се почеса по гърдите през тениската си и примигна с очи, все едно малко оставаше да се разплаче.

— На двамата с Оливия ще ни е много мъчно за теб, но ще имаш двор, където да си играеш.

И тогава го проумя.

— Не! — промълви задъхано. — Не! Не искам двор. Искам да остана тук! Вие ми обещахте. Казахте ми, че винаги ще живея с вас!

Повдигна ѝ се.

Оливия побърза да я отведе в банята и ѝ държа главата, докато Блу повръщаше. Том се сви на ръба на старата нащърбена вана.

— Искахме да останеш, но... това беше, преди да узнаем за бебето. Нещата се усложняват заради парите и всичко останало. А в къщата на Норис ще има още едно дете, с което да си играеш. Няма ли да е забавно?

— Като се роди бебето, и тук ще има дете, с което да си играя — разхлипа се Блу. — Не ме пропъждайте. Моля ви! Ще бъда много послушна. Ще бъда толкова тиха, че дори няма да ме забелязвате.

Тогава и те се разплакаха, но накрая Оливия и Том я отведоха до Албъкърки с ръждясалия си син пикап и се измъкнаха тихомълком, без дори да се сбогуват.

Норис беше страшно дебела и научи Блу да тъче. Деветгодишният Кайл ѝ показа най-различни игри на карти и играеше с нея на „Звездни войни“. Месеците се нижеха неусетно. Постепенно Блу престана да мисли за Том и Оливия и се привърза към Норис и сина ѝ. Кайл беше нейният таен брат, а Норис — тайната ѝ майка, и тя щеше да остане завинаги при тях.

Но от Централна Америка пристигна истинската ѝ майка, Вирджиния Бейли, и я отведе. Заминаха за Тексас с група монахини, активистки в протестни движения, и двете станаха неразделни. Четяха книги, занимаваха се с художествени проекти, упражняваше испанския си и говореха надълго и нашироко за какво ли не. Блу все по-рядко си спомняше за Норис и Кайл, отново обикна милата си майка и остана неутешима, когато Вирджиния пак замина.

Норис се бе омъжила отново, така че Блу вече не можеше да се върне в Албъкърки. Монахините я приютиха до края на учебната година и Блу пренасочи любовта си към сестра Каролин. Сестра Каролин отведе Блу в Орегон, където Вирджиния бе уредила да остане в дома на една жена фермер, на име Блосъм. Според Вирджиния тази ферма била много добра, защото използвали само органични торове. На раздяла Блу така отчаяно се вкопчи в сестра Каролин, че се наложи да я откъснат насила.

И всичко се завъртя отново, само че този път Блу не отдаде душата и сърцето си на Блосъм и когато дойде време да си тръгне, откри, че този път раздялата не беше толкова болезнена. Оттогава тя стана много по-предпазлива. С всяко следващо преместване все повече се дистанцираше от хората, при които живееше, докато накрая спря да страда при разделите.

Блу погледна предпазливо към хотелското легло. Дийн Робилард беше възбуден и очакваше тя да легне с него, ала той не знаеше колко силно ненавиждаше тя секса за една нощ. В колежа Блу неведнъж бе виждала как приятелките ѝ, окрилени от сериала „Сексът и градът“, спяха с когото им попадне. Но вместо да се възторгнат от поредната победа, повечето все повече затъваха в депресия. През детството си Блу толкова бе страдала от честите раздели с хора, към които се бе привързала, че не желаше да добавя нови имена към този печален списък. Ако не се смяташе Монти, когото тя не броеше, досега беше имала само двама любовници, и двамата артистични, самовлюбени творци, които ѝ оставяха пълна свобода на действие. Така за всички беше по-добре.

Дръжката на банята се завъртя. Трябваше да внимава как се държи с Дийн, за да не я зарече утре сутринта тук и да замине. За съжаление, тактичността не беше най-силното ѝ качество.

Той излезе от банята, препасал една кърпа около кръста. Приличаше на римски бог, решил да отдъхне след пищна оргия, докато очакваше да му изпратят поредната девственица от храма. Но щом светлината падна върху него, пръстите ѝ стиснаха конвулсивно скицника. Не, това не беше съвършена, изсечена от мрамор божествена красота. Този мъж имаше тяло на воин — могъщо и непобедимо, готово за битка.

Той забеляза, че погледът ѝ се спря върху трите тънки белега на рамото му.

— Спомен от разгневен съпруг.

— Възмездие за греха — подхвърли младата жена, без да му повярва нито за миг.

— Между другото, като заговорихме за грях... — Ленивата му усмивка излъчваше съблазън. — Мислех си... Късна нощ... двама самотни странници... мека постеля... Не мога да измисля по-добър начин да се развлекат един друг, освен да се възползват от очакващото ги легло.

Беше му писнало само да дриблира около голлинията и сега се втурна към целта. Какво пък, прекрасното лице и спортната слава съвсем основателно му създаваха усещането за покорител на жените. На всички жени, ала не и на нея. Той пристъпи по-близо. Блу долови уханието на сапун и секс. Замисли се дали отново да подхване гейската тема, но на този етап имаше ли смисъл да си прави труда? Можеше да се оправдае с главоболие и да избяга от стаята... или да постъпи както винаги досега и да приеме открито предизвикателството. Надигна се от креслото.

— Ето как стоят нещата, Бу. Нали не възразяваш да те наричам Бу?

— Всъщност...

— Ти си прекрасен, секси и неотразим. Притежаваш повече чар, отколкото се полага на който и да е мъж. Имаш страхотен вкус за музика, богат си — едва ли има какво повече да се желае. Освен това си много умен. Не си мисли, че не съм го забелязала. Но работа е там, че не ме възбуждаш.

Веждите му стремително се сключиха в една линия.

— Не те възбуждам?

Тя се постара да си придаде извинителен вид.

— Причината не е в теб, а в мен.

Дийн примигна, окончателно сащисан. Не можеше да го вини. Несъмнено този чаровник по рождение поне хиляда пъти бе използвал същото извинение. Сигурно беше шашващо, когато ти го сервира отсрещната страна.

— Шегуваш се, нали?

— Голата и неподправена истина е, че се чувствам много по-удобно със загубеняци като Монти, не че възнамерявам да повтора тази грешка. Ако си легна с теб — а аз мислих дълго и усилено за това...

— Та ние се срещнахме едва преди осем часа.

— Почти нямам цици и дори не съм хубавичка. Ще зная, че ме използваш само защото съм подръка, което ще ме накара да се почувствам като пълен боклук. От тук до поредния пристъп на депресия има само половин крачка, а откровено казано, вече прекарах достатъчно време в психарски клиники.

Дийн се усмихна многозначително.

— Нещо друго?

Тя взе скицника заедно с бирата.

— Като теглим чертата: ти си от мъжете, привикнали да ги обожават, а аз не владея това изкуство.

— Кой ти е казал, че не си „хубавичка“?

— О, това не ме притеснява. Имам толкова силен характер, че ще е прекалено да се добави и красота. Честно казано, до тази вечер това не беше проблем. Е, ако не се брои Джейсън Станхоуп, но тогава бях в седми клас.

— Разбирам. — Той продължаваше да я гледа развеселено.

Блу си придаде възможно най-небрежния вид, отиде до междинната врата и я отвори.

— Би трябвало да се чувстваш като късметлия, избегнал смъртоносен куршум.

— Това, което чувствам, е сексуална възбуда.

— Тъкмо затова хотелските стаи предлагат порноканали — осветли го тя, затвори бързо вратата и пое дълбоко дъх.

Номерът беше да е винаги на половин крачка пред Дийн Робилард. За целта трябваше постоянно да го изненадва и обърква. Но

дали ще успее да удържи фронта до Канзас Сити? Беше не по-малко проблематично от това, какво ще прави, когато пристигне там.

Бобри вероятно не бе спала цяла нощ, защото на сутринта рисунката беше готова. Тя изчака, докато колата спря на централния паркинг за камиони на щата Канзас, преди да му покаже творението си. Дийн се втренчи в завършената рисунка. Нищо чудно, че нямаше и стотинка.

Бобри потисна прозявката си.

— Ако разполагах с повече време, щях да те нарисувам с пастели.

Имайки предвид какви ужасии бе сътворила с молив, това навярно беше истинска благословия. Да, беше нарисувала лицето му, но чертите му бяха сериозно изопачени: очите бяха прекалено сближени, линията на косата беше дръпната от челото на цели пет сантиметра, а заради допълнителните килограми имаше и гуша. Но явно това не ѝ бе стигнало, защото толкова бе намалила големината на носа му, че изглеждаше сплескан върху лицето му. Дийн рядко губеше дар слово, но този полет на художественото ѝ въображение го накара да онемее.

Тя отхапа малко от поничката си с шоколадова глазура.

— Невероятно, нали, колко лесно може да се обезобрази дори най-красивото лице?

Чак сега Дийн проумя, че го е направила нарочно. Но тя изглеждаше по-скоро замислена, отколкото самодоволна.

— Рядко ми се удава случай да експериментирам — обясни новаторката в портретното изкуство. — Ти беше идеален модел.

— Радвам се, че съм ти бил полезен — сухо отвърна той.

— Естествено, направих още една рисунка. — Измъкна втората си творба от папката, която бе донесла, и я метна небрежно на масата, където тя се приземи до недоизядения мъфин. Върху листа бе изобразен Дийн, излегнат на леглото, сгънал коляно, с разкопчана риза, разкриваща мускулестите гърди — точно както се бе накиприл да позира пред нея. — Несъмнено великолепен — изсумтя Блу, — но малко скучен, не смяташ ли?

Не само скучен, но и някак евтин и сладникав. Позата му беше прекалено изкуствена, а изражението — твърде самонадеяно. Сякаш го бе видяла като през стъкло, а това никак не му харесваше. Той още не можеше да повярва, че снощи го бе зарязала най-безцеремонно. Нима бе изгубил усета си? Или може би никога не го е притежавал? Тъй като жените сами се хвърляха на шията му, не му се бе налагало да играе ролята на сексуален агресор. Трябваше час по-скоро да коригира този пропуск.

Дийн отново се вгледа в първата рисунка и докато изучаваше изопаченото си лице, неволно се запита какъв щеше да бъде животът му, ако се беше родил с физиономията от портрета на Бобри. Със сигурност нямаше да има изгодни договори за „Енд Зоун“. Дори в детството си неведнъж се беше облагодетелствал от необикновено красивата си външност. Теоретически той винаги го бе разбирал, но рисунката ѝ поставяше всичко на мястото му.

Лицето на Бобри помръкна.

— Струва ти се отвратително, нали? Трябваше да се сетя, че няма да ти се понарава, но си помислих... Няма значение. — Тя протегна ръка към рисунката, но Дийн дръпна листа, преди тя да го докосне.

— Рисунка ти просто ме изненада, това е всичко. Едва ли ще я окача над камината, но не смятам, че е отвратителна. По-скоро... те кара да се замислиш. Всъщност ми харесва. При това много.

Тя се втренчи изпитателно в него, опитвайки се да разбере дали е искрен. Странно, колкото повече време прекарваха заедно, толкова повече се разгаряше любопитството му.

— Не си ми разказала много за себе си — отбеляза младият мъж. — Къде си отраснала?

Блу си отчупи малко от поничката.

— Тук и там — промърмори.

— Стига, Бобри. Скоро ще се разделим и никога повече няма да се срещнем. Сподели тайните си.

— Името ми е Блу. Ако искаш да узнаеш тайните ми, първо ти трябва да ми разкриеш своите.

— Ще ти ги кажа кратко и ясно. Твърде много пари. Твърде много слава. Твърде много красота. С една дума — животът е гаден.

Искаше да я накара да се усмихне, но вместо това тя го загледа така втръчено, че той се почувства неудобно.

— Сега е твой ред — смотолеви припряно.

Но тя продължи да дъвче мълчаливо поничката. Навярно се опитваше да реши кои точно факти от живота си да му разкрие.

— Майка ми се казва Вирджиния Бейли — започна тя накрая. — Предполагам, че никога не си чувал за нея, но тя е известна личност в кръговете на борците за мир.

— Искаш да кажеш в кръговете на пикаещите?

— На борците за *мир*^[1]. Тя е активистка.

— Едва ли ще пожелаеш да узнаеш какво си представих при тези думи.

— Тя е предвождала демонстрации из целия свят. Арестували са я безброй пъти. Два пъти е лежала във федерален затвор със строг режим за нарушаване на границите на ядрени бази.

— Леле.

— И това далеч не е всичко. През осемдесетте едва не умря, когато обяви гладна стачка в знак на протест срещу политиката на САЩ в Никарагуа. По-късно наруши санкциите на САЩ и достави лекарства в Ирак. — Бобри разсеяно разтри парченцето глазура, полепнало по пръстите ѝ. — През 2003-та, когато американските войски навлязоха в Багдад, тя ги посрещнала начело на международна група от миротворци. В едната си ръка държала плакат против намесата на Америка в делата на други страни. А с другата раздавала на войниците бутилки с минерална вода. През целия си живот нарочно е поддържала доходите си под три хиляди и сто долара, за да не плаща данъци.

— Както се казва: да извадиш очи, вместо да изпишеш вежди. Така вреди най-вече на себе си.

— Тя не понася мисълта, че парите ѝ се харчат за оръжия. За много неща не съм съгласна с нея, но и аз мисля, че правителството е длъжно да уведомява данъкоплатците за какво отиват парите им. Ти например не би ли искал милионите, които плащаш на Чичо Сам, да се дават за болници и училища, а не за ядрени бойни глави?

Честно казано, тя беше права. Лично той би предпочел детски площадки за игри и спортуване, програми за предучилищно обучение

на малчуганите, както и задължителна лазерна хирургия на зрението на съдиите от НФЛ.

Дийн остави чашата с кафето.

— Явно е необикновена жена.

— Искаш да кажеш куку.

Дийн беше твърде добре възпитан, за да се съгласи.

— Макар че всъщност е съвсем нормална. За добро или лошо, мама е искрена и последователна в убежденията и принципите си. Два пъти е номинирана за Нобелова награда за мир.

— О, сега вече съм наистина впечатлен — подсвирна той и се облегна назад. — Ами баща ти?

Блу натопи края на салфетката в чашата с вода и изтри лепкавите си пръсти.

— Той е умрял един месец преди да се родя. Кладенецът, който копаел в Салвадор, се срутил. Не са били женени.

Още едно нещо, по което двамата с Бобри си приличаха. Досега тя му бе съобщила множество факти, но без да разкрие нещо лично. Дийн протегна крака.

— А кой се е грижил за теб, докато майка ти е спасявала света?

— На този свят има немало добри хора.

— Не виждам в това нищо добро.

— Но и нямаше нищо ужасно. Повечето от тях бяха хипита — художници, един колежански преподавател, няколко социални работници. Никой не ме е бил или унижавал. Когато бях на тринайсет, живях в Хюстън с една жена, която пласираше наркотици, но в защита на мама, трябва да призная, че тя не знаеше, че Луиза продължава да се занимава с това. И ако не се брояха случайните улични престрелки и посещенията на полицаите, на мен ми харесваше да съм с нея.

Дийн от сърце се надяваше, че Блу се шегува.

— Прекарах шест месеца в Минесота при един лютерански свещеник, но тъй като мама беше ревностна католичка, съм била много повече с различни монахини активистки.

Тя бе имала много по-несигурно детство от неговото. Направо му беше трудно да повярва.

— За щастие, приятелите на мама бяха добри и великодушни. Освен това благодарение на тях усвоих много умения, за които повечето хора нямат представа.

— Какви например?

— Ами... мога да чета на латински, малко на гръцки. Мога да иззидам стена, да засадя и отгледам разкошна градина само с естествени торове, да си служа с електрически инструменти и освен това съм страхотна готвачка. Обзалагам се, че не можеш да се сравняваш с мен.

Той говореше отлично испански и обичаше да използва електрически инструменти, но не си струваше да ѝ разваля настроението.

— Аз пък направих четири подавания, завършили с тъчдаун, в мача срещу отбора на щата Охайо на „Роуз Боул“.

— И покори сърцата на всички розови принцеси.

Бобри много обичаше да се заяжда с него, но го вършеше с такова неприкрито наслаждение, че ни най-малко не изглеждаше гадна. Странно. Той допи кафето си.

— При толкова много скитане, сигурно не ти е било много лесно в училище.

— Когато непрекъснато си новата ученичка в класа, неволно се научаваш да разбираш хората и как да се държиш с тях.

— Не се и съмнявам. — Дийн вече започваше да проумява защо вечно бе настръхнала и готова за атака. — Учила ли си в колеж?

— Записах се в една малка либерална школа по изкуствата. Спечелих пълна стипендия, но я напуснах в началото на втори курс. Това бе най-дългият ми престой на едно място.

— Защо си напуснала?

— Неутолена жажда за приключения. Родена съм да странствам по света, бейби.

Той доста се съмняваше в това. Бобри не беше скитница по рождение. И ако бе отраснала в друга обстановка, досега сигурно щеше да е омъжена, може би щеше да е детска учителка и да е родила поне две деца.

Той хвърли на масата двайсетачка, без да чака рестото, и съвсем естествено, тутакси си навлече гнева на Бобри.

— За две чашки кафе, една поничка и половин мъфин!

— Не се впрягай толкова.

Тя грабна от масата недоядения му мъфин. Докато вървяха към паркинга, Дийн изучаваше рисунките ѝ и осъзна, че всъщност бе

склучил много изгодна сделка. Само за две хранения и една нощувка се беше сдобил с достатъчно храна за размисъл за тази вечер, а това не му се случваше често.

С напредването на деня Дийн забеляза, че Бобри ставаше все по-неспокойна, сякаш място не можеше да си намери. Когато спря на една бензиностанция, тя отиде до тоалетната, като остави на седалката грозната си черна платнена чанта. Той завинти капачката на резервоара, подвоуми се за миг и се впусна в изследователска мисия. Подмина мобилния ѝ телефон и двата скицника и извади портмонето ѝ. Вътре имаше шофьорска книжка, издадена в щата Аризона — тя наистина беше на трийсет години, карти за библиотеки в Сиатъл и Сан Франциско, карта за банкомат, осемнайсет долара в брой и снимка на нежна, слаба жена на средна възраст, изправена пред горяща сграда, заобиколена от няколко хлапета. Макар косата на жената да беше светла, двете с Бобри си приличаха по фините остри черти на лицето. Това сигурно беше Вирджиния Бейли. Зарови още по-надълбоко в портмонето и измъкна една чекова и една спестовна книжка от банка в Далас. В чековата книжка имаше хиляда и четиристотин долара и доста повече в спестовната. Младият мъж се намръщи. Щом Бобри имаше спестени пари за черни дни, защо се държеше, сякаш бе напълно разорена?

Видя, че тя се е върнала при колата. Той сложи обратно всичко в чантата, затвори я и ѝ я подаде.

— Търсех ментови дражета.

— В портмонето ми?

— А защо не?

— Ти си се ровил в *моята* чанта! — Изречението ѝ недвусмислено подсказваше, че по принцип подобни волности не я притесняваха, а само когато са в неин ущърб. Открито напомняне, че той не биваше да се разделя с портфейла си.

— „Прада“ произвежда чанти — заговори той, като потегли от бензиностанцията и се насочи отново към магистралата. — „Гучи“ също. А твоята все едно върви с комплект отвертки и календар с голи жени.

Тя настръхна от негодувание.

— Не мога да повярвам, че си завирал носа си в чантата ми!

— А аз не мога да повярвам, че снощи нощува за моя сметка. Струва ми се, че не си чак толкова закъсала за пари.

Вместо отговор последва мълчание. Тя се извърна към прозореца. Дребната ѝ фигурка, тесните рамене, острите лакти, подаващи се изпод ръкавите на абсурдно голямата черна тениска — цялата тази крехкост би трябвало да събуди закрилническите му инстинкти, но не стана така.

— Преди три дни някой е източил всичките ми сметки — пророни тя безизразно. — Затова временно съм банкрутирала.

— Нека да отгатна. Онази змия Монти.

Тя подръпна разсеяно крайчеца на ухото си.

— Да, точно така. Онази змия Монти.

Лъжеше. Не беше обелила нито дума за банковите сметки, когато вчера се нахвърли срещу Монти. Но унилото ѝ изражение я издаваше, че някой я бе ограбил. Следователно Бобри се нуждаеше не само от безплатно пътуване. Нуждаеше се от пари.

Дийн винаги се бе гордял с щедростта си. Смяташе се за най-великодушния мъж на земята. С жените, които излизаше, се държеше като с кралици, а на раздяла им изпращаше разкошни подаръци. Никога не изневеряваше на поредната си любовница и всячески се стараеше да ѝ угажда в леглото. Но упорството, с което Блу го отблъскваше, възпираше вродената му склонност да развърже кесията си. Огледа рошавата ѝ коса и жалките дрехи. Далеч не беше бляскава красавица и при обичайни обстоятелства никога не би я забелязал. Но снощи тя дръзко издигна пред него голям червен знак стоп и с това играта започна.

— И така, какво смяташ да правиш? — поинтересува се той.

— Ами... — Тя задъвка долната си устна. — Всъщност не познавам никого в Канзас Сити, но в Нашвил живее една моя стара приятелка от колежа. И тъй като ти и без това ще минеш оттам...

— Искаш да те закарам до Нашвил? — Прозвуча, сякаш ставаше дума за пътуване до Луната.

— Ако не възразяваш.

Ни най-малко не възразяваше.

— Не зная. Има още много път до Нашвил, а освен това трябва да плащам всичките ти разноски за храна, плюс още една хотелска

стая. Освен ако...

— Няма да спя с теб!

Той я удостои с една ленива усмивка.

— Само за секс ли мислиш? Не искам да нараня чувствата ти, но откровено казано, изглеждаш малко отчаяна.

Това беше простичка уловка и тя не захапа въдицата. Вместо това надяна на носа си евтини слънчеви очила модел „Авиатор“, с които изцяло заприлича на Бо Пийп, готова да поеме управлението на изстребител F-18.

— От теб се иска само да шофираш и да пръскаш щедро вродения си чар на неотразим красавец — подхвърли тя. — Не е нужно да обременяваш ума си с разговори.

Малката негодница притежаваше повече дързост от всички жени, които бе познавал.

— Работата е там, Блу, че аз не съм само един красавец. Освен това съм бизнесмен и следователно очаквам инвестициите ми да се възвърнат, при това с печалба. — Навярно не биваше да говори толкова мазно, но се забавляваше твърде много.

— Твоят портрет е оригинален Блу Бейли — изтъкна тя. — В добавка с охрана на колата ти и личен бодигард, който да те брани от феновете ти. Честно, би трябвало да ти поискам справедливо заплащане. И точно това ще направя. Двеста долара за пътуването от тук до Нашвил.

Но преди да ѝ каже какво мисли за идеята ѝ, се включи „Сейф Нет“.

— *Здрасти, Бу, Стеф се обажда.*

Блу се наведе към микрофона.

— Бу, дявол такъв, къде си ми дянал гащичките?

Последва дълго мълчание. Дийн я изгледа кръвнишки.

— Стеф, сега не мога да говоря. Слушам една аудиокнига и в момента положението е много напечено — един от героите ще бъде смъртно ранен.

След което прекъсна връзката.

Бобри смъкна очилата на върха на носа си и го изгледа над рамката им.

— Извинявай, но умирах от скука.

Дийн повдигна въпросително вежди. Тя изцяло зависеше от благоволението му, но при все това не отстъпваше нито на сантиметър. Интересно.

Дийн включи радиото и затрополи в такт по волана, акомпанирайки на барабаниста от „Гин Блосъм“. Блу обаче остана потънала в своя свят. Дори не каза нищо, когато той тутакси смени станцията, щом от радиото пак се разнесе „Защо не се усмихнеш“ на Джак Пейтриът.

Блу почти не чуваше музиката в колата. Беше толкова далеч от Дийн Робилард, все едно той е същество от друга вселена. Номерът беше да не му позволи да се досети, че тя го осъзнава. Зачуди се дали бе повярвал на лъжата ѝ за Монти и банковите сметки. Трудно бе да се каже, защото той беше много прикрит, но за нищо на света не искаше Дийн да разбере, че злодеят, отмъкнал парите ѝ, беше собствената ѝ майка. Нямахше да го понесе.

Вирджиния беше единствената роднина на Блу и като такава имаше достъп до всички сметки на дъщеря си. Майка ѝ беше последният човек, който би ограбил някого. Тя с радост си купуваше дрехи от благотворителните магазини на Армията на спасението и като се връщаше в Щатите, нощуваше на диваните на приятелите си. Само хуманитарна криза с гигантски размери би могла да я принуди да посегне на парите на Блу.

Блу откри кражбата в петък, преди три дни, когато се опита да изтегли пари от банкомата. Вирджиния ѝ бе оставила гласово съобщение на мобилния телефон.

Разполагам само с няколко минути, скъпа. Днес изтеглих парите от сметките ти. Веднага щом мога, ще ти пиша, за да ти обясня всичко. Майка ѝ рядко губеше самообладание. Но този път мекият глас на Вирджиния звучеше накъсано: Прости ми, скъпа моя. Намирам се в Колумбия. Групата момичета, с които работех, вчера бяха отвлечени от една от въоръжените банди. Ще ги изнасят... ще ги заставят да се превърнат в убийци. Аз... Аз не мога да допусна това да се случи. Мога да откупя свободата им с твоите пари. Разбирам, мила, че ще възприемеш това като непростимо предателство на доверието ти, но ти си силна, за разлика от тези нещастници. Моля те да ми простиш и... и помни колко много те обичам.

Блу се взираше неவிждащо в ширналите се равни земи на Канзас. Не се бе чувствала така безпомощна, откакто беше малко хлапе. Спестяванията ѝ за черни дни, единствената ѝ сигурност, се бяха превърнали в откуп. Как да започне отначало само с осемнайсет долара в джоба? С тях не можеше да плати дори рекламните флаери. Разбира се, малко щеше да ѝ пооплекне, ако позвънеше на Вирджиния и ѝ се разкреши, но майка ѝ нямаше дори мобилен телефон. Когато ѝ потрябваше, просто вземаше нечий телефон назаем.

Ти си силна, а другите не са. Блу се беше наслушала на тези думи от ранно детство. *Не ти се е налагало да живееш в страх. Можеш сама да си избираш пътя. И никога няма да ти се наложи да тръпнеш от страх, че през нощта в дома ти ще нахлуят войници, за да те завлекат в затвора.*

На Блу също не ѝ се бе налагало да тръпне от страх, че войниците могат да ѝ сторят нещо още по-лошо.

Опита се да не мисли какво е трябвало да изтърпи майка ѝ в един затвор в Централна Америка. Нейната мила, добра майка е била жертва на нещо неопикуемо и все пак не се бе озлобила. Всяка нощ се молила за душите на мъжете, които са я изнасилили.

Извърна се към Дийн Робилард, човека, който приемаше всичко, подарено му от съдбата, като нещо естествено. В момента се нуждаеше твърде много от него. И може би фактът, че не се бе хвърлила в краката му, ѝ осигуряваше някакво оръжие, макар че беше — признаваше го — доста ненадеждно. Трябваше само да поддържа интереса му, докато стигнат до Нашвил, при това, без да съблича дрехите си.

Рано привечер спряха в зоната за отдиш западно от Сейнт Луис. Дийн наблюдаваше Блу, застанала до масата за пикник с мобилния в ръка. Тя му каза, че ще позвъни на старата си приятелка в Нашвил, за да си уговорят среща за утре, но сега само изрита сърдито грила с дървени въглища и ядосано натика телефона в чантата. Настроението на Дийн тутакси се повдигна. Значи, играта още не беше свършила.

Преди няколко часа направи грешката да отговори на обаждането на своя бивш съотборник Рон Фрейзър, който се беше оттеглил и живееше спокойно в Сейнт Луис. Рон настоя да прекара вечерта с него и с двама техни приятели футболисти. И тъй като Рон пазеше задника

на Дийн през последните пет сезона, Дийн не можеше да му откаже, макар че това прецакваше плановете му да прекара нощта с Блу. Но съдейки по вкиснатата ѝ физиономия, явно нещата при нея не се развиваха както искаше.

— Проблеми? — попита той, когато тя се дотътри унило при него.

— Не. Няма проблеми. — Пресегна се към дръжката на вратата на колата, сетне отпусна ръка. — Е, може би има един, съвсем малък. Не е нещо, с което не мога да се справя.

— Както се справяше досега?

— Можеше да проявиш поне малко съчувствие. — Тя отвори рязко вратата и го прониза с негодуващ поглед над покрива на колата. — Телефонът на приятелката ми е изключен. Очевидно се е преместила, без да си направи труда да ми го съобщи.

Все едно че животът току-що поднесе изпотена халба с леденостудена бира към зажаднялата му уста. Невероятно какво огромно удоволствие му доставяше това, че жена като Блу Бейли зависеше от неговата милост.

— Съжалявам да го чуя — въздъхна той с цялата искреност, на която беше способен. — Какво ще правиш сега?

— Все ще измисля нещо.

Когато излезе отново на магистралата, Дийн реши, че е непроситимо, задето госпожа О'Хара не си вдига телефона. Жалко, защото иначе щеше да я предупреди, че пътува към фермата... и води първия си гост, който по всяка вероятност ще остане няколко дни.

— Размишлявах върху настоящите ти затруднения, Блу — подхвана той, докато задминаваше една червена спортна кола. — Ето какво смятам да ти предложа...

[1] Игра на думи: рее — пикая, реасе — мир (англ.). — Бел.прев.

↑

4

Ейприл Робилард затвори електронната си поща. Какво би казал Дийн, ако знаеше истинската самоличност на икономката си? Дори не ѝ се мислеше за това.

— Искаш да свържем печката, така ли, Сюзън?

Не, глупако, нека да посадим в нея здравец и да я превърнем в сандъче за цветя.

— Да, свържи я колкото можеш по-скоро.

Тя прекрачи купчината разпокъсани тапети с шарки на танцуващи медни котлета, съдрани от стените на кухнята. Коуди, който бе по-млад от сина ѝ, не беше единственият работник, който си измисляше различни извинения, за да говори с нея. Ейприл може и да беше на петдесет и две, но момчетата не го знаеха и не спираха да кръжат около нея. Сякаш все още излъчваше миризма на секс. Бедните хлапета. Вече не отдаваше толкова лесно своите прелести.

Ейприл грабна айпода, за да заглуши шума от ремонта с някое винтидж рок парче, но преди да пъхне слушалките в ушите си, главният дърводелец Сам промуши глава през кухненската врата.

— Сюзън, провери баните на горния етаж. Искам да съм сигурен, че няма проблеми с вентилаторите.

Тази сутрин тя бе проверила вентилаторите заедно с него, но все пак го последва в коридора, като заобиколи внимателно компресора и купчината парцали, струпани до него. Къщата бе построена в началото на двайсети век и ремонтирана през седемдесетте, когато са били подменени санитарните възли, електрическата инсталация и са монтирани климатици. За съжаление, въпросната модернизация е включвала и боядисване на банята на долния етаж в тъмнозеления цвят на зряло авокадо, облепяне на кухнята с безвкусни тапети, облицоване на коридорите с евтини плоскости и покриване на подовете със златиста винилова настилка, която отдавна се бе зацапала и пропукала. Последните два месеца Ейприл правеше всичко възможно да заличи следите от безвкусния ремонт и да върне на постройката предишния

вид на традиционна фермерска къща, макар и обновена с разкош и стил.

Лъчите на ранното следобедно слънце, струящи през страничните прозорци, осветяваха пращинките, танцуващи във въздуха, но най-голямата неразбория около ремонта вече бе отминала. Сандалите ѝ, украсени с малки изкуствени скъпоценни камъчета по каишките, потропваха по дървения под на коридора. Гривните по ръцете ѝ подрънкваха жизнерадостно. Дори и сред цялата тази мръсотия и хаос тя оставаше вярна на своя стил за облекло.

Трапезарията, която някога е била гостна, се намираще отдясно, а новоразширената всекидневна, част от последните промени, се падаше от лявата ѝ страна. Къщата от дърво и камък е била построена в колониален стил, но пристройките в най-различни стилове я бяха превърнали в образец на безвкусицата. Наложил се да съборят няколко стени, за да се придаде на дома по-приятен и уютен вид.

— Ако обичате да стоите дълго под душа, трябва да има мощни изсмукващи вентилатори, за да не се събира пара — бе обяснил Сам.

Дийн обичаше да стои дълго под горещия душ. Помнеше това от тийнейджърските му години, но нищо чудно сега да се е превърнал в един от онези мъже, които вземат набързо душ и се преобличат за пет минути. Болеше я, че знае толкова малко за единственото си дете, макар че вече би трябвало да е свикнала.

Няколко часа по-късно Ейприл успя да се измъкне от всички шумове. Излезе през страничната врата и тутакси се потопи в уханията на късния майски следобед. Някъде отдалече се носеше леката миризма на оборски тор, може би от съседната ферма, ведно с уханието на орловите нокти, избуяли на воля около каменните основи на фермата. Те се надпреварваха за пространството с пищните лилии, кичестите храсти на божурите и плетениците от източени диви рози, посадени от жените на фермерите, твърде заети да отглеждат боб и царевица, с които семействата им да се изхранват през студената зима, за да се грижат за красивите, но безполезни цветя.

Ейприл спря за миг, за да огледа квадратната градина, обособена преди десетилетия и типична за селските домакинства, сега почти задушена от плевели. Точно зад нея се виждаше наскоро излятата бетонна плоча, където дърводелците скоро щяха да започнат издигането на остъклената задна веранда. В най-далечния ъгъл бе

издълбала инициалите си Е. Р., за да остави малък спомен след себе си. Един от бояджиите на горния етаж я гледаше през прозореца. Тя отметна от лицето си кичур от дългата руса коса и забърза покрай старата чугунена водна помпа, преди някой да се опита да я спре с поредните ненужни въпроси.

Някогашната ферма на семейство Калауей бе разположена сред красива долина, обкръжена от заоблени хълмове. Навремето е била процъфтяваща коневъдна ферма, но сега единствените животни, бродещи из седемдесет и петте акра земя, бяха елени, катерици, миещи се мечки и койоти. Освен пасищата, горите и оградените парцели за конете имаше обор, полуразрушена постройка за арендаторите и малко езеро, в което се вливаше бистър ручей. В края на пътеката, застлана с разнебитени каменни плочи, се издигаше стара, обрасла с диви лози беседка. Издрасканата дървена пейка подсказваше, че тук някога е сядала за почивка Уилма Калауей, последната стопанка на фермата. Уилма бе починала миналата година на деветдесет и една. Дийн бе купил фермата от неин далечен роднина.

През цялото това време Ейприл следеше отдалече живота на сина си, посредством сложна мрежа от познанства. Точно така узна, че той търси икономка, която да надзирава обновяването на къщата му. Мигом я осени идея какво да направи. След всички тези години най-после щеше да превърне тази ферма в истински дом за сина си. Най-трудно беше да изостави работата си в Ел Ей, но се оказа учудващо лесно да получи мястото за икономка. Осигури си фалшиви препоръки, купи си пола и пуловер от „Талботс“, прибра назад с еластична лента дъгата си, подстригана на етажи коса и съчини история, която обясняваше присъствието ѝ в източната част на Тенеси. Само след десетминутно събеседване агентката по недвижими имоти на Дийн я нае за икономка.

Ейприл изпитваше смесица от любов и ненавист към консервативната жена, която си беше измислила, за да прикрие истинската си самоличност. Тя се бе превъплътила в образа на вдовицата Сюзън О'Хара, която трябваше сама да се грижи за препитанието си. Бедната, но смела Сюзън нямаше професия, тъй като се бе посветила на семейството. Умееше да води сметките на домакинството, да преподава в неделно училище и да помага на обичния си, вече покоен съпруг в ремонтирането на стари къщи.

Обаче трябваше да сложи край на консервативния вкус на Сюзън за облеклото. Още от първия ден от пребиваването си в градчето Гарисън тя обяви, че е станала нова жена, и изцяло обнови гардероба си. Ейприл обичаше да смесва винтидж дрехи със супермодерни творения, да комбинира дизайнерски модели с по-скромно облекло, което намираще в магазинчетата на благотворителните организации. Миналата седмица си позволи да отиде в градчето с бюстие на „Готие“ и широки панталони от „Банана Рипъблик“. Днес бе облечена с тъмнокафява тениска с щампована на нея снимка на Джанис Джоплин, червеникавокафяви панталони капри и обути с любимите си сандали с изкуствени скъпоценни камъни по каишките.

Пое по пътеката, водеща към гората. В тревата цъфтяха бели виолетки и туфи див морков. Не след дълго съзря през клоните на планинския лавър и пламтящите цветове на азалията водите на езерото, нашарени с проблясващи ивици слънчева светлина. Стигна до любимото си място на брега и събу сандалите. На другия бряг, малко по-навътре в гората, се криеше скромното жилище за арендаторите, където сега тя живееше.

Ейприл сгъна колене и ги притисна към гърдите. Рано или късно, Дийн щеше да разкрие измамата ѝ и това ще бъде краят на всичко. Нямаше да ѝ крещи. Това не беше в стила му. Ала мълчаливото му презрение щеше да я измъчва много по-силно, отколкото най-яростните упреци или жестоките обвинения. Поне да успее да довърши къщата му, преди той да я изобличи. Може би, след като се настани в новия си дом, той ще почувства поне малко от това, което бе вложила в своя труд — любов и съжаление.

За нещастие, Дийн не вярваше много в изкуплението. Тя бе приключила с миналото преди десетина години, но белезите в душата и сърцето на сина ѝ бяха прекалено дълбоки, за да прости на майка си. Белези, причинени от нея — Ейприл Робилард, кралицата на групарките... Момичето, което знаеше всичко за развлеченията и порока, ала не умееше да бъде майка.

Не говори по този начин за себе си — бе казал приятелят ѝ Чарли, когато обсъждаха лошото старо време. — Ти никога, никога не си била групарка, Ейприл. Ти беше тяхната шибана муза.

Точно така говореха и всички те за себе си. Може би за някои от тях е било истина. Толкова много прочути жени: Анита Паленберг,

Мариън Фейтфул, Анджи Боуи, Биби Бюъл, Лори Мадъкс... и Ейприл Робилард. Анита и Мериън бяха любовниците на Брайън Джонс, Кийт Ричардс и Мик Джагър от „Ролинг Стоунс“. Анджи за кратко беше омъжена за Дейвид Боуи. Биби се увлече по Стивън Тайлър от „Аеросмит“. Лори от четиринайсетгодишна беше луда по Джими Пейдж от „Лед Цепелин“. А Ейприл повече от година беше любовница на Джек Пейтриът. Всичките тези жени бяха красиви и умни, повече от способни да си проправят сами път в живота. Но прекалено много обичаха мъжете. Мъжете и музиката, която те създаваха. Жените им предлагаха съвети и подкрепа. Подхранваха егото им, галеха ги по настръхналата перушина, гледаха през пръсти на изневерите и ги развличаха със секс. Рокендрол завинаги.

Ти никога не си била групарка, Ейприл. Погледни само в каква жена се превърна.

Ейприл беше посвоему придирчива, отказваше на мъжете, които не харесваше, независимо колко високо в класациите се издигаха албумите им. Но преследваше тези, които желаше, без да обръща внимание на наркотиците, пристъпите на ярост, другите жени...

Ти беше тяхната муза...

Но музите притежават власт. Музите не си пропиляват годините с алкохол, марихуана, мескалин и накрая кокаин. И най-вече една муза не изоставя детето си заради страха да не го разврати.

Твърде късно бе да поправи това, което беше причинила на Дийн, но поне можеше да направи нещо хубаво за него. Да му създаде дом и после отново да изчезне от живота му.

Ейприл отпусна глава на коленете си и остави на музиката да отмие горчилката в душата ѝ.

*„Помниш ли, когато бяхме млади?
И всяка мечта беше първата?
Бейби, защо не се усмихваш?“*

* * *

Фермата се вписваше идеално в живописната долина. Дийн и Блу пристигнаха по залез-слънце, когато ниските облаци, обагрени в оранжево, лимоненожълто и пурпурно, се стелеха на пъстри дипли по обкръжаващите долината хълмове, като шарени воали по полите на танцъорките на канкан. Криволичещ и неравен път водеше от магистралата до къщата, при чийто вид Блу мигом забрави за всичките си беди и нещастия.

Постройката — огромна, разпростряна на внушителна площ, но износена от годините — за нея олицетворяваше Америка, напомняше ѝ за сеитбите и жътвите, пуйките за Деня на благодарността, лимонадите на Четвърти юли, за работливите фермерски жени, които чистят боба в очукани емайлирани легени, за отрудените им мъже, почистващи калта по ботушите си в стъргалото до задния вход. Най-старото и най-голямото крило в къщата беше иззидано от камък, с просторна предна веранда и големи двойни прозорци. Отдясно, под прав ъгъл бе добавена дървена пристройка. Върху ниския покрив, увенчан с триъгълен фронтон, се извисяваха няколко комина, а под него стърчаха стрехи. Очевидно не е била едва кретаща ферма, а някога тук са развивали оживена земеделска дейност.

Блу огледа старите дървета и двора, обрасъл с гъста трева, обора, градината и пасищата в далечината. Трудно можеше да се измисли по-неподходящо имение за градска знаменитост като Дийн Робилард. Проследи го с поглед, докато крачеше към обора с леката грациозна походка на мъж, владеещ с невероятна увереност всеки мускул по тялото си, сетне отново се извърна към къщата.

Жалко, че не бе дошла тук при по-различни обстоятелства, за да се наслади на това прекрасно място, но уединеността на фермата още повече затрудняваше положението ѝ. Може би щеше да я наеме някоя от бригадите, ремонтиращи къщата. Или късметът ѝ ще проработи и ще успее да си намери някаква работа в близкото градче, при все че беше едва забележимо на картата. Така или иначе, тя се нуждаеше само от няколкостотин долара, за да се добере до Нашвил, да наеме стая в евтин хотел, да отпечата нови рекламни листовки и да започне всичко отначало. Трябваше единствено да се постарее да убеди Дийн да ѝ позволи да остане, докато отново подреди живота си.

Младата жена не хранеше илюзии относно причината да я доведе във фермата. Отказът ѝ да свали дрехите си през онази първа

нощ се бе превърнал в предизвикателство, което той щеше да забрави в мига, в който някоя от тукашните красавици южнячки не хванеше окото му. А това означаваше, че се налага да изнамери друг начин да му бъде полезна.

В този момент предната врата се отвори и на прага се появи най-поразителното създание, което Блу някога бе виждала. Висока и слаба като амазонка, с дръзко скулесто лице и дълга, права руса коса с изсветлени кичури, подстригана на етажи. Блу си припомни световните модни икони от шейсетте и седемдесетте години като Верушка, Джин Шримптън, Флор Савагар. Тази жена притежаваше същото невероятно излъчване и неповторимост. Синьо-сивите ѝ очи надничаха от необичайно драматичното лице с квадратна брадичка, с почти мъжко по сила изражение. Когато жената пристъпи до предното стъпало, Блу забеляза фината мрежа от бръчици около устата и разбра, че не е толкова млада, както ѝ се стори отначало. Навярно бе прехвърлила четирийсетте.

Тесните джинси прилепваха идеално по стройните бедра. Протритите места и дупките не бяха резултат от дълго носене, а дизайнерско творение. Велурените презрамки на наситенооранжевата плетена блуза бяха поръбени с метални нишки. Върху носовете на сабото ѝ бяха разцъфнали кожени цветя с цвят на мед. Видът ѝ беше едновременно бохемски и шик. Дали не беше модел? Или актриса? Навярно една от приятелките на Дийн. С такава драматична красота разликата в годините нямаше никакво значение. При все че Блу не се интересуваше от мода, внезапно я досрамя заради размъкнатите джинси, провисналата тениска и разчорлените коси, отчаяно нуждаещи се от прилично подстригване.

Жената огледа ванкуиша и широката ѝ аленочервена уста се разтегна в приветлива усмивка.

— Загубихте ли се?

Блу реши да спечели малко време.

— Ами... географски зная къде се намирам, но честно казано, в момента животът ми е доста объркан.

Жената се засмя тихо и дрезгаво. Имаше нещо познато в нея.

— Всичко това ми е до болка познато. — Спусна се по стъпалата и в Блу се засили усещането, че я познава отнякъде.

— Аз съм Сюзън О'Хара.

Нима това сексапилно и екзотично създание беше тайнствената икономка на Дийн? Не може да бъде!

— Аз съм Блу^[1].

— По дяволите, надявам се да е временно.

В този миг Блу разбра. *Мамка му!* Тази квадратна челюст, тези синьо-сиви очи, остроумието... Мамка му, мамка му.

— Името ми е Блу Бейли — изрече задавено. — Било е... ъ... ужасен ден в Ангола.

Жената я загледа заинтригувано.

Блу махна отчаяно с ръка.

— Да не говорим за ЮАР.

Чу се изскърцване на токове на ботуши по чакъла.

Жената се извърна и гаснещите лъчи на слънцето осветиха изсветлените кичури в косата ѝ. Яркочервените ѝ устни се разтвориха, а фините бръчици в ъгълчетата на очите ѝ се присвиха. Скърцането рязко престана. Разтвори крака и стиснал ръце в юмруци, Дийн застина неподвижно пред стената на обора. От цялата му фигура се излъчваше напрежение. Жената можеше да е негова сестра. Но не беше. Нито негова приятелка. Тази жена с покрусени очи, дълбоки като океанската бездна, беше майката, от която той с такова нехайство се отрече тази сутрин, когато Блу го попита за семейството му.

Вцепенението му трая съвсем кратко, след което ботушите му затрополиха енергично. Пренебрегвайки пътеката, застлана с изронени тухли с нащърбени като счупени зъби краища, той закрачи направо през гъсто обраслата поляна.

— Шибаната госпожа О'Хара.

Блу настръхна. Не можеше да си представи да нарече майка си с тази грозна дума, независимо колко много я беше вбесила. Впрочем майката на Блу, видяла какво ли не в живота, беше обръгнала за всякакви словесни атаки.

Но тази жена не беше. Гривните се плъзнаха по ръцете ѝ и трите сребърни пръстена проблеснаха, когато ръката ѝ се стрелна ужасено към гърлото. Изтекоха няколко мъчителни дълги секунди, преди тя да се извърне и да влезе в къщата, без да пророни нито дума.

От вродения чар, който Дийн толкова щедро пръскаше наоколо, нямаше и следа. Лицето му приличаше на каменна маска. Блу

разбираше причината за отчуждението му, но сега не беше време за самосъжаление.

— Ако бях лесбийка — заговори тя, за да поразее напрежението, — щях да се влюбя до полуда в нея.

Потресът му тутакси се смени с ярост.

— Няма що! Голямо утешение!

— Просто съм откровена. А пък аз си мислех, че моята майка привлича всеобщото внимание.

— Откъде знаеш, че ми е майка? Тя ли ти каза?

— Не, но е трудно да не забележиш безспорната прилика, макар че сигурно те е родила на дванайсет години.

— Само външна приликата, това е дяволски сигурно. — Той изкачи стъпалата до верандата и улови дръжката на вратата.

— Дийн...

Но той вече бе изчезнал.

Блу не споделяше нетърпимостта на майка си към всякакво насилие — достатъчно свидетелство беше последното ѝ спречкване с Монти — но мисълта това екзотично създание с преливащи от болка очи да стане жертва на гнева на Дийн силно я притесни, затова тя побърза да го последва.

Навсякъде се забелязваха признаци, че в къщата кипи оживен ремонт. Отдясно се издигаше стълбище с недовършени перила. До него се виждаше широк проход, закрит с голяма найлонова завеса, който навярно водеше към вътрешността на къщата. Отляво, зад двете стойки за рязане на дъски се помещаваше трапезарията. Навсякъде миришеше на свежа боя и наскоро нарязано дърво. Но Дийн беше толкова устремен да намери майка си, че не обърна никакво внимание на обстановката.

— Повярвай ми — промърмори Блу, като го настигна запъхтяна, — отлично разбирам какво означава да имаш сериозни проблеми с майка си, но сега не си в състояние да ги решаващ. Не е ли по-добре първо да го обсъдим?

— Не.

Той отмести найлоновата завеса и надникна в дневната, но в този миг от горния етаж се чуха стъпки. Дийн се втурна към стълбището.

Блу си имаше предостатъчно грижи, но вместо да го остави да действа както намери за добре, тя ускори крачка, за да го настигне.

— Казвам само, че според мен не е зле малко да се поуспокоиш, преди да говориш с майка си.

— Изчезвай.

Той вече бе стигнал до горната площадка, но Блу го следваше по петите. Тук миризмата на прясно положена боя беше още по-силна. Младата жена се надигна на пръсти и надникна над широкото му рамо. Всички врати бяха свалени, но за разлика от долния етаж стените тук бяха пребойдисани, електрическите контакти бяха монтирани, а старото дюшеме — старателно излъскано. Пред очите на Блу се мярна наскоро ремонтираната баня, облицована с бели релефни фаянсови плочки и свежо боядисана шпонтובה ламперия, с оловни кранове и старинна аптечка.

Изад ъгъла в коридора се показа майка му, понесла в ръка голяма чанта торба, натъпкана с документи.

— Няма да се извинявам — обяви тя, като изгледа сина си предизвикателно. — Още повече че се потрудох тук повече от всяка друга икономка.

— Искам да се махнеш оттук — парира я той с леден тон, отекващ като стомана, от който Блу потрепери.

— Ще си тръгна, когато организирам довършването на задачите.

— Веднага се махай — настоя той и пристъпи застрашително в коридора. — Всичко това са празни приказки.

— Но аз свърших тук много работа.

— Събирай си багажа.

— Не мога да си тръгна веднага. Утре ще дойдат майсторите за кухненските шкафове. В къщата работят електротехници и бояджии. Ако ме няма, всичко ще се обърка.

— Готов съм да поема този риск — сръза я той.

— Не ставай глупав, Дийн. Аз съм отседнала в малката къща на арендаторите. Дори няма да усетиш, че съм тук.

— Колкото и да се стараеш, не можеш да станеш невидима. Затова си събирай парцалите и ми се махай от очите!

Той профуча покрай Блу и се втурна надолу по стъпалата.

Жената се втренчи безмълвно в отдалечаващия му се гръб. Главата ѝ остана изправена, рамене опънати... но тежестта май ѝ дойде в повече. Чантата се изплъзна от ръката ѝ. Тя се наведе, за да я вдигне, но вместо това се свлече на пода и се облегна на стената.

Нямаше драматична сцена, нито порой от сълзи, но изглеждаше толкова тъжна, че сърцето на Блу се сви от жалост към нея.

Жената обгърна с ръце свитите си колене. Сребърните пръстени още повече подчертаваха тънките ѝ пръсти.

— Исках... исках само да му създам дом. Поне веднъж в живота му.

Никога нищо подобно не бе хрумвало на майката на Блу. Вирджиния Бейли разбираше от договори за ядрено разоръжаване и международни търговски съглашения, но понятие нямаше какво означават истински дом, уют и грижа за собствената си дъщеря.

— Не смятате ли, че той е малко пораснал за това? — попита Блу плахо.

— Да. Твърде е пораснал. Можеш да ми говориш на „ти“. — Краищата на дългите ѝ коси се спуснаха върху плетениците на блузата. — Вече не съм толкова ужасна личност. Или поне не сега.

— Не приличаш на ужасна личност.

— Навярно си мислиш, че не е трябвало да правя това, но както виждаш, нямаше какво да губя.

— При все това да скриеш истинската си самоличност и да се промъкнеш с измама в дома му, не е най-добрият начин да се сдобириш със сина си. Ако това е целта ти.

Жената обгърна още по-плътно коленете си.

— За това е твърде късно. Просто исках да отремонтирам този дом за него и да си тръгна, преди той да разбере, че аз съм била неговата икономка госпожа О'Хара. — Засмя се неловко и вдигна глава. — Аз съм Ейприл Робилард. Дори не се представих. Навярно ситуацията е доста неудобна за теб.

— Не чак толкова, колкото би трябвало. Аз изпитвам нездрав любопитство към живота на другите хора. — Забеляза, че бледите страни на Ейприл леко порозовяха, затова продължи да говори: — Не си купувам жълти вестници, но ако видя в пералното помещение някой забравен, съм готова да прескоча през гърбовете на чакащите, за да го докопам.

Ейприл се засмя немощно.

— Човек наистина изпитва някакво извратено удоволствие да чете за несполуките и трагедиите на другите, нали?

Блу се усмихна.

— Искаш ли да ти донеса нещо? Чаша чай? Някакво питие?

— Би ли... би ли поседяла с мен за минутка? Липсва ми женска компания. Мъжете, с които работя, са страхотни, но все пак са мъже.

Блу усещаше, че на Ейприл никак не ѝ е лесно да моли за помощ, и отлично я разбираше. Затова седна до нея, вдъхна миризмата на свежо рендосано дърво и поведе разговор на неутрална тема.

— Харесва ми това, което си направила.

— Постарах се модерните нововъведения да се впишат в атмосферата на къщата, както и да възстановя първоначалния ѝ стил. Дийн е прекалено неспокоен и напрегнат. Исках да има къде да се отпусне и отдъхне. — От гърдите ѝ се изтръгна задавен смях. — Предполагам, че случилото се днес едва ли ще му помогне за това.

— Той има твърде високи изисквания.

— Наследил го е от мен.

Блу прокара длан по изгъркания и наново полиран дървен под. На слънчевата светлина дъските блестяха като кована мед.

— Свършила си чудесна работа.

— Работих с огромно удоволствие. Да беше видяла как изглеждаше всичко, когато дойдох.

— Разкажи ми — подкани я Блу.

Ейприл описа подробно какво бе заварила и изброи направените от нея промени. Докато говореше, блясъкът в очите ѝ издаваше колко много означаваше къщата за нея.

— Тук работата е много по-напреднала, отколкото на долния етаж. Във всички стаи има легла, но нищо друго. Смятах скоро да посетя някои разпродажби в съседни имения, за да допълня мебелите, които Дийн вече е поръчал.

— А къде са вратите?

— Свалени са и отново се полират. Дори не ми е минало през ума да ги заменя с нови.

На долния етаж се отвори врата. Лицето на Ейприл помръкна и тя бързо се изправи. Блу съзнаваше, че трябва да ги остави насаме, затова също стана.

— Налага се да се обадя на предприемача — каза Ейприл, когато Дийн се заизкачва по стълбите.

— Не си прави труда. Аз сам ще се оправя.

Ейприл стисна челюсти.

— Думи на човек, който никога не е ремонтирал къща.

— Казвам ти, че ще се справя — процеди той. — Ако имам някакви въпроси, ще ти пиша по електронната поща.

— Нуждая се поне от една седмица, преди да си тръгна.

— Забрави. Искам утре да те няма. — Подпря крак на стъпалото, за да препречи пътя на Блу, и се втренчи студено в майка си. — Резервирах ти стая в хотел „Хърмитидж“ в Нашвил. Ако искаш да останеш още няколко дни, ще са за моя сметка.

— Не мога да си тръгна толкова бързо. Тук има още много недовършена работа.

— Разполагаш с тази вечер, за да организираш всичко. — Обърна й грубо гръб и се зае да разглежда банята.

— Не мога просто така да зарежа тази работа, Дийн. — За пръв път в гласа на Ейприл се прокраднаха умолителни нотки. — Не и след като съм вложила толкова много.

— И кой го казва? Специалистът по зарязванията. Забрави ли миналото? „Ролинг Стоунс“ пристигат в Щатите и ти изчезваш. „Ван Хален“ имат концерт на „Медисън Скуеър Гардън“ и: „Здравей, Голяма ябълко!“. До утре вечер да те няма.

Блу видя как Ейприл вирна брадичка. При все че беше висока жена, пак се налагаше да го гледа от долу нагоре.

— Не обичам да шофирам през нощта.

— Някога ми казваше, че най-добре се пътува нощем.

— Да, но тогава бях надрусана.

Отговорът ѝ бе толкова откровен, че Блу неволно ѝ се възхити.

— Доброто старо време — подметна ехидно Дийн и изви презрително устни, след което тръгна надолу по стълбите.

Майка му го последва, опитвайки се да говори на гърба му. Нямахше и следа от бунтовническия ѝ порив.

— Една седмица, Дийн. Толкова много ли искам?

— Ние не искаме нищо един от друг, помниш ли? По дяволите, разбира се, че помниш. Нали тъкмо ти ме научи на това?

— Само... ми позволи да довърша работата си тук.

Застанала на горната площадка, Блу видя как Ейприл протегна ръка към неговата, но побърза да я отдръпне. Потресаващо бе, че тази жена не можеше дори да се докосне до сина си, и сърцето на Блу отново се сви от жал.

— Малката къща не се вижда оттук. — Ейприл застана пред него, принуждавайки го да я погледне. — По цял ден ще съм заета с работниците и няма да ти се пречкам. Моля те. — Отново вдигна брадичка. — Това... означава много за мен.

Молбата ѝ ни най-малко не трогна Дийн.

— Ако имаш нужда от пари, ще ти напиша чек.

Ноздрите на майка му се издуха възмутено.

— Знаеш, че нямам нужда от пари.

— В такъв случай предполагам, че повече няма какво да си кажем.

Осъзнала поражението си, Ейприл пъкна треперещите си ръце в джобовете на джинсите.

— Разбира се. Желая ти приятно прекарване във фермата.

Блу повече не издържаше да наблюдава безучастно сърцераздирателния опит на Ейприл да запази достойнството си. При все че за сетен път си повтори, че не бива да си пъха носа в чуждите работи, че тази история не я засяга, неканените и неблагоприятни думи сами изскочиха от устата ѝ.

— Дийн, майка ти умира.

[1] В буквален превод „Аз съм тъжна“. — Бел.прев. ↑

5

Ейприл потресено разтвори устни. Дийн се вцепени.

— Какви ги говориш?

Блу се бе изразила фигуративно — че душата на Ейприл бавно гасне — но Дийн явно не познаваше фигуративния изказ. Изобщо не биваше да си отваря устата. Ама честно, какво повече можеше да се оплеска?

Тя слезе бавно по стълбите.

— Майка ти... ъ... лекарите... — Опитваше се да измъдри по-достоверно обяснение. — Тази дупка в сърцето ѝ. Майка ти умира, но не искаше ти да го знаеш.

Синьо-сивите очи на Ейприл се облешиха.

Блу стигна до най-долното стъпало и стисна с пръсти перилото. Добре де, малко бе преувеличила, но когато ставаше дума за майки, толкова се разстройваше, че не можеше да разсъждава разумно.

Дийн бе преbledнял като смъртник. Взря се в майка си.

— Вярно ли е?

Блу се вкопчи още по-отчаяно в перилото. Устните на Ейприл се раздвижиха, но не успяха да отронят дори стон. Накрая стегнатите мускули на гърлото ѝ малко се отпуснаха и тя преглътна с мъка.

— Това... може да не е смъртоносно.

— Но лекарите нищо не обещават — побърза да уточни Блу.

Дийн я изгледа кръвнишки.

— А ти откъде знаеш?

Откъде наистина?

— Майка ти нямаше намерение да го споделя с мен, но преживя нещо като... ъ... м-мини нервен срив.

Ейприл тутакси се засегна.

— *Не* съм имала срив. Мини или някакъв друг. Просто... за секунда се отпуснах.

Блу я изгледа тъжно.

— Какво мъжество — въздъхна.

Ейприл я измери с убийствен поглед.

— Не желая да се говори за това и ще съм благодарна, ако и *ти* не засягаш тази тема.

— Извини ме, задето не оправдах доверието ти, но ми се стори жестоко да не му кажа.

— Това не е твой проблем — скастри я Ейприл.

Ако Блу хранеше дори малка надежда, че Дийн мигом ще прегърне майка си и ще заяви, че е време да изгледят всичките си разногласия, той набързо я лиши от подобни илюзии, изскачайки през входната врата.

— Мисля, че мина добре, нали? Имайки предвид обстоятелствата — усмихна се колкото може по-жизнерадостно Блу, когато стъпките му заглъхнаха.

Ейприл едва се сдържа да не я стисне за гърлото.

— Ти си откачена!

— Да, но още си тук, нали? — Блу побърза да отстъпи на безопасно разстояние.

Ейприл вдигна ръце към небето. Гривните ѝ звъннаха, пръстените проблеснаха.

— Само още повече влоши нещата.

— Честно казано, не мисля, че има накъде повече да се влошат. Не съм аз тази, която има резервация в хотел в Нашвил за утре вечер, но може би съм пропуснала нещо?

Отвън изрева двигателят на ванкуиша, последван от рязкото изсвистяване на гумите по чакъла. Част от войнствеността на Ейприл се стопи.

— Отива да празнува. Ще има безплатни питиета за всички в бара.

— А аз си мислех, че моите отношения с майка ми са сложни.

Ейприл присви очи.

— Всъщност коя си ти?

Блу ненавиждаше подобни въпроси. Вирджиния би отвърнала, че е Божие дете, но Блу се съмняваше, че Всемогъщият изгаря от нетърпение да признае дъщерята на Вирджиния за свое чадо. А с разказа за Монти и бобърския костюм едва ли щеше да спечели благоразположението и симпатиите на Ейприл. За щастие, тя не се затрудни сама да намери обяснение.

— Няма значение. Въздействието на сина ми върху жените наистина е легендарно.

— Аз съм художничка.

Погледът на Ейприл се плъзна критично от небрежната конска опашка до протритите черни боти, запазена марка за мотоциклетистите.

— Не изглеждаш като обичайните му приятелки.

— Отново повтарям, че трицифреният ми коефициент на интелигентност ме отличава от стадото.

Ейприл се отпусна на предпоследното стъпало.

— Какво, по дяволите, ще правя сега?

— Може би не е зле да изгладиш отношенията със сина си, докато чакаш резултатите от последните си изследвания. Имайки предвид поразителните успехи на съвременната медицина при лечението на сърдечните заболявания, стопроцентово съм сигурна, че скоро ще получиш добри новини.

— Въпросът беше риторичен — промърмори сухо Ейприл.

— Беше само предложение.

Скоро след това Ейприл се запъти към къщата на арендаторите, а Блу се зае да броди из прашните притихнали стаи. Но дори кухнята, оборудвана по последната дума на техниката, не успя да повдигне настроението ѝ. Колкото и да бяха благородни подбудите ѝ, тя нямаше право да се прави на добрата фея от приказките, когато се отнасяше за семейните проблеми на други хора.

Вечерта настъпи, а Дийн още не се бе прибрал. Когато мракът обгърна къщата, Блу направи неприятното откритие, че светеха само лампите в кухнята и банята. Искрено се надяваше Дийн скоро да се върне, защото къщата, толкова уютна само преди няколко часа, сега бе добила злокобен вид. Найлоновите завеси пред вратите на стаите потракваха като кости на скелети. Старите дървени подове скърцаха. И тъй като нямаше врати, не можеше да се заключи в спалнята. На всичко отгоре нямаше и кола, за да отиде в града и да обиколи денонощните магазини. Чувстваше се като в капан. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да легне и да се помъчи да заспи.

Сега съжаляваше, че не се бе досетила да оправи някое легло, докато още бе светло. Запрепъва се в тъмното, опипвайки стените в трапезарията, докато се опитваше да открие аварийния фенер, оставен от дърводелците в ъгъла. Когато го включи, зловещи сенки запълзяха по пода и тавана. С фенера в ръка младата жена се изкачи на горния етаж, като се държеше за перилото на стълбата. Дългият жълт охранващ кабел на фенера се влачеше след нея като змийска опашка.

В нишите и зад ъглите по коридора бяха разположени пет спални, но само една разполагаше с отделна баня и с включено осветление. Когато най-после се добра до нея, нервите ѝ бяха толкова раздрусани от гротескните сенки, че нямаше сили да продължи нататък. Наистина, от банята се процеждаше съвсем слаба светлина, но все пак беше по-добре от нищо. Остави фенера в ъгъла и разгъна спалните чаршафи, подредени в спретната купчинка върху матрака. Новото широко легло имаше резбована горна табла от черешово дърво, но не и долна. Единствените мебели в спалнята бяха това легло и висок скрин с голямо тоалетно огледало. Шестте прозореца без завеси я следяха като огромни любопитни очи, а просторната каменна камина ѝ напомняше на огромна зейнала пасть.

Младата жена избута пред вратата двойната стълба, оставена от бояджията в коридора, за да послужи като знак за Дийн, че спалнята е заета за през нощта. Всъщност, ако той пожелаеше да влезе, стълбата едва ли щеше да го спре. Но защо да пожелае? След разтърсващата новина за майка му едва ли ще е в настроение да се изявява като неустоим съблазнител.

Тя отнесе аварийния фенер в малката баня и си изми лицето. И тъй като Дийн бе отпрашил с багажа ѝ, Блу си изми зъбите с пръсти. Измъкна сутиена през ръкавите на тениската и изрита ботите, но не посмя повече да се разсъблече, в случай че се наложи да побегне с писъци от спалнята. Не се боеше от измислените градски страшилища, но в тази селска пустош не се чувстваше в свои води, затова взе фенера със себе си. Когато си легна, го изключи, но го пъкна под завивката, за да ѝ е подръка, ако се наложи да го извади бързо.

Някакъв клон отвън се блъсна в стената на къщата. Нещо прошумоля в комина. Блу си представи безброй прилепи, летящи под таваните из цялата къща. *Къде се беше дянал Дийн? И защо в тази къща нямаше нито една врата?*

Жалко, че не се сети да помоли Ейприл да я приюти в малката къща на арендаторите. Впрочем и без това не беше поканена. Е, може би се беше държала донякъде нетактично, но бе спечелила ценно време за майката на Дийн — постижение, което не беше по силите на Ейприл. Безпомощна като всяка красавица по рождение.

Блу безуспешно се опита да се убеди, че всъщност тя е била използваната, и така да оправдае постъпката си, но не умееше да се самозалъгва. Беше си навряла носа където не бива. Майка и син трябваше сами да си изяснят оплетените отношения. Но в цялата работа имаше и нещо хубаво: интересът ѝ към чуждите дела я отвлече от собствените ѝ тревоги.

Подът изскърца. В комина нещо простена. Младата жена стисна дръжката на фенера и се втренчи в зеещата врата.

Минутите бавно се нижеха.

Постепенно хватката на Блу се разхлаби и тя се унесе в неспокоен сън.

Събуди я зловещо скърцане на дъски. Отвори очи и видя черна сянка, надвиснала заплашително над нея. Ръката ѝ стисна конвулсивно дръжката на фенера. С ловко движение Блу го измъкна изпод завивките и замахна с все сила.

— *По дяволите!* — Ревът на познат мъжки глас разцепи нощната тишина.

Пръстите ѝ успяха някак си да напипат ключа. Като по чудо, крушката в пластмасовата мрежа не се бе счупила и спалнята се обля в ярка светлина. Над леглото се беше надвесил един вбесен куотърбек, мултимиллионер, и разтриваше ядосано ръката си малко над лакътя.

— *Дявол да го вземе, какви ги вършиш?*

Блу се изстреля в седнало положение сред възглавниците, стискайки още по-здраво дръжката на фенера.

— *Аз ли? Ти се прокрадваш тук...*

— *Това е моят дом. Кълна се в Бога, ако си прецакала ръката ми, с която подавам пасовете...*

— *Бях преградила вратата! Как успя да се промъкнеш незабелязано до мен?*

— Промъкнал съм се незабелязано? Осветила си къщата по-ярко от шибана коледна елха!

Не беше толкова глупава, че да се впусне в откровения за скачащи сенки и втренчени прозорци.

— Има само две мижави лампи в банята.

— Плюс една в кухнята — осведоми я той и издърпа фенера от ръката ѝ. — Дай ми това и престани да трепериш от страх.

— Лесно ти е да го кажеш. Никой не те е нападал, докато си спял кротко.

— Не съм те нападал. — Той угаси фенера и спалнята потъна в мрак. Безчувственият кретен угаси дори лампата в банята.

Блу чу шумолене на плат. Очевидно нахалникът си събуваше джинсите. Тя се надигна на колене.

— Няма да спиш тук.

— Това е моята стая и само тук има застлано легло.

— Легло, което вече е заето от мен.

— А сега ще си имаш компания — обобщи той и се пъкна под завивките.

Младата жена пое дълбоко дъх и си напомни, че егото му е прекалено голямо, за да изнасили жена. Ако се опита да броди в тъмното, за да потърси друго място за спане, ще заприлича на тъпа пъзла. *Никога не показвай слабост.*

— Не мърдай от своята половина — предупреди го Блу, — иначе не отговарям за последствията.

— Ще ме светнеш по кратуната с малката си табуретка, госпожице Мъфет^[1]?

Блу нямаше представа какви ги плещи.

До ноздрите ѝ достигна миризмата на паста за зъби, скъп одеколон и кожената тапицерия на тузарската му кола. Би трябвало да вони на алкохол. Един смазан от скръб мъж, прибиращ се в два часа сутринта, би трябвало да е здравата отцепен. Голият му крак докосна бедрото ѝ. Тя се вцепени.

— Защо си легнала с джинсите? — полюбопитства той.

— Защото багажът ми остана в колата.

— Да бе, как ли пък не. Не си се съблякла, защото те е шубе, че ще довтаса някой върколак, за да те схруска. Голяма си пъзла.

— Пръчки и камъни.^[2]

— А се мислиш за зряла жена.

— Като че ли твоят акъл не е на седмокласник — върна му го тя.

— Поне съм достатъчно възрастен, за да не спя на светната лампа.

— Няма да се учудя, ако се мушнеш под леглото, щом от комина започнат да излитат прилепи.

— Прилепи? — застина за миг Дийн.

— Цяла колония.

— Да не би да си специалист по прилепите?

— Чух ги как шумолят с крилете си. И пицят.

— Не ти вярвам.

Явно беше от тези, които спят напреки на леглото и коляното му я бръсна по прасеца. Необяснимо, но Блу най-неочаквано започна да се отпуска.

— Все едно че съм си легнал до шибана мумия — изръмжа той.

— Джинсите остават.

— Не си въобразявай, че не мога да ти ги смъкна, стига да поискаш. Трийсет секунди и ще са на пода. Но за твое нещастие, тази нощ съм въвн от играта.

Не беше редно да мисли за секс, когато майка му умираше. Мнението ѝ за Дийн пропадна стремително надолу.

— Млъквай и заспивай.

— Ти губиш.

Зад прозорците се изви вятър. Дружелюбно клонче потропа по стъклото. Не след дълго Дийн задиша дълбоко и равномерно. Сребристите лунни лъчи се плъзнаха по стария дървен под, а от комина се чу доволна въздишка. Той оставаше в неговата половина от леглото. Тя — в нейната. Засега.

В къща, в която почти нямаше врати, е странно да хлопне някоя. Блу откряна едното си око, прекъсвайки фантастичен еротичен сън. Нишки сива светлина се бяха прокраднали в стаята. Младата жена въздъхна и отново затвори очи, опитвайки се да възкреси усещането на дългите пръсти, обвили гърдата ѝ... ръка, шареща в джинсите ѝ...

Хлопна друга врата. Нещо тежко се притисна о бедрото ѝ. Тя отвори рязко очи. Нисък, дрезгав глас измърмори мръсотия в ухото ѝ,

нечия чужда ръка стисна гърдата ѝ, а другата се пъкна в джинсите. Прониза я паника, която напълно я разсъни. Това не беше сън.

— Дърводелците вече са тук — оповести женски глас, сякаш досами ухото ѝ. — Ако не искате компания, по-добре да ставате.

Блу избута ръката на Дийн, но той не бързаше да измъкне пръсти от дрехите ѝ.

— Колко е часът?

— Седем — отвърна Ейприл.

Блу притегли тениската надолу и зарови лице във възглавницата. Май планът винаги да е на крачка пред него се проваляше.

— Още е посред нощ — запротестира Дийн.

— Не и за работниците — отвърна Ейприл. — Добро утро, Блу. Кафето и поничките ви очакват долу.

Блу се претърколи по очи и ѝ махна вяло. На свой ред Ейприл също ѝ махна и изчезна.

— Ама че гадост — промърмори Дийн и се прозина.

Блу се възмути. Можеше поне да покаже известно сексуално неудовлетворение.

В същия миг осъзна, че самата тя още беше под влиянието на еротичния си сън.

— Перверзник — заклеми го и скочи от леглото. Не можеше да си позволи този тип да я възбужда, дори и само насън.

— Лъжкия — изтърси той неочаквано зад гърба ѝ.

Тя се извърна.

— За какво говориш?

Дийн се надигна и завивката се свлече до кръста му. Слънчевите лъчи, струящи свободно през прозорците без завеси, затанцуваха по бицепсите му и косъмчетата на гърдите му заблестяха като златни нишки. Той разтри контузеното си рамо.

— Ти ми заяви, цитирам: „Почти нямам цици“. Оказа се пълна лъжа.

Още не се бе събудила достатъчно, за да му отвърне подобаващо, затова само го изгледа свирепо и закрачи с вирната глава към банята, където завъртя двата крана докрай, за да си осигури максимално усамотение. Когато излезе от банята, го завари застанал пред скъп куфар, който бе оставил върху леглото. Беше само по тъмносини

боксерки. Блу се препъна и мислено се наруга, сетне се престори, че го е направила нарочно.

— За бога, следващия път ме предупреждавай. Едва не получих инфаркт.

Той я погледна през рамо, сразявайки я с цялата неотразима красота на наболата си брада и разрошена коса.

— За какво?

— Приличаш досущ на реклама на гей порно.

— А ти — на национално бедствие.

— Тъкмо заради това ще съм първа под душа. — Насочи се към мръсния си сак, захвърлен от Дийн в ъгъла. Отвори ципа и зарови за чисти дрехи. — Предполагам, че няма да благоволиш да застанеш на стража в коридора, докато се изкъпя?

— А не е ли по-добре да ти правя компания под душа? — Прозвуча по-скоро заплашително, отколкото като закачлива покана.

— Забележително — поклати глава Блу. — Суперзвезда като теб още проявява готовност да помага на обикновените дребни хорица.

— Да бе, какво да се прави, такъв съм си по рождение.

— Зарежи. — Тя грабна дрехите си, заедно с една кърпа и тоалетните си принадлежности, преди да се втурне към банята.

Чак след като се убеди напълно, че той няма намерение да нахлуе при нея, Блу изми косата си с шампоан и избърсна краката си. Дийн не знаеше, че майка му съвсем няма намерение да умира, но изглеждаше по-скоро войнствен, отколкото скръбен. Не й пукаше какво му беше причинила Ейприл. Поведението му беше безчувствено.

Тя си облече чисти, макар и избелели, плътно прилепнали черни трикотажни панталони, стигащи до коляното, широка камуфлажна тениска и джапанки. След като си издуха набързо косата със сешоара на Дийн, Блу я стегна с червен ластик. По-късите краища не се подчиниха на усилията ѝ и провиснаха около врата ѝ. В чест на Ейприл би си сложила малко червило и спирала, ако не бяха изчезнали преди три дни.

Като слезе на долния етаж, тя видя в трапезарията един електротехник, покачен върху двойна стълба, зает с монтирането на старомоден полилей. Найлоновата завеса беше свалена от вратата на всекидневната и Дийн беше вътре, увлечен в разговор с дърводелеца, поправящ арката на извития вход. Сигурно беше използвал душа в

другата баня, защото влажната му коса се къдреше по краищата. Беше облечен с джинси и тениска в тон с цвета на очите му.

Всекидневната се простираше доста навътре в къщата и имаше зидана от камък камина, по-голяма от тази в голямата спалня. Нови френски прозорци водеха към нещо като голяма бетонна плоча, стърчаща откъм задния вход. Блу се запъти към кухнята.

Снощи беше твърде изнервена, за да оцени работата, свършена от Ейприл, но сега се спря на прага, за да огледа по-внимателно помещението. Кухненските пособия в стил винтидж, както и носталгично белите шкафове с керамични дръжки във вишнев цвят, я караха да се чувства като завърнала се в четирийсетте години. Блу си представи съвсем живо жена в току-що изгладена памучна рокля, със спретнат кок на тила, да бели картофи над селската мивка, докато от радиото звучи песента на „Андрюс Систърс“ „Не сядай под ябълката“.

Масивният бял хладилник със заоблени ръбове вероятно беше копие на стар модел, но не и бялата емайлирана газова винтидж печка с двойна фурна, както и вградената метална полица със солницата за сол и пипер, бурканчетата с подправки, както и глинената vazичка с букет от полски цветя. Плотовете още не бяха поставени, затова Блу веднага забеляза, че шкафовете не бяха оригинални, а прекрасно изработени копия. Шахматно оформената теракота по пода в черно и бяло, също бе нова. Мострата на боята, залепена върху стената, подсказваше крайния цветови облик на кухнята: светложълти стени и бели шкафове, освежени от вишневочервените дръжки.

Не сядай под ябълката...

Светлината струеше от широкия прозорец над мивката и от дългите прозорци, добавени в квадратно оформенния кът за хранене, от които още не бяха свалени стикерите на производителите. Върху хромираната кухненска маса с вишневочервен плот бяха струпани няколко кутии с понички, пластмасови чаши и хартиени салфетки.

Ейприл стоеше до масата, опряла грациозно ръка върху извитата облегалка на стола, с телефон в ръка. Беше с вчерашните протрити джинси, тъмновишнево късо горнище и масленозелени пантофки от змийска кожа.

— Трябваше да си тук в седем, Санджей. — Тя кимна на Блу и махна към кафеника. — Значи, ще трябва да осигуриш още един

камион. Плотовете трябва да се монтират до края на деня, за да могат бояджиите да започнат работа.

Дийн влезе в кухнята. С безстрастно изражение се отправи към поничките, но когато стигна до масата, слънчевият лъч, танцуващ в косите му, проблесна върху главата на майка му и Блу бе осенена от безумната мисъл, че Господ е създал специален прожектор, чиято светлина да следва навред тези две сияйни създания.

— Не можем повече да протакаме монтирането — продължаваше Ейприл, — така че по-добре след час да си тук. — Превключи на друг разговор и премести телефона от дясното на лявото си ухо. — О, здравей. — Сними глас и се обърна с гръб към тях. — Ще ти звънна след десет минути. Къде си?

Дийн се приближи до високите прозорци в къта за хранене и се загледа към задния двор. Блу се изпълни с плахата надежда, че той се опитва да се примири с предстоящата смърт на майка си.

Ейприл отново позвъни по телефона.

— Дейв, обажда се Ейприл О'Хара. Санджей ще закъснее.

В кухнята влезе електротехникът, който свързваше полилея в трапезарията.

— Сюзън, ела да видиш нещо.

Тя му даде знак да изчака, довърши разговора си и затвори телефона.

— Какво има?

— Натъкнах се на още стари кабели в трапезарията — обясни електротехникът, докато я изпиваше с поглед. — Ще трябва да се сменят.

— Нека да видя — рече тя и излезе след него.

Блу сложи лъжичка захар в кафето си и се приближи, за да огледа печката.

— Щеше да го закъсаш, ако тя не беше тук — подметна тя.

— Да, вероятно имаш право. — Дийн ѝ подаде поничките с пудра захар и взе единствената с глазура, останала в кутията, точно тази, на която Блу беше хвърлила око.

Раздаде се пронизителният вой на бормашина.

— Кухнята е просто невероятна — отбеляза младата жена.

— Нищо особено.

— Нищо особено? — Тя прокара палец по релефно гравираното име на фирмата „О’Кийф енд Мерит“ върху фасадата на печката и хвърли въдицата. — Мога по цял ден да не излизам оттук и да пека: домашен хляб, плодова пита...

— Наистина ли умееш да готвиш?

— Разбира се, че умея. — Бялата емайлирана печка беше като паспорт за друга епоха. А може би щеше да стане нейният паспорт към временна осигуреност.

Ала той внезапно изгуби интерес към готварството.

— Нищо розово ли нямаш?

Тя огледа черните шорти и камуфлажната тениска.

— Какво не е наред с дрехите ми?

— Всичко им е наред, ако възнамеряваш да нападаш Куба.

— Не си падам по парцалки — сви рамене Блу.

— Виж ти, каква изненада.

Тя се престори, че обмисля нещо.

— Ако наистина искаш да ме видиш в розово, може да ми дадеш нещо назаем от твоя гардероб.

Усмивката му едва ли можеше да се нарече дружелюбна, но ако не продължеше да го дразни и предизвиква, нищо чудно в най-скоро време да започне да я бърка с някоя от многобройните си сексуални партньорки.

Ейприл се върна в кухнята и затвори телефона си.

— Шофьорът пътува насам с фургона — обърна се към сина си с хладен, официален тон. — Искаш ли да излезеш навън и да избереш подходящо място?

— Сигурен съм, че вече имаш нещо наум.

— Къщата е твоя.

Той я изгледа с каменно изражение.

— Поне ми подкажи нещо.

— Във фургона няма нито вода, нито тоалетна, затова не бива да е много далеч от къщата. Коди, пикапът на водопроводчика още ли е на двора? — подвикна тя през рамо към коридора. — Трябва да поговоря с него.

— Тъкмо тръгва — извика в отговор Коди.

— Какъв фургон? — попита Блу, когато Ейприл изчезна.

— Нещо, което *госпожа О'Хара* ме убеди да купя в един от безбройните си имейли. — Дийн грабна чашата с кафе и с поничката в ръка излезе навън.

Блу взе една поничка с пудра захар и го последва през ремонтираното перално помещение към страничната врата на къщата.

Когато стигнаха до задния двор, тя му подаде поничката си с пудра захар.

— Хайде да ги разменим.

Той отхапа солидно парче от своята, подаде я на Блу и взе нейната.

— Добре.

Младата жена сведе тъжен взор към поничката.

— Отново съм принудена да се задоволявам с остатъците от чуждата храна.

— Е, сега здравата ме засрами — доби той престорено разкаян вид и най-спокойно захапа поничката на Блу.

Заобиколиха къщата. С очите на художник Блу изучаваше гъсто обраслата градина, представяйки си я лумнала в ярки цветове, може би с малка билкова градина край желязната помпа, с буйно нацъфтели ружи до стената на къщата, простор с пране, веещо се от топлия бриз. *Ще направя сантиментално пътуване...*^[3]

Дийн оглеждаше сенчестия участък в дъното зад градината. Блу се присъедини към него.

— Фургонът покрит ли ще е? — поинтересува се тя. — Или е някой стар полицейски фургон?

— Предполагам, че ще го видиш.

— Май и ти самият не знаеш, нали?

— Нещо такова.

— Покажи ми обора. Ама само ако няма мишки.

— Мишки ли? Не, по дяволите. Това е единственият обор в целия свят, в който няма мишки.

— Цяла сутрин ехидничиш.

— Боже, съжалявам.

Може би по този начин той прикриваше мъката си. Заради спасението на душата му се надяваше да е така.

В двора влезе товарна платформа, върху която се виждаше нещо като малък покрит фургон, плътно опакован с черен полиетилен. Тя

остана на мястото си, а Дийн отиде да размени няколко думи с шофьора. Не след дълго мъжът вече го потупваше приятелски по контузеното рамо и го наричаше Бу. Накрая двамата се заловиха за работа. Следвайки указанията на Дийн, шофьорът даде на заден, изтегли платформата към дърветата и започна да смъква черния полиетилен.

Фургонът беше червен, но колелата му бяха яркопурпурни, с позлатени орнаменти по спиците, като на цирковите палатки. Оцветени оси украсяваха фургона от двете страни, а върху всяка повърхност бяха изрисувани пищни, виещи се лози и причудливи цветя — жълти, тъмновиолетови, светлосини, оранжеви. Отпред, върху тъмносинята врата на фургона танцуваше позлатен единорог. Извитата арка оформяше малък навес, поддържан с лимоненожълти подпори. Плоските стени на фургона се разширяваха от горе надолу, а върху една от тях се виждаше малко прозорче с миниатюрни тъмносини жалузи.

Блу затаи дъх. Сърцето ѝ се разтуптя. Това бе цигански фургон. Дом за скитници.

— Точно като за мен — промърмори тя тихо.

[1] Героиня от популярна английска закачлива песничка. — Бел.прев. ↑

[2] Популярна английска песничка — „Пръчките и камъните ще счупят костите ми, но никога няма да ме наранят“. — Бел.прев. ↑

[3] „Сантиментално пътуване“, песен от 1944 г., изпята от много певци, вкл. Ела Фицджералд, Франк Синатра, „Ролинг Стоунс“. — Бел.прев. ↑

6

Когато шофьорът потегли, Дийн пъхна палци в задните си джобове и обиколи фургона с такъв вид, сякаш беше нова кола. Блу не го дочака, спусна сгъваемата стълбичка, изкачи стъпалата и отвори вратата.

Тъмночервеният интериор бе не по-малко живописен и екзотичен от екстериора. Всяка повърхност — от гредите, извиващи се по тавана, до дървените ребра по стените и панелите помежду им — бе изрисувана със същите танцуващи еднорози, виещи се лози и причудливи цветя. Копринената завеса с плетени ресни в дъното на фургона бе дръпната настрани и разкриваше легло, което напомни на Блу за корабна койка. Отляво се виждаше още едно легло, зад което бе поставен изрисуван бюфет с две врати. Останалите по-малки части от мебелировката бяха опаковани в кафява амбалажна хартия.

Във фургона имаше две малки прозорчета — едното в средата на страничната стена, над масата, а другото над задното легло. И пред двете, като в куклена къща, висяха бели дантелени завеси, прибрани с пурпурни ширити от двете страни.

До перваза върху едната стена бе изрисуван кафяв заек, дъвчещ крехко стъбло от детелина. Вътре беше толкова уютно, толкова съвършено като в приказка, че на Блу ѝ се доплака. И щеше да се разплаче, ако не бе забравила как се прави.

Дийн приближи зад нея и се огледа.

— Невероятно.

— Това сигурно ти е струвало цяло състояние.

— Тя е сключила изгодна сделка.

Нямаше нужда да пита коя е *тя*.

Единствено в средата фургонът беше достатъчно висок, за да може Дийн да стои прав в цял ръст. Той започна да маха хартията, с която бе увита дървената маса.

— Има един тип в Нашвил, който се занимава с реставрирането на тези цигански шатри. Така ги наричат. Някакъв звукозаписен магнат

го поръчал, но после се отказал.

Циганска шатра. Названието ѝ харесваше. Звучеше екзотично.

— И как Ейприл те убеди да го купиш?

— Каза ми, че ще е подходящо убежище за пияни гости. А и приятелите ми имат деца и ще им е интересно да си играят тук.

— Освен това си решил, че ще е много шик да имаш нещо толкова ексцентрично. Единствената циганска шатра наоколо и прочее.

Той не го отрече.

Тя плъзна длан по стените.

— Повечето от рисунките са направени с шаблон, но някои са ръчно нарисувани. Добра работа.

Дийн започна да оглежда наоколо, надникна в бюфета, издърпа чекмеджетата и проучи внимателно свещника на стената във вид на морско конче, изработен от ковано желязо.

— Електрически е, така че ще трябва да се прекара ток. По-добре да говоря с електротехника.

На Блу не ѝ се тръгваше, но той отвори вратата пред нея, така че не ѝ оставаше нищо друго, освен да излезе на двора. Електротехникът бе клекнал пред разпределителната кутия. От радиото до него се разнасяше една от старите песни на „Файф фор Файтинг“. Ейприл стоеше на няколко крачки с бележник в ръка и оглеждаше бетонната плоча в задната част на къщата. Днес Дийн не бе споменал нищо за заминаването ѝ. Песента на „Файф фор Файтинг“ свърши и прозвучаха встъпителните акорди на „Сбогом, до утре“, една от баладите на Джек Пейтриът. Дийн забави леко крачка и Блу едва ли щеше да забележи, ако Ейприл не реагира толкова странно. Вдигна рязко глава и захлопна бележника.

— Изключи го, Пийт.

Електротехникът я погледна, но не побърза да изпълни молбата ѝ.

— Няма значение.

Ейприл пъкна бележника под мишница и се запъти към къщата. В същото време Дийн закрачи към предния двор, забравил за намерението си да говори с електротехника.

Блу реши да разгледа буренясалата градина. Вместо да измисли как да отиде до града и да си потърси работа, тя размишляваше над сцената, на която бе станала свидетел. „Сбогом, до утре“ свърши и

започна „Бляскав живот“ на сестрите Мофат. След смъртта на Марли дори някои от местните радиостанции пускаха парчетата на дуета „Мофат“, обикновено редувайки ги с баладата „Сбогом, до утре“ на Джак Пейтриът. Блу го намираще за малко тъпо, след като те бяха разведени от години. С тези мисли в главата младата жена се насочи обратно към къщата.

В кухнята трима мъже, говорещи на непознат език, монтираха барплота от тъмносив стеатит. Ейприл седеше в къта за хранене и се мръщеше над разтворения бележник.

— Ти си художничка — рече тя, когато Блу влезе. — Можеш ли да ми помогнеш? Разбирам от дрехи, но не ме бива много да скицирам архитектурни детайли, особено когато не съм сигурна точно какво искам.

Блу се надяваше да забърше една поничка, но на дъното на кутията бяха останали само малко пудра захар и следи от желе.

— Това е остъклена веранда — обясни Ейприл.

Блу седна до нея и погледна рисунката. Докато мъжете разговаряха зад гърбовете им, Ейприл ѝ обясни какво си представяше.

— Не искам да изглежда все едно е пришита към някаква полуразрушена рибарска хижа. Представям си големи прозорци над дървения парапет, така че да влиза много светлина, с корниз, за да не изглеждат прекалено високи. Но не зная как да го нарисувам.

Блу се замисли и започна да скицира няколко варианта на обикновени корниз.

— Този ми харесва — посочи Ейприл. — Можеш ли да нарисуваш и останалата част от стената? С прозорците?

Блу нахвърли по една скица за всяка стена, следвайки описанието на Ейприл. Сетне двете жени внесоха малко поправки и накрая се спряха на окончателния вариант.

— Много те бива — похвали я Ейприл, когато работниците излязоха навън, за да изпушат по цигара. — Ще можеш ли да ми направиш няколко скици и за интериора? Но може би прибързвам. Не зная точно колко ще останеш, нито какви са отношенията ти с Дийн.

— Двамата с Блу сме сгодени — оповести Дийн от прага.

Нито една от двете не го бе чула да приближава. Той остави празната чаша от кафе върху печката и отиде при тях, за да огледа скицата на Блу.

— Ще остане, докато и аз съм тук.

— Сгодени? — попита Ейприл.

— Точно така — отвърна Дийн, без да вдига поглед от скицата.

Блу едва се сдържа да не завърти очи към тавана. Явно беше, че иска да натрие носа на Ейприл. Държеше да подчертае колко малко означаваше майка му за него, да ѝ покаже, че не е достойна да бъде осведомена за предстоящата му женитба. Пълна подлярщина към някого, който е на смъртно легло!

— Поздравления — промърмори Ейприл, като остави молива. — Откога се познавате?

— Достатъчно отдавна — увери я той.

Блу не можеше да се преструва, че това, на което Ейприл бе станала свидетел преди няколко часа, не се е случило.

— Миналата нощ беше изключение. Държа да знаеш, че бях напълно облечена в леглото.

Ейприл скептично повдигна вежди.

Блу се постара да си придаде скромно и смирено изражение.

— Когато бях на тринайсет, дадох обет за целомъдрие.

— Какво? — слиса се по-възрастната жена.

— Не е давала никакъв обет за целомъдрие — въздъхна Дийн.

Всъщност Блу беше направила точно това, при все че още на тринайсет се съмняваше, че ще го изпълни. Но тя отдавна щеше да се помири с Бог, ако не беше сестра Люк, която я забърка в цялата история.

— Дийн не е съгласен, но аз мисля, че първата брачна нощ трябва да е нещо специално. И заради това още днес ще се нанесе във фургона.

Дийн изсумтя.

Ейприл дълго се взира в младата жена, преди да отмести поглед към сина си.

— Тя е... възхитителна.

— Не си прави труда. — Той остави бележника. — Можеш спокойно да кажеш какво мислиш. Повярвай ми, аз съм бил доста поткровен.

— Хей!

— За пръв път я видях на уличен карнавал — продължи Дийн, докато оглеждаше барплота. — Беше провряла лице през една от онези

фигури, изрязани от дърво, така че, съвсем естествено привлече вниманието ми. Трябва да признаеш, че лицето ѝ е необикновено. Когато имах възможност да видя и останалата част от нея, вече беше твърде късно.

— В случай че сте забравили, аз още съм тук — напомни им Блу.

— Не забелязах в нея нищо нередно — рече Ейприл неособено убедително.

— Тя притежава много други прекрасни качества — великодушно обяви Дийн, докато оглеждаше пантите на вратичките на шкафовете. — Така че се старая да си затварям очите пред недостатъците ѝ.

Блу отлично разбираше в каква посока бе поел разговорът и затова прокара пръст по пудрата захар в дъното на кутията.

— Не всички са спецове по модата, Дийн. Това не е кой знае какъв грях. — Беше изречено от устата на жена, която още в този миг можеше да скочи от масата и да се понесе с танцова стъпка по някой моден подиум.

— Тя ми обеща, че след като се оженим, ще ми разреши аз да ѝ купувам дрехите — осветли той майка си.

Погледът на Блу се насочи към хладилника.

— Дали случайно там няма да се намери някое и друго яйце? И малко сирене за един набързо спретнат омлет?

Ейприл тръсна глава и сребърните обици се заплетоха в панделката, придържаща косата ѝ.

— Ще трябва да свикваш, Блу. Когато беше на три години, той изпадаше в истерия, ако гащичките и потничето му не са в тон. В трети клас шортите и банските му трябваше да бъдат само „Оушън Пасифик“, а в гимназията всичките му дрехи бяха само „Ралф Лорън“. Кълна се, че се научи да чете от етикетите на дрехите си.

Пътешествието на Ейприл в миналото се оказа грешка. Дийн стисна устни.

— Изненадан съм, че си спомняш толкова подробности от безпаметните си години. — Върна се при Блу и толкова собственически обви пръсти около рамото ѝ, че тя се зачуди дали този измислен годеж не е безмълвно послание към нея, че тя несъмнено трябва да е на негова страна. Горкият, дори не подозираше, че в лицето на Блу се беше натъкнал на истински Бенедикт Арнолд^[1].

— В случай че Дийн още не го е споменал — заговори Ейприл, — аз бях наркоманка.

Блу не знаеше как да реагира на това потресаващо откровение.

— И групарка — додаде тя дръзко. — Дийн прекара детството си с бавачки или в интернати, за да мога аз да следвам мечтата си: да се надрусам и да преспя с колкото е възможно повече рок звезди.

Този път Блу наистина онемя. Дийн свали ръка от рамото ѝ и се извърна.

— Ъ... откога си чиста? — попита накрая младата жена.

— Малко повече от десет години. През по-голямата част работех почтена работа. А през последните седем имам собствен бизнес.

— С какво се занимаваш?

— Аз съм моден стилист в Ел Ей.

— Стилист? Леле. И какво по-точно означава това?

— За бога, Блу... — Дийн грабна празната кафена чаша и я отнесе до мивката.

— Работя с актриси, холивудски съпруги — все жени с повече пари, отколкото вкус — отвърна Ейприл.

— Звучи страхотно.

— По-скоро е нещо като дипломация.

Блу кимна разбиращо.

— Да убедиш една петдесетгодишна звезда от сапунен сериал, че е време да се откаже от миниполите?

— Внимавай, Блу — обади се Дийн предупредително. — Започва да става лично и нагазваш в дълбоки води. Ейприл е на петдесет и две, но можеш да се обзаложеш, че гардеробът ѝ е пълен с миниполи във всякакви разцветки.

Блу погледна завистливо дългите крака на майка му, които сякаш нямаха край.

— Обзалагам се, че всички ѝ стоят страхотно.

Той се отдалечи от мивката.

— Да отидем до града. Трябва да купя някои неща.

— Отбий се пътьом и до супермаркета — рече Ейприл. — В малката къща имам храна, но тук няма почти нищо.

— Добре, ще напазаруваме — отвърна Дийн и се насочи към вратата, следван от покорната си годеница.

Когато колата излезе на магистралата, Блу наруши напрегнатата тишина.

— Няма да я лъжа. Когато ме попита какъв е цветът на роклите на шаферките, ще ѝ кажа истината.

— Няма шаферки, така че няма и проблем — процеди язвително младият мъж. — Ще избягаме в Лас Вегас.

— Всеки, който ме познава, знае, че никога не бих избягала в Лас Вегас.

— Тя не те познава.

— Обаче се предполага, че ти ме познаваш. Да се ожениш в Лас Вегас, е все едно да признаеш пред света, че си твърде мързелив и неорганизиран, за да измислиш нещо по-добро. Аз съм твърде горда за подобна безвкусица.

Той пусна радиото на максимум, за да заглуши гласа ѝ. Блу мразеше да греши за хората, особено за мъжете, затова не можеше да подмине безсърдечieto му по отношение на смъртно болната му майка. Напук на него, намали отново звука.

— Винаги съм искала да отида на Хаваите, но досега не можех да си го позволя. Мисля, че ще е супер да се оженим там. На плажа на някой тузарски курорт по залез-слънце. Радвам се, че си намерих богат съпруг.

— Ние няма да се женим.

— Именно — тросна се тя. — И точно заради това не искам да лъжа майка ти.

— Ти на заплата ли си при мен, или не?

Младата жена се изправи.

— На заплата ли съм? Да го обсъдим.

— Не сега — озъби ѝ се той. Изглеждаше толкова ядосан, че тя реши временно да замълчи.

Минаха покрай изоставена памучна фабрика, затънала в плевели, сетне покрай добре поддържан парк със сглобяеми къщи и игрище за голф и плакат, рекламиращ караоке в петък вечер. Тук-там върху стар плуг или колело от каруца се мъдреше по някоя пощенска кутия. На Блу ѝ писна да мълчи и реши да предприеме подмолна атака срещу личния живот на самозвания си годеник.

— След като сме сгодени, не смяташ ли, че е време да ми разкажеш за баща си?

Пръстите му стиснаха по-силно волана.

— Не.

— Аз съм много добра в сглобяване на пъзели.

— Ами тогава ги разглоби.

— Трудна работа. След като ми бръмне някоя идея в главата...

Дийн ѝ метна кръвнишки поглед.

— Не говоря за баща си. Нито с теб, нито с когото и да било.

Тя поспори малко със себе си, преди да продължи:

— Ако наистина искаш да запазиш в тайна самоличността му, най-добре е да престанеш да надяваш онази каменна маска всеки път, когато по радиото пуснат песен на Джак Пейтриът.

Той отпусна пръсти и забарабани малко прекалено нехайно по волана.

— Твърде много драматизираш. Известно време баща ми беше барабанист в състава на Пейтриът. Това е всичко.

— Антъни Уилис е единственият барабанист в състава. А тъй като е чернокож...

— Май не си запозната добре с историята на рока, бейби. Почти през цялото турне на „Юнивърсъл Оменс“ Уилис беше със счупена ръка и го заместваше друг.

Дийн може и да казваше истината, но на Блу някак си не ѝ се вярваше. Ейприл не криеше рокендролското си минало, а освен това бе забелязала как и двамата застинаха, когато по радиото прозвуча „Сбогом, до утре“. От самата мисъл, че Дийн може да е син на Джак Пейтриът, ѝ се зави свят. Още от десетгодишна си падаше по рок звездата. Където и да живееше, навсякъде влачеше със себе си албумите му и изрезките от вестници с негови снимки, прилежно залепени в една училищна тетрадка. Баладите му ѝ помагаха да не се чувства толкова самотна.

Крайпътната табела оповестяваше, че приближават Гарисън. Втора табела под нея допълваше, че градът се продава и всеки заинтересуван купувач трябва да се свърже с Нита Гарисън. Блу се изви рязко на седалката, докато отминаваха.

— Видя ли това? Как е възможно някой да продава цял град?

— Преди време продадох един в eBay — сви нехайно рамене Дийн.

— Да, прав си. А помниш ли, че Ким Бейсинджър купи онзи малък град в Джорджия? Все забравям, че това е Югът. Тук се случват най-различни идиотщини, които другаде са немислими.

— Запази сантименталностите за себе си — промърмори младият мъж.

Минаха покрай погребален дом в стил гръцки неокласицизъм и църква. Повечето от потъмнелите от времето сгради от кафяв пясъчник в центъра на градчето, състоящо се от три квартала, явно бяха построени в началото на двайсети век. От двете страни на широката главна улица имаше паркинг с коли, паркирани диагонално. Блу видя ресторант, аптека, магазин за дрехи и вещи втора употреба и пекарна. От рогата на препарирана еленска глава, близо до вратата на антикварния магазин „Таванът на леля Мъртъл“ висеше табелка с надпис „Отворено“. От другата страна на улицата се простираше парк със стари дървета, в който имаше квадратен часовник с циферблати от всяка страна и лампи с бели глобуси, кацнали върху черни чугунени стълбове.

Дийн спря пред аптеката.

Блу не вярваше особено на приказките му, че е на заплата при него, и се запита дали ще може да си намери работа в толкова малък град.

— Забеляза ли нещо странно? — попита, когато той угаси двигателя.

— Освен теб?

— Няма нито едно заведение за бързо хранене. — Огледа занемарената, но излъчваща особен старинен чар главна улица. — По магистралата също не видях нито един ресторант от някоя от веригите. Това място не е голямо, но все може да побере един магазин за авточасти или зала за електронни игри. Къде са се дянали всички те? Ако махнеш колите от улиците и пренебрегнеш дрехите, ще е доста трудно да разбереш коя година сме.

— Интересно, че спомена дрехите. — Той огледа черните й спортни панталони и камуфлажната тениска. — Предполагам, че не си прочела бележката с дрескода за новата ти работа.

— Онова листче с тъпни? Изхвърлих го.

Едно женско лице цъфна на прозореца на фризьорския салон „Модни прически и спа център“ в съседство с аптеката. В застрахователната агенция на отсрещната страна на улицата иззад плакат, съобщаващ за църковна благотворителна разпродажба, надничаше олисяващ мъж. Блу си представи как от всеки прозорец на отсрещната страна на улицата щръква по някоя човешка глава. В един толкова малък град новината за пристигането на прочутия им съсед се е разпространила за броени минути.

Блу влезе след Дийн в аптеката, като ситнеше на почтително разстояние зад него, което още повече го вбеси, при все че сам си го бе изпросил с поведението си. Той изчезна в задната част на магазина, а спътницата му отиде да поговори с касиерката. Както и очакваше, в града нямаше работа за нея. В аптеката нахлуха две жени — едната бяла, а другата чернокожа. След тях се появи и мъжът от застрахователната агенция, следван от по-възрастна жена с мокра коса. Процесията завършваше кльоцав младеж с пластмасов бадж, идентифицирайки го като Стив.

— Ето го там — обяви застрахователят.

Всички проточиха вратове и се вторачиха в Дийн. В този миг в аптеката влетя една жена в розов делови костюм. Високите токчета на тъмносивите ѝ обувки потракваха върху пода. На вид изглеждаше връстница на Блу — твърде млада, за да е с толкова лак по косата. Всъщност Блу беше последната, която би критикувала чуждите прически. Тя самата щеше да се подстриже, ако не ѝ се беше наложило толкова внезапно да напусне Сиатъл. Тъкмо пристъпваше към щанда с козметика, когато жената възкликна, произнасяйки името на Дийн с благоговейно дихание:

— Дийн! Току-що чух, че си пристигнал във фермата. Бях тръгнала да те поздравя за добре дошъл, но по пътя разбрах, че си тук.

Блу вдигна глава точно навреме, за да види как равнодушното изражение на Дийн се смени с любезна усмивка. Явно бе познал новодошлата.

— Моника, радвам се да те видя. — Държеше в ръце ножици за маникюр, анкерпласт и пакет с нещо, което приличаше на силиконови стелки за стъпала. Никакви презервативи.

— Господи, градът прилича на пчелен кошер! — възкликна Моника. — Всички чакаха появата ти. А госпожа Сюзън О'Хара е

направо невероятна, нали? Хареса ли ти какво е направила с къщата?

— Да, невероятна е.

Моника го изпиваше с очи, сякаш беше ледена чаша със сладък чай.

— Надявам се, че ще останеш за известно време.

— Не съм сигурен. Зависи от няколко неща.

— Но не можеш да си тръгнеш, преди да се запознаеш с най-влиятелните личности в Гарисън. С удоволствие ще организирам малък коктейл в твоя чест, за да те представя на всички — заяви Моника, като склучи собственически пръсти около ръката му. — Направо ще се влюбиш в нашия град.

Той беше свикнал с досадното любопитство на околните и не се отдръпна, а само наклони леко глава към щанда за козметика.

— Искам да те представя на някого. Блу, ела тук да те запозная с агентката ми по недвижими имоти.

Блу сподави инстинктивното си желание да залегне зад щанда с гримове. Може би тази жена щеше да ѝ помогне да си намери работа. Лепна на физиономията си най-дружелюбната си усмивка и се отправи към тях. Дийн най-сетне получи възможност да се измъкне от хищническата хватка на агентката и прегърна през рамо така наречената си годеница.

— Блу, това е Моника Дойл. Моника, да ти представя годеницата ми Блу Бейли. — Сега вече негодникът искрено се забавляваше. — Смятаме да се оженим на Хаваите — продължи лениво той. — На плажа, по залез-слънце. Блу искаше да отскочим до Вегас, но аз съм прекалено организиран човек за подобни щуротии.

Дийн беше напълно способен да отбива атаките на жените и без да прибягва до помощта на измислена годеница, но очевидно беше твърде ленив, за да отмахва всички гащички, сипеци се отгоре му. Блу трябваше да си признае, че беше доста изненадана.

Лицето на Моника мигом помръкна, но тя се постара да скрие разочарованието си, като примигна няколко пъти и междуременно огледа набързо Блу. Агентката явно остана изненадана от камуфлажната тениска, която Блу бе забърсала от пералното помещение в нейната сграда, след като един месец бе висяла на таблото за обяви.

— Вие сте истинска сладурана — измърка любезно жената.

— И Дийн смята така — съгласи се Блу скромно. — Още не мога да проумея как успя да ме накара да преодолее отвращението си към надути, застаряващи бивши колежанчета от разни братства.

Той я стисна предупредително, но не премери силата си и главата ѝ се люшна напред, а носът ѝ се завря под мишницата му, ухаеща възхитително на един от онези безумно скъпи мъжки дезодоранти, които се продават в стъклени шишенца във формата на фалос с логото на дизайнера. Блу остана така няколко мига по-дълго от позволеното, преди да измъкне глава.

— Преди да влезем в града, забелязах табела „Продава се“. Какво означава това?

Моника стисна намазаните си с гланц и очертани с молив устни.

— Нита Гарисън отново е дала воля на злобата си, това е всичко. Някои хора изобщо не заслужават да се споменават. Ние се стараем да не ѝ обръщаме внимание.

— Вярно ли е? — настоя Блу. — Наистина ли градът се продава?

— Предполагам, че зависи от това, какво разбирате под определението „град“.

Блу отвори уста, за да попита какво разбират местните жители, но Моника вече призоваваше спотайващите се наоколо да се приближат, за да ги представи.

Десет минути по-късно „годениците“ най-сетне успяха да се измъкнат.

— Развалям този годеж — промърмори възмутено Блу, докато следваше Дийн към колата. — Ти си прекалено голямо главоболие.

— Стига, скъпа, надявам се, че нашата любов е достатъчно силна, за да издържи няколко незначителни труса по житейския път. — Дийн се спря пред автомата за вестници.

— Като ме представяш за своя годеница, ти ставаш обект на присмех, не аз — заяви Блу. — Онези хора не са слепи. Двамата изглеждаме странно заедно.

— Виждам, че имаш сериозни проблеми със самоуважението — поклати глава той и бръкна в джоба си за дребни.

— Аз ли? Я се осъзнай. Никой няма да повярва, че такава умница като Блу Бейли ще си падне по такъв празноглавец като теб. — Той не обърна внимание на хапливите ѝ думи и издърпа един вестник. Тя застана пред него. — Преди да отидем в супермаркета, трябва да

поразпитам за работа. Искаш ли да хапнеш нещо, докато аз обикалям наоколо?

Дийн пъхна вестника под мишница.

— Вече ти казах. Ти работиш за мен.

— И какво по-точно? — Тя го изгледа с присвити очи. — Колко ще ми плащаш?

— Не се безпокой за това.

През цялата сутрин той се заяждаше с нея и това не ѝ харесваше. Не беше нейна вината, че майка му умираше. Е, добре де, вината беше нейна, защото тя измисли това, но той не го знаеше и не би трябвало да я наказва за нещастията, сполетяло Ейприл.

Когато приближиха супермаркета, тълпата отново ги обкръжи и всеки искаше да го приветства с добре дошъл в града. Дийн се държеше сърдечно и приятелски с всички, като се започне от пъпчивия продавач и се стигне до възрастния инвалид с бейзболна шапка с емблемата на „Ветераните от войните“. По-големите хлапета бяха на училище, но той галеше голи бебешки главички, стискаше олигавени ръчички и проведе занимателна беседа с един тригодишен сладур, на име Реджи, който отказваше да използва гърнето. Дийн представляваше невероятно съчетание от високо самочувствие и порядъчност, които тя не бе срещала у никого досега, при все че порядъчността му, изглежда, изчезваше, щом станеше дума за нея.

Докато той отдаваше дан на популярността си, тя отскочи да напазарува. Магазинът не предлагаше голям избор, но основните продукти ги имаше. Дийн се приближи, когато тя вече се бе наредила на опашката пред касата, и извади своята карта VISA. Блу мълчаливо преглътна унижението. Така повече не можеше да продължава. Трябваше да изкара някакви пари.

Дийн разтовари торбите с продуктите и остави Блу да реши къде да ги подреди, а той излезе навън, за да вкара колата в обора. Дори Анабел не знаеше кой е истинският му баща, а Блу го беше надушила само след четири дни, прекарани с него. Тя притежаваше невероятна интуиция, да не говорим за хитростта ѝ. Явно се налагаше да играе по-умно играта.

След като разчисти място в обора за колата, той потърси в бараката за инструменти лопата и мотика и атакува плевелите, избуяли около основите на къщата. Докато вдъхваше уханието на орловите нокти, Дийн си спомни защо бе купил тази ферма вместо къща на плажа в Южна Калифорния, за каквато винаги си бе мечтал. Защото тук се чувстваше добре. Обикна тези стари сгради и хълмовете, заобикалящи фермата. Но най-вече му харесваше уединението. Не можеше да го намери на някой шумен и многолюден калифорнийски плаж, а ако му се приискаше да се изкъпе в океана, винаги можеше да отлети до там.

Младият мъж почти не знаеше що е уединение. Отначало пансион и интернати, а после спортна кариера в колежа, която много бързо му донесе признание. Скоро след това премина в професионалната лига. И накрая благодарение на проклетите реклами „Енд Зоун“ го разпознаваха дори хора, които не се интересуваха от футбол. Застина, когато чу мелодичното подрънкване на гривни. В гърлото му се надигна горчилка. Тя се опитваше да разруши и спокойното му уединение, както всичко останало в живота му.

— Канех се да наема озеленители — рече майка му.

Дийн заби лопатата в тувата плевели.

— Аз ще се погрижа, когато ми остане време. — Не му пукаше откога тя не пие. Всеки път щом я погледнеше, си припомняше размазания от сълзите грим, заваления говор, тежестта на ръцете ѝ, отпуснати на раменете му в изблик на пиянски, наркотични брътвежи, завършващи с молби за прошка.

— Ти винаги си обичал да си сред природата. — Тя приближи. — Не разбирам много от растения, но ми се струва, че се опитваш да изкопаеш храст с божури.

Имайки предвид живота, който бе водила, майка му би трябвало да прилича на развалина, но не беше така. Тялото ѝ бе стройно и добре поддържано, а линията на брадичката — твърде гладка, за да е естествена. Дори дългата ѝ коса го дразнеше. Та тя беше на петдесет и две, за бога! Крайно време беше да я подстриже. Като тийнейджър доста пъти му се налагаше да се бие, когато някой от съучениците му се впуснеше в прекалено подробно описание на задника на майка му или на друга част от тялото ѝ, когато тя цъфваше в училище по време на някое от редките си посещения.

Ейприл изрови с върха на обувката си сплескана ламаринена кутия.

— Аз не умирам.

— Да, разбрах го още снощи. — Блу щеше да си плати за лъжата.

— Дори не съм болна. Така че май нямаш повод за празнуване.

— Е, може би догодина ще имам.

Тя дори не трепна.

— Блу има голямо сърце. Тя е интересна личност. Различна от това, което очаквах.

Очевидно майка му провеждаше разузнавателна операция, но нищо нямаше да открие.

— Тъкмо заради това я помолих да се омъжи за мен.

— Има прекрасни големи, невинни очи, но в същото време излъчва особена сексуалност — рече Ейприл.

Неприлични детски стихчета...

— Не е красавица — продължи тя, — но е... нещо много по-добро. Не зная как да го кажа. Във всеки случай тя самата не подозира какво притежава.

— По-скоро е ходеща напаст — изтърси Дийн, преди да си спомни, че трябваше да е сразен от прелестите на Блу. — Само защото съм влюбен, не означава, че съм сляп. Всъщност най-силно ме привличат нейната оригиналност и независим дух. Не й пука много за мнението на околните.

— Да, забелязах го.

Той грабна мотиката и посече яростно няколко плевела около розовия храст. Знаеше, че са рози, защото имаше няколко разцъфтели.

— Сигурно си чул за сестрите Мофат — заговори Ейприл.

Мотиката се удари в камък.

— Няма как да не чуя. Има го във всички новинарски емисии.

— Предполагам, че дъщеря ѝ ще живее със сестрата на Марли. Бог знае, че Джак няма да си мръдне и пръста за нея, просто ще напише чек.

Дийн захвърли мотиката и отново хвана лопатата.

Тя се заигра с една от гривните си.

— Надявам се, че вече си разбрал, че не е много добра идея да ме изхвърлиш оттук, ако искаш да прекараш лятото поне в прилично

удобство. След три или най-много четири седмици ще изчезна завинаги от живота ти.

— Същото каза и през ноември, когато се появи на мача с „Чарджърс“.

— Това повече няма да се повтори.

Дийн пак заби лопатата в земята, но бързо я измъкна. Днес Ейприл бе последната капка, която преля чашата. Трудно беше да свърже нейната ефективност с онази надрусана жена, която постоянно зарязваше детето си.

— Защо трябва да ти вярвам сега?

— Защото ми дойде до гуша да живея с вина. Ти никога няма да ми простиш, а аз повече няма да те моля. След като приключи с ремонта, ще се махна.

— Защо го правиш? Защо е това шибано шоу?

Ейприл сви рамене отегчено — последната жена в бара, след като е свършила веселбата.

— Мислех си, че ще е забавно, това е всичко.

— Хей, Сюзън! — Господин Надървеният електротехник надникна иззад ъгъла. — Може ли да дойдеш за минута?

Дийн изрови поредния камък, докато тя се отдалечаваше. Сега, след като се увери с колко много задачи се беше нагърбила майка му, разбра, че ще навреди повече на себе си, отколкото на нея, ако я накара да си тръгне. Винаги можеше да се прибере в Чикаго, но мисълта, че Ейприл ще го изгони от собствения му дом, засядаше като рибена кост на гърлото му. Никога от никого не беше бягал, особено от майка си. Но в същото време не понасяше дори мисълта да живее сам с нея, дори на няколкостотин акра земя. Затова оставането на Блу тук беше необходимост, а не просто мимолетна прищявка. Тя беше буферът между него и майка му.

Дийн си представи главата на Блу и с един ловък удар посече магарешкия бодил. Лъжата ѝ за Ейприл прехвърли всички възможни граници. При все че бе срещал в живота си доста манипулативни жени, никога не бе попадал на толкова безочлива. Но преди да се разправи с нея, ще я остави да поври в собствения си сос.

Когато дърводелците свършиха с работата си за деня, Дийн почти беше разчистил плевелите от основата на къщата, при това, без да изкорени божурите, които най-сетне започна да разпознава. Рамото

го болеше зверски, но твърде дълго беше безделничил, затова не му пукаше. Хубаво беше отново да се пораздвижи и да свърши нещо полезно.

Когато излезе от бараката за инструментите, от кухненския прозорец до ноздрите му достигна миризмата на нещо вкусно. Явно Блу бе решила да се развихри в кухнята, но Дийн нямаше намерение да участва в уютна вечеря, включваща майка му, тъй като нито за миг не се съмняваше, че Блу я е поканила.

На път за къщата внезапно си спомни за смъртта на Марли Мофат и единайсетгодишната ѝ дъщеря, която оставаше сираче. Неговата природена сестра. Мисълта му се струваше нереална. Дийн много добре помнеше чувството да си сираче. И поне едно беше дяволски сигурно: по-добре горкото хлапе да се погрижи само за себе си, защото Джак Пейтриът нямаше да го стори.

[1] Изтъкнат командир (1757–1781) от войната за независимост на САЩ, а впоследствие най-големият предател на своята страна: първоначално се бие за американската армия, а след това преминава на страната на британската. — Бел.прев. ↑

Райли Пейтриът живееше в Нашвил, Тенеси, в бяла тухлена къща с шест колони, бели мраморни подове и блестящ бял мерцедес-бенц в гаража. В дневната върху белия килим бяха разположени бял роял и два бели дивана. На Райли не ѝ бе позволено да влиза в дневната, откакто на шест години разля върху килима гроздов сок.

И макар че сега момичето беше на единайсет, майка ѝ никога нищо не забравяше и не прощаваше — не само гроздовия сок, но и много други неща — а сега вече беше твърде късно. Преди десет дни пред очите на множество свидетели Марли Мофат се облегна на счупеното перило и паднала в река Къмбърланд от горната палуба на стария параход „Олд Глори“. За нещастие, падайки във водата, тя си ударила главата, било нощ и я открили, когато вече било твърде късно. Ава, десетмилионната au pair^[1] на Райли, я събуди, за да ѝ съобщи тъжната новина.

Сега, седмица и половина по-късно, Райли бягаше от къщи, за да намери брат си.

При все че беше изминала само пресечка от дома си, тениската ѝ беше залепнала за гърба и тя смъкна ципа на пухкавото си розово яке. Бледолилавите ѝ панталони от рипсено кадифе бяха дванайсети размер, за пълни фигури, но пак ѝ бяха тесни. Братовчедката ѝ Тринити носеше осми, за слаби фигури, но само костите на Райли бяха по-голям номер. Тя премести тежката раница в другата ръка. Багажът ѝ щеше да тежи много по-малко, ако беше оставила у дома албума с изрезки, но не можеше да го направи.

Къщите на улицата, където живееше Райли, бяха разположени доста надалече от шосето, някои зад високи огради, затова нямаше тротоари, но уличните лампи светеха и момичето се стараеше да ги избягва. Не че някой щеше да я търси. Краката я засърбяха и тя се опита да ги почеше през панталона, но само я засърбяха още повече. Когато видя червената раздрънкана кола на Сал в края на следващата пресечка, целите ѝ крака вече пламтяха.

Като пълен тъпак, той беше паркирал под една улична лампа и пушеше нервно цигара. Щом я видя, се заозърта трескаво, сякаш очакваше всеки момент да се появи полицията.

— Давай мангизите — заповяда ѝ, когато Райли приближи до колата.

Райли не искаше да останат под лампата, където от всяка минаваща покрай тях кола можеха да ги видят, но щеше да е по-бързо, ако даде парите, вместо да спори с него. Райли мразеше Сал. В свободното си време той работеше в озеленителната фирма на баща си, откъдето тя го познаваше, но не го мразеше заради това. Повдигаше ѝ се от него, защото се чешеше по слабините, когато си мислеше, че никой не го гледа. Освен това плюеше и говореше мръсотии. Но той беше на шестнайсет и откакто преди четири месеца взе шофьорска книжка, момичето му плащаше, за да я кара с колата. Той беше скапан шофьор, но докато не навършеше необходимата възраст, Райли нямаше друг избор.

Тя извади парите от предния джоб на зелената си раница.

— Сто долара сега. Останалото, след като стигнем до фермата. — Беше гледала доста стари филми и знаеше как трябва да се действа с подобни типове.

Гаднярът имаше такъв вид, сякаш искаше да грабне раницата ѝ и да духне, но нямаше да има голяма полза, защото тя бе скрила остатъка от парите в чорапа си. Сал преброи парите, което Райли сметна за доста грубо от негова страна. Според нея да се държи така в нейно присъствие беше все едно да я нарече в очите лъжкиня и мошеничка. Най-сетне той пхна парите в джоба на джинсите си.

— Ако моят старец разбере за това, ще ме съдере от бой.

— От мен нищо няма да научи. Ти си единственото дрънкало.

— Ами Ава?

— Тази вечер Питър ще остане при нея. Тя нищо няма да забележи.

Ава, германската au pair на Райли, беше пристигнала преди два месеца от Хамбург. Питър беше нейно гадже и двамата постоянно се чукаха. Докато майката на Райли беше жива, Ава не си позволяваше да води Питър у дома, но сега, когато майка ѝ бе мъртва, той почти всяка вечер преспиваше у тях. Ава щеше да открие, че Райли я няма чак на закуска, а дори и тогава можеше да не разбере, защото утре нямаше да

ходят на училище заради конференцията на учителите по случай края на годината. А и Райли бе залепила една бележка на вратата на стаята си, в която пишеше, че я боли стомахът и да не я будят.

Сал продължаваше да стои до колата.

— Искам двеста и петдесет. Забравих за бензина.

Райли дръпна дръжката на вратата, но той я бе заключил. Момичето се почеса по краката.

— Ще ти дам дваисет отгоре.

— Ти си богата. Не бъди такава скръндза.

— Дваисет и пет и нито цент повече. Говоря сериозно, Сал. Пък и чак толкова много не ми се заминава.

Опашата лъжа. Ако не успееше да стигне до фермата на брат си, щеше да се заключи в гаража, да запали мерцедеса на майка си — знаеше как — да седне в колата и да се задуши до смърт. Никой нямаше да я накара да излезе — нито Ава, нито леля й Гейл, нито дори баща й. Макар че на него едва ли му пукаше дали ще умре.

Сал сигурно й повярва, защото най-сетне отключи вратите на колата. Тя пусна раницата на пода пред предната седалка, после се качи и закопча колана. В колата миришеше на цигари и престояли хамбургери. Райли извади от предния джоб на раницата листа с прерисувания от MapQuest маршрут. Сал потегли, без дори да погледне дали не идва друга кола.

— Внимавай! — извика Райли.

— Споко. Вече е полунощ. Наоколо няма никой. — Имаше твърда кестенява коса и по брадичката му стърчаха няколко косъма, които според него го правеха да изглежда много яко.

— Трябва да излезеш на междущатската магистрала I-40 — каза Райли.

— Сякаш не го зная — сопна се Сал и метна фасата си през отворения прозорец. — През цялото време въртят по радиото парчетата на сестрите Мофат. Сигурно ще спечелиш милиони.

Сал не говореше за нищо друго, освен за пари и секс, а Райли определено не искаше да слуша приказките му за секса, затова се престори, че изучава вгълбено маршрута, макар че вече го знаеше наизуст.

— Голяма си късметлийка — продължи досадният й спътник. — Изобщо не е нужно да работиш, а получаваши всички тези мангизи.

— Не мога да ги харча. Всичко отива в попечителски фонд.

— Можеш да харчиш парите, които ти дава баща ти. — Сал караше с една ръка, но тя не му направи забележка, за да не го ядоса. — Видях баща ти, когато дойде за погребението. Той дори поговори с мен. Много по-готин е от майка ти. Честно ти казвам. Някой ден и аз ще имам тузарски дрехи като неговите и ще се разхождам с лимузина.

Райли не обичаше, когато хората говореха за баща ѝ, но те вечно го правеха. Изглежда, смятаха, че може да ги запознае с него, макар че самата тя много рядко го виждаше. Сега, след смъртта на майка ѝ, баща ѝ смяташе да я изпрати в девическия пансион „Чатсуърт“. Там всички щяха да ѝ се присмиват, задето е дебела, и никой нямаше да иска да се сприятели с нея, освен ако не реши, че така може да се запознае с баща ѝ. Сега учеше в Кимбъл, но това не беше пансион и Райли предпочиташе дори да е в един клас с братовчедка си Тринити, отколкото да учи в училище с преспиване. Беше умолявала баща си да ѝ позволи да остане в Кимбъл и да живее на квартира с Ава, но той заяви, че това няма да стане.

Заради това трябваше да намери брат си.

Всъщност той ѝ беше полубрат и това беше тайна. Само малцина знаеха за роднинството им. Дори самата Райли нямаше да знае, че баща ѝ има голям син, ако веднъж не бе подслушала разговора на майка ѝ със старото ѝ гадже. Майка ѝ беше едната от сестрите Мофат. Другата беше леля Гейл, майката на Тринити. Двете гастролираха като дует от петнайсетгодишни, но от шест години не оглавяваха кънтри класациите. Новият им албум „Вечни дъги“ не се продаваше добре и точно заради това през онази нощ бяха отишли на онзи параход, за да го представят на неколцина шефове на радиостанции, пристигнали в Нашвил на някаква конференция. Сега, след целия шум около удавянето на майка ѝ, албумът се изкачи на върха на класациите. Райли мислеше, че майка ѝ щеше да бъде много щастлива, ако можеше да го узнае, но не беше съвсем сигурна.

Когато умря, майка ѝ беше на трийсет и осем, две години по-голяма от леля Гейл. И двете бяха кльоцави, руси, с големи цици. Две седмици преди смъртта си майката на Райли беше отишла при козметика на леля Гейл и си бе направила инжекции в устните, от които бяха станали по-големи и по-пухкави. Райли смяташе, че майка ѝ прилича на риба, но Марли я скастри, заповядвайки ѝ да задържи

глупавото си мнение за себе си. Ако знаеше, че майка ѝ ще падне от парахода, Райли за нищо на света нямаше да си отвори устата.

Ъгълът на албума с изрезките дращеше глезена ѝ през раницата. Жалко, че сега не можеше да го извади и да погледа снимките. Това винаги ѝ подобряваше настроението.

Момичето сграбчи арматурното табло.

— Гледай къде караш! Светофарът е червен!

— И какво от това? И без това няма никакви коли.

— Ако направиш катастрофа, ще ти вземат книжката.

— Няма да направя катастрофа. — Той включи радиото, но после веднага го изключи. — Обзалагам се, че баща ти е оправил не по-малко от хиляда момичета.

— Няма ли да млъкнеш! — На Райли ѝ се искаше да затвори очи и да си представи, че е на друго място, но ако не наблюдаваше Сал, той сигурно щеше да се разбие някъде.

За милионен път се запита дали брат ѝ знаеше за нея. Миналата година, когато за пръв път чу за съществуването му, това беше най-вълнуващото събитие в живота ѝ. Започна да събира изрезки за него и си направи таен албум. Вътре лепеше разпечатки на статиите, които сваляше от интернет, и негови снимки от списания и вестници. На всички снимки той винаги изглеждаше щастлив, сякаш никога не мислеше лоши неща за хората и харесваше всички, дори ако не бяха красиви, кльоцави или единайсетгодишни.

Миналата зима му изпрати писмо в централата на „Чикаго Старс“. Не получи отговор, но Райли знаеше, че хората като баща ѝ и брат ѝ получават толкова много писма, че никога не ги четат лично. Когато „Старс“ пристигнаха в Нашвил, за да играят срещу „Тайтънс“, тя измисли план как да се види с него. Смяташе да се измъкне тайно от къщи и да хване такси, което да я закара до стадиона. Там щеше да разбере от коя врата излизат играчите и да го чака. Представяше си как ще го извика, как той ще я погледне, а тя ще каже: „Здравей. Аз съм Райли. И съм твоя сестра“. Лицето му ще се озари от щастлива усмивка и след като я опознае, той ще я покани да живее с него или да му гостува по време на ваканциите, така че нямаше да ѝ се налага, както сега, да живее с леля Гейл и Тринити.

Но вместо да отиде на мача с титаните, я хвана силна настинка и се наложи да прекара цялата седмица в леглото. Оттогава Райли много

пъти се бе обаждала в централата на „Старс“, но колкото и да се молеше на телефонистките, не ѝ дадоха номера на брат ѝ.

Излязоха от Нашвил и Сал включи радиото толкова силно, че седалката на Райли се разтресе. Тя харесваше силна музика, но не и тази вечер, когато нервите ѝ бяха толкова опънати. Узна за фермата на брат си в деня след погребението, когато чу баща си да говори с някого по телефона. Когато потърси на картата града, споменат от баща ѝ, тя откри, че се намира в източната част на Тенеси. Толкова се развълнува, че главата ѝ се замая. Баща ѝ не бе казал къде точно се намира фермата, а само че е близо до Гарисън. По разбираеми причини не можеше да го попита, затова се наложи да прибегне до детективските си умения.

Момичето знаеше, че хората купуват къщите и фермите от агенти по недвижими имоти, защото старото гадже на майка ѝ беше точно такъв. Затова потърси в интернет списък на фирмите за недвижими имоти в Гарисън, след което започна да звъни на всяка една поред, като обясняваше, че е на четиринайсет и пише есе за хората, принудени да продадат фермите си.

Повечето от агентите бяха много любезни и ѝ разказаха всякакви истории за някои от фермите, но след като те все още се продаваха, Райли заключи, че нямат нищо общо с брат ѝ. Преди два дни попадна на секретарка, която я осведоми за фермата на Калауей, която купил известен спортист, но нямала право да разкрива името му. Жената ѝ каза къде се намира фермата, но когато Райли попита дали прочутият спортист в момента е там, тя явно заподозря нещо и побърза да сложи край на разговора. Момичето реши, че брат ѝ в момента е във фермата. Или поне се надяваше. Защото, ако не беше там, не знаеше какво да прави.

Сега Сал караше по-добре, може би защото магистралата беше съвсем права. Той завря пръсти в раницата ѝ и изкрещя, за да надвика музиката:

— Имаш ли нещо за ядене?

Не ѝ се щеше да дели с него храната си, но не искаше и да спират. Щеше да я накара да плати, а и щяха да се забавят. Затова разрови в раницата и му подаде пакет крекери със сирене „Чийз Нипс“.

— Какво каза на баща ти?

Сал разкъса пакета със зъби.

— Той смята, че ще спя у Джоуи.

Райли бе виждала Джоуи само веднъж, но ѝ се стори много по-симпатичен от Сал. Каза на Сал на кой изход трябва да отбие от магистралата, макар че имаше още доста време, докато стигнат до там. Но се страхуваше, че може да заспи и той да профучи покрай него, защото колкото повече гледаше белите осевни линии на шосето, толкова по-трудно ѝ бе да държи очите си отворени...

Явно бе задрямала, защото се събуди от ужасяващо скърцане на спирачки, когато колата поднесе и се завъртя. Рамото ѝ се блъсна във вратата, а коланът се вряза болезнено в гърдите ѝ. По радиото се дереше Фифти Сент, а един билборд летеше право към тях. Райли изкрещя диво, единствената ѝ мисъл беше, че никога няма да види брат си, нито ще има ферма за кучета, когато порасне.

Миг преди да се ударят в билборда, Сал завъртя рязко волана и колата спря. Тя видя лицето му на светлините на арматурното табло. Устата му бе отворена, а очите му бяха огромни и изплашени. Райли не искаше да умре, независимо от фантазиите си за мерцедеса на майка ѝ в гаража.

Навън цареше мъртвешка тишина. В колата Фифти Сент продължаваше да рапира, Райли тихо хлипаше, а Сал се опитваше да си поеме дъх. Изходът от магистралата беше останал зад тях, а отпред шосето тъмнееше, осветявано единствено от билборда с рекламата на „Капитан Джийс Маркет“. Колкото и да ѝ се искаше да намери брат си, в този миг единственото ѝ желание беше да си е у дома, в леглото. Часовникът върху таблото показваше два и пет.

— Престани да цивриш като бебе! — избухна Сал. — По-добре погледни тъпата карта.

Той завъртя колата надясно по средата на тъмното шосе и тя разбра, че през цялото време са пътували в грешната посока. Мишниците ѝ бяха потни, а косата ѝ бе залепнала за главата. Ръцете ѝ трепереха, докато приглаждаше листа с маршрута. Сал бе изключил радиото, без да чака тя да го моли. Райли прочете, че трябва да изминат десетина километра по Смоуки Холоу Роуд, след това да завият надясно по Калауей Роуд и да карат още километър и половина, докато стигнат до фермата.

Сал я изнуди да му даде още един пакет „Чийз Нипс“. Тя също изяде един и тъй като бе прекалено изплашена, омете и няколко

оризови десерта. Ужасно ѝ се пишкаше, но не можеше да каже на Сал, затова стисна още по-силно крака и се помоли мислено по-бързо да стигнат до фермата. Сал вече не караше толкова бързо, както досега. След като едва не катастрофираха, стискаше волана с две ръце, а радиото бе изключено. Беше толкова тъмно, че пропуснаха табелата за Смоуки Холоу Роуд и трябваше да се връщат.

— Защо постоянно се въртиш и подскачаш на седалката? — злобно просъска Сал, като че ли тя бе виновна, задето той обърка пътя.

Не можеше да си признае, че ѝ се пишка.

— Защото се радвам, че почти пристигнахме.

Райли се взираше напрегнато напред, за да не пропусне табелата за Калауей Роуд, когато мобилният телефон на Сал иззвъня. И двамата подскочиха.

— Мамка му! — изруга Сал и удари лакътя си във вратата, докато измъкваше телефона от джоба на якето си. Изглеждаше адски изплашен, а когато заговори, гласът му прозвуча пискливо. — Ало?

Даже от мястото си Райли чуваше крясъците на баща му, който питаше сина си къде, по дяволите, се е запилял и заплашваше, че ако не се прибере веднага у дома, ще се обади в полицията. Сал ужасно се страхуваше от баща си и малко оставаше да заплаче. Когато най-последно затвори, спря колата по средата на пътя и се разкрещя на Райли:

— Дай ми останалите мангизи! Веднага!

Приличаше на луд. Райли се отдръпна към вратата.

— Когато пристигнем.

Той я сграбчи за якето и я разтърси. От ъгълчето на устата му потече слюнка.

— Дай ги веднага или ще съжаляваш!

Райли се отскубна, но той толкова много я бе изплашил, че обувката ѝ се събу.

— Парите са тук.

— Побързай. Дай ми ги!

— Първо ме закарай до фермата.

— Ако не ми ги дадеш веднага, ще те цапардосам.

Тя не се съмняваше, че ще го стори, затова смъкна чорапа си и извади банкнотите.

— Ще ти ги дам, когато стигнем там.

— Дай ми ги веднага! — изръмжа той и изви китката ѝ.

Дъхът му миришеше на крекерите и на нещо вкиснато.

— Пусни ме!

Сал разтвори пръстите ѝ и измъкна парите. После разкопча колана ѝ, пресегна се през нея и отвори вратата.

— Слизай!

Райли беше толкова изплашена, че се заплака на глас.

— Заведи ме първо до фермата. Не прави това. Моля те.

— Изчезвай веднага! — изкрещя той и я бутна грубо. Момичето се опита да се вкопчи в дръжката на вратата, но не я улучи и се изтърколи на пътя. — И да не си посмяла да кажеш на някого — заплаши я той. — Ако се раздрънкаш, ще съжаляваш. — Хвърли раницата след нея, затръшна вратата и потегли.

Тя лежеше по средата на шосето, а шумът от отдалечаващата се кола заглъхваше. Само плачът ѝ нарушаваше тишината. Беше толкова тъмно, най-тъмната нощ в живота ѝ. Нямаше улични лампи като в Нашвил. Дори не виждаше луната, а само едно сивеещо петно в тъмните облаци на мястото, където би трябвало да бъде. Чу шум, приличащ на тътрене, и си спомни за един филм, в който някакъв маниак изскочи от гората, похити героинята, завлече я в дома си и я накълца на ситни парченца. От тези мисли съвсем я достраша. Грабна раницата и хукна през шосето към полето.

Лакътят ѝ пулсираше болезнено, кракът я наболяваше. Толкова отчаяно ѝ се пикаеше, че леко подмокри гащичките си. Прехапала устни, Райли се опитваше непохватно да свали ципа на панталоните. Те ѝ бяха толкова тесни, че едва можа да ги смъкне. Докато пишкаше, не спираше да се вира в гората от другата страна на шосето. Докато свърши и намери книжна салфетка, очите ѝ вече бяха привикнали с мрака. Никакъв маниак не излезе от гората, но зъбите ѝ продължаваха да тракат от страх.

Успя да си припомни маршрута от листа с разпечатаната карта. Калауей Роуд трябваше да е наблизно, а когато го намери, ѝ оставаше да извърви километър и половина до фермата; километър и половина не беше чак толкова далеч. Само дето не си спомняше в каква посока пътуваха с колата.

Избърса носа си с ръкава на якето. Когато Сал я изблъска от колата, тя се изтъркала малко по шосето и обърка посоките. Взя се в мрака, за да открие някаква табела, но тъй като пътят вървеше през

гората, не успя да различи нищо в тъмнината. Може би щеше да мине някоя кола? Ами ако я шофира маниак, който ще я отвлече? Или сериен убиец?

Реши, че когато бащата на Сал позвъни, навярно са се изкачвали нагоре по хълма. При все че не беше сигурна, вдигна раницата и закрачи напред, защото не можеше да остане тук. Нощта се огласяше от странни звуци. Отнякъде се разнесе зловещият крясък на сова, клоните на дърветата проскърцваха от вятъра, а из тревата шумоляха някакви твари. Райли се надяваше, че не са змии, защото ужасно се страхуваше от змии. Колкото и да се опитваше да се сдържа, от устата ѝ продължаваха да се чуват сподавени хлипове.

Замисли се за майка си. Когато Ава ѝ каза, че е умряла, Райли повърна в кошчето за боклук. Отначало мислеше единствено за себе си и какво ще стане сега с нея. Но сетне си спомни как майка ѝ ѝ пееше глупави песнички. Тогава Райли беше малко сладко момиченце, преди да стане дебела и майка ѝ да спре да я обича. По време на погребението Райли не спираше да си представя колко уплашена е била майка ѝ, когато водата е започнала да изпълва дробовете ѝ. Накрая се разплака толкова силно, че се наложи Ава да я изведе от църквата. След това баща ѝ забрани тя да ходи на гробището и между него и леля Гейл избухна голяма разправия. Но за разлика от всички останали, баща ѝ не се боеше от леля Гейл, така че Ава я отведе у дома и ѝ позволи да изяде колкото иска пасти „Поп тартс“, след което я сложи да си легне.

Вятърът разроши косите ѝ, които бяха тъмнокестеняви, а не блестящо руси като на майка ѝ, леля Гейл и Тринити.

Много красив цвят, Райли. Като на кинозвезда.

Това си представяше, че ще каже големият ѝ брат и ще я погали по главата. Щеше да стане най-добрият ѝ приятел.

Колкото по-високо се изкачваше по хълма, толкова повече се задъхваше, а вятърът все по-упорито я дърпаше назад. Зачуди се дали майка ѝ е горе на небето, дали гледа сега към нея и се опитва да ѝ помогне. Но ако майка ѝ беше на небето, в момента сигурно щеше да говори по телефона с някоя приятелка и да пуши.

Кожата между краката ѝ пламтеше, а гърдите ѝ изгаряха. Ако вървеше в правилната посока, досега трябваше да е видяла табелата. Раницата ѝ ставаше все по-тежка и тя се принуди да я свали и да я

влачи. Ако умре тук, някой вълк може да изяде лицето ѝ, преди да я намерят, и тогава никой нямаше да знае, че това е била тя — Райли Пейтриът.

Още не бе стигнала до билото на хълма, когато видя металната табела. КАЛАУЕЙ РОУД. Стрелката сочеше нагоре. Асфалтът на планинския път беше изронен отстрани и тя се спъна. Панталоните ѝ се скъсаха и Райли отново се заплака, но събра сили да стане. Това шосе не беше право като другите, а със завои, които я плашеха, защото не знаеше на какво ще се натъкне зад следващия.

Вече почти не я интересуваше дали ще умре, но не искаше някой вълк да изяде лицето ѝ, затова продължи да върви. Накрая се изкачи на билото. Опита се да погледне надолу, може би ще успее да види фермата, ала беше прекалено тъмно. Когато започна да се спуска, палците ѝ се притискаха болезнено в предницата на маратонките. Накрая гората се разреде и тя видя телена ограда. Студеният вятър бръснеше страните ѝ, но беше потна под розовото пухкаво яке. Струваше ѝ се, че е извървяла поне сто и петдесет километра. Ами ако е подминала фермата и дори не е разбрала?

В подножието на хълма видя някакъв тъмен силует. Вълк? Сърцето ѝ бясно заби. Момичето замря. Имаше чувството, че скоро ще се съмне, но още не се беше развиделило. Тъмният силует не помръдваше. Райли пристъпи предпазливо напред, после направи още една крачка и когато приближи, видя, че това е стара пощенска кутия. Отстрани беше написано нещо, но беше твърде тъмно, за да различи буквите. А и едва ли ще е името на брат ѝ, защото хора като него и баща ѝ криеха от останалите къде живеят. Все пак това навярно беше неговата ферма и тя зави в тази посока.

Тук пътят беше още по-разбит — само чакъл без асфалт, а големите дървета от двете страни още повече сгъстяваха мрака. Тя отново падна и дланите ѝ се ожулиха от чакъла. Най-накрая зад един завой дърветата съвсем оредяха и Райли видя къщата, но прозорците не светеха. Нито един. В тяхната къща в Нашвил имаше специално устройство, което включваше лампите, ако приближеше крадец. Щеше да е хубаво и в тази къща да има такова устройство, но в това затънтено място едва ли бяха чували за подобни неща.

Нарами раницата и приближи. Видя още сгради. И нещо като обор. Трябваше да помисли какво ще прави, ако всички спят. Майка ѝ

мразеше да я будят прекалено рано. Сигурно и брат ѝ също не беше от ранобудните. Ами ако той изобщо не беше тук? Ако все още беше в Чикаго? Това бе едно от нещата, за които се стараеше да не мисли.

Трябваше да намери място, където да дочака утрото. Боеше се да влезе в обора, затова огледа къщата и бавно тръгна по пътеката, водеща към нея.

[1] Домашна помощничка, чужденка, която работи за семейството и живее в дома като част от него. Най-често поема грижата за децата и домакинството. — Бел.прев. ↑

8

Първите плахи утринни лъчи се процеждаха през дантелените завески на малкото прозорче над главата на Блу. Още беше рано да става, но тя имаше глупостта да изпие голяма чаша с вода преди лягане, а в циганския фургон, въпреки уютното му очарование, нямаше тоалетна. Младата жена никога досега не бе нощувала на по-удивително място. Все едно да заспиш във вълшебна приказка, в която накрая се появява дивият русокос цигански принц и те понася във вихрен танц около огъня.

Не можеше да повярва, че го сънува. Наистина Дийн беше тъкмо от мъжете, способни да събудят най-дръзките и скандални женски фантазии, но не и у такава реалистка като нея. Още от вчера сутринта усещаше присъствието му по един особено натрапчив начин и трябваше час по-скоро да се стегне и отърси от мислите за него.

Голите дъски на пода охладиха ходилата ѝ. Тя спа, облечена с оранжева тениска с надпис „Боди Бай Биър“ и тъмнопурпурен клин за курс по йога, боядисан със стара източна техника, нито веднъж и не помирилсал въпросния курс, но затова пък страшно удобен. След като нахлузи джапанките, младата жена излезе от фургона. Отвън царяха покой и тишина, нарушавани единствено от птичите песни — никакво дрънчене на контейнери за боклук, вой на сирени или пронизващи клаксони на товарни камиони, опитващи се да се разминат. Блу се отправи към къщата и влезе през страничната врата. На утринната светлина белите кухненски шкафове и яркочервените им дръжки проблясваха на фона на новия барплот.

Не сядай под ябълката...

Снощи, преди да си легне, Дийн беше опънал черни полиетиленови платна пред вратите на всички бани, затова тя предпочете тоалетната на долния етаж, скрита под стълбата. Както и всичко останало в къщата, помещението беше проектирано специално за него, с висока мивка и частично повдигнат таван, за да не се налага

той да се навежда. Блу се запита дали бе забелязал специалните грижи на майка си. Или може би тя просто е изпълнила неговата поръчка.

Докато кафето се вареше, тя извади няколко чаши от още неразопакованите кашони с новите кухненски съдове и прибори. Чакаха боята в кухнята да изсъхне, за да ги подредят. Чистите чинии върху новия барплот ѝ напомниха за снощната вечеря с Ейприл. Дийн се извини и излезе, като каза, че имал да свърши някаква работа. Блу не се съмняваше, че тази работа включва блондинка, брюнетка и някоя червенокоса хубавица. Отвори вратата на хладилника, за да извади млякото, и видя, че Дийн бе омел по-голямата част от остатъците от скаридите по креолски. Явно сексът бе събудил апетита му.

Напълни мивката с вода, за да измие няколко чинии за закуската. Белите купи бяха украсени с червени ивици по ръбовете, а върху чашите бяха изрисувани гроздове яркочервени череша. Тя си наля кафе, добави няколко капки мляко и се запъти към предната част на къщата. Когато стигна до трапезарията, се спря на прага. Миналата нощ Ейприл ѝ каза, че смята да поръча да украсят стените с фрески с местни пейзажи и попита Блу дали е рисувала подобни неща. Блу отвърна, че не е, но не беше съвсем вярно. Беше рисувала немалко фрески — домашни любимци върху стените на стаите за отдих, фирмени емблеми в офиси, избрани цитати от Библията върху кухненски стени — но отказваше да рисува пейзажи. Преподавателите ѝ в колежа бяха критикували прекалено остро нарисуваното от нея в часовете, а тя ненавиждаше всичко, което я караше да се чувства некадърна.

Излезе през предната врата. Отпи от кафето и слезе по стълбите, докато се любуваше на мъглата, стелеща се над долината. Извърна се, за да проследи ятото птици, кацнали върху покрива на обора, и подскочи рязко, разплисквайки кафето върху китката си. В ъгъла на верандата спеше, свито на кълбо, някакво дете.

Момичето беше на около тринайсет години, макар че още не бе изгубило детската си пухкавост, така че можеше и да е по-малко. Беше облечено в мръсно розово яке с логото на „Джуси“ и кални бледолилави панталони от рипсено кадифе, скъсани на коляното. Блу облиза кафето от китката си. Непокорните къдрави кестеняви къдрици на детето се бяха разпилели върху пълничката изцапана буза. Спеше в неудобна поза, подпряло гръб на тъмнозелената раница, напъхана в

ъгъла на верандата. Имаше мургава кожа, дръзко извити тъмни вежди и прав нос, който изглеждаше малко голям върху кръглото детско лице. Лакираните със син лак нокти бяха изгризани почти до живеца. Но въпреки мръсотията, дрехите на момичето изглеждаха скъпи, както и маратонките. Всичко в него издаваше, че живее в голям град, което означаваше, че още една скитница се е появила във фермата на Дийн.

Блу остави чашата си и се приближи до момичето. Наведе се и докосна леко ръката му.

— Здравей — прошепна младата жена.

Детето подскочи и отвори очи с топлия цвят на карамел.

— Не се бой — заговори Блу, опитвайки се да го успокои. — Добро утро.

Момичето се надигна и седна.

— Аз... аз нищо не съм повредила. — Гласът му, дрезгав от съня, прозвуча с мек южняшки акцент.

— Тук няма какво да повредиш.

— Аз не биваше... да заспивам — избъбри детето, като се опита припряно да отметне косата от лицето си.

— Не си избрала много удобно легло. — Момичето изглеждаше прекалено изплашено и Блу реши да не избързва с въпросите. — Искаш ли да закусиш?

Детето прехапа долната си устна. Зъбите му бяха равни, но също като носа, малко големи за лицето.

— Да, госпожо. Ако може?

— Надявах се, че някой ще се събуди и ще ми прави компания. Казвам се Блу.

Момичето се изправи и вдигна раницата си.

— Аз съм Райли. Вие домашна помощничка ли сте?

Очевидно живееше в богат дом.

— Понякога помагам, понякога преча — отвърна Блу. — Зависи от настроението ми. — Райли беше твърде малка, за да оцени остроумието на възрастните. — Можеш да ми говориш на ти.

— Тук... има ли още някой?

— Аз. — Блу отвори предната врата и покани Райли да влезе.

Райли пристъпи вътре и се огледа.

— Къщата не е готова. Няма никакви мебели — промълви разочаровано.

— Има малко. Кухнята е почти готова.

— Значи... тук не живее никой?

Блу реши да избегне отговора, докато не разбере какво искаше момичето.

— Ужасно съм гладна. А ти? Какво предпочиташ: яйца или зърнена закуска?

— Зърнена закуска, моля. — Влачейки крака, Райли я последва по коридора в кухнята.

— Банята е тук. Още няма врата, но бояджиите няма да дойдат скоро, така че ако искаш да се измиеш, никой няма да те безпокои.

Момичето се озърна и хвърли поглед към трапезарията и стълбата, преди да се отправи към банята с раницата в ръка.

Блу не беше извадила от торбите трайните хранителни продукти, защото изчакваше бояджиите да свършат. Отиде в килера и изрови няколко кутии със зърнена закуска. Когато Райли се върна, влачейки раницата и якето си, Блу беше подредила чинии и чаши на масата. Имаше и малка кана с изрисувана крава, пълна с мляко.

— Избери си.

Райли напълни купата си със зърнена закуска с мед и орехи и добави три лъжички захар. Беше измила ръцете и лицето си и няколко влажни къдрици се бяха залепили за челото ѝ. Панталоните ѝ бяха тесни, както и бялата тениска, върху която отпред се мъдреше надписът **ФОКСИ**^[1], изрисуван с големи позлатени букви. Блу не можеше да си представи по-нелепо описание на това сериозно дете.

Тя си изпържи яйца, препече си филийка и отнесе чинията до масата. Изчака гостенката да позасити глада си, преди да започне с въпросите.

— Аз съм на трийсет. Ти на колко си?

— На единайсет.

— Струва ми се, че не си достатъчно голяма, за да пътуваш сама. Райли остави лъжицата си.

— Аз търся... един човек. Нещо като роднина. Не... не ми е брат или нещо подобно — изрече забързано. — По-скоро... може би е нещо като братовчед. Аз... мислех си, че може да е тук.

В този момент задната врата се отвори, разнесе се подрънкване на гривни и Ейприл влезе в кухнята.

— Имаме гостенка — оповести Блу. — Виж кого намерих тази сутрин да спи на верандата. Приятелката ми Райли.

Ейприл наклони глава и голямата сребърна халка на ухото ѝ се люшна напред.

— На верандата?

Блу заряза препечената филийка.

— Тя се опитва да открие свой роднина.

— Дърводелците скоро ще дойдат. — Ейприл се усмихна на Райли. — Или твоят роднина е бояджия?

— Моят... моят роднина не работи тук — смънка Райли. — Той... Той, предполагам, че живее тук.

Коляното на Блу се удари в масата. Усмивката на Ейприл се стопи.

— Живее тук?

Момичето кимна.

— Наистина ли? — Пръстите на по-възрастната жена се стегнаха около ръба на барплота. — Я ми кажи каква ти е фамилията.

Райли сведе ниско глава над купата със закуската.

— Не искам да я кажа.

Ейприл пребледня.

— Ти си детето на Джак, нали? Дъщерята на Джак и Марли.

Блу едва не се задави. Едно беше да подозира, че Дийн има връзка с Джак Пейтриът, а съвсем друго да получи потвърждение. Райли беше дъщеря на Джак Пейтриът и въпреки несръчните ѝ опити да го скрие, роднината, когото търсеше, можеше да е единствено Дийн.

Райли дръпна един къдрав кичур от косата си върху лицето си и отново заби поглед в купата със закуската.

— Ти знаеш за мен?

— Аз... да — смотолеви Ейприл. — Как дойде до тук? Живееш в Нашвил.

— Докараха ме. Една приятелка на мама. Тя е на трийсет.

Ейприл не изобличи тази явна лъжа.

— Съжалявам за смъртта на майка ти. Баща ти знае ли, че ти... — Доби сурово изражение. — Разбира се, че не знае. Той няма и понятие какво става с теб, нали?

— През повечето време. Но иначе е много добър.

— Добър... — Ейприл потърка челото си. — Кой се грижи за теб?

— Имам au pair.

Ейприл посегна към бележника, който снощи бе оставила на барплота.

— Каж ми номера й, за да й се обадя.

— Тя сигурно още не е станала.

Ейприл впери очи в момичето.

— Сигурна съм, че няма да има нищо против да я събудя.

Райли отвърна поглед.

— Можеш ли да ми кажеш... живее ли някой... дали моят братовчед живее тук? Защото е много важно да го открия.

— Защо? — попита Ейприл напрегнато. — Защо е толкова важно да го откриеш?

— Защото... — Райли преглътна. — Защото трябва да му разкажа за себе си.

Ейприл си пое дълбоко въздух на пресекулки и сведе поглед към бележника.

— Няма да стане, както на теб ти се иска.

Райли се втренчи в нея.

— Значи, ти знаеш къде е той, така ли?

— Не. Не зная — побърза да отрече Ейприл. Погледна към Блу, която още се опитваше да преглътне чутото.

Дийн не приличаше на Джак Пейтриът, но Райли — да. И двамата бяха мургави, с кестеняви коси с махагонов оттенък и прави тесни носове. Същите очи с цвят на карамел с тъмни пръстени около зениците, я гледаха от безбройните обложки на албумите му.

— Докато двете с Райли си поговорим — обърна се Ейприл към Блу, — ще се погрижиш ли за онази работа на горния етаж?

Блу мигом я разбра. Трябваше да държи Дийн по-далеч от кухнята. Като дете често бе изпитвала тежестта на тайните и не смяташе, че децата трябва да се предпазват от истината, но в случая нямаше право на глас, пък и не би трябвало да я интересува. Избута стола си назад от масата, но преди да стане, в коридора се чува уверени стъпки.

Ейприл грабна ръката на Райли.

— Да излезем да поговорим навън.

Твърде късно.

— Мирише ми на кафе. — Дийн влезе, изкъпан, но небръснат, истинска ходеща реклама от страниците на „Джентълменс Куотърли“ за дрехи за почивка — от небрежно-елегантните сини бермуди, бледожълтата тениска с емблемата на „Найк“ до супер модерните наситенозелени маратонки с аеродинамична форма. Видя Райли и се усмихна. — Добро утро.

Райли седеше като парализирана, изпивайки го с очи. Ейприл притисна ръка към стомаха си, сякаш внезапно я бе заболял. Устните на Райли се отвориха леко. Накрая тя си възвърна дар слово и промълви едва чуто с хриплив глас:

— Аз съм Райли.

— Здравей, Райли. Аз съм Дийн.

— Зная — преглътна тя. — Аз... аз имам албум с изрезки.

— Наистина ли? Какви изрезки?

— Ами... за теб.

— Без майтап? — Той се протегна към кафеника. — Значи, си футболна фенка.

— Аз съм... — Тя облиза пресъхналите си устни. — Аз съм нещо като твоя братовчедка или нещо подобно.

Дийн вдигна рязко глава.

— Аз нямам...

— Райли е дъщеря на Марли Мофат — изрече Ейприл сковано.

Райли не откъсваше поглед от Дийн.

— Джак Пейтриът е... е и мой баща.

Дийн я зяпна слисано.

Лицето на момичето пламна от притеснение.

— Без да искам се изгървах! — извика то. — Не съм казвала на никого за теб! Кълна се!

Дийн стоеше като вцепенен. Ейприл, изглежда, също не можеше да помръдне. Ужасените очи на Райли се наляха със сълзи. Блу не можа да понесе толкова много болка и стана от стола.

— Дийн току-що е станал, Райли. Дай му няколко минути да се разсъни.

Дийн отмести поглед към майка си.

— Какво прави тя тук?

Ейприл отстъпи назад към печката.

— Предполагам, че търси теб.

Блу разбра, че срещата не се развиваше според очакванията на Райли. По миглите на детето заблестяха сълзи.

— Съжалявам. Повече никога нищо няма да кажа.

Дийн, като възрастен мъж, трябваше да се справи с неловката ситуация, но той продължаваше да стои безмълвен и неподвижен. Блу заобиколи масата и пристъпи към Райли.

— Някой още не си е изпил първата чаша кафе за деня и се държи като сърдит мечок. Докато Дийн се разсъни напълно, ще ти покажа къде спях миналата нощ. Направо няма да повярваш.

Когато беше на единайсет, Блу щеше да се опълчи на всеки, който се опиташе да я отклони от целта ѝ, но явно Райли беше свикнала да се подчинява безропотно. Сведе глава и неохотно взе раницата си. Детето беше самото възплъщение на страданието и сърцето на Блу се сви от жалост. Прегърна Райли през раменете и я поведе към страничната врата.

— Първо ми кажи какво знаеш за циганите?

— Не зная нищо — промълви момичето.

— Затова пък аз зная много.

Дийн изчака вратата да се затвори. За по-малко от двайсет и четири часа двама души успяха да разкрият тайна, която той бе пазил много години.

— Какво, по дяволите, става? — нахвърли се младият мъж срещу Ейприл. — Ти знаеше ли за това?

— Разбира се, че не знаех! — възмути се майка му. — Блу я е намерила заспала на верандата. Сигурно е избягала от къщи. Очевидно за нея се грижи само някаква au pair.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че онзи егоистичен кучи син я е оставил сама, по-малко от две седмици след смъртта на майка ѝ?

— Откъде да зная? Минаха трийсет години, откакто съм разговаряла лично с него.

— Мамка му! Не мога да повярвам! — изкрещя Дийн и размаха пръст пред майка си. — Веднага го намери и му кажи да изпрати някой от лакеите си да дойде тук още тази сутрин и да я вземе. — Ейприл не

понасяше да ѝ нареждат и стисна челюсти. Толкова по-зле. Той се запъти към вратата. — Отивам да поговоря с нея.

— Недей! — извика тя толкова настойчиво, че Дийн се спря. — Сам видя как те гледаше. Не е трудно да се досетиш какво иска. Стой по-далеч от нея, Дийн. Жестоко е да събуждаш надеждите ѝ. Двете с Блу ще се справим. Не прави нищо, което да я накара да се привърже към теб, освен ако нямаш намерение да я приемеш в дома си и да се грижиш за нея.

— „Училището на Ейприл Робилард за майчини грижи“ — процеди младият мъж горчиво. — Как можах да забравя?

Когато искаше, майка му можеше да бъде костелив орех и сега вирна брадичка.

— Според мен от теб излезе достоен и почтен човек.

Той я стрелна отвратно с поглед и изхвъркна през страничната врата. Но след като измина почти на бегом половината от двора, забави крачка. Тя беше права. Жадните очи на Райли, изпълнени с надежда, подсказваха, че тя искаше от него това, което не можеше да получи от баща си. Фактът, че Джак бе изоставил дъщеря си броени дни след погребението на майка ѝ, говореше съвсем красноречиво за бъдещето ѝ — скъп пансион и ваканции, прекарани с върволица от висококвалифицирани гувернантки.

Все пак животът ѝ щеше да бъде по-добър от неговия. Той прекарваше ваканциите си в луксозни вили, долнопробни хотели или евтини квартири, в зависимост от това, къде бяха отвели Ейприл поредният любовник или пристрастията ѝ. С времето започнаха да му предлагат всичко, от марихуана до алкохол и проститутки, и обикновено той приемаше. Трябваше да признае, че Ейприл не подозираше за почти нищо от ставащото, но би трябвало. Една майка беше длъжна да знае за много неща.

Сега Райли беше дошла при него и освен ако Дийн не бе разбрал правилно копнежа в очите ѝ, искаше той да стане нейното семейство. Ала той не можеше да го стори. Прекалено дълго бе държал в тайна връзката си с Джак Пейтриът, за да я разкрие сега. Да, съжеляваше момичето и от все сърце се надяваше, че всичко ще се подреди добре за природената му сестра. Но тя беше проблем на Джак, а не негов.

Надникна в циганския фургон. Блу и Райли седяха върху неоправеното легло в дъното. Блу, както винаги, беше истинско модно

бедствие. Дръзкото ѝ лице, навяващо асоциации с неприлични стихчета от детски песнички, никак не се връзваше с пурпурния клин, подходящ единствено за някой клоун, и оранжевата тениска, достатъчно голяма, за да побере слон. Хлапето вдигна глава към него. Върху кръглото пухкаво лице сякаш бе изписана цялата всемирна печал. Дрехите ѝ бяха прекалено тесни, а надписът „Фокси“ върху тениската изглеждаше крайно неприлично върху невинните, едва напъпили детски гърди. Едва ли обаче щеше да му повярва, ако се опиташе да я убеди, че той няма никаква връзка с Джак.

Измъченото изражение на Райли пробуди твърде много лоши спомени и той заговори по-рязко, отколкото възнамеряваше:

— Как разбра за мен?

Момичето погледна към Блу. Явно се страхуваше да издаде повече, отколкото вече бе казала. Блу я потупа по коляното.

— Всичко е наред. Можеш да говориш пред мен.

Детето подръпна нерешително ръбовете на бледолилавите си панталони.

— Гаджето на моята... на мама ѝ каза миналата година. Дочух разговора им. Преди той работеше за баща ми. Но я накара да се закълне да не казва на никого, дори на леля Гейл.

Дийн се подпря на една от гредите на стената.

— Изненадан съм, че майка ти е знаела за фермата.

— Не мисля, че е знаела. Дочух татко да говори за това с някого по телефона.

Изглежда, Райли дочуваше доста неща. Дийн се зачуди как е разбрал баща му за фермата.

— Дай ми телефонния номер у вас — рече той, — за да се обадя и да им кажа, че си добре.

— Там е само Ава, а тя никак не обича, когато телефонът звъни толкова рано. Питър се дразни. — Райли се зае да лющи синия лак върху палеца си. — Питър е гаджето на Ава.

— Значи Ава е твоята au pair? — попита младият мъж. *Добра работа, Джак*, додаде мислено.

Райли кимна.

— Тя е много добра.

— И изключително компетентна — подметна Блу хапливо.

— На никого не съм казала за теб, честна дума! — заяви Райли пламенно. — Зная, че е голяма тайна. И съм сигурна, че и мама не е казала.

Тайни. Дийн прекара ранното си детство с твърдото убеждение, че Брус Спрингстийн му е баща. Ейприл бе измислила една сантиментална история как Брус написал „Стаята на Канди“ за нея. Но всичко беше само мечти. Когато Дийн беше на тринайсет, а Ейприл за пореден път яко надрусана с един бог знае какъв боклук, изтърси истината, която преобърна с краката нагоре и без това объркания му свят.

По-късно Дийн намери в документите на Ейприл името на адвоката на Джак, доста снимки на майка му и Джак заедно, както и квитанции за издръжката, която Джак редовно изплащаше. Обади се на адвоката, без да казва на Ейприл. Онзи тип се опита да го разкара, но Дийн и тогава беше не по-малко упорит, отколкото сега, и накрая Джак му се обади. Беше кратък и неловък разговор. Когато Ейприл разбра, цяла седмица не изтрезня.

Първата среща между Дийн и Джак беше тайна и напрегната. Състоя се в една от луксозните вили в „Шато Мармон“ по време на лосанджелиската част от турнето „Мад и Маднис“. Джак се опита да се държи като най-добрия приятел на Дийн, но момчето не се върза. След това Джак настоя да се виждат два пъти годишно и всяка една от тези тайни срещи беше по-гадна от предишната. На шестнайсет години Дийн се разбунтува и отказа да се вижда с баща си.

Джак не го закачаше, докато не стана студент втора година в Южнокалифорнийския университет, когато снимката му започна да се появява по страниците на „Спортс Илюстрейтид“. Тогава Джак започна отново да му се обажда, но Дийн го отсвири. При все това от време на време Джак попадеше на следите му, а Дийн няколко пъти чу, че Джак Пейтриът е бил забелязан на мач на „Старс“.

Младият мъж мина веднага на въпроса.

— Дай ми телефонния номер, Райли.

— Аз... ами... забравих го.

— Забравила си телефонния номер у вас?

Момичето кимна утвърдително.

— Учудвам се. Струваш ми се доста умно хлапе.

— Така си е... но... — Детето преглътна с усилие. — Зная много за футбола. Миналият сезон имаш триста четирийсет и шест паса и само дванайсет пъти си наказван на резервната скамейка, освен това имаш и седемнайсет прихванати паса.

Дийн обикновено молеше почитателите си да не превъзнасят успехите му, но не искаше да я притеснява допълнително.

— Впечатлен съм. Интересно как си могла да запомниш всичко това, а си забравила телефонния си номер.

Тя придърпа раницата на коленете си.

— Имам нещо за теб. Сама го направих. — Отвори ципа и извади синия албум с изрезките и снимките.

Стомахът на Дийн се сви на топка, когато погледна корицата и видя колко старателно е изрисувана. Използвайки релефни бои и цветни маркери, тя бе нарисувала синьо-златистата емблема на „Старс“, а отдолу неговия номер 10 с красиви плетеници. Всичко това бе заобиколено от рамка от сърца и знаменца, изписващи „Бу“. Той се зарадва, че Блу заговори, защото не можеше да измисли какво да каже.

— Много красива рисунка.

— На Тринити е по-хубава — въздъхна Райли. — Тя е по-старателна и точна.

— В изкуството старанието и точността невинаги са най-важни — увери я Блу.

— Мама казва, че е много важно да си старателен и точен. Или... обичаше да го казва.

— Съжалявам за майка ти — промълви Блу тихо. — Сигурно ти е много тежко, нали?

Райли потърка с пръст едно от изпъкналите сърца върху корицата.

— Тринити ми е братовчедка. Тя също е на единайсет и е много красива. Леля Гейл е нейна майка.

— Обзалагам се, че Тринити много ще се разтревожи, когато разбере, че те няма — обади се Дийн.

— О, не — поклати глава момичето. — Тринити ще е доволна. Тя ме мрази. Смята ме за чудачка.

— А ти чудачка ли си? — поинтересува се Блу.

Дийн не смяташе, че е нужно да задълбават по темата, но Блу пренебрегна злобния му поглед.

— Предполагам — рече Райли унило.

Блу засия.

— Аз също. Не е ли жестоко? Чудаците са единствените наистина интересни хора, не смяташ ли? Всички останали са толкова скучни. Например Тринити. Може и да е красива, но е скучна, права ли съм?

Райли примигна сепнато.

— Такава е — призна. — Говори само за момчета.

— Пфу! — Блу изкриви гнусливо лице, може би прекалено гнусливо.

— Или за дрехи.

— Още по-гадно!

— Виж ти кой го казва — промърмори Дийн.

Но вниманието на Райли бе изцяло завладяно от Блу.

— Или за това, че трябва да повръщаш, след като се наядеш, за да не набелееш.

— Сигурно се майтапиш. — Сега Блу смръщи малкия си остър нос. — И откъде знае подобни неща?

— Повръщането е много важно за леля Гейл.

— Ясно. — Блу стрелна с поглед Дийн. — В такъв случай предполагам, че и леля Гейл е много скучна.

— Абсолютно. Винаги, когато ме види, ми казва: „Прегръдчица, прегръдчица!“, и ме кара да я целувам, но всичко е преструвка. Тя също смята, че съм дебела чудачка. — Райли подръпна краищата на тениската си, опитвайки се да прикрие малкото руло плът, надиплено над колана на панталоните.

— Жал ми е за такива хора — отсече Блу убедено. — Хора, които винаги съдят другите. Моята майка, много, много влиятелна жена, ме е научила, че не можеш да постигнеш нищо изключително, ако си губиш времето да критикуваш недостатъците на околните само защото те не изглеждат или не се държат така, както ти смяташ, че би трябвало.

— Майка ти... ами тя... жива ли е?

— Да. Сега е в Южна Америка и помага да се защитят невинни момичета — отвърна Блу и изражението ѝ помръкна.

— Това не звучи никак скучно! — заяви Райли ентусиазирано.

— Тя е невероятна жена.

Да, невероятна жена, няма що, помисли си Дийн, която е изоставила единственото си дете да бъде отглеждано от непознати. Поне Вирджиния Бейли не е прекарвала нощите си пияна и дрогирана или в леглата на рок звезди.

Блу стана и заобиколи Дийн, за да вземе мобилния си телефон от масата.

— Ще те помоля да направиш нещо за мен, Райли. Разбирам, че не искаш да дадеш телефонния си номер на Дийн и това е твое право. Но смятам, че трябва да се обадиш на Ава и да ѝ кажеш, че си добре. — Подаде ѝ телефона.

Райли го погледна, но не помръдна.

— Моля те, обади се.

Блу може и да приличаше на бегълка от вълшебно царство, но когато се налагаше, можеше тутакси да се преобрази в строг сержант по строева подготовка и Дийн не се изненада особено, когато Райли взе телефона и набра номера.

Блу седна до момичето. Минаха няколко секунди.

— Здравей, Ава, аз съм. Райли. Добре съм. За мен се грижат възрастни познати, така че не се тревожи. Поздрави Питър. — Затвори и подаде телефона на Блу. Очите ѝ, бездънни кладенци на отчаянието, се извърнаха към Дийн. — Искаш ли... да разгледаш албума ми?

Младият мъж не желаше да наранява това чувствително дете, пробуждайки у него напразни надежди.

— Може би по-късно — отвърна рязко. — Сега имам друга работа. — Погледна към Блу. — Прегърни ме, преди да си тръгна, скъпа.

Тя покорно се изправи. За пръв път, откакто се познаваха, изпълняваше молбата му. Появата на Райли бе осуетила плановете му да ѝ натрие добре носа заради лъжата ѝ за Ейприл, но само временно. Дийн отиде в средата на фургона, за да не удари главата си в тавана. Тя го прегърна през кръста. Той се замисли дали да не се възползва и да ѝ се понатисне малко, ала тя сякаш предугади намерението му и го оципа силно през тениската.

— Оох!

Блу го дари с невинна усмивка и се отдръпна.

— Тъгувай за мен, красавецо.

Той я прониза с кръвнишки поглед, потърка ощипаното място и излезе от фургона.

Щом се отдалечи достатъчно, бръкна в задния си джоб и извади телефона, който Блу незабелязано бе пъхнала там. Прерови менюто, набра отново последния номер и се свърза с гласовата поща на застрахователна компания в Чатануга.

Хлапетото не беше глупаво.

Щом като така и така разполагаше с телефона на Блу, Дийн набра номера на гласовата ѝ поща и въведе паролата, която преди няколко дни я бе видял да набира. Тя не си бе дала труда да изтрие гласовите съобщения и той с интерес прослуша това от майка ѝ.

Междувременно във фургона Райли прибра обратно албума в раницата.

— Не знаех, че вие двамата сте гаджета — промърмори тя. — Помислих те за чистачката или нещо подобно.

Блу въздъхна. Дори едно дете на единайсет години разбираше, че Блу Бейли и Дийн Робилард са от два различни свята и тя не е достойна за такъв като него.

— Той много те харесва — с копнеж пророни момичето.

— Просто скучае.

Ейприл надникна през вратата.

— Забравих нещо в малката къща. Искате ли да дойдете с мен, за да го взема? Една хубава разходка ще ни се отрази добре.

Блу все още не беше успяла да си вземе душ, но да се държи Райли по-далеч от Дийн, ѝ се стори добра идея, а тя подозираше, че тъкмо такова беше намерението на Ейприл. Освен това искаше да разгледа малката къща.

— Разбира се. Ние, чудачките, обичаме новите приключения.

— Чудачки? — повдигна вежди Ейприл.

— Не се тревожи — побърза да я увери Райли вежливо. — Ти си прекалено красива, за да си чудачка.

— Престани веднага! — нареди ѝ Блу. — Не бива да сме предубедени към някого само защото е красив. Да бъдеш чудак, е душевно състояние. Ейприл притежава страхотно въображение. Тя също е един вид чудачка.

— Поласкана съм — рече по-възрастната жена сухо и се усмихна сковано на Райли. — Искаш ли да видиш моето тайно езеро?

— Имаш тайно езеро?

— Ще ти го покажа.

Райли грабна раницата и двете с Блу излязоха от фургона.

[1] Хубав, апетитен, хитър, лукав (англ.). — Бел.прев. ↑

9

Малката овехтяла къща на арендаторите се намираше зад ограда от разклатени дървени колове. Борови иглички покриваха ламаринения покрив, а паянтовата веранда се поддържаше от четири тънки извити колони. Бялата някога боя беше посивяла, а зелените дървени капаци на прозорците — избелели.

— Сама ли живееш тук? — полюбопитства Райли.

— Само през последните два месеца — обясни Ейприл. — Имам мезонет в Ел Ей.

Блу забеляза сребристия сааб с калифорнийски номер, паркиран в сянката на къщата, и реши, че модните стилисти печелят добри пари.

— А не те ли е страх нощем? — продължи Райли. — Ами ако някой маниак или сериен убиец се опита да те нападне?

Ейприл ги поведе към дървената веранда със скърцащ под.

— В живота има достатъчно реални поводи за тревоги. Шансовете точно тук да се домъкне сериен убиец са почти нищожни.

Мрежата на вратата беше откъсната в единия ъгъл. Ейприл не бе заключила и те влязоха във всекидневната с гол дървен под и два прозореца, закрити с износени дантелени завеси. Светлите правоъгълници върху тапетите с шарки на сини и бели рози издаваха местата, където някога са висели картини. Мебелировката в стаята беше крайно оскъдна: мек диван с небрежно метната покривка, изрисуван скрин с три чекмеджета и една маса, върху която имаше стара месингова лампа, празна бутилка от вода, книга и купчина модни списания.

— Арендаторите са живели тук допреди половин година. Аз се преместих веднага след като беше почистено — обясни Ейприл. Отиде в кухнята, която едва се забелязваше в дъното на всекидневната. — Докато си намеря бележника, може да поразгледате всичко наоколо.

Нямаше много за гледане, но Блу и Райли все пак надникнаха в двете спални. В по-голямата имаше очарователно легло с извита желязна табла, боядисана с бяла боя, която се лющеше. Две

старомодни будоарни лампи с абажури от розово стъкло бяха поставени върху масички в различен стил. Ейприл беше разпръснала възглавнички по леглото, застлано с лилава кувертюра, в тон с китките по избелелите синьо-зелени тапети. Ако имаше килим и малко повече мебели, спалнята можеше да послужи за фотография върху корицата на списание, рекламиращо евтин шик.

Банята с вана и кранове в зеленикава тоналност не беше очарователна, нито кухнята с остарелите плотове и линолеум, имитиращ червеникави тухли. При все това плетената кошничка с круши и керамичната ваза с цветя върху старовремската маса с масивен плот внасяха малко домашен уют.

Ейприл влезе след тях в кухнята.

— Никъде не открих бележника си. Сигурно съм го забравила в голямата къща. Райли, в дрешника в спалнята има едно одеяло. Ще го донесеш ли? Можем да поседим край езерото, преди да се върнем в голямата къща. Ще наля студен чай.

Райли послушно донесе одеялото, а Ейприл наля чая в три сини чаши. Излязоха отзад с чашите в ръце. Зад къщата езерото блестеше, огряно от слънчевите лъчи, а върбите покрай брега къпеха във водата листата на най-ниските си клони. Водни кончета пърхаха сред папура. Новородени пухкави патета шляпаха на плиткото край един плаващ дънер, служещ като естествен пристан. Ейприл ги поведе към двата метални шезлонга, боядисани в червено.

Райли изгледа тревожно езерото.

— Има ли змии?

— Видях две да се приличат върху онова дърво, паднало във водата. Изглеждаха много доволни. Знаеш ли, че змиите са меки?

— Ти си ги докосвала?

— Не точно тези змии.

— *Никога* не бих докоснала змия — призна Райли и пусна раницата и одеялото на тревата до шезлонгите. — Аз обичам кучета. Когато порасна, ще имам ферма за кутрета. Ще развъждам кученца.

— Звучи страхотно — усмихна се Ейприл.

На Блу също ѝ се стори страхотно. Представи си синьо небе, пухкави бели облачета и зелена поляна, пълна с боричкащи се кутрета.

Райли започна да разстила одеялото.

— Ти май си майката на Дийн, нали? — попита, без да вдига поглед към Ейприл.

Ейприл застина с чашата чай в ръка.

— Откъде разбра?

— Зная, че майка му се казва Ейприл. А Блу те нарече точно така.

Ейприл отпи бавно една глътка, преди да ѝ отговори.

— Да, аз съм майка му. — Не се опита да лъже Райли, а простичко ѝ обясни, че отношенията със сина ѝ са доста сложни. Разказа накратко и защо е тук под фалшивото име Сюзън О'Хара. Райли отлично разбираше колко държат знаменитите личности на личната си свобода и остана удовлетворена от обяснението.

Винаги има тайни, помисли си Блу и подръпна тениската си „Боди Бай Биър“.

— Още не съм успяла да си взема душ. Макар че и след душа няма да видите нещо ново по мен. Не се интересувам от дрехи.

— Интересуваш се по свой начин — възрази Ейприл.

— Какво искаш да кажеш?

— Дрехите са идеална маскировка.

— За мен не са толкова маскировка, колкото удобство. — Не беше съвсем вярно, но не беше склонна към повече откровения.

Мобилният на Ейприл звънна. Тя погледна дисплея и се извини, преди да се отдалечи. Райли лежеше на одеялото, отпуснала глава върху раницата си. Блу съзерцаваше две патета, гмурнали се във водата с дупетата нагоре, за да търсят храна.

— Жалко, че не си донесох скициника — въздъхна Блу, когато Ейприл се върна. — Тук е толкова красиво.

— Учила ли си рисуване?

— И да, и не. — Блу описа накратко академичната си кариера и немного успешните си опити да успее в художествения факултет на колежа. Двете жени чуха тихо похъркване. Райли спеше кротко върху одеялото.

— Разговарях с мениджъра на баща ѝ — прошепна Ейприл. — Той ми обеща, че до края на деня ще изпрати някой да я вземе.

Блу не можеше да повярва, че седи до личност, която знаеше телефона на мениджъра на Джак Пейтриът. Ейприл побутна едно глухарче с върха на плетения си сандал.

— С Дийн определихте ли датата на сватбата?

Блу нямаше намерение да поддържа лъжата на Дийн, но в същото време не искаше да сърба попарата, която той бе надробил.

— Още не сме стигнали до това.

— Доколкото ми е известно, ти си единствената жена, която някога е молил да се омъжи за него.

— Привлечен е от мен, защото съм различна. Веднага щом се насити на тази новост, ще измисли начин как да се отърве от мен.

— Вярваш ли в това?

— Всъщност не зная почти нищо за него — призна младата жена честно. — До днес дори не знаех със сигурност кой е баща му.

— Той мрази да говори за детството си, или поне за тази част, която включва мен и Джак. Не го обвинявам. Аз живеях съвсем безотговорно.

Райли въздъхна в съня си. Блу наклони глава.

— Наистина ли е било толкова ужасно?

— Да, беше. Никога не съм се смятала за групарка, защото не спях с всички подред. Но все пак съм имала твърде много мъже. Един рокаджия се сменя с друг и не се усещаш кога преминаваш границата.

Блу с удоволствие би я попитала кои са били тези рок легенди. За щастие, успя да се сдържи. Ала двойният стандарт, долавящ се в думите на Ейприл, я притесняваше.

— Как така никой не сочи с пръст рокаджиите, които сменят жените групарки като носни кърпи? Защо все жените са грешни?

— Защото така е устроен светът. Някои жени се гордеят с миналото си на групарки. Памела Дес Барес дори написа няколко книги на тази тема. Но за мен това е гадно. Позволих им да се възползват от тялото ми като кошче за отпадъци. Аз сама им го позволих. Никой не ме е насилвал. Не уважавах себе си и точно от това ме е срам. — Изви лице към слънцето. — Обожавах онзи начин на живот. Музиката, мъжете, наркотиците. Танцувах до зори в нощните клубове, а на следващия ден зарязвах ангажиментите си на модел, за да скоча в първия частен самолет и да прелетя цялата страна, удобно забравяйки обещанието си да посетя сина си в училище. — Погледна към Блу. — Трябваше да видиш лицето на Дийн, когато наистина спазих едно от обещанията си. Влачеше ме от приятел на приятел, показваше ме на всички, бърбейки толкова припряно, че лицето му

пламтеше. Като че ли искаше да докаже на приятелите си, че наистина съществувам. Но всичко престана, когато навърши тринайсет. Едно малко момче може да прости на майка си всичко, но когато порасне, губиш шансовете за изкупление.

Блу се замисли за майка си.

— Но ти си променила напълно живота си. Трябва да се гордееш с това.

— Беше дълго пътуване.

— Мисля, че ще е добре за Дийн да ти прости.

— Не си струва да се говори за това, Блу. Не можеш да си представиш какво е преживял заради мен.

Всъщност Блу можеше да си представи. Може би не точно по начина, който Ейприл имаше предвид, но тя знаеше какво означава да не можеш да разчиташ на родителя си.

— Все пак... той, рано или късно, трябва да разбере, че вече не си същата. Трябва поне да ти даде шанс.

— Не се намесвай в това. Зная, че намеренията ти са добри, но Дийн има всички причини да ме мрази. Ако не бе намерил начин да се защити, никога нямаше да се превърне в мъжа, който е днес. — Погледна часовника и стана от стола. — Трябва да поговоря с бояджиите.

Блу погледна Райли, която още спеше под одеялото, свита на кълбо.

— Нека поспи още малко. Аз ще остана при нея.

— Не възразяваш ли?

— Бих могла да скицирам нещо, ако имаш някаква хартия.

— Разбира се. Сега ще ти донеса.

— И още нещо. Може ли да използвам банята ти, ако нямаш нищо против?

— В аптечката ще намериш всичко необходимо. Дезодорант, паста за зъби. — След кратка пауза Ейприл добави: — И козметика.

Блу се усмихна. В отговор Ейприл също ѝ се усмихна.

— Ще извадя някои дрехи, ако искаш да се преоблечеш.

Блу не можеше да си представи как някоя от дрехите, създадени за стройното гъвкаво тяло на Ейприл, ще ѝ стане, но оцени предложението.

— Ключовете от колата ми са върху плота — продължи Ейприл.
— В чекмеджето на нощното шкафче има дваисет долара. Когато Райли се събуди, ще я заведеш ли в града да обядвате?

— Няма да взема парите ти.

— Ще ги пиша на сметката на Дийн. Моля те, Блу. Искам да я държа по-далеч от Дийн, докато хората на Джак дойдат да я вземат.

Блу не беше сигурна, че да се държи единайсетгодишното момиче по-надалече, е най-доброто за Райли или Дийн, но вече я бяха упрекнали, задето си пъха носа в чуждите работи, затова неохотно кимна.

— Добре.

Ейприл бе разстлала върху леглото изящна розова блузка и след кратък размисъл бе избрала розова минипола с воланчета. С двустранно тиксо набързо бе пригодила дрехите, за да ги направи по-къси и тесни. Блу знаеше, че ще изглежда очарователно в тази премяна. Прекалено очарователно. Пухкава топчица, върху която все едно се мъдри поканата: „Чукай ме до припадък!“. Това беше проблемът, с който младата жена се сблъскваше всеки път, когато решеше да се нагласи. Ето защо бе изгубила интерес към хубавите и секси дрехи.

Вместо дрехите на леглото, Блу взе назаем една тъмносиня тениска. Е, тъмнопурпурният клин за йога не стана по-красив, но дори тя нямаше смелост да се появи на публично място с оранжевата тениска „Боди Бай Биър“, с която спеше. Суетността надигна грозната си глава и тя удостои с внимание гримовеите на Ейприл — мацна малко светлорозов руж на бузите, освежи устните си с дискретен слой червило и си сложи достатъчно спирала, за да подчертае дългите си мигли. Искаше Дийн поне веднъж в живота си да види, че и тя може да изглежда напълно прилично. Просто не й пукаше и беше над подобни дребнавости.

— Изглеждаш супер с грим — заяви Райли от седалката до шофьора в сааба на Ейприл, когато двете с Блу потеглиха към града. — Много по-свежа.

— Явно си прекарала твърде много време в компанията на онази кошмарна Тринити.

— Ти си единствената, която я мисли за кошмарна. Всички останали я обичат.

— Сигурна съм, че не е вярно. Е, добре де, с изключение на майка ѝ. Останалите само се преструват.

Райли се подсмихна виновно.

— Харесва ми, като говориш лошо за Тринити.

Блу се засмя.

Тъй като в Гарисън нямаше „Пица Хът“, те се задоволиха с ресторанта „При Джоузи“ на отсрещната страна на улицата. Мястото не беше особено приветливо, а храната — скапана, а и нямаха нужда от допълнителен персонал — Блу първо попита за работа — но на Райли ѝ хареса.

— Никога не съм яла в такъв ресторант. Тук е различно.

— Определено има свой стил.

Блу се спря на сандвич с бекон, маруля и домати. Оказа се, че готвачът е наблегнал на марулята, за сметка на бекона и доматиите.

Райли вдигна прозрачен резен домати от сандвича си.

— Какво означава това?

— Че на този ресторант не му пука нито как изглежда, нито за клиентите.

Момичето се замисли.

— Също като теб.

— Благодаря. И като теб.

Райли пхна едно пържено картофче в устата си.

— Аз бих предпочела да съм хубава.

Тя бе съблякла тениската „Фокси“ и бе сменила бледолилавите панталони от рипсено кадифе с твърде тесни джинсови шорти, които стискаха корема ѝ. Двете се бяха настанили в едно сепаре, с напукани пластмасови прегради, от което се разкриваше отлична гледка към зле подбрана колекция от пейзажи от Запада, окачени върху стените, боядисани в отвратително пастелносиньо, допълващо се от прашни статуетки на балерини в остъклени кутии. Два светлокафяви вентилатора на тавана, имитация на дърво, разнасяха миризмата на пържена храна.

Вратата се отвори и равномерно жужене на обедните разговори стихна, когато в помещението влезе, накуцвайки, една страховита на вид старица. Достопочтената госпожа се подпираше на бастун. Беше

доста пълна, наплескана с пудра и накипена в крещящо розови панталони и туника в същата тоналност. В дълбокото триъгълно деколте проблясваха безброй златни верижки, а камъните на обеците, висящи от ушите ѝ, приличаха на истински диаманти. Навярно някога е била красива, но явно не си позволяваше да остарее с достойнство. Бухналата ѝ, щедро напръскана с лак платиненоруса коса, представляваща уникална смесица от букли и къдри, поклащащи се величествено, приличаше на перука. Изрисуваните със светлокафяв молив вежди контрастираха с натезалите от туш мигли и клепачите с бронзови сини сенки. Малка бенка, която някога навярно е изглеждала съблазнително, висеше в ъгълчето на яркорозовите ѝ устни. Високите жълто-кафяви ортопедични боти, обхващащи подутите глезени, бяха единственото отстъпление пред възрастта.

Явно нито един от обедната клиентела не се зарадва на появата ѝ, но Блу я зяпаше с неприкрит интерес. Жената огледа претъпкания ресторант, плъзна презрителен поглед по обичайните посетители и го спря върху Блу и Райли. Секундите се нижеха, докато тя открито ги изучаваше. Накрая старицата се отпрати, накуцвайки, към тях. Розовата ѝ туника обгръщаше плътно огромния величествен бюст, повдигнат от скъп сутиен.

— Кои сте вие? — попита тя безцеремонно, когато стигна до масата им.

— Аз съм Блу Бейли. А това е приятелката ми Райли.

— Какво правите тук? — В гласа ѝ се долавяше лек бруклински акцент.

— Наслаждаваме се на скромен обяд. Ами вие?

— В случай че не сте забелязали, имам болно бедро. Няма ли да ме поканите да седна?

Царственият ѝ маниер забавляваше Блу.

— Разбира се — рече тя вежливо.

Съдейки по паническото изражение на Райли, Блу предположи, че момичето не желае тази страховита особа в близост до себе си, затова се премести по-навътре, за да освободи място на пейката откъм своята страна. Но жената побутна Райли с пръсти.

— Отмести се.

Остави голямата си сламена чанта върху масата и бавно се отпусна на пейката. Райли се сви и се притисна към раницата, като се

плъзна колкото е възможно по-далеч от жената.

Мигом се появи сервитьорка със сребърни прибори и чаша със студен чай.

— Обичайната ви поръчка пристига ей сега.

Старицата не ѝ обърна внимание и се обърна към Блу.

— Когато попитах какво правите тук, имах предвид града.

— На гости сме — отвърна младата жена.

— И откъде сте?

— Ами за мен може да се каже, че съм жител на света. Райли е от Нашвил. — Тя наклони глава. — Ние ви се представихме, но вие все още не сте ни удостоили с подобна чест.

— Всички знаят коя съм — отвърна особата раздражено.

— Ние не сме сред тях — заяви Блу, при все че вече я глождеше силно подозрение относно самоличността на неканената им сътрапезничка.

— Аз съм Нита Гарисън, естествено. Този град е моя собственост.

— Това е невероятно! Тъкмо исках да попитам някого за това.

Сервитьорката се появи с чиния с извара и разрязана на четири круша от компот върху накъсани листа от салата айсберг.

— Заповядайте, госпожо Гарисън. — Медно сладникавият ѝ глас противоречеше на неприязънта в погледа. — Ще желаете ли още нещо?

— Тяло на двайсетгодишно момиче — срязва я възрастната владетелка на града.

— Да, госпожо — кимна сервитьорката и побърза да се отдалечи.

Госпожа Гарисън огледа внимателно вилицата си, сетне я забучи в едно парче круша с такава погнушена физиономия, сякаш очакваше да намери червей, спотайващ се отдолу.

— Как е възможно някой да притежава град? — попита Блу.

— Наследих го от съпруга ми. Изглеждаш доста странно.

— Ще го приема като комплимент.

— Танцуваш ли?

— Винаги когато имам възможност.

— Някога бях прекрасна танцьорка. През петдесетте учих в студиото на Артър Мъри в Манхатън. Веднъж се срещнах със самия Мъри. Той водеше телевизионно шоу, но ти, разбира се, няма как да

помниш — заключи надменно с такъв вид, сякаш подобно невежество се дължеше повече на глупостта на Блу, отколкото на възрастта ѝ.

— Не, госпожо — отвърна Блу миролюбиво. — И така... целия ли град сте наследили от съпруга ви?

— Най-главните части — кимна тя и бучна вилицата в изварата. — Ти си на гости на онзи глупав футболист, нали? Който купи фермата на Калауей.

— Той не е глупав! — възкликна Райли. — Той е най-добрият куотърбек в цяла Америка!

— Не говорех на теб — скастри я госпожа Гарисън. — Много си невъзпитана.

Райли тутакси наведе засрамено глава, но властното поведение на госпожа Гарисън вече не се струваше забавно на Блу.

— Райли е отлично възпитана. И тя е права. Дийн може и да има недостатъци, но глупостта не е сред тях.

Смаяното изражение на новата ѝ малка приятелка ѝ подсказа, че досега никой в живота ѝ не се бе застъпвал за нея, което натъжи Блу. Забеляза, че останалите посетители най-безсрамно ги подслушват.

Вместо да свие байрак, Нита Гарисън се наежи като раздразнена котка.

— Ти си една от онези, които позволяват на децата да ти се качат на главата, нали? Оставят ги да дрънкат каквото им хрумне. Е, по този начин не ѝ правиш услуга. Само я погледни. Тя е дебела, а ти ѝ позволяваш да се тъпче с пържени картофи.

Лицето на Райли стана огненочервено. Засрамена и унижена, тя сведе още по-ниско глава и се втренчи в масата. Блу не издържа, беше чула достатъчно.

— Райли е прекрасно момиче, госпожо Гарисън — рече тихо. — Маниерите ѝ са много по-добри от вашите. А сега, ще ви бъда благодарна, ако си намерите друга маса. Бихме желали да довършим обяда си насаме.

— Никъде няма да ходя. Този ресторант е мой.

Въпреки че не бяха свършили с храната, Блу беше принудена да стане.

— Много добре. Хайде, Райли.

За съжаление, Райли беше затисната в ъгъла на сепарето, а госпожа Гарисън не помръдваше. Тя се ухили презрително,

разкривайки изцапаните си с червило зъби.

— И ти си също толкова невъзпитана, колкото и момичето.

Сега вече Блу се тресеше от гняв. Посочи с пръст към пода.

— Излизай, Райли. Веднага.

Райли разбра посланието и се промуши под масата с раницата.

Нита Гарисън присви злобно очи.

— Никой не смее да си тръгва, преди да съм го освободила. Ще съжаляваш.

— Леле, колко съм уплашена. Не ми пука на колко години сте, госпожо Гарисън, нито колко сте богата. Вие сте просто една злобна старица.

— Ще съжаляваш за това.

— Едва ли. — Блу хвърли двайсетачката на Ейприл, макар че сърцето ѝ се късаше от подобна разточителност, тъй като обядът струваше дванайсет и петдесет. Прегърна Райли през раменете и я поведе към изхода през притихналия ресторант.

— Може ли вече да се върнем във фермата? — попита момичето, когато излязоха на улицата.

Блу смяташе да попита на още няколко места за работа, но това можеше да почака. Прегърна Райли.

— Разбира се. Не се тормози заради онази зла старица. Тя се храни от чуждите страдания. Вижда се по очите ѝ.

— Предполагам.

Блу продължи да я утешава, докато влязоха в сааба и потеглиха по главната улица. Райли сякаш се беше успокоила и ѝ отговаряше, както подобава, но Блу знаеше колко боли от злобни и обидни думи.

Почти бяха стигнали до края на града, когато отзад се разнесе вой на сирена. Младата жена погледна в огледалото за обратно виждане и видя патрулна полицейска кола да се носи заплашително към тях. Не беше превишила скоростта, не беше минала на червено и в първия миг не съобрази, че полицаите преследват нея.

Час по-късно беше в затвора.

10.

Ейприл и Дийн дойдоха заедно в града да я приберат от ареста. Ейприл даде на Блу шофьорската ѝ книжка и потвърди, че саабът е неин. Дийн плати гаранцията и тутакси ѝ се разкрещя:

— Оставям те сама за два часа и каква я свърши? Арестуваха те! Имам чувството, че съм се озовал в римейк на „Аз обичам Люси“.

— Накиснаха ме! — избухна Блу и рамото ѝ се блъсна във вратата на ванкуиша, когато Дийн зави рязко. Беше толкова бясна, че ѝ се искаше да удари нещо, като започне от него, задето не споделяше възмущението ѝ. — Да си чувал някой да е бил арестуван, защото е карал без шофьорска книжка? Особено такъв, който има съвсем редовна книжка.

— Която обаче не е била у теб, когато са те спрели.

— Но аз щях да им я предоставя, ако ми бяха дали подобна възможност.

Полицайте не се бяха усъмнили в твърдението на Блу, че Райли е семейна приятелка, гостуваща във фермата. И докато Блу кипеше от ярост и кръстосваше килията, Райли пиеше кока-кола и гледаше шоуто на Джери Спрингер в чакалнята за посетители. При все това цялата история с ареста беше травмиращо преживяване за едно единайсетгодишно момиче и Ейприл побърза да я откара във фермата веднага щом полицайте ѝ върнаха ключовете на сааба.

— Цялата тази история беше чиста постановка! — заяви Блу и метна свиреп поглед към Дийн, чиито синьо-сиви очи бяха добили оттенъка на бушуващ океан.

Той взе поредния завой.

— Не си имала шофьорска книжка и си шофирала чужда кола с номера от друг щат. Каква постановка е това?

— Кълна се в Бога, всички тези модни списания са ти продухали мозъка. Помисли малко. Десет минути след като влязох в стълкновение с Нита Гарисън, ченгетата ме спират под измисления предлог за

случайна проверка за безопасно шофиране — дали са закопчани коланите! Как ще го обясниш?

Явно гневът му се бе поуталожил, защото Дийн се усмихна снизходително.

— Значи твърдиш, че си се скарала с някаква старица, която след това е принудила полицията да те арестува?

— Ти не я познаваш — тросна се младата жена. — Нита Гарисън е проклета и в червата и държи града в малкото си джобче. Гарисън е нейна собственост.

— Ти си ходещо бедствие. Откакто те качих на...

— Престани да правиш от мухата слон! Та ти си професионален футболист. Сигурно неведнъж си бил зад решетките.

— *Никога* не съм бил в затвора! — кипна отново Дийн.

— Как ли пък не! От НФЛ никога няма да те пуснат на игрището, ако не си бил арестуван поне два пъти за телесна повреда или нанесена обида. И поне два пъти по толкова за побой над гаджето или съпругата.

— Изобщо не си забавна.

Вероятно не, но се почувства по-добре.

— Започни от началото — предложи той — и ми разкажи какво точно се е случило между теб и възрастната дама.

Блу му описа срещата в най-малки подробности. Когато свърши, Дийн дълго мълча, преди да заговори.

— Нита Гарисън наистина е прекалила, но не смяташ ли, че и ти си могла да бъдеш малко по-тактична?

Блу мигом настръхна и кръвта ѝ отново кипна.

— Не! Райли няма много защитници. По-точно, нито един. Крайно време е това да се поправи.

Зачака да ѝ каже, че е била права, ала вместо това той влезе в ролята на шибан градски летописец.

— Попитах бояджиите защо Гарисън е обявен за продажба и научих цялата история.

Преди няколко часа Блу щеше с радост да чуе въпросната история, но сега това не я вълнуваше. Дийн още не беше признал, че тя е била права.

Той отвя един додж неон, имал неблагоприятното да го задмине.

— Веднага след края на Гражданската война един авантюрист, на име Хайрам Гарисън, купил по тукашните места няколко хиляди акра земя с намерението да построи фабрика. Синът му разширил семейния бизнес — сещаш ли се за онази изоставена тухлена постройка, покрай която минахме на магистралата? — и основал град, без да продаде нито акър земя. Ако някой искал да построи къща, предприятие или дори църква, е трябвало да вземе под аренда земята от собственика. Накрая всичко било наследено от сина му Маршъл. Съпругът на твоята госпожа Гарисън.

— Горкият.

— Той се запознал с нея преди няколко десетилетия по време на едно пътуване до Ню Йорк. По онова време бил на петдесет, а тя очевидно била много секси парче.

— Държа да те уведомя, че онези дни отдавна са отминали.

Пространната му образователна лекция по градска история изпълни Блу с подозрение. Имаше чувството, че спътникът ѝ печели време. Но с каква цел?

— Очевидно Маршъл бил наследил нежеланието на предците си да се раздели дори с един декар. И тъй като двамата нямали деца, след смъртта му съпругата наследила всичко — земята, върху която е построен градът, и по-голяма част от предприятията.

— Това е твърде много власт за една злобна жена — процеди Блу, раздели опашката си на две и я дръпна, за да стегне ластика. — Разбра ли колко иска за града?

— Двайсет милиона.

— Е, това ме изключва като купувач. — Стрелна го с кос поглед. — А теб?

— Не и ако продам колекцията си от бейзболни карти.

Блу не очакваше, че ще ѝ съобщи точната цифра на състоянието си. При все това не беше нужно да проявява подобен сарказъм.

Тъй като шосето беше право и нямаше движение, Дийн даде газ и колата профуча покрай една мандра.

— Източната част на Тенеси е развиващ се регион. Предпочитано място за пенсионери. Група бизнесмени от Мемфис са предложили на госпожа Гарисън петнайсет милиона, но тя отказала. — Колата едва не поднесе, когато той взе завоя към Калауей Роуд. — Но без инвестиции Гарисън все едно е застинал в миналия век —

привлекателен, с особено очарование, но западащ и отмиращ. Местните бизнесмени искат да използват тази необикновеност, за да развият туризма, но Нита отказва да им сътрудничи.

Когато колата подмина страничния път, водещ към фермата, Блу рязко се изправи в седалката.

— Хей! Къде отиваш?

— На някое по-усамотено място. — Шосето отстъпи на черен и прашен път. Дийн стисна челюсти. — Където можем да поговорим.

Пулсът ѝ се учести.

— Вече поговорихме. Повече не ми се говори.

— Твърде късно. — Неравният път рязко свърши пред ръждясала телена ограда, зад която се виждаше изоставено пасище. Дийн изключи двигателя и прикова в нея очите си с цвят на бушуващ океан. — Тема номер едно в дневния ред. Предстоящата смърт на Ейприл...

— Каква трагедия — въздъхна младата жена.

Той зачака с невъзмутимо изражение. Като че ли цялото му очарование бе изчезнало и на мястото на неустоимия прелъстител се бе появил сериозен и делови мъж, спечелил милионите си, защото беше по-бърз, по-умен и по-корав от всички останали. Трябваше да го предвиди и да се подготви.

— Съжалявам — смотолели тя.

— О, и двамата знаем, че можеш да си доста по-красноречива.

Блу се опита да отвори вратата, за да излезе на чист въздух, но установи, че е заключена. Някогашното усещане за безпомощност изпрати прилив на адреналин по тялото ѝ, но тъкмо когато войнствените ѝ инстинкти се пробудиха, ключалката щракна. Тя слезе, а Дийн я последва. Блу побърза да се отдалечи от него и пристъпи към ръждясалата ограда.

— Зная, че не биваше да се намесвам — поде предпазливо. — Не беше моя работа. Но тя изглеждаше толкова тъжна, а аз напълно оглупявам, когато става дума за отношения между майка и нейните деца.

Той приближи зад гърба ѝ, хвана я за раменете и я обърна. Мрачното му изражение не вещаеше нищо добро.

— *Никога* не ме лъжи. Ако това се повтори, мигом ще изхвърчиш оттук. Ясно ли е?

— Не е честно. Аз обичам да те лъжа. Така животът ми е много по-лесен.

— Не се шегувам. Ти наистина прекали.

— Зная — предаде се Блу. — Извинявай, наистина съжалявам. — Изведнъж я завладя идиотското желание да изглади строго стиснатите ъгълчета на устните му, докато върху тях не заиграе чаровната усмивка, с която бе свикнала. — Не ти се сърдя, че си бесен. Имаш пълното право. — Все пак червейчето на любопитството я загриза и тя не устоя: — Кога разбра?

— Около половин час след като миналата вечер тръгнах от фермата.

— Ейприл знае ли, че ти знаеш?

— Да.

На Блу ѝ се щеше Ейприл да бе споделила тази информация с нея.

— Майка ми притежава поне едно хубаво качество... — Младият мъж се втренчи изпитателно в нея. — Не е нужно да се тревожа, че Ейприл ще изпразни банковата ми сметка.

В далечината изграчи гарван. Тя отстъпи една крачка от него.

— Откъде разбра за това?

— Не само ти можеш да си вреш носа в чуждите работи. Не се занимавай с личния ми живот, Блу, и може би и аз ще стоя далеч от твоя.

Сигурно бе прослушал гласовата ѝ поща, когато му даде телефона си. Нямаше право да се възмущава, колкото и да ѝ бе неприятно, че бе разбрал за Вирджиния. Дийн най-после се отдалечи от нея и зарея поглед към пасището. Разнесе се чуруликането на ято птици, когато се стрелнаха от високата трева към небето.

— Какво смяташ да правиш с Райли? — попита Блу.

Младият мъж се извъртя рязко.

— Не мога да повярвам на ушите си! Не говорихме ли само преди секунди да не се месиш в личния ми живот?

— Райли не е личният ти живот. Аз я намерих, не помниш ли?

— Няма да правя нищо — заяви той. — Преди два часа Ейприл се свърза с един от лакеите на Лудия Джак. Някой ще дойде да я прибере.

— Като че ли е някакъв боклук. — Блу закрачи към колата.

— Така действа той — рече Дийн зад нея. — Отговорността му на баща се простира до писането на чекове и изпращане на някои от наетите слуги да му свършат мръсната работа.

Блу се обърна. Той не бе помръднал от оградата.

— Смяташ ли да... поговориш с нея? — попита тя нерешително.

— И какво да ѝ кажа? Че аз ще се грижа за нея? — Дийн изрита ядно един прогнил дървен стълб. — Не мога да го направя.

— Мисля, че няма да е зле, ако ѝ обещаеш от време на време да ѝ се обаждаш.

— Тя иска много повече от това. — Той тръгна към нея. — Не ми създавай повече неприятности, става ли? Вече внесох гаранцията, измъкнах те от затвора и платих глобата за пътното ти нарушение.

Ей така, изневиделица, той отново бе минал в настъпление. Тя присви очи срещу слънцето, за да отвърне на погледа му.

— Ще ти върна парите веднага щом мога.

— Ние сключихме бартерна сделка, забрави ли?

— Я ми припомни каква по-точно?

Дийн я измери критично с очи.

— Някога замисляла ли си се да се оставиш в ръцете на професионален фризьор, вместо на милостта на хлапе от детската градина, въоръжено с пластмасови ножици?

— Прекалено съм заета.

— Престани с този магарешки инат. — Прегърна я през рамото.

Блу знаеше, че със същия премрежен поглед бе покорявал хиляди жени, но днешният труден ден бе сломил възможностите ѝ за съпротива. Коленете ѝ омекнаха. Погледите им се преплетоха. Очите му бяха тъмни като нощно море. Тя осъзнаваше опасността. По рождение той бе надарен с невероятен чар и с цял арсенал от убийствена сексуалност. Но младата жена не помръдна. Нито на сантиметър.

Дийн наклони глава, устните им се сляха и птичите песни и бризът внезапно изчезнаха някъде. Устните ѝ сами се разтвориха. Той ги докосна с език. Копринените нишки на насладата се разстилаха бавно в нея. Целувката им се задълбочи и пред очите ѝ заиграха заслепяващи светлини от всичките багри на дъгата. Предаде се пред чара му като всички останали, отнесена от вихъра на страстта.

Вледени се при мисълта за собствената си слабост. Едно беше да се наслаждава на сънища за цигански принц, но съвсем друго да превъплъщава фантазиите в живота. Отблъсна го припряно, примигна и се хвърли в атака.

— Това беше истинска катастрофа. Господи, колко съжалявам. Ако знаех истината, никога нямаше да те будалкам, че си обратен.

Тгълчетата на устните му се извиха, а ленивият му поглед се плъзна по нея интимно, като ръка на любовник.

— Продължавай да се съпротивляваш, Блубел. Така само ще направиш победата ми по-сладка.

Идеше ѝ да лисне ведро със студена вода върху главата си. Вместо това само махна небрежно и пое по прашния път, водещ към къщата.

— Прибирам се. Трябва да остана сама, за да проведа един дълъг разговор със себе си, задето съм толкова безчувствена.

— Добра идея. Аз пък трябва да остана сам, за да си те представя гола.

Блу се изчерви и ускори крачка. За щастие, фермата се намиреше на около километър от мястото. Зад нея двигателят на ванкуиша изрева. Тя го чу да набира скорост и се обърна. Не след дълго колата спря до нея и прозорецът откъм страната на шофьора се спусна.

— Хей, Блубел... забравих нещо.

— И какво по-точно?

Дийн надяна слънчевите си очила и се усмихна.

— Забравих да ти благодаря, че си защитила Райли от старата госпожа.

И в следващия миг колата отпраши.

Райли почти не докосна вечерята, която Блу приготви.

— Сигурно Франки ще дойде да ме вземе — промърмори тя и избута настрани смокинята, която Блу бе добавила към пилето и кнедлите. — Той е любимият телохранител на баща ми.

Ейприл се пресегна през масата и стисна ръката на момичето.

— Съжалявам, че трябваше да им кажа, че си тук.

Райли сведе глава. Поредното разочарование в живота ѝ. По-рано Блу се опита да я разсее с предложението да изпекат шоколадов

сладкиш, но нищо не се получи. Дийн влезе и отказа да разгледа албума с изрезките. Той смяташе, че постъпва правилно, но Райли беше негова сестра и Блу искрено се надяваше, че той ще ѝ отдели поне едно малко ъгълче в своя живот. Знаеше какво ще ѝ отговори, ако го притисне. Щеше да заяви, че Райли иска нещо повече от малко ъгълче, и щеше да е прав.

Добре че той отново бе излязъл. Сега тя имаше време да се окопоти и уточни приоритетите си. В момента животът ѝ беше достатъчно сложен и нямаше нужда да го обърква допълнително, като се превърне в едно от поредните лесни завоевания на Дийн Робилард.

Райли протегна ръка към чинията с шоколадовия сладкиш, който в крайна сметка Блу изпече сама, сетне я отдръпна.

— Онази жена беше права — рече детето тихо. — Аз съм дебела. Ейприл остави рязко вилицата, която издрънча.

— Хората трябва да се съсредоточат върху това, което е хубаво у тях. Няма никаква полза постоянно да мислиш какво не ти е наред или за грешките, които си направила. Така няма да можеш да водиш пълноценен живот. Искам да те попитам нещо: смяташ ли да пълниш главата си с глупости — всичко, което не харесваш у себе си — или ще се гордееш с това, което си?

Настойчивостта на Ейприл смути Райли и горната ѝ устна затрепери.

— Аз съм само на единайсет — едва чуто пророни момичето.

Ейприл се зае да сгъва старателно салфетката си.

— Права си. Извини ме. Предполагам, че имах предвид някой друг. — Отправи малко пресилено жизнерадостна усмивка към Блу. — Върви да си починеш. Ние с Райли ще разтребим масата.

Но Блу остана да им помогне. Ейприл се опита да разсее Райли с приказки за дрехи и филмови звезди. Райли, без да иска, се изтърва, че Марли нарочно ѝ купувала дрехи с по-малък размер, за да я накара да се засрами и да отслабне. След като свършиха със съдовете, Ейприл се извини и заяви, че ще се прибере в малката къща. Опита се да убеди Райли да отиде с нея и да чака там пристигането на помощника на баща ѝ, но момичето се надяваше, че Дийн ще се върне.

Блу настана Райли на кухненската маса и постави пред нея кутия с водни бои. Момичето се взря в празния лист.

— Искаш ли да ми нарисуваш няколко кучета, за да ги оцветя?
— попита унило.

— А не предпочиташ ли сама да ги нарисуваш?

— Не мисля, че ще имам време за това.

Блу стисна ръката ѝ и нарисува четири различни кучета. Когато Райли се зае да ги оцветява, младата жена грабна малко дрехи от горния етаж и ги занесе във фургона. Когато се върна, се спря на прага на трапезарията и огледа голите стени. Представи си ги изрисувани с фрески на приказни пейзажи, точно такива, за които тактично я критикуваха преподавателите ѝ по изобразително изкуство.

Малко шаблонно, не мислиш ли, Блу?

Трябва да дадеш повече воля на въображението си. Да разшириш кръгозора си.

Сигурна съм, че някой интериорен дизайнер ще хареса работата ти — малко по-безцеремонно бе заявила една от преподавателките ѝ. — Но подобни пейзажи в тон с мебелите и цветовете гама не може да се нарекат изкуство. Не и истинско изкуство. Това е сантиментален боклук, фантазии на несигурно момиче, което търси един романтичен свят, където да се скрие.

Думите я бяха накарали да се почувства, сякаш я бяха разсъблekli гола. Тя се отказа от приказните пейзажи и започна да създава модернистични творби, използвайки машинно масло и плексиглас, латекс и счупени бирени бутилки, разтопен восък и дори собствената си коса. Преподавателите ѝ бяха възхитени, но Блу знаеше, че „изкуството“ ѝ е фалшиво, и в началото на втори курс напусна колежа.

Сега голите стени на трапезарията я мамеха отново към онези вълшебни места, където животът е прост, хората не заминават, случват се само хубави неща и където тя най-последно ще се почувства в безопасност. Отвратена от себе си, Блу излезе навън и приседна на стъпалата на верандата, за да наблюдава залеза. Може би рисуването на детски портрети не я вдъхновяваше особено, но тя беше добра в работата си и можеше лесно да изгради стабилен бизнес във всеки един от градовете, където бе живяла. Ала не се получи. Рано или късно, Блу започваше да се чувства неспокойна, някаква паника се надигаше в нея и тя разбираше, че е време отново да потегли.

Стълбът на верандата беше топъл под бузата ѝ. Слънцето приличаше на проблясваща медна топка, увиснала над хълмовете. Замисли се за Дийн и целувката им. Ако обстоятелствата бяха различни... Ако имаше работа, пари в банката... Ако той беше по-обикновен... Но всичко това бяха само фантазии, а тя твърде дълго бе живяла от милостта на другите, за да му позволи да я контролира. Докато се съпротивляваше, имаше власт. Ако се предадеше, щеше да изгуби всичко.

До слуха ѝ достигна рев на автомобилен двигател. Засенчи очите си с длан и погледна към пътя. Две коли приближаваха към фермата. Нито една от тях не беше ванкуишът на Дийн.

Два сува с тъмни прозорци спряха пред входа на голямата къща. Задната врата на предния сув се отвори и от нея слезе мъж, целият в черно. Разрошената му тъмна коса беше прошарена със сиви кичури, загорялото лице бе осеяно с малки бръчици — неизбежната цена за многобройните дълги нощи, докато препускаше по пътя на славата. Докато се отдалечаваше от колата, ръцете му висяха свободно от двете страни на тялото като на наемен убиец, готови да извадят — не шестзаряден револвер — а блестящата китара „Фендър Къстъм Телекастър“, с която бе покорил света. Слава богу, че Блу седеше, иначе коленете й щяха да се подкосят. Но гърлото й мигом се стегна така жестоко, че не можеше да пропусне и глътчица въздух в белите дробове.

Джак Пейтриът.

Зад него започнаха да се отварят вратите на сувовете и навън се изсипаха мъже с тъмни очила. Последна излезе дългокоса жена с дизайнерска чанта и бутилка вода. Всички останаха до колите, само токовете на Джак затрополиха по алеята, настлана с червени тухли. Блу тутакси се превърна в една от безбройните ревящи фенки, впили изранени пръсти в отцепващата желязна верига, опитващи се да пробият полицейския кордон, търчащи като пощурели след лимузината или застанали като верни стражи пред някой петзвезден хотел, отправяйки горещи молби към Всевишния да успеят да зърнат своя идол. Само че, вместо да крещи в захлас, тя окончателно онемя.

Той се спря на по-малко от два метра. В ушите му проблясваха малки сребърни обици във формата на череп. Под маншета на черната риза, разкопчана около врата, Блу зърна широка кожена гривна, със сребърен кант по краищата. Той кимна.

— Търся Райли.

О, боже! Джак Пейтриът стоеше пред нея. Джак Пейтриът й говореше! Плетейки крака, младата жена едва съумя да се изправи. Опитва се да поеме въздух, от гърлото й излязоха няколко хрипа, задави

се и започна да кашля. Той чакаше търпеливо. На залязващите лъчи сребърните черепи добиха ръждив оттенък. Очите ѝ се насълзиха. Блу притисна пръсти към гърлото си, опитвайки се да си поеме дъх.

Рок легендите се отнасяха с разбиране към вълненията на прекалено емоционалните жени и погледът на Джак се насочи към къщата, докато чакаше. Тя сви ръка в юмрук и се удари в гърдите. Божеството отново заговори с познатия дрезгав баритон, в който все още звучеше отглас от родната Северна Дакота.

— Бихте ли повикали Райли?

Докато Блу отчаяно се опитваше да се съвземе, входната врата се отвори и Райли излезе.

— Здравей — промърмори тя.

— Какво означава всичко това? — Само устните му се движеха.

Райли се взираше в мълчаливата свита, скупчена до единия сув.

— Не зная.

Той подръпна ухото си и сребърният череп изчезна между пръстите му.

— Имаш ли представа колко се разтревожихме?

Момичето вдигна леко глава.

— Кои?

— Всички. Аз.

Тя се зае да изучава внимателно върховете на маратонките си. Съдейки по изражението ѝ, явно не вярваше на баща си.

— Кой друг е тук? — попита той, оглеждайки къщата.

— Няма никого. Дийн замина с колата, а Ейприл се прибра в малката къща.

— Ейприл... — Джак произнесе името, сякаш възкресяваше неособено приятен спомен. — Събери си нещата. Веднага тръгваме.

— Аз не искам да тръгна.

— Много жалко — отвърна безстрастно той.

— Оставих си якето в малката къща.

— Тогава иди да го вземеш.

— Не мога. Много е тъмно. Страх ме е.

Той се поколеба, сетне потърка брадичката си.

— Къде е тази къща?

Райли му разказа за пътеката през гората. Той се извърна към Блу.

— Може ли да отида дотам с колата?

Да, определено. Обърнете колата и подкарайте към магистралата, но преди да излезете на нея, ще видите вляво черен път. По-скоро е пътека и лесно можете да я пропуснете, затова дръжте очите си отворени на четири. Но от устата ѝ не излезе нито звук и той отново погледна към Райли, която сви рамене.

— Не зная. Предполагам.

Блу трябваше да каже нещо. Каквото и да е. Но за нищо на света не можеше да преодолее шока си — пред нея стоеше мъжът, в когото бе влюбена още от десетгодишна. По-късно щеше да се замисли над факта, че той не целуна и не прегърна дъщеря си, но в момента цялото ѝ внимание бе съсредоточено върху устата ѝ, която отказваше да се отвори.

Закъсня. Той заповяда с жест на Райли и свитата да останат по местата си и закрачи към пътеката, която му бе посочила дъщеря му. Блу изчака, докато се скри от погледите им, после се свлече на горното стъпало.

— Аз съм идиотка.

Райли се отпусна до нея.

— Не се тревожи. Той е свикнал с това.

Когато се смрачи, Ейприл приключи с последния разговор, пъкна мобилния в обшития с мъниста джоб на джинсите си и се отправи към брега на езерото. Обичаше да седи тук привечер, заслушана в успокояващия плисък на водата и гърленото басово крякане на жабите, съпровождано от хора на щурците. Езерото ухаеше различно през нощта — на нещо мускусно и диво, като голям хищник.

— Здравей, Ейприл.

Тя се обърна.

Пред нея стоеше мъжът, който бе разбил света ѝ на малки парченца.

Бяха минали трийсет години, откакто за последен път го бе видяла, но дори в сумрака на нощта всяка черта от изсеченото, прорязано от бръчки лице ѝ беше познато като нейното собствено: дългият орлов нос; хлътнолите очи с черни пръстени и златистокафяви ириси; мургавата кожа и острата брадичка. Сребърни нишки

проблясваха в тъмните коси, някога развяващи се като среднощен буреносен облак около главата. Само че сега бяха по-къси — малко над якичката — и по-твърди, но гъсти като преди. Ейприл не беше изненадана, че той не си бе дал труд да прикрие сивите нишки. Суетността не беше характерна за Джак. Падините под острите скули бяха по-дълбоки, отколкото ги помнеше, а бръчките в краищата на очите — по-отчетливи. Изглеждаше точно на своите петдесет и четири години.

— Хей, малката, майка ти у дома ли е?

Гласът му, продран от уискито и цигарите, прозвуча хрипливо. За миг дъхът ѝ секна, както някога. В миналото този мъж беше целият ѝ живот. Достатъчно бе да ѝ позвъни и тя прелиташе океана, за да бъде с него. Лондон, Токио, Западен Берлин. Нямаше значение коя точка на света. Нощ след нощ, когато той се прибираше зад кулисите, тя сваляше от тялото му тесния, пропит от пот костюм, приглаждаше с пръсти дългата мокра коса, разтваряше устни, разтваряше бедра, за да го накара да се почувства като бог.

Но накрая, както винаги, победи рокендролът.

Последният им разговор беше в деня, когато му каза, че е бременна. Оттогава общуваха само чрез посредници, включително и за кръвния тест, след като Дийн се роди. Колко горчиво ненавиждаше Джак заради това.

Ейприл успя да се овладее и да надмогне спомените.

— Тук сме само аз и жабите. Ти как си?

— Напоследък не дочувам и не мога да го вдигам. Иначе...

Тя повярва само на първото.

— Зарежи пиячката, цигарите и младите момичета. Сам ще се изненадаш колко по-добре ще се почувстваш. — Не беше нужно да споменава наркотиците. Джак ги бе оставил много преди нея.

Поръбената със сребърен кант кожена гривна се плъзна по китката му, докато пристъпваше бавно към нея.

— Няма никакви млади момичета, Ейприл. Нито цигари. От две години не съм пушил. Преживях адски мъки. Колкото до пиячката...

— Джак сви рамене.

— Предполагам, че на един застаряващ рокаджия се полага поне един порок.

— Имам не само един. А при теб как е?

— Преди няколко месеца ме глобиха за превишена скорост, докато бързах за църковната сбирка, където изучаваме Библията, но това е всичко.

— Глупости. Променила си се, но не чак толкова.

Той невинаги умееше да я разгадава толкова лесно, но сега бе остарял и навярно помъдрял. Отметна косата от лицето си.

— Пороците повече не ме интересуват. Работата изпълва цялото ми време. Трябва да си изкарвам хляба.

— Изглеждаш страхотно, Ейприл. Наистина.

По-добре от него. През последните десет години тя доста се бе потрудила да заличи вредите, които сама си бе причинила. Изкарваше отровите от тялото си с безброй чаши зелен чай и часове по йога. Разбира се, и с малко помощ от пластичната хирургия.

Той подръпна сребърната си обица.

— Помниш ли как се смеехме само при мисълта, че един рокаджия може да прехвърли четирийсетте?

— Смеехме се на самата идея, че някой някога може да доживее до четирийсет.

Той пъкна ръка в джоба си.

— Американската асоциация на пенсионерите ми предложи да позирам за корицата на шибаното им списание.

— Проклети да са черните им сърца!

Кривата му усмивка не се бе променила, но Ейприл не възнамеряваше да се впуска в разходка с него по пътеката на спомените.

— Видя ли Райли?

— Преди няколко минути.

— Тя е мило хлапе. Двете с Блу направо се влюбихме в нея.

— Блу?

— Годеницата на Дийн.

Джак извади ръката от джоба си.

— Райли е дошла тук, за да се види с него, нали?

Ейприл кимна.

— Дийн се опита да стои настрана, но тя е много настоятелна.

— Аз не съм казал на Марли за него. Миналата година тя имаше кратка връзка с бившия ми мениджър и измъкнала информацията от

него. Преди да получи съобщението ти, изобщо не знаех, че Райли е разбрала за Дийн.

— В момента ѝ е много тежко.

— Зная. Но трябваше да се погрижа за доста неща. Смятах, че сестрата на Марли ще я наглежда. — Погледна към малката къща. — Райли каза, че е оставила якето си при теб.

— Не. Когато дойде тук, не носеше яке.

— Значи е печелила време. — Той пхна ръка в джоба си, сякаш търсеше цигарената кутия. — Бих пийнал една бира.

— Боя се, че нямаш късмет. Отдавна съм пълна въздържателка.

— Шегуваш се.

— Изгубих желанието си да умра.

— Предполагам, че това не е толкова лошо. — Той имаше навика да гледа хората, като че ли наистина имаха значение за него, и сега насочи цялата сила на чара си към нея. — Чух, че добре се справяш.

— Не се оплаквам. — Тя бе изградила кариерата си с много труд и упорство. Нямаше на кого да разчита, освен на себе си, и се гордееше с постигнатото. — А какво ще кажеш за Лудия Джак? Сега, след като спечели всички рок войни, какво правиш, за да поддържаш тонус?

— Рок войните не може да бъдат спечелени. Знаеш го. Винаги има друг албум, друг хит на върха на класацията. Ако това не се случи — неизбежният кавър, така че винаги трябва да си във форма. — Той се приближи до брега на езерото, взе един камък и го метна във водата. Чу се тих плисьък. — Преди да тръгна, бих искал да видя Дийн.

— За да си припомните добрите стари времена? Нямаш шанс. Той те мрази почти толкова, колкото и мен.

— Тогава ти какво правиш тук?

— Дълга история. — Още едно нещо, което не възнамеряваше да обсъжда с него.

Той отново се извърна към нея.

— Какво голямо щастливо семейство сме, нали?

Преди Ейприл да отвърне, един ярък лъч ги освети и Блу изскочи от пътеката.

— Райли е избягала!

За да не онемее отново, Блу се престори, че Джак не е тук, и се съсредоточи само върху Ейприл.

— Претърсих къщата, фургона, обора с мишките. — Сви рамене. — Не може да е отишла много далеч.

— Откога я няма? — попита Ейприл.

— От около половин час. Каза, че преди да си тръгне, иска да довърши рисунката си. Излязох, за да изгоря боклука, както ми показва, но като се върнах, нея я нямаше. Раздадох фенерчета на хората, които дойдоха с... — Но как да продължи? *Господин Пейтриът* звучеше превзето. С Джак? Прекалено фамилиарно. — ... с бащата на Райли, и сега те я търсят наоколо.

— Как е могла да го направи? — не проумяваше Джак. — Тя винаги е била толкова кротка. Никога не е създавала проблеми.

— Изплашена е — обясни му Ейприл. — Вземи моята кола и провери по пътя. Може да я настигнеш.

Джак се съгласи. След като потегли, Блу и Ейприл претърсиха малката къща, сетне се отправиха към голямата къща, където завариха мъжете от свитата на Джак да се щурат безцелно наоколо, а жената седеше на задните стъпала, пушеше цигара и говореше по мобилния си телефон.

— Има стотици места, където Райли би могла да се скрие — отбеляза Ейприл. — Разбира се, при условие че все още е във фермата.

— Къде другаде би могла да отиде?

Ейприл отново претърси къщата, докато Блу проверяваше фургона и бараката за инструменти. Срецнаха се на предната веранда.

— Никъде я няма.

— Взела си е раницата — додаде Ейприл.

Джак спря пред къщата и излезе от сааба. Блу се смота в сенките, за да не се изложи отново пред него. Дийн трябваше да разреши този проблем, не тя.

— Няма и следа от Райли — оповести рок звездата, като приближи верандата.

— Обзалагам се, че тя наблюдава къщата — рече Ейприл тихо. — Чака да си заминеш и тогава ще се покаже.

Той прокара объркано ръка през твърдата си коса, сетне насочи поглед към телохранителите, които излизаха от обора.

— Ще потеглим. А после аз ще се върна пеша.

Чак след като ревът на двигателите заглъхна, Блу се измъкна от сенчестото си укритие.

— Където и да е тя в момента, сигурна съм, че е изплашена.

Ейприл потри слепоочията си.

— Смяташ ли, че трябва да се обадим в полицията... на шерифа или на някого от властите?

— Не зная. Райли се крие, не е отвлечена и ако види полицейска кола...

— Тъкмо това ме притеснява.

Блу се втренчи в мрака.

— Да ѝ дадем време да помисли и да се окопити.

Дийн намали скоростта, когато видя на светлината на фаровете един мъж да върви бавно отстрани на пътя, водещ към фермерската къща. Включи дългите светлини. Мъжът се обърна и засенчи очите си. Дийн се вгледа по-внимателно. Лудия Джак Пейтриът...

Не можеше да повярва, че Джак е дошъл лично да вземе Райли, но ето го тук, от плът и кръв. Дийн не бе говорил с него от няколко години и точно сега нямаше ни най-малко желание за разговори. Потисна първоначалния импулс да даде газ и да профучи покрай него. Преди години си бе изработил стратегия за общуване с баща си и не виждаше причина да я променя. Спря, свали прозореца на колата и опря лакът на рамката.

— Джак — изрече с безстрастно изражение.

Кучият син кимна.

— Дийн. Отдавна не сме се виждали.

Дийн кимна на свой ред. Никакви любезности. Никакви саркастични забележки или подигравателни намеци. Пълно безразличие.

Джак подпря длан върху покрива на колата.

— Дойдох, за да взема Райли, но тя избяга, след като ме видя.

— Нима?

Това не обясняваше защо се разхожда по този път в тъмното, но Дийн нямаше намерение да го пита.

— Предполагам, че не си я видял.

— Не съм.

Двамата се умълчаха. Ако Дийн не му предложеше да го закара до къщата, щеше да покаже на кучия син колко силно го ненавижда. При все това младият мъж се насили да попита:

— Искаш ли да те закарам?

Джак отстъпи от колата.

— Не искам тя да ме види. Ще повървя пеша.

— Както искаш. — Прозорецът се вдигна и колата бавно потегли. Без свистене на спирачки, скърцане на гуми и облак от чакъл. Нищо, което да покаже дълбочината на гнева му.

Когато спря пред къщата, веднага влезе вътре. Днес електротехникът беше монтирал повечето лампи и най-последно имаша прилично осветление. Над главата му се чува стъпки.

— Блу?

— Горещ съм.

Само като чу гласа ѝ, му стана по-леко. Тя щеше да го разсее от тревогите му за Райли, да намали напрежението му заради присъствието на Джак. Ще го накара да се усмихне, ще го вбеси, ще го възбуди. Трябваше да я задържи тук.

Откри я във втората по големина спалня. Стените бяха прясно боядисани със светла жълто-кафява боя, а мебелировката се състоеше от ново легло и скрин. Нямаше нищо друго — нито килими или завеси, макар че Блу бе изнамерила отнякъде една опръскана с боя офис лампа и я бе поставила върху скрина. Приглаждаше одеялото върху чаршафите, които току-що бе постлала на леглото. Когато се наведе напред, широката ѝ тениска провисна, а няколко непокорни кичура се измъкнаха от опашката и се спуснаха по шията ѝ като струйки разлято мастило.

Младата жена вдигна глава. Веждите ѝ бяха тревожно смръщени.

— Райли избяга.

— Чух. Срегнах Джак на пътя.

— И как мина срещата?

— Прекрасно. Не е нещо кой знае какво. Той не означава нищо за мен.

— Хубаво. — Тя не му повярва, но не го и опроверга.

— Не мислиш ли, че някой трябва да я потърси? — попита той.

— Търсихме я навсякъде. Ще се върне, когато се успокои.

— Сигурна ли си?

— Умерено оптимистична. План Б включва обаждане на шерифа, а това още повече ще я изплаши.

Дийн се насили да изрече на глас това, за което дори се страхуваше да помисли.

— Ами ако излезе на магистралата и се качи на автостоп?

— Райли не е глупава. Благодарение на многото филми, които не е трябвало да гледа, изпитва ужас към непознати. Освен това двете с Ейприл смятаме, че още не се е отказала от идеята да се сближи с теб.

Той отиде до прозореца в опит да прикрие угризенията на съвестта си. Навън беше прекалено тъмно, за да броди само едно единайсетгодишно момиче.

— Искаш ли още веднъж да огледаш двора? В кухнята има фенерче. Може да излезе, ако те види. — Блу огледа недоволно стаята. — Поне да имаше килим. Той не е свикнал на такава спартанска обстановка.

— *Той?* — Дийн извърна рязко глава. — Забрави! Джак няма да спи тук! — изфуча той и изхвърча в коридора.

Блу го последва.

— И какво предлагаш? Вече е късно, а телохранителите му си тръгнаха. В Гарисън няма хотели, а той няма да си замине, докато не открие момичето.

— Не бъди толкова сигурна. — Дийн искаше всичко да свърши час по-скоро. Сега горчиво съжаляваше, че не си бе тръгнал още тази сутрин.

Мобилният на Блу иззвъня. Тя го измъкна припряно от джоба на джинсите. Дийн зачака.

— Намери ли я? — попита младата жена. — Къде е тя?

Дийн пое дълбоко дъх и се облегна на рамката на вратата.

— Но ние търсихме там. — Блу се върна в стаята и приседна на леглото. — Да. Добре. Да, ще го направя. — Затвори телефона и го погледна. — Орлето е кацнало. Ейприл я открила заспала в дрешника си. Ние погледнахме там, така че сигурно ни е изчакала да излезем, за да влезе вътре.

Входната врата на долния етаж се отвори. В преддверието прозвучаха отмерени тежки стъпки. Блу се сепна. Скочи на крака и заговори припряно:

— Ейприл помоли да кажем на бащата на Райли, че тази вечер момичето ще остане в малката къща при нея, а той може да преспи тук. Добави също, че е по-добре да почака до сутринта и тогава да говори с дъщеря си.

— Ти му кажи.

— Не мисля... Работата е там...

Отдолу отново се чува стъпки.

— Има ли някой тук? — извика Джак.

— Не мога — изсъска младата жена.

— И защо не?

— Ами просто... не мога.

— Ейприл? — разнесе се гласът на Джак откъм стълбите.

— Мамка му!

Ръцете на Блу се стрелнаха към страните ѝ и тя изскочи от стаята. Но вместо да слезе долу, хукна към господарската спалня. Само след секунди — твърде кратко време, за да се съблече — се чу шуртенето на душ. Чак тогава Дийн осъзна, че безстрашната Бобри се бе скрила. И то не заради него.

Блу остана в банята колкото можа по-дълго — изми си зъбите и лицето, после се прокрадна в спалнята, за да грабне клина и тениската „Боди Бай Биър“. Накрая успя да се измъкне навън, без да я забележат. До утре сутринта, ако Джак все още беше тук, целият този идиотизъм ще свърши и тя ще се държи като зряла жена. Поне появата на Джак Пейтриът за кратко я отвлече от собствените ѝ проблеми. Влезе във фургона и се закова на място. Истинският ѝ проблем ѝ бе дошъл на гости.

Нацупеният цигански принц се бе изтегнал върху леглото в дъното на фургона. Газената лампа върху масата хвърляше отгоре му златисти отблясъци. Беше опрял рамене върху стената на фургона, единият му крак бе свит в коляното, а другият се полюшваше нехайно от ръба на леглото. Когато поднесе към устните си бутилката с бира, тениската му се вдигна, разкривайки стегнатите мускули над колана на джинсите с ниска талия.

— Да не повярва човек — точно ти! — изпухтя той подигравателно.

Нямаше смисъл да се преструва, че не го разбира. Как бе възможно някой, който я познава само от няколко дни, да я чете като

отворена книга? Блу вирна надменно брадичка.

— Нужно ми е малко време, за да свикна, това е всичко.

— Кълна се в Бога, че ако го помолиш за автограф...

— За това трябва поне да говоря с него. А засега не ми се удава.

Дийн изсумтя и отпи щедра глътка от бирата си.

— До утре ще се съвзема. — Тя бутна обратно стола под изрисуваната маса. — Много бързо си дошъл тук. Говори ли изобщо с него?

— Казах му за Райли, посочих му къде е спалнята и след това се извиних учтиво, като му обясних, че трябва да отида да потърся годеницата си.

Блу тутакси настръхна.

— Няма да спиш тук.

— Нито пък ти. Проклет да съм, ако му доставя удоволствието да ме изгони от собствения ми дом!

— Да, ама си тук.

— Дойдох да те взема. В случай че си забравила, онези спални нямат врати и за нищо на света няма да му позволя да види, че моята възлюбена не спи с мен.

— В случай че *ти* си забравил, аз не съм твоята възлюбена.

— Засега си.

— Започвам да се притеснявам за теб. Изглежда, си забравил и обета ми за целомъдрие.

— Майната му на обета ти за целомъдрие. Ти за мен ли работиш, или не?

— Аз съм твоя готвачка. И не се преструвай, че не ядеш. Видях как си опустошил миналата нощ остатъците от вечерята.

— Добре, признавам, но аз нямам нужда от готвачка. Нуждая се от някого, който тази вечер да спи в леглото ми. — Изгледа я над ръба на бутилката. — Ще ти платя.

Блу примигна слисано.

— Ще ми платиш, за да спя с теб?

— Досега никой не ме е обвинявал в скъперничество.

Тя притисна ръка към гърдите си.

— Я почакай. Това е толкова паметен миг, че искам изцяло да му се насладя.

— Какъв ти е проблемът? — попита Дийн с най-невинен вид.

— Мъжът, когото доскоро уважавах, ми предлага пари, за да спя с него. Можем да започнем с това.

— Да *спиш*, Бобри. Забрави за мръсното си подсъзнание.

— Добре. Както двамата спяхме миналия път?

— Не разбирам за какво говориш.

— Здравата ме беше наградил — заяви тя.

— Ще ти се.

— Напъха ръка в джинсите ми.

— Развихрено въображение на загоряла за секс девственица.

Но тя нямаше да му позволи да я манипулира.

— Ще спиш сам!

Нахалникът остави бутилката на пода, изви бедро и извади портфейла си. Без да каже дума, измъкна две банкноти и ги завъртя небрежно между пръстите си.

Две петдесетачки.

12

Един куп възмутени отговори прелетяха в главата на Блу, преди да стигне до очевидното заключение. Тя можеше да бъде купена. Да, поставяше се в опасна ситуация, но не беше ли това част от играта, която водеха? Целта оправдаваше риска — най-после щеше да има някакви пари в портмонето. Освен това имаше възможност да докаже на този всепризнат красавец колко е безразлична към легендарния му чар.

Грабна банкнотите.

— Добре, коварно копеле, печелиш. — Пъхна парите в задния си джоб. — Трябва да знаеш, че ги вземам само защото съм алчна и отчаяна. И защото спалнята няма врата, така че не можеш да си твърде палав.

— Съвсем справедливо.

— Не се шегувам, Дийн. Ако се опиташ само да ме докоснеш...

— Аз ли? Ами ти? — Погледът му се плъзна по нея като хладна глазура върху топъл кекс с подправки. — Какво ще кажеш да увеличим залога? Двойно или нищо.

— Какви ги плещиш?

— Ако ти ме докоснеш първа, ще задържа стотачката. Ако аз те докосна, ти получаващ още сто. Ако никой никого не докосне, остава сегашната сделка.

Блу обмисли предложението, но не съзря подводни камъни, освен опасността развратните ѝ инстинкти да надигнат глава, но тя беше сигурна, че ще съумее да се обуздае.

— Съгласна.

Блу нямаше намерение да прекарва с него в онази спалня повече време, отколкото е необходимо, затова нямаше от какво да се притеснява. Сви бутилката му с бира и седна в другия край на леглото.

— Обаче първо... У теб явно се е натрупала голяма горчилка към родителите ти. Започвам да си мисля, че детството ти е било не по-малко шантаво от моето.

Той побутна глезена ѝ с върха на крака си.

— Разликата е, че аз го превъзмогнах и станах стабилен човек, а ти още си откачалка.

Тя бързо отдръпна крака си.

— Обаче от всички жени на този свят, ти избра да се ожениш точно за мен^[1].

— Което си е вярно, вярно е. — Той повдигна бедро и пъхна обратно портфейла в джоба си. — Докато не съм забравил... Очевидно сега си решила да отскочим да се оженим в Париж вместо на Хаваите.

— И откъде ти хрумна това?

— Хей, не аз съм този, който не може да реши.

— Горкият Дийн. Сигурно е доста изтощително да отбиваш атаките на всички жени, които ти налитат в нощните барове, а? — Прасецът му се плъзна по крака ѝ. — Питам просто от любопитство: защо ги разкарваш?

— Не ми е интересно.

Което означаваше, че или са омъжени, или стари.

— Я ми кажи, какво е да израснеш в среда като твоята?

Явно въпросът ѝ успя да развали настроението му и той се намръщи.

— Беше супер. Имах цяла върволица от бавачки, които да се грижат за мен, докато не ме изпратиха в хубав и скъп пансион. Сигурно ще те разочаровам, но там не са ме били и не са ме изтезавали с глад, освен това се научих да играя футбол.

— Виждаше ли се с него?

Той измъкна бутилката от ръцете ѝ, като за целта се наложи да отмести крака си.

— Наистина не искам да говоря за това.

Малко манипулация нямаше да навреди.

— Щом темата е толкова болезнена...

— Почти не съм го виждал. Дори до тринайсетгодишна възраст не знаех, че ми е баща. Преди това си мислех, че Боса е виновник за появата ми на белия свят.

— Мислил си, че Брус Спрингстийн ти е баща?

— Една от пиянските фантазии на Ейприл. Жалко, че не е истина. — Той пресуши бутилката и тя издрънча леко, когато я остави на пода.

— Не мога да си я представя пияна. Сега е толкова сдържана и се владее отлично. Джак от самото начало ли е знаел за теб?

— О, да.

— Това си е доста гадно. Ако Ейприл е била алкохоличка и наркоманка, той не е ли бил поне малко разтревожен за бременността ѝ?

— Докато е била бременна, е зарязала алкохола и дрогата. Навярно се е надявала той да се ожени за нея. Никакъв шанс. — Дийн стана и нахлузи обувките си. — Хайде, стига си печелила време. Да вървим.

Младата жена неохотно се изправи.

— Наистина бях сериозна, Дийн. Никакво пускане на ръце.

— Обиждаш ме.

— Ни най-малко. Просто искаш да ме измъчваш.

— Като заговорихме за мъчение... — Нахалникът притисна длан върху най-чувствителното местенце на гърба ѝ, малко над дупето.

Тя отстъпи и се загледа към прозореца на предната спалня.

— Тъмно е.

— Лудия Джак в леглото преди полунощ? Сигурно му е за пръв път.

Джапанките ѝ поскърцваха във влажната трева.

— Ти не приличаш на него.

— Благодаря за компимента, но има кръвен тест за бащинство.

— Нямах предвид...

— Не може ли да говорим за нещо друго? — Дийн задържа отворена страничната врата, за да мине Блу. — Например защо толкова те е страх от секса?

— Само с теб. Имам алергия към крема, с който се плескаш.

Дрезгавият му смях наруши тишината на топлата южняшка нощ.

Когато Дийн излезе от банята, Блу вече си бе легнала. Побърза да вдигне очи от внушителната издутина на тъмнозелените трикотажни боксерки „Енд Зоун“, но погледът ѝ тъкмо стигна до плоския стегнат корем и ивицата златисти косми, сочеща пътя към Армагедон, когато той забеляза стената от възглавници, която бе издигнала по средата на леглото.

— Не смяташ ли, че е малко детинско?

Блу прекъсна с мъка съзерцанието на Градината на земните наслади.

— Стой в своята половина на леглото и утре ще ти се извиня.

— Ако си въобразяваш, че ще му позволя да види колко си незряла, дълбоко се заблуждаваш — изсъска той шепнешком, за да не събуди неканения си гостенин.

— Ще се събудя по-рано и ще ги махна — обеща младата жена, докато си мислеше с копнеж за стоте долара.

— Като вчера сутринта?

Нима едва вчера сутринта той бе пхнал ръка в джинсите ѝ? Дийн угаси настолната лампа с бял олющен порцеланов абажур, която Ейприл бе донесла от малката къща. Сребристите лунни лъчи проникваха в стаята, рисувайки по тялото му светлини и сенки. Докато приближаваше към леглото, Блу си напомни, че той е играч и това за него беше поредната игра. Отказвайки му, тя все едно бе размахала зеления флаг, давайки началото на мача.

— Не си чак толкова неустоима. — Дийн отметна завивките и легна. — Знаеш ли какво си мисля? — Подпря се на лакът и я изгледа сърдито над стената от възглавници. — Мисля, че ти се страхуваш от себе си. Боиш се, че няма да можеш да откъснеш ръце от мен.

Той я предизвикваше. Искаше да я въвлече в словесен двубой, ала размяната на хапливи и остроумни реплики приличаше на любовна прелюдия и тя преглътна всички духовитости, напираци на езика ѝ.

Той се отпусна по гръб... и пак се надигна.

— Няма да търпя това! — С един елегантен замах на ръката помете възглавниците и от стената на целомъдрието не остана нищо.

— Почакай!

Блу се опита да седне, но тежестта му я притисна върху матрака. Младата жена се подготви за нова атака, но явно бе забравила с кого си има работа. Устните му докоснаха нежно нейните и за втори път днес тя опита вкуса на целувките му.

Реши да не се противи известно време и да се остави на усещането — той се целуваше прекалено добре — но само за няколко минути.

Ръката му се плъзна под тениската ѝ и палецът му намери щръкналото зърно. Тя се наслаждаваше на вкуса на паста за зъби и

грях. По тялото ѝ се разля топлина. Възбуденият му член се притисна към бедрото ѝ.

Игра. Това бе само една игра.

Дийн сведе глава и засмука зърното ѝ през тениската. Докато дрехите ѝ бяха на нея... Той дълго я измъчва сладко със сгорещения влажен памучен плат, преди да пъхне ръка между бедрата ѝ, притискайки длан до тънката материя на гащичките. Коленете ѝ бавно се разтвориха. Той си играеше лениво, дразнеше я, като че ли разполагаха с цялото време на света. Ала играта продължи прекалено дълго. Главата ѝ се отметна безсилно назад. Лунната светлина затрептя и сетне се пръсна на хиляди сребристи парченца. През собствения си приглушен вик Блу различи смътно тих ответен стон и почувства как той целият потрепери. Когато дойде на себе си, усети влага между краката си.

Дийн изруга, претърколи се от нея, скочи от леглото и изчезна в банята. Тя остана да лежи неподвижно — отмаляла, задоволена, сърдита и проклинайки слабостта си. Дотук със стоманената ѝ воля.

Той най-после излезе от банята. Гол.

— Да не си посмяла да кажеш и една дума! — разнесе се тихото му ръмжене. — От петнайсетгодишен не съм преживявал подобен срам!

Блу го изчака да си легне, подпря глава на лакът и се втренчи в него.

— Хей, Спийд Рейсър^[2]... — Наведе се и докосна устните му с бърза небрежна целувка, с която му даваше да разбере, че случилото се не означаваше нищо за нея. — Дължиш ми още една стотачка.

На сутринта я събудиха птиците. С цел избягване евентуално среднощно гушкане, младата жена се постара да лежи колкото е възможно по-далеч от него, в другия край на леглото, дори кракът ѝ висеше от ръба. Измъкна се тихо от леглото, за да не го събуди. Кожата му изглеждаше златиста на фона на белоснежните чаршафи, а върху внушителните мускулести гърди се виеше пътечка от светли косми. Тя забеляза малката дупчица в ухото му и си спомни обиците във форма на сребърни черепи, които Джак носеше. Не беше трудно да си представи нещо подобно и по ушите на Дийн. Погледът ѝ се плъзна по-надолу и се спря върху впечатляващата издутина под чаршафа.

Всичко това можеше да бъде нейно... само ако загърбеше разума поне за малко.

Блу се отправи към банята, а Дийн дори не помръдна. Подложи лице под силната струя, за да проясни главата си. Започваше нов ден и докато тя не придаваше особено значение на относително невинните събития от изминалата нощ, той нямаше да може да запише нови точки върху онова табло, което носеше в главата си. Не можеше да отрече, че все още нямаше работа, но разполагаше с печеливша разменна монета, която можеше да изтъргува, докато не си намереше постоянно препитание. Той искаше да я задържи във фермата, за да бъде буфер между него и хората, нахлули в живота му.

Докато се подсушаваше, чу шум на вода във втората баня. Когато излезе, леглото беше празно. Блу бързо извади от раницата черна тениска без ръкави и чифт джинси, отрязани до средата на бедрото. Като пъкна ръка в джоба им, напипа изчезналата спирала за мигли и гланца за устни. Използва ги, но само защото съществуваше вероятност да види Джак Пейтриът, преди рок звездата да потегли за Нашвил.

Докато слизаше по стълбите, подуши аромата на кафе, а когато влезе в кухнята, видя Лудия Джак да седи до масата и да отпива от една бяла порцеланова чаша, изрисувана с череша. Същият главозамайващ вихър, който вчера я лиши от дар слово, отново я връхлетя с всичка сила.

Той беше облечен с вчерашните си дрехи, с набола брада. Сребърните нишки в косата го правеха още по-секси. Наблюдаваше я с познатите очи изпод натежалите клепачи, които я гледаха от обложките на албумите му.

— Добро утро.

— Д-добро утро — незнайно как успя да изхъхри Блу.

— Ти си Блу.

— Б-Бейли. Б-Блу Бейли.

— Звучи като онази стара песен.

Разбираше какво има предвид Джак, но устните ѝ се бяха сковали, затова той поясни:

— Няма ли да се завърнеш у дома, Бил Бейли? Навярно си твърде млада, за да я помниш. Ейприл ми каза, че двамата с Дийн ще се жените. — Дори не си даде труд да прикрие любопитството си. Тя се

запита дали той бе надникнал в спалнята им, или Дийн напразно бе похарчил двеста долара. — Определили ли сте дата за сватбата?

— Още не — изцвърка тя като Мини Маус.

Хладнокръвният му разпит продължи:

— Как се запознахте?

— Аз бях, ъ, рекламирах продукцията на една дърводобивна фирма.

Секундите се нижеха. Когато осъзна, че се блещи неприлично насреща му, Блу се запрепъва към килера, където бяха торбите с продуктите.

— Ще изпека палачинки. Ще *направя!* Ще направя палачинки.

— Добре.

Като тийнейджърка се опиваше от сексуални фантазии за този мъж. Докато съченичките ѝ спореха коя е по-влюбена в Кърк Камерън, тя си представяше как ще изгуби девствеността си с бащата на Дийн. *Ох. Пфу.*

При все това...

Стрелна го крадешком с поглед, когато излезе от килера с микса за палачинки. Въпреки смуглата кожа, той изглеждаше блед, като че ли в последно време почти не е бил на чист въздух. Независимо от това, излъчваше същия сексуален магнетизъм като сина си, но чарът на Джак не беше толкова опасен. Докато отваряше кутията, Блу си напомни да вгорчи колкото може повече днешния ден на Дийн.

Съсредоточи се в смесването и отмерването на отделните съставки. Обикновено мереше всичко на око, но тази сутрин нямаше да рискува с кулинарни импровизации. Джак, изглежда, се смили над нея, защото не ѝ зададе повече въпроси. Докато изливаше в новия тиган сместа за първата палачинка, влезе Дийн — самото възплъщение на небрежния елегантен стил, а модната му набола спортсменска брада достойно съперничеше с наболата рокаджийска брада на баща му. Сигурно се предаваше генетично. Идеален брой гънки се диплеха по синьо-виолетовата тениска, а стилните карго шорти в цвят какви стигаха точно до правилното място на бедрото. Не удостои Джак с внимание. Вместо това я измери от главата до петите, преди погледът му да се закове върху лицето ѝ.

— Грим? Какво се е случило? Почти приличаш на жена.

Зад тях Джак се изкиска. Боже, тя бе разсмяла самия Джак Пейтриът!

Дийн се наведе и я целуна — дълга, хладна и толкова преднамерена целувка, че тя почти не се развълнува. Това беше първият му ход в една друга игра. Тази, която играеше с ненавистните си родители. Бележеше я като играч в неговия отбор, за да знае Джак, че сега са двама срещу един.

Чак след като се отдръпна, благоволи да кимне кратко за поздрав на баща си. Джак също кимна в отговор и наклони глава към прозорците в къта за хранене.

— Хубаво място. Никога не съм си те представял като фермер.

Дийн не благоволи да отговори и Блу се реши да прекъсне напрегнатото мълчание.

— Първата партида палачинки е готова. Дийн, виж дали ще намериш шише със сироп в някоя от торбите в килера. Вземи и пакетче краве масло.

— С удоволствие, скъпа. — Удостои я с още една стратегическа целувка по челото. Докато се протягаше за чиниите, Блу се запита какви ли още чудатости ще се случат в живота ѝ. Всичките ѝ спестяванията бяха отишли в лапите на южноамерикански бандити, беше сгодена наужким за американска футболна звезда, нямаше нито дом, нито работа и правеше закуска на Лудия Джак Пейтриът.

Дийн излезе от килера и Джак посочи към Блу.

— Къде е годежният пръстен?

— Не ѝ хареса този, който ѝ купих — отвърна Дийн. — Камъните били твърде малки — поясни, като дори имаше нахалството да я щипне по брадичката. — Моята любима заслужава само най-доброто.

Тя започна да си тананика песента от „Спийд Рейсър“.

Като не поглеждаше Джак, успя да му поднесе палачинките, без да ги изсипе в скута му. Дийн ядеше прав, подпрял бедра на барплота. Разговаряше с нея, докато се хранеше, като от време на време отправяше и някой и друг коментар към Джак, за да не може никой да го обвини, че пренебрегва баща си. Тукатси разпозна стратегията, тъй като самата тя често я използваше. *Не позволявай на никого да види болката ти.* Не ѝ се нравеше, че толкова добре го разбираше.

Тъй като не можеше да си представи, че ще яде палачинки, седнала срещу Джак Пейтриът, тя също си хапваше права. Задната врата се отвори и влезе Ейприл. Беше облечена в каки панталони, коралово горнище, украсено с панделка, и сандали във всички цветове на дъгата. След нея се появи Райли. Влажната ѝ кестенява коса бе разделена в средата и прибрана от челото с прозрачно сини шноли, които навярно Ейприл бе подбрала. Новата прическа подчертаваше прекрасните ѝ кафяви очи с цвят на карамел. Беше заменила вчерашната тениска „Фокси“ с черна, също толкова тясна, върху която отпред се мъдреха нацупени, силно начервени дамски устни. Дийн се обърна и побърза да се шмугне отново в килера. Райли видя баща си и се закова на място.

Джак стана и безпомощно се втренчи в дъщеря си, очевидно не знаейки какво да прави.

— Ето те и теб.

Райли се зае да доизлющи и последните остатъци от лака по ноктите си.

— Направих палачинки — оповести Блу жизнерадостно.

Ейприл се стараеше да не гледа към Джак.

— Ние закусихме овесена каша.

— Надявам се, че си благодарила на Ейприл — изрече благовъзпитано мъжът, който някога беше изритал барабан през сцената и бе казал на полицаи да се шиба.

Дийн излезе от килера, понесъл в ръка напълно ненужно бурканче с фъстъчено масло. Навярно за пръв път се намираше в една и съща стая с двамата си родители. Стоеше неподвижно, с каменна физиономия. При все че той не се нуждаеше от ничия закрила, Блу отиде при него и го прегърна през кръста.

Джак бръкна в джоба си.

— Ще се обадя на Франк да дойде да ни вземе.

— Не искам да тръгвам — смотолели Райли и додаде по-твърдо, когато той извади мобилния си: — Аз... няма да тръгна.

Баща ѝ вдигна глава.

— Какви ги говориш? Вече и без това изпусна една седмица в училище.

Момичето вирна брадичка.

— Лятната ваканция започва следващата седмица, а аз съм написала всички реферати. Ава ще ги предаде.

Очевидно Джак напълно бе забравил за това, но се опита да го прикрие.

— Леля Гейл те очаква. Записала ви е за онзи лагер и двете с братовчедка ти заминавате след две седмици.

— Не искам да ходя на лагер! Там е тъпо и Тринити ще подучи всички да ми се подиграват. — Пусна на пода розовото яке и раницата. По страните ѝ избиха яркочервени петна. — Ако се опиташ да ме накараш да отида насила, аз ще... просто отново ще избягам. И този път няма да ме откриеш.

Неочакваното непокорство на дъщеря му стъписа Джак, но Блу не беше изненадана. Та нали същото това момиче беше успяло да стигне от Нашвил до фермата на брат си, при това посред нощ. Мускулите на Дийн се напрегнаха под тениската и Блу разтри с пръсти гръбнака в основата на кръста му.

Джак затвори телефона.

— Виж, Райли, разбирам, че напоследък ти беше много тежко, но скоро всичко ще се оправи.

— Как?

Рок идолът явно не беше в свои води и се чувстваше странно, но се постара да си придаде компетентен вид.

— Времето лекува всичко. Все някога болката ще стихне. Зная, че обичаше майка си и...

— Не я обичах! — избухна Райли. — Тя ме смяташе за грозна и глупава и обичаше само Тринити!

— Това не е вярно — отрече Джак. — Тя много те обичаше.

— А ти откъде знаеш?

— Ами аз... просто зная и това е — заекна Джак. — И повече не желая да слушам. Ти и без това причини достатъчно неприятности и ще правиш това, което ти кажа.

— Не, няма — заяви момичето. Очите ѝ бяха сухи, а ръцете стиснати в юмруци. — Ще се самоубия, ако ме заставиш да се върна. Ще го направя! Зная къде са хапчетата на мама. Както и на леля Гейл. Ще изгълтам всичките. И... и ще си прережа вените като по-голямата сестра на Макензи. И ще умра!

Лудия Джак се втрени сащисано в дъщеря си. Дийн пребледня, а Ейприл подръпваше нервно сребърните си пръстени. Райли избухна в плач и се спусна към нея.

— Моля те, Ейприл! Позволи ми да остана с теб. — Ейприл инстинктивно я прегърна.

— Ейприл не може да се грижи за теб — възрази Джак сърдито. — Тя си има работа.

По страните на Райли се стичаха сълзи. Беше приковала поглед в панделката на горницето на по-възрастната жена, но говореше на баща си.

— Тогава ти остани. Остани и се грижи за мен.

— Не мога.

— Защо не? Можеш да останеш за две седмици — храбро предложи Райли и погледна умолително към Ейприл. — Ти нямаш нищо против, нали, Ейприл? Ако той остане за две седмици? — Пристъпи нерешително към баща си. — Ти нямаш концерти или други ангажименти до септември. Чух те, когато каза, че имаш нужда да заминеш някъде, за да поработиш над новите си песни. Можеш да работиш тук. Или в малката къща на Ейприл. Там няма никой и е много тихо. Би могъл да напишеш новите си песни там.

— Малката къща не е моя, Райли — тихо вметна Ейприл. — На Дийн е. Както и тази къща.

Брадичката на Райли затрепери. Откъсна поглед от Ейприл и го заби в гърдите на Дийн. Блу усети как пламти кожата му под тениската.

— Зная, че съм дебела и всичко останало — едва чуто промълви момичето. — Зная, че не ме харесваш, но аз ще бъда тиха и послушна, татко също. — Повдигна огромните си измъчени очи и този път ги впи право в Дийн. — Когато пише песни, той не обръща внимание на никого. Няма да те притеснява или да ти пречи. А аз дори мога да помагам. Например ще чистя и ще мия съдовете. — Дийн стоеше вцепенен, а Райли завърши през сълзи: — Или... ако имаш нужда... някой да хвърля топката, за да тренираш... и разни други работи... аз може да опитам...

Дийн стисна очи. Като че ли почти не дишаше.

Джак отново отвори телефона си.

— Не искам да слушам повече. Идваш с мен.

— Не, няма!

Дийн се отдръпна от Блу. Когато заговори, гласът му пресекваше, сякаш се пукаше лед.

— Не можеш ли да отделиш на момичето две шибани седмици от великия си звезден график?

Райли замря. Ейприл вдигна бавно глава. Джак не помръдна.

— За бога, майка ѝ съвсем наскоро е умряла! Тя има нужда от теб. Или ще избягаш и от нея? — Дийн осъзна какво бе изрекъл и излетя от кухнята. Толкова силно затръшна вратата, че стъклата на прозорците над мивката издрънчаха.

В единия ъгъл върху челюстта на Джак заигра мускул.

— Добре, Райли, имаш една седмица. Една, не две.

Очите на Райли се разшириха.

— Наистина ли? Мога да остана? И ти ще останеш тук с мен?

— Първо ще се върнем в Нашвил, за да вземем багажа ти. И ще трябва да ми обещаеш, че никога повече няма да се опитваш да избягаш.

— Обещавам!

— Ще се върнем в понеделник. И се постарай да спазиш обещанието си, защото ако още веднъж извъртиш подобен номер, ще те изпратя да учиш в Европа, на място, откъдето няма да ти е толкова лесно да избягаш. Не се шегувам, Райли.

— Няма! Обещавам!

Джак пъкна мобилния телефон в джоба си.

Райли огледа кухнята, сякаш я виждаше за пръв път.

Ейприл пристъпи до Блу.

— Върви да видиш дали Дийн е добре — помоли тихо.

[1] Алюзия с прочутата фраза от филма „Казабланка“. — Бел.прев. ↑

[2] Автомобилен състезател от едноименния екшън филм. — Бел.прев. ↑

13

Блу най-после откри Дийн сред бурените и храсталаците зад обора. Беше опрял ръце на бедрата си и се взираше в ръждясалия корпус на червения пикап. През зеещата дупка на мястото на някогашната врата до шофьора се виждаха пружини, изскочили от останките от тапицерията. Две водни кончета потрепваха над изгнилото дърво, оголените джанти и неидентифицираните части от селскостопански машини, нахвърляни в каросерията на пикапа. Блу мина по пътечката, която той беше утъпкал сред буренаците. Когато се приближи, видя останки от птиче гнездо, свито върху оста на волана.

— Разбирам колко си изкушен да размениш своя ванкуиш за тази интересна находка — рече тя, — но аз определено съм против.

Той отпусна ръце и вдигна глава към нея. В погледа му се четеше мрачно отчаяние.

— Става все по-добре и по-добре, нали?

— Няма нищо по-ефикасно за повишаване на адреналина от една малка драма — обяви младата жена бодро, обуздавайки желанието си отново да го прегърне през кръста. — Джак каза на Райли, че ще остане една седмица — додаде тихо. — Но за уикенда ще я заведе в Нашвил. Ще видим дали той ще се върне.

Лицето на Дийн се сгърчи.

— Мамка му, как се случи всичко това? През всичките тези години го държах далеч от мен, а ето че сега само за няколко секунди всичко прецаках.

— Мисля, че беше чудесен — възрази тя. — И забележи, че това го казва човек, който обича да изтъква недостатъците ти.

По лицето му нямаше дори помен от усмивка. Той изрита ядно ръждясалата броня.

— Да не мислиш, че направих услуга на Райли?

— Така мисля. Ти се застъпи за нея.

— Само й навлякох още неприятности. Джак не го е грижа за нищо друго, освен за кариерата му. И сега, по моя вина, Райли я очаква

поредното разочарование.

— Тя е прекарала с него много повече време, отколкото ти, така че вероятно го познава доста добре. Не ми се вярва да очаква много от него.

Дийн грабна едно парче изгнило дърво и го метна в каросерията на пикапа.

— По-добре кучият син да не ми се мярка много пред очите. Не искам да имам нищо общо с него.

— Сигурна съм, че той най-малко иска да демонстрира присъствието си тук. — Тя се поколеба, чудейки се как по-точно да се изрази, но Дийн я изпревари.

— Да не мислиш, че не съм разбрал, че аз съм истинската причина, заради която тя иска да остане тук? Момичето много отдавна се е отказало от Джак. Трябваше да си замина в мига, в който видях Ейприл да излиза през входната врата.

На Блу не ѝ се искаше той да си спомни за ролята, която тя бе изиграла, за да го накара да остане във фермата. Потърка с пръст ръждата.

— Нека да погледнем на нещата откъм положителната страна.

— О, хайде, давай. Направи го, и то по-бързо.

— Сега за пръв път в живота ти твоите родители са заедно. Това е забележително.

— Не си въобразяваш, че ще последва някакво трогателно помирение, нали?

— Не. Но може би ще успееш да погребеш няколко призрака от миналото. Жестоката истина е, че те са твоето семейство, за добро или лошо.

— Много грешиш. — Младият мъж започна да събира боклуците, изпопадали наоколо, и да ги трупа на купчина. — Моето семейство е отборът. И е така, откакто започнах да играя футбол. Ако сега вдигна телефона и кажа само една дума, съм сигурен, че десетина души ще хванат първия самолет, без да задават въпроси. Колко души могат да се похвалят, че роднините им ще сторят същото?

— Няма вечно да играеш футбол. Какво ще стане после?

— Няма значение. Те пак ще бъдат до мен. — Той изрита оста на пикапа. — Освен това дотогава има още много време.

Не чак толкова, помисли си Блу. Докато се усети, вече ще е сред ветераните в отбора.

Отнякъде се разнесе писклив кучи лай. Блу се озърна през рамо и видя мръсна бяла пухкава топка да се промъква между треволяците. Като ги видя, създанието се спря. Миниатюрните му уши щръкнаха и лаят му стана още по-яростен. Козината му висеше на сплъстени валма и обрамчваше малкото му лице, а по крачетата му висяха бодливи трънки. Опитното око на Блу определи породата на бездомното кутре като някакъв вид мелез на малтийска болонка. Подобно куче би трябвало да се казва Бонбон и да се кипри с розова панделка на главата. Но изглежда, отдавна никой не бе глезил това малко създание.

Дийн се отпусна на едно коляно.

— Откъде се взе, приятелче?

Кутрето се умълча и го изгледа подозрително. Дийн протегна ръка с дланта нагоре.

— Истинско чудо е, че не те е изял някой койот.

Палето наклони глава, сетне пристъпи предпазливо към него, за да го подуши.

— Не е типично фермерско куче — заключи Блу.

— Обзалагам се, че някой го е изоставил. Просто го е изхвърлил от колата и е отпрашил. — Опипа мръсната козина. — Няма каишка. Нали това се случи, готин? — Погали го отстриани. — Ребрата му стърчат. Откога не си ял? Бих искал да остана пет минути насаме в някоя тъмна алея с този, който ти е причинил това.

Нещастното създание се претърколи по гръб и разтвори крака... оказа се не „той“, а „тя“.

Блу се втренчи в малката уличница.

— Поне накарай Дийн да се потруди за това благоволение.

— Не обръщай внимание на Бо Пийп. Тя е зажадняла за секс и това я прави злъчна. — Дийн почеса мръсното хлътноло коремче на кучето. — Хайде ела, готина. Да ти намерим нещо за ядене. — Потупа за последен път животното и се изправи.

Блу се затътри след двойката.

— Щом веднъж нахраниш куче, то става твое до гроб.

— И какво от това? Една ферма се нуждае от куче.

— От овчарка или бордър коли. Това не е селско куче.

— Добрият фермер Дийн смята, че всеки има право да получи шанс в живота си.

— Нека те предупредя за нещо! — извика тя зад гърба му. — Такива кучета са подходящи за гейове, така че ако не искаш да се разкриеш...

— Ще те предам на полицията.

Поне нещастното пале успя да отвлече Дийн от домашната драма и Блу продължи да го разсейва, разменяйки си остроти с него, докато стигнаха до предния двор.

Нямаше и следа от пикапите и товарните камионетки, които би трябвало да са задръстили алеята за коли. Никакви удари на чукове или вой на мощни бормашини не заглушаваха песните на птиците.

— Странно, какво става тук? — намръщи се младият мъж.

От къщата излезе Ейприл с телефон в ръка. Кучето я приветства с яростен лай.

— Млък! — заповяда Дийн. Животното тутакси разпозна господаря и млъкна. Дийн огледа двора. — Къде са всички?

Ейприл слезе от верандата.

— Изглежда, са сполетени от тайнствена болест.

— Всички?

— Очевидно.

Блу започна да сглобява парчетата на пъзела и получената картинка никак не ѝ се понрави.

— Това не е, защото... Не, сигурна съм, че не е.

— Бойкотират ни. — Ейприл вдигна ръка. — Как успя толкова да вбесиш онази жена?

— Блу е постъпила съвсем правилно — заяви Дийн остро.

Райли изтича на верандата.

— Чух кучешки лай! — Като я видя, глупавото пале направо пощуря. Тя се спусна тичешком по стъпалата, но забави ход, когато наближи животното. Клекна и протегна ръка също като Дийн. — Здравей, кученце.

Мръсната пухкава топка я огледа подозрително, но великодушно ѝ позволи да я погали. Райли погледна към Дийн и смръщи вежди в привичната си тревожна гримаса.

— Твое ли е?

Той се замисли за миг.

— Защо не? Когато отсъствам, за къщата ще се грижи икономка.

— Как се казва?

— Това е улично куче. Няма име.

— Може ли... да го кръстя...? — Огледа кученцето. — Може би Пъфи?

— Аз, ъ, си мислех за нещо като Килър.

Райли се втренчи замислено в палето.

— На мен повече ми прилича на Пъфи — заяви накрая.

Най-после Блу не издържа и сърцето ѝ омекна. Повече не можеше да се преструва, че не понася симпатичното животинче.

— Хайде, да намерим нещо за хапване за Пъфи — предложи младата жена.

— Свържи се с предприемача — каза Дийн на майка си. — Искам да говоря с него.

— Опитвам се. Не ми вдига.

— Тогава може би ще се наложи лично да го посетя.

Ейприл искаше Пъфи да бъде прегледана от ветеринар и ваксинирана и някак си убеди Джак да вземе кучето, когато двамата с Райли потеглят за Нашвил. Блу тайно се съмняваше, че наличието на куче в къщата ще се превърне в проблем. Въпреки обещанието на Джак, тя не вярваше, че той ще удържи на думата си и ще доведе обратно Райли. Затова, преди да тръгнат, прегърна още веднъж момичето.

— Не обръщай внимание на глупостите, които ти говорят, става ли?

— Ще се опитам — отвърна не особено уверено Райли.

Блу смяташе да отиде на автостоп до града, за да си потърси работа, но Ейприл имаше нужда от помощ, затова тя прекара остатъка от деня, зарабатвайки подслона и храната си — изчисти кухненските шкафове, подреди чиниите и спалното бельо в отделен гардероб. Дийн изпрати съобщение на майка си, че предприемачът е изчезнал. Според съседа бил призован от *неотложни семейни проблеми*.

Късно следобед Ейприл я накара да си почине и Блу излезе, за да се поразходи. Отправи се към горичката и продължи покрай потока,

водещ до езерото. Остана навън по-дълго, отколкото бе възнамерявала. Когато се върна, върху кухненския плот бе подпряна бележка от Дийн.

„Скъпа,
Ще се върна в неделя вечерта. Пази леглото топло за
мен.

Твой любящ годеник.

П. С. Защо позволи на Джак да вземе моето куче?“

Блу хвърли бележката в кошчето за смет. Още един човек, към когото бе започнала да се привързва, бе тръгнал нанякъде без предупреждение. Е, и какво от това? И без това не я бе грижа чак толкова.

Беше едва петък следобед. Къде беше отишъл Дийн? Обзе я зловещо предчувствие. Хукна нагоре по стъпалата, грабна чантата си и извади портмонето. Както се опасяваше, стоте долара, които ѝ беше дал предишната нощ, бяха изчезнали.

Любящият ѝ годеник искаше да е сигурен, че бъдещата невеста няма да избяга.

Анабел Грейндър Чампиън се взираше втренчено в Дийн от другия край на просторната дневна в модерния си чикагски дом на „Линкълн Парк“, в който живееше със съпруга и двете си деца. Дийн още лежеше проснат на пода след бурното боричкане с Тревър, тригодишния ѝ син, който сега спеше.

— Има нещо, което не ми казваш — заяви Анабел, настанила се удобно на широкия мек диван.

— Много неща не ти казвам — тросна се той, — и възнамерявам да си остане така.

— Аз съм професионална сватовница и съм чувала какво ли не.

— Хубаво. В такъв случай не е нужно да чуваш повече. — Той се изправи и се приближи към прозорците, гледащи към улицата. Имаше билет за вечерния полет за Нашвил и нямаше намерение да го пропусне. Нямаше да позволи да го изгонят от собствения му дом, а и докато Блу му служеше за буфер, всичко можеше да се подреди.

Но Блу беше много повече от буфер. Тя беше неговата...

Младият мъж не знаеше точно какво беше тя за него. Не можеше да се каже, че е точно приятел, при все че го разбираше по-добре от хора, които го познаваха от години. Освен това с нея му беше весело и приятно, по-забавно, отколкото с мнозина от тях. А и той нямаше желание да чука приятелите си, докато нея определено искаше.

Да, той беше истински жребец, няма що. Споменът за унижителното му изпълнение в четвъртък през нощта го накара да потръпне. Той я дразнеше, играеше си с нея и двамата просто разгряхаха, но после чу онези гърлени стенания, усети я как потръпна цялата от удоволствие и свърши. Буквално. От самото начало на познанството им тя го смущаваше и объркваше. Спийд Рейсър, как ли пък не! При следващата възможност ще я накара да си вземе тези думи обратно.

Анабел продължаваше да се взира някак странно в него.

— Нещо става с теб — заключи — и тук е замесена жена. Цял следобед го усещам. И тя е нещо повече от поредната ти сексуална мимолетна забелка. Беше много разсеян.

Дийн повдигна насмешливо вежди.

— И откога се извъди такава велика ясновидка?

— Сватовниците са длъжни да са ясновидки. — Обърна се към съпруга си. — Разкарай се, Хийт. Той нищо няма да ми каже, докато се мотаеш наоколо.

Анабел се бе запознала с агента на Дийн наскоро, след като бе наследила брачната агенция на баба си, а Хийт случайно я бе наел да му намери красива и изискана светска съпруга. Анабел не беше нито едно от тези неща. Но големите ѝ очи, енергичният игрив характер, както и непокорната червена грива бяха пленили сърцето му. Бракът им според Дийн бе изключително щастлив.

Хийт, наречен Питона заради навика му да поглъща враговете си цели, изви устни в змийска усмивка. Той беше хубавец, на ръст горедолу като Дийн, с диплома от университет от Бръшляновата лига^[1] и манталитет на уличен побойник.

— Бу ми споделя всичко, Анабел. Като изключим теб, той е най-добрият ми приятел.

Дийн изсумтя недоволено.

— Дълбочината на твоето приятелство, Хийтклиф, изцяло зависи от големината на хонорара ти.

— Сега те улови натясно, Хийт — заяви жизнерадостно Анабел и се извърна към Дийн. — Между нас да си остане, ти го подлудяваш. Прекалено си непредсказуем.

Хийт притисна към рамото си спящата им дъщеричка.

— Хайде, хайде, Анабел, никакви задушевни разговори в присъствието на крайно ненадеждните ми клиенти.

Дийн обичаше тази двойка. Е, по-точно обичаше Анабел, но осъзнаваше, че професионалната му кариера до голяма степен зависеше от Хийт и не би могъл да попадне в по-добри ръце.

За съжаление, щом надушеше нещо интересно, Анабел се превръщаше в истинска ловна хрътка.

— Никога не си бил толкова разсеян, Дийн. Отслабнала съм с два килограма, а ти дори не забеляза. Какво става? Коя е тя?

— Нищо не става. Ако искаш да торМОЗИШ някого, насочи се към онзи клоун там. Знаеш ли, че възнамерява да отмъкне петнайсет процента от онази одеколонова сделка?

— Искам нова кола — осведоми го Анабел. — А сега престани да го увърташ. Срещнал си някоя.

— Анабел, заминах от Чикаго преди по-малко от две седмици и докато не пристигнах във фермата, почти не съм слизал от колата. Как бих могъл да срещна някого?

— Не зная, но мисля, че си срещнал — не се предаваше Анабел и пусна босите си крака на пода. — А това не бива да се случва, когато не съм наблизо, за да надзиравам какво става. Ти се впечатляваш прекалено много от лъскава външност и красиво личице. Не казвам, че си ограничен и лекомислен, защото не е вярно. Просто винаги те привличат празноглави хубавици, а сетне се разстройваш, когато не оправдаят очакванията ти. Макар че успях да намеря страхотни партньори за някои от кандидатките, които ти отхвърли.

Дийн отлично виждаше накъде клони този разговор и се опита да смени темата.

— И така, Хийт, Фийби успя ли вече да подпише договор с Гари Кандлис? Кевин май спомена, че работата е уредена.

Но Анабел едва започваше да набира скорост.

— И когато ти намирам *идеалната* половинка, ти дори не й даваш шанс. Виж какво стана с Джули Шъртин.

— Хайде, започва се — промърмори Хийт.

— Тя е умна, успяла, красива — продължи Анабел, без да обръща внимание на мъжа си. — Една от най-милите жени на този свят, но ти я заряза само след две срещи!

— Зарязах я, защото тя приемаше буквално всичко, което кажех. Признай си, Анабел, че това е малко смущаващо. Толкова я изнервах, че горката не можеше да хапне почти нищо, не че беше много яшна. Раздялата ни беше акт на милосърдие.

— Просто ти въздействаш така на жените. Зная, че не го правиш нарочно, но това е истината. Всичко е заради външния ти вид. С изключение на Хийт, ти си най-трудният ми клиент.

— Аз не съм ти клиент, Анабел — възрази Дийн. — Не ти плащам нито цент.

— Правя го от добро сърце, нещо като благотворителност — изчурулика тя. Изглеждаше толкова доволна от себе си, че Дийн и Хийт прихнаха.

Дийн грабна от малката масичка ключовете за колата, която бе наел.

— Виж, Анабел. Върнах се в града за уикенда, за да събера някои вещи, които да изпратя във фермата, и да се оправя с всички задачи, които твоят съпруг е струпал на главата ми. В живота ми не става нищо разтърсващо и необичайно.

Опашата лъжа.

Докато пътуваше към аерогарата, Дийн си мислеше за Блу и се дивеше колко лесно се бе предал на тъмните сили. И заради какво? Отмъкването на онази стотачка от портмонето й все още не означаваше, че тя ще остане във фермата. Ако си наумеше да си тръгне, нищо нямаше да я спре, дори и перспективата да спи на пейка в парка. Беше останала толкова дълго заради всичките събития, които се бяха случили. Той се надяваше, че Ейприл е успяла да я замъкне през уикенда на онези антикварни разпродажби в Ноксвил, защото никак не му се искаше, когато се върне във фермата, Блу да я няма.

В понеделник сутринта Блу седеше на стъпалата на верандата, стиснала между длани втората си чаша с кафе. Опитваше се да си придаде спокоен, невъзмутим вид, докато Дийн се приближаваше по алеята към нея. Сутринта, като влезе в кухнята, тя зърна ключовете от колата му върху барплота, но той не дойде във фургона и сега го виждаше за пръв път, откакто бе заминал в петък.

Беше яхнал сив велосипед бегач, последна дума на техниката, който не би посрамил и Ланс Армстронг^[2] наред Елисейските полета. Изглеждаше великолепно, като пришелец от бъдещето или актьор от някоя грандиозна научнофантастична продукция. Слънчевата светлина се отразяваше от сребристия шлем с аеродинамична форма, а силните мускули на краката му изпъкваха под плътно прилепналите велосипедни шорти в електриковосиньо.

Неустоимият чаровник стигна до края на старата тухлена пътека. Едва минаваше осем, но съдейки по капчиците пот, блестящи на шията му, и влажните петна по зелената мрежеста тениска, очертаваща невероятните му гърди, явно бе навъртял доста километри. С огромно усилие на волята Блу успя да се окопоти и кимна нехайно към велосипеда.

— Готина играчка. Откога въртиш педалите?

— Доста надути приказки за някой, който прилича на стайно цвете. — Преметна крак през рамката и забута колелото към нея. — Реших, че е крайно време да престана да си пиляя времето в тъпи игрички и отново да вляза във форма.

— Да не би да не си във форма? — слиса се Блу.

— Да кажем, че съм се отпуснал малко повечко, отколкото се полага след края на сезона. — Дийн свали шлема и го окачи на една от дръжките на кормилото на велосипеда. — Реших да превърна онази задна спалня в стая за фитнес. Не искам да се появявам на тренировъчния лагер напълнял, с отпуснати мускули.

— Според мен нямаш причина за подобни тревоги.

Дийн се усмихна и прокара пръсти през потните, прилепнали към главата коси, което тутакси му придаде секси вид.

— Ейприл ми изпрати по имейла снимки с картините и антиките, които двете сте открили този уикенд в Ноксвил. Благодаря ти, че си отишла с нея. Избраните неща ще паснат чудесно на новите мебели, които съм поръчал.

Блу сериозно бе обмисляла идеята да зареже гордостта си и да помоли Ейприл за малък заем. В такъв оживен град като Ноксвил нямаше да е трудно да си намери клиенти и за нула време щеше да си върне дълга. Но не обели и дума за пари. Също като дете, което си играе с кутийка кибрит, тя се върна във фермата. Искаше да види какво ще се случи по-нататък.

— Е, как мина твоят уикенд? — попита тя, като успя да остави чашата настрана, без да разлее кафето.

— Изпълнен с алкохол и див секс. А твоят?

— Почти същото.

Дийн отново се усмихна.

— Отлетях до Чикаго. Трябваше да се погрижа за някои делови въпроси. А в случай че се интересуваш, Анабел беше единствената жена, с която се видях, докато бях там.

Интересуваше се, и още как.

— Сякаш ми пука — сви устни младата жена.

Той извади бутилка вода от багажника на велосипеда и кимна към обора.

— Поръчах в магазина да доставят два велосипеда. Вторият е по-малък, хибрид. Можеш да го караш, когато поискаш.

За по-голяма убедителност, тя стана и го удостои с най-суровия си поглед.

— Щях да ти благодаря горещо за великодушието, но благодарността ми пресъхна, когато открих, че от портмонето ми са изчезнали курвенските ми пари. Случайно да знаеш нещо за това?

— Да, извинявай. — Той сложи крак на долното стъпало и отпи от бутилката. — Трябваша ми дребни.

— Две петдесетачки не са дребни.

— В моя свят са — сви рамене Дийн и завинти отново капачката на бутилката.

— Направо си противен. Трябваше да остана в Ноксвил.

— И защо не го направи?

Тя слезе с непринудено ленива походка по стълбите, или поне се надяваше да изглежда такава.

— Защото се надявам Джак да се върне. Като говорим за шансове, такъв се пада веднъж в живота. Почти съм сигурна, че ще успея да събера смелост да го помоля за автограф.

— Боя се, че ще си прекалено заета за подобни глупости. — Измери я с дълъг многозначителен поглед. — Да ме задоволяваш в леглото, е тежка работа на пълен работен ден.

Картината, проблеснала в съзнанието ѝ, беше толкова заслепяващо жарка, че Дийн и велосипедът му бяха изминали почти половината път до обора, когато тя най-сетне си възвърна дар словото.

— Хей, Дийн.

Той я изгледа през рамо, а тя закри с длан очи от слънцето.

— Ако говореше сериозно преди малко, не забравяй да ме предупредиш предварително, за да си освободя три минути в календара с ангажиментите.

Той не се засмя. Не че тя го очакваше. Но не очакваше и че ще я погледне така, като че ли националният химн току-що бе свършил и двамата започваха свършено нова игра.

Малко по-късно, докато разтребваше кухнята, Блу чу шума от заминаващата кола на Дийн. Появи се Ейприл, облечена в стари дрехи, понесла купчина найлонови постелки.

— Явно в петък Дийн не е успял да се свърже с предприемача — рече тя, — защото тази сутрин не се появи никой от работниците. Но аз не смятам да стоя цял ден със скръстени ръце и да чакам кога ще се заемат с кухнята. Имам достатъчно боя. Искаш ли да помогнеш?

— Разбира се.

Двете едва се бяха захванали за работа, когато Ейприл излезе навън, за да проведе още един от тайнствените си разговори. Като се върна, зареди в плейъра диска на Гуен Стефани и когато гръмна „Hollaback Girl“, стана ясно, че танцувалните умения на Ейприл далеч надвишаваха бояджийския ѝ опит, затова Блу се нагърби с ръководната роля.

Когато свършиха с подготвителната работа, чуха двигателя на приближаваща се кола и няколко минути по-късно Джак Пейтриът влезе с плавна походка в кухнята, облечен в изтъркани джинси и плътно прилепнала тениска с логото *ИЗПЕПЕЛЯВАЩ* от последното му турне. Блу не очакваше той да се върне и се препъна във въздуха. Той я подхвана малко преди тя да настъпи мечето за боядисване.

Ейприл, която кършеше снага в неприлични извивки под звуците на „Бейби, върни се“, мигом застина. Джак пусна Блу да стъпи на пода.

— Имаш ли някаква идея какво може да те накара да превъзмogneш това притеснение? — обърна се той към Блу.

— Аз... да... аз... о, боже... — запелтечи, изчервена до корените на косата си. — Извинете. Сигурна съм, че мнозина ви казват, че са най-големите ви фенове, но аз наистина съм. — Притисна длан към пламналата си буза. — Аз... ами... детството ми беше доста самотно, затова пък вашите песни винаги бяха с мен, независимо къде или с кого живеех. — Веднъж разприказвала се, тя не можеше да спре, дори когато той се насочи към кафеника. — Имам всичките ви албуми. Всички до един, дори „Изчезни от пътя ми“, който критиците разпердушиниха. Обаче грешат, защото албумът е страхотен, а „Вопли“ е една от любимите ми песни. Все едно че надникнахте буквално в сърцето ми и разбрахте какво ме измъчваше тогава. Мамка му, знаей, че дрънкам като пълна глупачка, но в истинския свят не се случва Джак Пейтриът да се появи в живота ти. Искам да кажа, че е трудно да се подготвиш за нещо такова, нали?

Той разбърка захарта с лъжичка.

— Искаш ли да се подпиша на ръката ти?

— *Наистина ли?*

— Не, шегувам се — засмя се той. — Едва ли на Дийн ще му хареса.

— О. — Тя облиза устни. — Предполагам, че няма.

Джак наклони глава към Ейприл.

— Ейприл, може би ти ще ни помогнеш?

По-възрастната жена отметна коса.

— Преспи с него, Блу. Това много бързо ще те смъкне на земята.

Той е едно огромно разочарование.

В ъгълчето на устните му се прокрадна лека усмивка.

— С „огромен“ съм съгласен...

Ейприл сведе очи към слабините му.

— Понякога един мъж и с огромен не може да направи дори малко завоевание.

Джак подпря рамо на касата на вратата и жаркият му поглед бавно обходи тялото й.

— Все още ме вдъхновяват жени с остър език. Донеси ми лист хартия, Ейприл. Усещам как се ражда нова песен.

Въздухът помежду им бе наситен със сексуално електричество. Може и да бяха прехвърлили петдесетте, но в момента в тази кухня вреше тийнейджърска похот. Блу почти очакваше стените да се изпотят и започна да се изнизва заднешком от кухнята, но за лош късмет се спъна в една от найлоновите постелки.

Шумът развали магията и Ейприл се извърна. Джак впери изучаващ поглед в тавана, който Блу бе започнала да боядисва.

— Изчакайте да разтоваря багажа и ще ви помогна.

— Вие можете да боядисвате? — изуми се Блу.

— Баща ми беше дърводелец. Когато бях хлапе, му помагах в ремонтите на къщите.

— Ще отида да видя Райли. — Ейприл се шмугна покрай него и се запъти към страничната врата.

Блу шумно преглътна. Тя щеше да боядисва кухнята не с кого да е, а с Джак Пейтриът! Животът ѝ с всяка минута ставаше все по-невероятен.

[1] Осемте най-престижни висши училища в североизточната част на САЩ. — Бел.прев. ↑

[2] Бивш американски професионален шосеен колоездач, печелил седем пъти „Тур дьо Франс“. — Бел.прев. ↑

Когато се върна същия следобед, Дийн завари Джак и Ейприл да боядисват в пълно мълчание противоположните стени на кухнята, озвучавана от рева на „Колдплей“. Ейприл беше изпоцапана от главата до петите със светложълта боя, но Джак имаше само няколко петна по ръцете. Довчера Дийн никога не ги бе виждал заедно. А сега боядисваха шибаната му кухня!

Изхвърча от помещението, за да намери Блу. Пътьом извади блекбърито, за да провери съобщенията си. Ейприл бе изпратила последното преди десет минути.

„Останаха само четири килограма жълта боя. Иди да купиш още.“

Откри Блу в трапезарията да боядисва уверено тавана. Приличаше на джобна версия на Бо Пийп с бояджийско мече в ръка. Оплесканата ѝ с боя зелена тениска стигаше почти до бедрата, покривайки стегнатото гъвкаво тяло, което явно възнамеряваше да крие от него. Обаче нямаше да е за дълго. Младият мъж посочи с палец към кухнята.

— Какво става там?

— Каквото виждаш. — Найлоновата постелка в краката ѝ зашумоля, когато тя отстъпи настрана. — За щастие, Джак знае как да върти четката, но трябва да следя Ейприл като ястреб. Все едно е с две леви ръце.

— Защо не ги спря?

— Докато на пръста ми не цъфне годежен пръстен, тук нямам никаква истинска власт. — Блу остави мечето и се зае да оглежда критично най-дългата стена. — Ейприл иска да нарисувам фреска — додаде без особен ентузиазъм.

На Дийн идеята се понрави много повече, отколкото гледката на родителите му, боядисващи заедно кухнята му. Освен това работата щеше да я задържи по-дълго във фермата.

— Още утре ще наредя на пиар специалистите си да изпратят десетина от най-хубавите снимки от най-резултатните ми мачове — рече той. — Можеш да избереш най-ласкателните.

Както се надяваше, тя се усмихна, но в следващия миг бръчицата между веждите ѝ се задълбочи.

— Вече не рисувам пейзажи.

— Много жалко. — Дийн отвори портфейла си и извади двеста долара. — Ето стотачката, която взех назаем, плюс още сто, задето изгубих онзи злощастен бас. Винаги плащам дълговете си.

Не се изненада, когато тя не грабна парите, а вместо това ги огледа внимателно.

— Сделката си е сделка — рече той с невинна физиономия. — Спечели си ги. — И тъй като тя отново не протегна ръка, той ги пхна в джоба на торбестата ѝ тениска, като задържа ръката си само миг повече от необходимото. Може и да не беше много надарена, но за него беше напълно достатъчно. Сега се нуждаеше единствено от неограничен достъп.

— Сделка с дявола — заключи тя мрачно.

Дийн прикри тържествуващата си усмивка, когато Блу извади банкнотите, взря се в тях за последен път и ги натика в джоба му, за съжаление, без нито за миг да задържи ръката си.

— Дай ги на някоя благотворителна организация, която помага на проститутките да се откажат от занаята.

Бедната Бобри. От самото начало, когато сключваше сделката, можеше да ѝ обясни, че съвестта няма да ѝ позволи да задържи парите, но неслучайно беше професионален играч. Един глупак нямаше място в отбора.

— Е, щом така предпочиташ.

Блу отново се зае да изучава внимателно стената.

— Ако си въобразяваш, че ще сътворя някакъв разтърсващ шедьовър, те очаква голямо разочарование. Моите пейзажи са повече от обикновени.

— Няма проблем, стига да не нарисуваш нещо прекалено лигаво и сантиментално. Никакви балерини или благородни дами от миналия

век, шестващи с чадъри в ръце. И без мъртви зайци върху подноси.

— О, не се тревожи за това. Балерините и мъртвите зайци са прекалено новаторски сюжети за творец като мен. — Тя се извърна. — Животът е твърде кратък. Няма да го пиляя с подобни незначителни занимания.

Сега, след като бе посадила идеята в главата му, той не беше готов да се откаже толкова лесно от фреската, но реши да изчака, преди отново да я притисне.

— Къде е кучето ми?

Блу разтриваше схванатото си рамо.

— Струва ми се, че твоята Пъфи, вярната спътница на един истински мъж, се наслаждава на импровизиран пикник в задния двор в компанията на Райли.

Дийн се престори, че си тръгва, но на самия праг се обърна.

— Забравих да ти кажа нещо, особено след като знаех как нямаш търпение отново да се поставят вратите. Преди да замина за Чикаго, посетих човека, който ги реставрира. За наш късмет, живее в другия окръг — извън обсега на бойкота — и успях да го убедя да ускори работата. Утре или най-късно вдругиден вратите ще са готови.

В очите ѝ лумнаха войнствени пламъци.

— Подкупил си го!

— Само му обещах поощрителна премия.

— Животът определено е много по-лесен, когато си богат.

— Аз съм чаровник по рождение. Не го забравяй.

— Как бих могла? — върна му го тя. — Това е единственото общо помежду ни.

Дийн се подсмихна.

— Надявам се, че вратата на спалнята ще се затваря плътно и безшумно. Точно както обичам.

Когато Дийн се върна, приключил с успех мисията „Жълта боя“, почти приближаваше шест следобед. Къщата бе притихнала и с изключение на къта за хранене, кухнята беше боядисана в свеж жълт цвят. Черният сув на Джак не се виждаше никъде, вероятно беше завел Райли на вечеря. Днес Дийн беше успял да избягва всичките си роднини и възнамеряваше така да продължи и занапред. Вдъхна с

удоволствие миризмата на прясна боя и дърво. И макар че доскоро си представяше своята къща обкръжена от палми с изглед към океана, се беше влюбил в тази ферма с нейните сто акра земя. Веднага щом се отърве от неканените гости, всичко ще бъде прекрасно. От всички, с изключение на Блу. Липсваше му през този уикенд и още не беше готов да се раздели с нея.

Докато подреждаше кутиите с боя върху кухненския плот, чу шум на вода. Отиде да вземе пакетите, които бе оставил в колата, а после се качи на горния етаж. Остави торбите на пода до куфарите си и прикова поглед във вратата на банята. Изплесканите с боя дрехи на Блу лежах на купчинка на пода. Само истински перверзник би отметнал найлона, който тя бе провесила вместо врата, а никой досега не го бе наричал извратеняк. Трябваше да зареже всякакви видения за отметнати найлонови завеси и като истински джентълмен да я почака да излезе.

С тайната надежда, че ще е гола.

Водата спря. Той свали ризата си и я захвърли небрежно — евтин трик, но тя харесваше гърдите му. Вторачи се в полюшващия се найлон и си напомни да не точи прекалено лиги. Не — беше изключено тя да излезе, накипена в камуфлажни дрехи и армейски кубинки.

Имаше късмет. Беше увита само с бяла кърпа, пристегната до подмишниците. Не беше съвсем гола, но поне можеше да види краката ѝ. Погледът му проследи тънката водна струйка, стичаща се по вътрешната страна на стройното ѝ бедро.

— Вън! — изсъска тя с вид на разгневена наяда, сочейки с пръст към коридора.

— Това е моята стая — освежи паметта ѝ младият мъж.

— Аз дойдох първа, значи е моя.

— И как го реши?

— Такъв е законът — владението е деветдесет процента от собствеността. Изчезвай!

— Нуждая се от един душ.

Тя посочи към вратата на банята.

— Обещавам да не те безпокоя.

Той се приближи към нея.

— Започвам сериозно да се безпокоя за теб. — Като я привлече към себе си, Дийн долови аромата на любимия си шампоан. Стори му

се още по-приятен, когато ухаеше от нея. Мократа ѝ коса още беше прилепнала по главата, а блясъкът в очите издаваше нервността ѝ. Превъзходно. Огледа я бавно, от главата до петите. — Съвсем сериозно започвам да вярвам, че може да си фригидна.

— Нима?

Той я завъртя, докато изпиваше с поглед влажната мека шия на онова място, където косите ѝ се разделяха, нежната извивка на тесните ѝ рамене.

— Не зная... Мислила ли си да потърсиш сексуален терапевт? По дяволите, можем заедно да го посещаваме.

Тя се ухили.

— За последен път чух нещо подобно, когато бях на петнайсет, и едно момче искаше да ми бръкне в гащичките. Отново се чувствам като дете. Не, почакай. Ти си като дете.

— Имаш право. — Той я докосна по рамото с показалец и се усмихна доволно, когато кожата ѝ настръхна. — Защо да ходим на терапевт, когато можем още тук и сега да излекуваме тази дисфункция?

— Пропастта. Постоянно забравяш пропастта помежду ни. Помниш ли? Ти си прекрасен и безполезен, а аз — умна и трудолюбива.

— Това се нарича химия.

Тя изсумтя презрително и Дийн усети, че отново се е уловил в капана. Вместо да се съсредоточи върху основната цел, не можа да устои на поредния словесен двубой. Тактическа грешка, която никога не би допуснал, ако имаше поне малко истински опит в съблазняването на жени. По дяволите. Досега беше достатъчно само да поздрави и да пусне в ход чаровната си усмивка. Младият мъж се намръщи.

— Какво ще кажеш да спреш с остроумията и да се приготвиш за срещата?

— Нима имаме среща?

Той посочи торбите.

— Избери си какво да облечеш.

— Купил си ми дрехи?

— Нали не мислиш, че ще ти позволя сама да пазаруваш?

Блу завъртя очи.

— Голям си женчо.

— Май не е зле да попиташ отбраната на „Пакърс“ по въпроса. — Крайно време беше да ѝ напомни кой командва парада. Сложи ръце върху колана на панталоните си. — Или може би ще предпочетеш да надзърнеш под душа и сама да се увериш? — Разкопча копчето.

Тя се вторачи право в голлинията. Дийн се заигра с ципа. Изглежда, войнствената девица не можеше да вдигне глава, а когато най-сетне го стори, снизходителната му усмивка, с която удостояваше новациите в отбора, когато започнат прекалено да се перчат, ѝ подежда като плесник. Гордият победител влезе в банята.

Блу гледаше втренчено найлоновата завеса, която се спусна след него. Този мъж беше истински дявол. Пръстите я сърбяха да смъкне кърпата, да се пъкне под душа при него... и да става каквото ще! Дийн беше единствената ѝ възможност в този живот да играе с професионалистите и ако майка ѝ не бе избрала точно този момент да изпразни банковата ѝ сметка, младата жена може би щеше да преодолее отвращението си към безсмисления секс и да склони на еднократно посещение в мъжката съблекалня.

Изрита торбите настрани, геройски устоявайки на изкушението да надникне вътре и да види какво бе купил. Облече чисти джинси и изпраната черна тениска без ръкави. Постара се, доколкото може, да изсуши косата си във втората баня, завърза я на опашка и след кратък размисъл си сложи малко спирала на миглите и мацна гланц върху устните.

Слезе долу, за да го чака на верандата. Ако бяха истинска двойка, можеше да се излегне на леглото и да го гледа, докато той се облича. На какво великолепно зрелище щеше да се наслади! Блу въздъхна със съжаление и зарея поглед към буренясалото пасбище. Догодина по това време тук щяха да пасат коне, но тя нямаше да е наоколо да ги види.

Дийн беше готов за нула време, но когато излезе на верандата, между пръстите му висеше прозрачна бледолилава блузка. Преметна мълчаливо дрешката от едната ръка в другата, оставяйки я да говори сама за себе си. Малките сребристи мъниста искряха на лъчите на късното следобедно слънце като мехурчета пяна върху бледолилаво

море. Платът се полюшваше като часовник на верижка от пръстите на хипнотизатор.

— Проблемът е — поде той, — че сигурно нямаш подходящ сутиен. В клубовете съм виждал момичета с такива блузки, но сутиените им бяха с дантелени презрамки. Може би в някой контрастен цвят. Мисля, че в случая розовият ще подхожда. — Поклати глава. — Ау, по дяволите, май засрамах и двама ни. — Без ни най-малко да изглежда засрамен, нахалникът размаха лилавото творение по-близо до лицето ѝ. — Исках да ти купя нещо с шипове и кожа, но дори и наоколо да има садо-мазо магазин, кълна се, че не успях да го открия.

Тя бе влязла в Райската градина, само че този път Адам държеше предателската ябълка.

— Махай се.

— Ако те е страх да разкриеш пред света собствената си женственост, ще те разбере.

Блу беше уморена, гладна и навярно преливаше от самосъжаление, иначе нямаше да се улови на въдицата.

— Чудесно! — изсъска и грабна лилавото изкушение. — Но скъпо ще си платиш за това!

Когато се качи горе, тя смъкна ядно мъжката тениска и нахлузи през глава блузата на Сатаната. Чу се тихо шумолене, когато фината материя се спусна меко до колана на джинсите. Тънките презрамки обвиха раменете ѝ. Той се оказа прав — презрамките на сутиена се виждаха. Разбира се, че ще е прав, нали беше експерт по дамско бельо! За щастие, сутиенът ѝ беше бледосин и при все че презрамките не бяха дантелени, не бяха и бели, което дори и тя знаеше, че щеше да се сметне за непростим моден гаф от господин Вог, който я очакваше на верандата.

— В една от торбите има пола — подвижна той от подножието на стълбите, — в случай че се решиш да се избавиш от джинсите.

Без да му обръща внимание, Блу изрита сандалите, нахлузи износените черни боти и се спусна по стълбите.

— Това е детинско — заяви той, като огледа ботите.

— Ще тръгваме ли, или не?

— Досега никога не съм срещал жена, която толкова се страхува да бъде женствена. Когато посетиш онзи психиатър...

— Не започвай пак — срязва го Блу. — Сега е мой ред да карам. — Вдигна ръка с дланта нагоре и едва не се задави, когато той без възражение ѝ връчи ключовете.

— Разбирам — кимна Дийн. — Трябва да затвърдиш мъжествеността си.

Днес беше натрупал твърде много точки в своя полза в словесните им двубои, но тя беше твърде развълнувана от идеята, че ще седне зад волана на ванкуиша, така че остави и този път да му се размине.

Колата се оказа истинска мечта. Блу го наблюдаваше, докато шофираше, но той се намръщи само два пъти, когато тя не успя да превключи плавно скоростите.

— Отиваме в града — заяви той, когато стигнаха до магистралата. — Преди да хапнем, искам да направя едно не особено дружеско посещение на Нита Гарисън.

— Сега?

— Нали не вярваш наистина, че ще позволя тази история с бойката да ѝ се размине току-така? Не е в моя стил, Блубел.

— Явно нещо не разбирам, но не мисля, че аз съм най-подходящата компания за тази визита при Нита Гарисън.

— Точно заради това ще ме чакаш в колата, докато очаровам стария прилеп — осведоми я той, протегна изневиделица ръка и започна да си играе с крайчеца на ухото ѝ. Ушите ѝ бяха особено чувствителни и колата едва не излетя от шосето. Тъкмо отвори уста, за да му заповяда да държи ръцете си по-далеч, когато той плъзна нещо в малката дупчица. Блу погледна в огледалото за обратно виждане. Една пурпурна капчица весело ѝ намигна.

— Това е аксесоар — поясни Дийн. — Ще сложа другата, когато спрем.

— Купил си ми обици?

— Наложил се. Боях се, че ще се издокараш със стоманени гайки.

Ето че най-неочаквано се сдоби с моден стилист, при това не беше Ейприл. Запита се дали той осъзнава приликата с майка си? Подобни противоречия я привличаха още повече към него. Един мъж, излъчващ такава силна мъжественост, не би трябвало толкова много да обича красивите неща. Би трябвало да си пада по спортни джаджи.

Ненавиждаше, когато хората не пасваха на стереотипите. Подобни изключения внасяха хаос в живота.

— За съжаление, камъните не са истински — продължи Дийн. — В тукашните магазини нямах голям избор.

Истински или не, на нея ѝ харесваха.

Внушителната къща на Нита Гарисън се издигаше на сенчеста улица, на две преки от центъра на града. Изградена от същия жълтеникавокафяв камък като банката и католическата църква, тя имаше нисък четирискатен покрив и величествена фасада в италиански стил. Каменни корнизи увенчаваха деветте големи двойни прозореца — четири на първия етаж и пет на горния. Прозорецът в средата беше по-широк от останалите. Моравата беше отлично поддържана, с идеално прави лехи, в които растяха безмилостно окастрени декоративни храсти.

Блу спря колата пред портата.

— Уютно като в затворнически двор.

— Отбих се по-рано, но тя не си беше вкъщи. — Ръката му докосна тила ѝ, а палецът му се плъзна по бузата, докато пъхаше другата обича в дупката. Младата жена потръпна. Усещането беше поинтимно от секс. Насили се да се отърси от магията.

— После ще ти ги дам назаем, ако искаш малко да ги поносиш.

Вместо да отвърне подобаващо на заяждането, той потри нежно крайчеца на ухото ѝ между пръстите си.

— Много мило.

Когато я пусна, тя имаше чувството, че ще умре от похот. Той отвори вратата и слезе, но веднага се наведе и я изгледа многозначително.

— Надявам се, че когато се върна, колата още ще си е на мястото.

Блу подръпна едната пурпурна обича.

— Нямам намерение да бягам. Ако ми стане скучно, може само да пообиколя набързо квартала.

— По-добре недей. — Насочи към нея показалец като дуло на пистолет.

Блу се облегна на удобната седалка и го проследи с поглед, докато вървеше по пътеката към входната врата. Завесата на ъгловия прозорец потрепна. Младият мъж натисна звънеца и зачака. Когато никой не отвори, той отново го натисна. Отново нищо. Потропа по

вратата с кокалчетата си. Блу се намръщи. На Нита Гарисън това никак нямаше да ѝ хареса. Нима бе забравил как преди четири дни проклетата старица бе уредила да я арестуват?

Дийн слезе по предните стъпала, ала облекчението на Блу тутакси се смени с тревога, защото, вместо да се откаже и да си тръгне, той заобиколи зад ъгъла на къщата. Само защото Нита беше възрастна и жена, той си въобразяваше, че може да ѝ досажда и да я тормози. Навярно старата драконка вече беше призовала личната си полицейска гвардия. Гарисън не беше Чикаго. Гарисън беше въплъщение на кошмара на янките — малък южняшки град със собствени правила и порядки. Дийн щеше да се озове в затвора, а Блу да се лиши от очакваната вечеря. Прониза я не по-малко тревожна мисъл. Щяха да конфискуват красивата му кола.

Младата жена изскочи навън. Ако не го спреше, ванкуишът щеше да попадне на един от онези полицейски търгове. Той толкова беше свикнал прочутото му име да отваря всички врати, че си бе въобразил, че е непобедим. И абсолютно подценяваше властта, която имаше тук тази жена.

Блу закрачи по тухлената пътека, заобикаляща къщата, и го откри да наднича през един от прозорците.

— Не го прави!

— Тя е вътре — заяви той. — Усещам мириса на сяра.

— Явно не желае да говори с теб.

— Неин проблем. Аз искам да говоря с нея. — Дийн заобиколи зад ъгъла.

Блу скръцна със зъби и го последва.

Квадратен тревен участък и нова редица безжалостно окастриени храсти растяха пред гаража, построен от същия жълтеникавокафяв камък, както и къщата. Не се виждаше нито едно цвете, само празно бетонно басейнче за птици. Без да обръща внимание на протестите ѝ, младият мъж изкачи четирите стъпала, водещи до задната врата, скътана под къс бетонен навес, поддържан от колони, украсени със същите каменни плетеници, както и корнизите. Завъртя дръжката и отвори вратата, а Блу засъска като настъпена котка:

— Нита Гарисън вече звъни в полицията и се оплаква от теб! Дай ми портфейла си, преди да са те арестували.

Той я стрелна с поглед през рамо.

— Защо ти е портфейлът ми?

— За да вечерям.

— Нечувана грубост дори за теб. — Той надникна вътре. Чу се нисък, дрезгав кучешки лай, който тутакси замлъкна.

— Госпожо Гарисън! Аз съм Дийн Робилард. Оставили сте задната врата отключена! — извика неканеният гост и влезе.

Блу се вторачи във вратата, сетне се свлече на долното стъпало. Дори полицията на Гарисън не можеше да я арестува, ако не е влязла вътре, нали? Подпря лакти на колене, решена да чака Дийн.

Раздразнен женски глас наруши вечерната тишина:

— Какво си мислиш, че правиш? Веднага изчезвай отгук!

— Зная, че това е малък град, госпожо Гарисън — разнесе се гласът на Дийн, — но би трябвало да държите вратите си заключени.

Вместо да заглъхне, гласът стана още по-гръмък и пронизващ.

— Чу ме! Махай се! — Блу отново различи следи от бруклински акцент.

— Веднага след като поговорим.

— Не говоря на теб. Какво правиш там, момиче?

Блу рязко се обърна и видя на прага госпожа Гарисън да се извисява застрашително над нея. Беше в пълно бойно снаряжение: тежък грим, висока платинена перука, широки светлосини жарсени панталони и туника с деколте тип „лодка“ в същия цвят, украсена с безброй златни медальони. Тази вечер подутите ѝ глезени се подаваха над чифт износени яркорозови чехли.

— Това, което не правя, е да нахлувам неканена в чужд дом — мина Блу направо на въпроса.

— Тя се страхува от вас — обади се Дийн от вътрешността на къщата, — за разлика от мен.

Госпожа Гарисън се опря с две ръце на бастуна и изгледа Блу, сякаш беше гнусна хлебарка. Младата жена се изправи неохотно.

— Не се страхувам от вас — промърмори, — но не съм яла от закуска, а в затвора видях само автомат за пакетирани храни и безалкохолни напитки и... всъщност няма значение.

Недружелюбната домакиня изсумтя презрително и се затътри навътре при Дийн.

— Направи голяма грешка, господин Голяма работа.

Блу надникна вътре.

— Той не е виновен. Прекалено много са го удряли по главата — оповести и ставайки жертва на любопитството, пристъпи прага.

За разлика от голия и строго поддържан екстериор, вътре къщата беше претъпкана с мебели и разхвърляна. До задната врата бяха струпани купчини вестници, а едно здраво търкане нямаше да се отрази зле на пода от златистокафяви теракотени плочки. Върху ниската масичка в провинциален френски стил, сред пръснатата поща, се виждаха празна купа от овесена каша, чаша за кафе и обелка от банан. При все че къщата не беше ужасяващо мръсна, имаше запуснат вид, а във въздуха се носеше възкисел мирис. Един престарял и прехранен лабрадор с посивяла козина на муцуната се беше излегнал в ъгъла, където ръбовете на тапетите на златисти ивици бяха започнали да се отлепват. Кухненските столове със златиста дамаска и малкият кристален полилей придаваха на помещението кичозна ласвегаска атмосфера.

Нита вдигна бастуна си.

— Ще се обадя в полицията.

— Нека ви предупредя, госпожо Гарисън — не издържа Блу. — На пръв поглед Дийн изглежда безобиден и мил младеж, но жестоката истина е, че всички играчи в НФЛ са истински диваци и полуживотни. Той просто се преструва по-добре от повечето от съотборниците си.

— Наистина ли вярваш, че можеш да ме изплашиш? — изсумтя презрително Нита. — Аз съм отраснала на улиците, сладурче.

— Просто ви обяснявам как стоят нещата. Вие го разстроихте, а това няма да доведе до нищо добро.

— Това е моят град. Нищо не може да ми направи.

— Така си мислите вие. — Блу мина покрай Дийн, който бе клекнал, за да погали древния лабрадор. — Футболистите са особено племе, те не се подчиняват на общоприетите закони. Зная, че държите местната полиция в малкото си джобче — трябва да ви напомня, че миналата седмица ми извъртяхте много подъл номер — но в мига, в който Дийн започне да раздава автографи и безплатни билети за мачове, същите полицаи ще забравят името ви.

Блу трябваше да признае, че старата вещица не се даваше лесно. Вместо да подвие опашка, тя се подсмихна ехидно на Дийн.

— Мислиш ли, че това ще сработи?

Дийн сви рамене и се изправи.

— Харесвам ченгетата и може да се отбия в полицейския участък. Но честно казано, много повече ме интересува какво ще кажат адвокатите ми за този ваш малък бойкот.

— Адвокати! — Старицата изплю думата с отвращение, сетне отново се захвана с Блу, което беше дяволски нечестно, след като тя толкова самоотвержено се бе нагърбила с ролята на миротворец. — Готова ли си да се извиниш за грубото си и непочтително държание към мен миналата седмица?

— А вие готова ли сте да се извините на Райли?

— Задето казвам истината? Не смятам, че децата трябва да се глежат. Хората като теб винаги се стремят да решат и най-малкия им проблем и по този начин те никога няма да се научат как да станат самостоятелни.

— Това момиче току-що загуби майка си — обади се Дийн с измамно мек глас.

— И откога животът е справедлив? — Злобните ѝ очички се присвиха и дебелият слой сини бронзови сенки се пропука от дълбоките бръчки. — По-добре е да научат как е устроен този свят още докато са малки. Когато аз бях на нейната възраст, ми се налагаше да спя на площадката на противопожарния изход, за да се измъкна от лапите на втория си баща. — Удари бедрото си в масата и чашата за кафе полетя към пода, последвана от купчина пликове с реклами. Нита махна небрежно към бъркотията. — Вече никой в този град не иска да се занимава с домакинска работа. Сега всички черни момичета отиват в колеж.

Дийн потри края на ухото си.

— Проклетият Ейб Линкълн е виновен.

Блу с мъка сдържа усмивката си.

Нита го огледа от глава до пети.

— Смяташ се за голям умник, а?

— Да, госпожо.

Съдейки по обиграния ѝ оглед, тази жена бе видяла през живота си немало красиви мъже. В същото време в държанието ѝ нямаше и следа от кокетство.

— Танцуваш ли?

— Не мисля, че се разбираме толкова добре, че да се развличаме с танци.

Старицата стисна устни.

— Много години съм преподавала танци в школата на Артър Мъри в Манхатън. Салонни танци. Бях голяма красавица. — Гнусливият поглед, с който измери Блу, показваше достатъчно красноречиво, че тя далеч не е такава. — Губиш си времето с него. Прекалено си безлична и обикновена.

Дийн повдигна вежди.

— Тя не е...

— Той точно това харесва у мен — прекъсна го Блу. — Така не го засенчвам.

Дийн въздъхна.

— Ти си глупачка. — Нита Гарисън изкриви устни в презрителна насмешка. — През живота си съм видяла немалко такива като него. Накрая те винаги избират жени като мен — каквато бях някога. Големи цици, руси коси и дълги крака.

Нита попадна право в целта, но Блу нямаше да се даде без борба.

— Освен ако самите те не обичат да носят женски дрехи. В крайна сметка женското бельо е много по-фино и красиво.

— Ще ме уведомяте ли, когато приключите? — попита Дийн.

— Между другото, коя си всъщност? — Старата дама запрати въпроса си като зловонна димка.

— Аз съм художничка портретистка. Рисувам деца и кучета.

— Наистина ли? — заинтригува се местната феодалка с блеснал поглед. — Ами добре тогава. Може би ще те наема да рисуваш Танго. — Наклони глава към древния пес. — Да, мисля, че точно това ще направя. Можеш да започнеш още утре.

— Тя вече си има работа, госпожо Гарисън — намеси се Дийн. — Тя работи за мен.

— Разправяш на целия град, че ти е годеница.

— Точно така. Сигурен съм, че първа ще потвърди, че това е работа на пълен работен ден.

— Глупости. Само й мътиш главата с лъжи, за да спи с теб. В мига, в който ти омръзне, ще я зарежеш.

Явно това твърдение никак не се понарава на Дийн.

— От уважение към възрастта ви, госпожо Гарисън, ще се престоря, че нищо не съм чул. Давам ви двацет и четири часа, за да прекратите бойкота.

Без да му обръща внимание, старицата се извърна отново към Блу.

— Искам те тук утре в осем часа, за да започнеш портрета на Танго. След като дойдеш, ще кажа на мъжете да се върнат на работа.

— Изнудването трябва да е по-деликатно — отбеляза Блу.

— Твърде съм стара за деликатности — срязва я Нита Гарисън. — Зная какво искам и как да го получа.

— Вие май не разбирате, госпожо Гарисън — рече Дийн. — Ако продължавате в същия дух, ще си навлечете куп неприятности. — Стисна лакътя на Блу и я повлече към вратата.

Когато се върнаха в колата, Дийн рязко ѝ заповяда да не приближава отново до госпожа Гарисън. Тъй като мразеше да ѝ нареждат, Блу се изкушаваше да се заяде с него заради самия принцип, но нямаше намерение да позволи на старата вещица да ѝ вгорчава живота. Освен това искаше да се наслади на вечерта.

Спряха пред едноетажна сграда със синя мазилка с дребни камъчета и жълта табела над входната врата: „Барн Грил“.

— Мислех си, че мястото ще е истинска плевня^[1] — рече Блу, докато вървяха към вратата.

— Аз също, когато за пръв път дойдох тук. После разбрах, че собственикът проявява нестандартно чувство за хумор. През осемдесетте заведението се е казвало „Уолт Бар енд Грил“, но местните жители са го съкратили.

— На „Барн Грил“. Разбрах.

Гласът на Тим Макгро, пеещ „Не пипай момичето“, се носеше през вратата, когато двамата влязоха в преддверието, със стени, облицовани с решетки от тъмнокафяво дърво, и аквариум, в който сред гнездо от светещи сини камъни се мъдреше пластмасов оранжев замък. Барът в предната част разделяше просторния ресторант на два салона. Застанал под две фалшиви лампи от „Тифани“, барманът, истински двойник на Крис Рок, наливаше халби с бира. Като видя Дийн, го поздрави дружески. Клиентите, седнали на високите столчета, започнаха да се обръщат и атмосферата тутакси се оживи.

— Хей, Бу, къде се губиш през целия уикенд?

— Жестока риза.

— Обсъждахме новия сезон и...

— Чарли смята, че трябва да импровизираш повече...

Държаха се така, сякаш го познаваха от цяла вечност, въпреки твърденията на Дийн, че е вечерял само два пъти в заведението. Като гледаше спонтанната фамилиарност, с която хората се отнасяха към него, Блу се радваше, че не е известна.

— При други обстоятелства с удоволствие бих си поговорил с вас за спорта, но съм обещал на годеницата ми, че ще посветя тази вечер единствено на нея. — Дийн я прегърна през раменете. — Имаме годишнина и всички знаете колко са сантиментални жените при такива поводи.

— И каква годишнина имате? — поинтересува се двойникът на Крис Рок.

— Цели шест месеца, откакто моята любима ме излови, упои и завлече у дома.

Мъжете се разсмяха. Дийн я поведе покрай бара към дъното на ресторанта.

— Аз съм те *упоила и завлякла у дома*? — удиви се Блу. — И откако се отказа от битието си на янки?

— Откакто станах плантатор от Юга. Това автоматично ме превръща в гражданин на Севера и на Юга.

Невисока стена, също украсена с кафяви дървени решетки и редица с бутилки „Кианти“, отделяше ресторанта от бара. Дийн насочи спътницата си към една свободна маса и издърпа стола.

— Забеляза ли онези стари момчета на бара? Единият е окръжен съдия, онзи як здравеняк е директорът на гимназията, а плешивият е открит хомосексуалист и фризьор. Обичам Юга.

— Ексцентриците тук са си у дома, гарантирам ти го. — Тя се пресегна през масата, застлана с червена мушама, към панерчето за хляб и грабна пакет солети. — Изненадана съм, че те обслужват. Сигурно Нита Гарисън е станала небрежна.

— Намираме се извън града и тя не е собственик на този ресторант. Освен това, изглежда, и за нея важи правилото: „колкото по-малко знаеш, толкова по-спокойно спиш“, и предпочита да е в неведение за някои неща.

— Наистина ли смяташ да й пратиш адвокатата си?

— Още не съм решил. Хубавото е, че сигурно ще спечеля. Лошото е, че ще отнеме месеци.

— Няма да рисувам Танго.

— Дяволски си права, няма да го рисувам.

Блу заряза солетите. Макар че беше понеделник вечер, три четвърти от масите бяха заети и по-голямата част от клиентите я зяпаха с неприкрито любопитство. Не беше трудно да разбере защо.

— Изглежда доста оживено за понеделник вечер.

— Тук няма голям избор от заведения. В понеделник вечер можеш да посетиш или „Барн Грил“, или сбирката на кръжока по изучаване на Библията във втората баптистка църква. Или сбирката май беше във вторник. Разписанието на сбирките на Библейския кръжок е по-сложно, отколкото фокусите по линията на защитата на „Старс“.

— Харесва ти тук, нали? И не само фермата. Животът в малкия град.

— Различно е.

Появи се сервитьорката с менюто. Слабото ѝ недоволено лице тутакси се оживи от сияйна усмивка, предназначена единствено за Дийн.

— Казвам се Мари и тази вечер ще ви обслужвам.

Блу от все сърце съжали, че няма закон, който забранява на всички, работещи в заведение, в което има шишета сос „Табаско“ върху масите, да се представят на посетителите.

— Приятно ми е да се запознаем, Мари — изрече провлечено Дийн Селяндур. — Кое е най-вкусното, което ще ни предложиш тази вечер?

Без да обръща никакво внимание на Блу, Мари изреди ястията. Дийн си избра пиле на скара със салата. Блу се спря на пържена морска котка с нещо, което се наричаше „мръсни картофи“ и се оказа картофено пюре със сметана и гъби, полети обилно със сос грейви. Докато тя унищожаваше лакомо порцията си, Дийн си похапваше пилето без кожа с гарнитура печен картоф, който намаза с малко краве масло. Отказа десерт и през цялото време си бърбеше дружески с цялата върволица местни футболни запалянковци, които не спряха да прекъсват вечерята им. На всички представяше Блу като своя годеница.

Когато най-сетне останаха сами за няколко минути, Блу, която се наслаждаваше на огромното парче шоколадов пай, вдигна глава и попита:

— Интересно, как смяташ да обясниш разваления ни годеж, след като си замина?

— Никак. Що се отнася до този град, аз ще остана сгоден, докато не изникне основателна причина да не бъда.

— Която навярно ще изникне в лицето на някоя фантастична двайсетгодишна празноглава красавица, невероятно надарена физически.

Дийн се втренчи в десерта ѝ.

— Чудя се къде *побираш* всичката тази храна?

— Не съм яла от закуска. Говоря сериозно, Дийн. Наистина искам да зная. Не можеш да развалиш годежа, като ми натресеш някоя фатална болест или заявиш, че си ме хванал на калъп с друг мъж. Или жена — побърза да добави. — Обещай ми.

— Питам само от похотливо любопитство — била ли си някога с жена?

— Престани да шикалкавиш. Искам да ми дадеш дума.

— Добре, ще кажа, че ти си скъсала с мен.

— Сякаш някой ще ти повярва. — Тя загреба щедро от пая. — Случвало ли ти се е?

— Кое? Да скъсат с мен? Разбира се.

— Кога?

— Преди време. Не помня точно.

— Никога. Обзалагам се, че никога не са те зарязвали.

— Разбира се, че са. Сигурен съм. — Младият мъж отпи от бирата си и се замисли. — Спомних си. Анабел ме заряза.

— Съпругата на агента ти? Струва ми се, че ти ми каза, че никога не си излизал с нея.

— Не съм. Тя заяви, че съм незрял, което признавам, че по онова време беше вярно, и отказа да се среща с мен.

— Не виждам как това може да се квалифицира като „зарязване“.

— Хей, а какво друго може да бъде?

Тя се ухили, той ѝ се усмихна в отговор и нещо в нея се разтопи ведно с последната хапка от шоколадовата наслада. Блу се извини набързо и се запъти към дамската тоалетна.

И от този миг бедите започнаха.

[1] Barn — хамбар, плевня, обор (англ.). — Бел.прев. ↑

Беше забелязала жената по-рано — мършава, с мрачна физиономия, със силен грим и боядисана черна коса. Тя и придружителят ѝ, приличащ на мечка гризли, се наливаха здравата през цялата вечер. За разлика от болшинството клиенти в ресторанта, нито един от двамата не приближи към Дийн. Вместо това жената не сваляше пронизващия си поглед от Блу. И когато Блу мина покрай тяхната маса, жената я заговори с пиянско заваляне:

— Я ела тук, малка Пий Уий, да си поговоря с теб.

Блу не ѝ обърна внимание и влезе в тоалетната. Тъкмо заключи кабината, когато външната врата се разтвори с трясък и се разнесе същият войнствен глас:

— К'во става, малката? Мислиш се за прекалено важна, за да говориш с мен?

Блу тъкмо се канеше да ѝ обясни, че не говори с пияници, когато се чу познат мъжки глас:

— Остави я на мира. — Чаровникът Дийн бе заменен от генерал, изискващ пълно подчинение.

— Само ме докосни, задник такъв, и ще запищя, че ме изнасилваш — озъби се жената.

— О, не, няма да стане. — Блу излезе с твърда стъпка от кабината. — Какъв ти е проблемът?

Жената стоеше до мивката, осветена от ярката жълта светлина. Широкоплещестата фигура на Дийн запълваше отвора на вратата от лявата ѝ страна. Презрителната гримаса на непознатата, предизвикателно издаденото бедро, навитата на кок боядисана суха коса свидетелстваха, че е озлобена на целия свят и е решена да стовари всичките си нещастия на Блу.

— Проблемът ми е, че мина с навирен нос покрай мен.

Блу опря ръка на кръста.

— Госпожо, вие сте пияна.

— И к'во от туй? Цяла вечер се правиш на важна, сякаш си нещо повече от всички жени тук, само защото си пипнала господин Голяма надувка.

Блу пристъпи напред, но ръката на Дийн се стрелна, обви се около кръста ѝ и я дръпна назад.

— Недей. Не си струва да си губиш времето с нея.

Блу нямаше намерение да се бие с пияната жена, искаше само да я осветли по някои въпроси.

— Пусни ме, Дийн.

— Криеш се зад гърба на голямото си лошо гадже? — подметна жената подигравателно, когато Дийн повлече Блу към вратата.

— Не е нужно да се крия зад никого — отвърна Блу и пристъпи напред, като се опита да избута ръката му. Ръката не помръдна.

Мечката гризли, компаньонът на непознатата, се извиси в рамката на вратата. Имаше гръден кош като на варел, квадратна челюст и бицепси, приличащи на татуирани бурета за бира. Но жената не виждаше никой друг, освен Блу.

— Тузарското ти приятелче го е страх да не изядеш тупаника и да не може да те чука довечера.

Дийн се намръщи в огледалото.

— Госпожо, вие сте сквернословещо, жалко подобие на човешко същество — процеди отвратено.

Някой в тълпата, струпала се зад гърба на гризлото, разтвори вратата докрай, за да не изпуснат нещо от задаващото се зрелище. Гризлото се наведе напред.

— Какво правиш тук, Карън Ан?

— Ще ви кажа какво прави — отвърна му Блу троснато. — Опитва се да ме предизвика, защото е прецакала живота си и иска да си го изкара на някой друг.

Жената сграбчи ръба на умивалника, за да не падне.

— Аз си печеля честно парите, кучко. От никого не вземам подаяния. Колко пъти ти се е налагало да го духаш на Важната клечка, за да си платиш вечерята?

Дийн отпусна ръката си.

— Награби я, Блу.

Да я награби?

Карън Ан се хвърли напред. Беше с цяла глава по-висока от Блу и с петнайсетина килограма по-тежка, но пияна до козирката.

— Хайде, Пий Уий, хайде, малката — озъби се тя. — Хайде да видим дали се биеш толкова добре, колкото смучеш.

— Сега вече прекали! — Блу нямаше понятие защо Карън Ан ѝ бе обявила война, а и не ѝ пукаше. Втурна се срещу нея. — Настоявам да се извините, госпожо.

— Майната ти! — Карън Ан изви пръсти и се опита да сграбчи косата на Блу. Но тя се извъртя и я блъсна с рамо в корема.

Карън Ан изкрещя от болка, изгуби равновесие и се плъосна на пода.

— Дяволите да те вземат, Карън Ан! Веднага си вдигни задника! — кресна гризлото и пристъпи напред, но Дийн му препречи пътя.

— Не се меси.

— И кой ще ми попречи?

Устните на Дийн се извиха в смъртоносно подобие на усмивка.

— Сериозно ли си мислиш, че ще минеш през мен? Не ти ли стига, че нашата малка Пий Уий ето там скрита задника на приятелката ти?

Това не беше съвсем вярно. „Нашата малка Пий Уий ето там“ само беше бутнала мъртвопияната Карън, но като по чудо я бе уцелила в слънчевия сплит. Сега Карън Ан се гърчеше на пода и отчаяно се мъчеше да си поеме дъх.

— Сам си го изпроси, кучи сине — изруга гризлото и замахна с все сила.

Но Дийн блокира удара му, без дори да помръдне крака. Тълпата зяпачи ревна дружно, включително и онзи тип, когото Дийн представи като мирови съдия. Гризлото залитна и се блъсна в касата на вратата. Присви злобно очи и отново се нахвърли срещу Дийн, но той отстъпи ловко настрана и гризлото се халоса в металната закачалка за кърпи. Но мигом се изправи и се впусна в поредната атака. Този път му провървя и уцели болното рамо на Дийн, което никак не се понрави на куотърбека. Блу се смота на бърза ръка от полесражението, когато мнимият ѝ годеник престана да си играе игрички и сериозно запретна ръкави.

Обзе я ужасяваща възбуда, докато наблюдаваше с каква хирургическа точност Дийн изпълни контраатаката. За съжаление,

малко неща на този свят са черни и бели като в настоящия момент и докато се наслаждаваше на въздадената набързо справедливост, тя се изпълни с копнеж. Ако Дийн с огромната си сила, безпогрешни рефлексии и странно благородство можеше да накаже цялото зло на света, нямаше да се налага да го прави Вирджиния Бейли.

Когато гризлото се стовари на пода, едрият плешив здравеняк, който по-рано Дийн представи като директор на гимназията, си проправи път сред тълпата.

— Рони Арчър, както винаги, имаш по-малко ум от една бълха. Ставай и се пръждосвай оттук.

Гризлото неуспешно се опита да се претърколи по гръб. В това време Карън Ан пропъзля до тоалетната кабина и започна да повръща.

Барманът и фризьорът повдигнаха гризлото. Съдейки по израженията на лицата им, той не беше най-популярният момък в града. Единият от тях му подаде хартиена кърпа, за да спре кръвта си, а другият го измъкна от тоалетната. Блу се добра до Дийн, но ако не се брояха драскотината на лакътя и изцапаните дизайнерски джинси, по него нямаше други щети.

— Позабавлявахме се — заяви той, докато оглеждаше Блу. — Добре ли си?

Битката ѝ бе завършила, преди да е започнала, но ѝ стана приятно, че той е загрижен за нея.

— Добре съм.

Отвратителните звуци от повръщане най-сетне спряха и директорът изчезна в кабината. Появи се оттам с мъртвешки бледата Карън Ан, която се олюляваше до него.

— На всички нас никак не ни се нрави, когато вие двамата ни карате да приличаме на шайка пияни селяндури в очите на непознатите — обяви той, преди да я поведе през тълпата. — Нима смяташ да прекараш целия си живот, като се биеш с всяко дребничко момиче, което ти напомня за сестра ти?

Блу и Дийн се спогледаха.

След като двойката пияни побойници бяха изведени, съдията, фризьорът, директорът на училището и една жена, която всички наричаха Сил, собственичка на местния магазин за стоки втора употреба, в един глас настояха да почерпят Дийн и Блу. Двамата набързо узнаха, че Рон е глупав, но иначе не бил лош. Че Карън Ан е

пълна злобарка — за което съвсем красноречиво свидетелстваха цъфналите краища на зле боядисаната ѝ коса — и си била такава още преди хубавката ѝ дребничка по-малка сестра Лайла да избяга със съпруга на Карън Ан, като на всичкото отгоре двамата прелюбодейци задигнали и новия ѝ червен понтиак файърбърд.

— Тя наистина много обичаше колата си — обясни съдията Пит Хоскинс.

Както се оказа, сестра ѝ Лейла на ръст приличала на Блу и също била с тъмна коса, макар че нейната била малко по-добре оформена, както тактично изтъкна Гари.

— На мен ли го казваш — промърмори Дийн.

— Преди две седмици Карън Ан налетя на Марго Джилбърт — поясни Сил, — а тя дори наполовина не приличаше толкова на Лейла, колкото Блу.

Малко преди Блу и Дийн да си тръгнат, барманът и двойник на Крис Рок, чието истинско име беше Джейсън, обеща да не сервира на Рони и Карън Ан повече от едно питие на вечер, дори и в сряда, когато предлагаша любимата италианска кухня на Рони.

Миризмата на уиски раздразни ноздрите на Ейприл, когато седна на високото столче на бара. Нуждаеше се от едно питие и цигара, точно в този ред.

Само днес.

— Една сода с резен лимон — поръча на бармана, докато вдишваше тютюневия дим в помещението. — Доставете ми удоволствие и ми сервирайте содата в чаша за мартини.

Той се усмихна, а детските му очи жадно я огледаха.

— Имате я.

Какво пък, не искаше толкова много. Сведе поглед към розовите си пантофки от „Марк Джейкъбс“. На палеца ѝ се бе появила пришка. „Моят живот в обувки“, помисли си тя. Някога носеше платформи с височина дванайсет-тринайсет сантиметра, боти от всякакви видове и форми; обувки с високи тънки токчета, по-високи и по-високи. А сега пантофки и „балеринки“.

Тази вечер искаше на всяка цена да се махне от фермата, далеч от презрението на Дийн, но най-вече по-далеч от Джак. Затова отиде с

колата до съседния окръг, за да потърси уединение в този скъп ресторант. И при все че нямаше намерение да се отбива в полупразния бар преди вечеря, старите навици умираха бавно.

През целия ден се чувстваше като ръчно плетен пуловер, разплитащ се бримка по бримка. Не вярваше, че може да има нещо по-мъчително от появата на Дийн, но няколкото часа, прекарани с Джак в боядисване на кухнята, бяха разбунили твърде много стари и грозни емоции, заплашващи да избият на повърхността на така трудно постигнатото ѝ спокойствие. За щастие, Джак също като нея нямаше желание за разговори, а и нарочно бяха надули музиката докрай, което правеше невъзможно всякакво словесно общуване.

Затова пък всички мъже в бара тутакси забелязаха появата ѝ. Двама японски бизнесмени внимателно я изучаваха под съпровода на леката популярна мелодия.

„Извинявайте, момчета, но вече не правя групов секс.“ Един мъж, малко под петдесетте, с повече пари, отколкото вкус, надменно изпъчи гърди. „Жалко, но и на теб днес няма да ти се отвори парашутът.“

Но какво ще стане, ако след всичките ѝ усилия, след изцелението, което бе успяла да постигне, Джак Пейтриът отново успее да я омагьоса? Навремето той беше нейното безразсъдство, нейната лудост, началото на падението ѝ. Ами ако всичко се повтори? Не, не можеше. Сега тя контролираше мъжете, а не те — нея.

— Сигурна ли сте, че не искате нещо по-силно? — попита готиният барман.

— Не мога. С кола съм.

Той се ухили и доля още сода в чашата ѝ.

— Само ми дайте знак, ако искате нещо.

— Непременно.

Тъкмо в баровете и клубовете тя бе пропиляла живота си и понякога изпитваше нужда да се върне назад, за да си припомни, че онова надрусано момиче, готово да се унижи с всеки мъж, който уловеше окото ѝ, повече не съществува. При все това рискът беше голям. Приглушената светлина, подрънкването на ледените кубчета, възбуждащият мирис на алкохола. За щастие, този бар не можеше да мине за шикозен, а примитивната инструментална версия на „Поддръж ме“ на „Ролинг Стоунс“ толкова я дразнеше, че не се изкушаваше да

остане по-дълго. Трябваше да хвърлят зад решетките онзи, който беше направил този боклук.

Мобилният завибрира в джоба ѝ. Тя провери кой я търси и веднага отговори:

— Марк!

— Господи, Ейприл, толкова се нуждая от теб...

Ейприл се прибра в къщата на арендаторите малко преди полунощ. В доброто старо време купоните тъкмо сега започваха. А сега искаше само едно — по-скоро да заспи. Но когато излезе от колата, дочу музика откъм задния двор. Самотна китара и онзи до болка познат хриплив баритон:

*„Когато си сама в нощта,
мислиш ли, скъпа, за мен,
както аз мисля за теб?“*

С годините гласът му бе станал по-дрезгав, по-дълго задържаше думите в гърлото си, като че ли не искаше да ги пусне на воля. Тя влезе в къщата и остави чантата си. За няколко секунди остана неподвижна, със затворени очи, опитвайки се да се овладее. Но после, както винаги, последва музиката.

Той седеше с лице към тъмнеещото езеро. Вместо градинския стол с метални облегалки за ръцете, беше донесъл обикновен кухненски стол с права облегалка. В тревата, до краката си, беше оставил малка чинийка със свещ, за да вижда бележника, в който нахвърляше текста на песента.

*„Бейби, ако знаеше
каква болка ми причини,
щеше да плачеш,
както аз плача сега.“*

Изминалите години се стопиха за миг. Той се бе навел над китарата, също както някога — галеше, убеждаваше, възпламеняваше. Пламъкът на свещта се отразяваше в стъклата на очилата, оставени върху бележника. Необузданият бунтар с дълги коси, някогашният млад рокаджия се беше превърнал в зрял, улегнал мъж. Можеше — трябваше — да се прибере в къщата, но музиката я мамеше неудържимо.

*„Призовавала ли си дъжда,
за да не познаеш отново самотата?
Пожелавала ли си слънцето да угасне?“*

Джак я видя, но не спря. Продължи да свири заради нея, както някога. Музиката обливаше кожата ѝ като топло лечебно масло. Когато и последният акорд отзвуча и се стопи в мрака, той отпусна ръка върху коляното.

— Какво мислиш?

Някогашното буйно момиче щеше да се свие на кълбо в краката му и щеше да му заповяда още веднъж да изсвири мелодията. Щеше да го посъветва да не сменя акорда в края на първия куплет или да му каже, че долавя в акомпанимента отглас от „Хамънд БЗ“^[1]. Но зрялата жена само сви небрежно рамене:

— Винтидж Пейтриът.

Това беше най-жестокото нещо, което можеше да каже. Граничещата с мания страст на Джак да експериментира с нови стилни похвати в музиката беше така легендарна, колкото и презрението му към застаряващите рок звезди, повтарящи упорито старите си находки.

— Така ли мислиш?

— Песента е добра, Джак. Знаеш го.

Той се наведе и прибра китарата в калъфа. Светлината на свещта очерта орловия му нос.

— Помниш ли как беше някога? Достатъчно беше само веднъж да чуеш някоя нова песен и вече знаеше дали е добра, или не. Разбираще музиката по-добре от мен.

Тя обгърна рамене и зарея поглед към езерото.

— Вече не мога да слушам онези песни. Напомнят ми за твърде много неща, които отдавна съм загърбила.

Гласът му достигна до нея като цигарен дим.

— Нима цялата онази дива неукротимост е изчезнала, Ейприл?

— До последната капка. Сега съм скучна бизнес дама от Ел Ей.

— Дори и да се стараеш, не можеш да бъдеш скучна.

Обзе я безкрайна умора.

— Защо не си в къщата?

— Обичам да съчинявам песни край водата.

— Е, не е точно Лазурният бряг. Чух, че имаш къща там.

— Покрай другите.

Повече не можеше да издържа. Отпусна ръце.

— Върви си, Джак. Не те искам тук. Не те искам близо до мен.

— Аз съм този, който би трябвало да го каже.

— Ти можеш да се грижиш за себе си. — Старата горчицина изплува на повърхността. — Каква ирония! Толкова пъти имах нужда да поговоря с теб, но ти не желаеше да вдигнеш слушалката. А сега, когато си последният човек на този свят, с когото искам да...

— Не можех, Ейприл. Не можех да говоря с теб. Ти беше като отрова за мен.

— Такава отрова, че докато бяхме заедно, ти написа най-хубавите си песни?

— Както и най-лошите. — Той се изправи. — Помниш ли онези дни? Пиех хапчетата с водка.

— Ти се дрогираше, преди да ме срещнеш.

— Не те обвинявам. Казвам само, че животът в безумието на ревността те изпепелява по-жестоко и от най-опустошителния пожар. Без значение с кого бях — дори с момчетата от моята банда — не спирах да се питам дали първо не си преспала с тях.

Ръцете ѝ се свиха в юмруци.

— Аз те обичах!

— Ти обичаше всички онези мъже, Ейприл. Стига да бяха рокаджии.

Не беше вярно. Той беше единственият мъж, когото истински бе обичала, но нямаше намерение да влиза в безсмислен спор и да защитава онези отминали и сбъркани чувства. Освен това нямаше да

му позволи да я позори. Сексуалните му завоевания не отстъпваха по бройка на нейните.

— Аз се борех със собствените си демони — продължи Джак. — Не можех да се боря и с твоите. Помниш ли онези отвратителни скандали? И не само нашите. Аз се нахвърлях на фенове, фотографи. Изгарях като факла.

И я влечеше със себе си.

Джак мина покрай нея и приближи до брега на езерото. Само по начина, по който се движеше, със същата гъвкава грация като сина си, всеки можеше да се досети, че са баща и син. Иначе не си приличаха. Дийн се бе метнал на нейните северни предци. Джак беше нощта, тъмна като греха.

Тя преглътна и тихо заговори:

— Ние имахме син. Аз имах нужда да говоря с теб за него.

— Зная. Но за да оцелея, трябваше да стоя надалече.

— Може би в началото, но след това? Какво ще кажеш за последвалите години?

Той срещна погледа ѝ, без да трепне.

— Докато подписвах чековете навреме, съвестта ми беше спокойна.

— Никога не ти простих онзи кръвен тест за бащинство.

Джак се изсмя рязко и горчиво.

— Нямах право да ми го натякваш. Колко пъти те улавях, че лъжеш? Ти беше дива, напълно неконтролируема.

— И Дийн плати за всичко.

— Да, той плати.

Тя потърка ръцете си. Толкова беше уморена от миналото си, което се опитваше да нахлуе в настоящето. *Преструвай се, докато преструвката стане истина.* Време беше да последва собствения си съвет.

— Къде е Райли?

— Спи.

Ейприл погледна към тъмните прозорци на малката къща.

— При мен ли?

— Не. В голямата къща.

— Стори ми се, че Дийн и Блу излязоха.

— Да. Отидоха в града. — Той взе кухненския стол, за да го внесе вътре.

— Оставил си Райли сама?

Джак тръгна към задната врата.

— Вече ти казах. Тя спи.

— Ами ако се събуди?

Той ускори крачките си.

— Няма.

— Не можеш да си сигурен. — Ейприл тръгна след него. — Джак, не бива да оставяш едно плашливо единайсетгодишно момиче само в такава голяма къща през нощта.

Той винаги бе мразил да се оправдава и сега остави рязко стола на тревата.

— Нищо няма да се случи. Тук тя е в по-голяма безопасност, отколкото в града.

— Но тя не смята така.

— Предполагам, че по-добре от теб познавам собственото си дете.

— Ти нямаш никаква представа какво да правиш с нея.

— Все някак ще разбере.

— Побързай. Тя може и да е само на единайсет, но повярвай ми, когато ти казвам, че времето ти изтича.

— А ти откога стана такъв експерт по майчинството?

Разтърси я вълна на гняв и образува още една пукнатина върху гладката скала на спокойствието ѝ.

— Да, Джак, такава съм. Никой не е по-голям експерт от този, който е допуснал всички възможни грешки в майчинството.

— Тук си права. — Той грабна стола и влезе вътре.

Пукнатината се превърна в бездна. Само един човек имаше право да я осъжда и това беше Дийн. Ейприл хукна след Джак.

— Не смей да ме съдиш! Точно ти от всички хора!

Но той не отстъпи.

— Нямам нужда точно ти да ми казваш как да се грижа за дъщеря си.

— Само така ти се струва. — Райли бе докоснала някаква струна в душата ѝ и Ейприл нямаше да остави това така, не и когато на карта бе заложено бъдещето на едно малко момиче, не и когато беше ясно, че

Джак разбира грешката си, но отказва да я признае. — Невинаги животът ти дава втори шанс, но сега ти имаш такъв с нея. Ако не го пропилееш. Вече го предусещам — господин Рок звезда е на петдесет и четири, а все още е такъв егоист, че не желае малката му дъщеря, която се нуждае от любов, да обърка живота му.

— Не се опитвай да ме рисуваш с четката на собствените си грехове. — Думите му бяха жестоки, но липсата на убеденост в тона му ѝ подсказа, че го е жегнала в болното му място. Той бутна стола под масата и мина покрай нея. Вратата се затръшна.

Ейприл отиде до прозореца и видя как той грабна китарата си и се наведе над свещта. Миг по-късно в двора се възцари мрак.

Дийн се забавляваше да наблюдава как Блу се радва на ванкуиша. На връщане към фермата тя отново шофираше.

— Обясни ми го още веднъж — рече младата жена. — Обясни ми защо беше толкова сигурен, че няма да се стъписам пред една откачалка, която не само е с цяла глава по-висока от мен, но и с двайсет и пет килограма по-тежка.

— Не преувеличавай — възрази Дийн. — Разликата във височината ви навярно не е повече от десетина сантиметра, а в теглото — най-много тринайсетина килограма. А и те видях как се биеш. Освен това тя не е откачена. Просто беше толкова пияна, че едва се държеше на краката си.

— Все пак...

— Някой трябваше да я научи на прилично държане. Аз не можех. Нали тъкмо затова сме екип. Признай, че ти хареса — ухили се той.

— Противно ми е дори да помисля за случилото се.

— Не зависи от теб, Блу. Ти си истински боец по рождение.

Той видя, че тя оцени по достоинство комплимента.

Дийн слезе и отиде да отвори вратата на обора, за да може Блу да паркира вътре ванкуиша. Постепенно започваше да схваща странния ѝ начин на мислене. Израснала без родители, тя бе свикнала да разчита единствено на себе си, затова отчаяно бдеше над независимостта си. Именно заради това ѝ беше толкова неприятно да му е задължена. Досегашните му гаджета приемаха вечерите в луксозните ресторанти и

скъпите подаръци като нещо естествено. Но Блу се раздразни дори от тези евтини обици. Ала той улови как тя на няколко пъти се погледна крадешком в огледалото за обратно виждане. Разбра, че ги харесва, но знаеше също, че щеше да му ги върне веднага щом измисли как да го направи и в същото време да запази достойнството си. Дийн нямаше представа как да се държи с жена, която искаше толкова малко от него, а той толкова много от нея.

Блу паркира ванкуиша в обора и излезе. Днес Дийн беше измъкнал от обора и конюшната няколко стари чувала с боклуци, за да освободи място за колата. За съжаление, не можеше да се справи с гълъбите, свили гнезда по подпокривните греди, затова трябваше да използва покривалото за колата, но като построи гараж, този проблем щеше да отпадне.

Дийн затвори портата. Блу се приближи към него. Стъклените пурпурни капки се полюшваха на ушите ѝ. Искаше му се да може да я пъхне в джоба си.

— Ти си свикнал с това, нали? — попита тя. — Не само да се биеш, но и непознати да те черпят с питиета и всички да се опитват да се сприятелят с тебе. И изглежда, това дори не те дразни.

— Имайки предвид неприлично големите суми, които ми плащат да се мотая из игрището, нямам право да негодувам.

Той очакваше тя да се съгласи, но се заблуждаваше. Вместо това Блу го гледаше така изучаващо и втренчено, че Дийн имаше чувството, че знае много добре колко безбройни часове бе прекарал в безкрайно отегчение и понякога усещаше физическа болка от това. Дори след сезона гледаше толкова много записи на мачове, че после ги сънуваше.

— Професионалният спорт е развлечение — обяви той. — Всеки, който забравя това, се заблуждава.

— Но все понякога трябва да ти писва.

Така беше.

— Не се оплаквам.

— Това е едно от нещата, които харесвам в теб. — Тя стисна ръката му приятелски, което го накара да скръцне ядно със зъби.

— Всъщност славата има повече положителни, отколкото отрицателни страни — заговори той с неочаквана войнственост. — Хората те познават. Трудно е да си самотен, когато си що-годе известен.

Блу отдръпна ръката си.

— Защото никога не си се чувствал чужд. Не знаеш какво е това, нали? — Лицето ѝ помръкна. — Извинявай. Забравих как си отраснал... Разбира се, че знаеш. Това, което ти наговорих, беше гадно. — Потри бузата си. — Казах го, защото от умора едва се държа на крака. Ще се видим утре сутринта.

— Почакай, аз...

Но тя вече крачеше към фургона. Сребърните мъниста на бледолилавото горнище проблясваха в тъмнината като малки звездички.

Дийн искаше да извика след нея, че не се нуждае от ничие съчувствие. Но той никога през живота си не бе тичал след жена и дори Блу Бейли нямаше да го накара да падне дотам. Влезе в къщата.

Вътре цареше тишина. Помота се в дневната, после излезе през френските прозорци на бетонната плоча, която щеше да бъде основа на бъдещата остъклена веранда, когато дърводелците се върнеха на работа. Очакваше ги купчина греди и дъски. Младият мъж се опита да се полюбува на звездите, но нямаше сърце за това. Фермата трябваше да бъде негово убежище, място, където ще може да се отърси от всички неприятности и да си почине, но сега горе спяха Лудия Джак и Райли и само Блу му пазеше гърба. Всичко в живота му се бе объркало и той не знаеше как да възстанови равновесието.

Не беше свикнал да се чувства неуверен, затова се върна вътре и се насочи към стълбите.

Изкачи няколко стъпала, но това, което видя на горната площадка, го накара да застине на място.

[1] Електрически орган. — Бел.прев. ↑

На най-горното стъпало, свита на кълбо, седеше Райли, стиснала в ръка голям касапски нож. Пъфи беше до нея. Ножът никак не пасваше на розовата пижама на сърчица и кръглото детско лице. Младият мъж не желаше да се разправя и с това. Защо Блу не беше тук? Тя щеше да знае какво да прави с Райли, какво да ѝ каже.

Но Дийн се насили да се изкачи по стъпалата. Когато стигна най-горе, кимна към ножа.

— Какво възнамеряваш да правиш с това? И защо се събуди?

— Аз... аз чух някакви шумове. — Тя притисна по-плътено колене към гърдите си. — Помислих, че може да е... убиец или нещо подобно.

— Бях аз. — Той се наведе и взе ножа от ръката ѝ.

Пъфи, която изглеждаше значително по-чиста и охранена, отколкото в петък, се прозина хрипкаво и затвори очи.

— Аз чух шума, преди да дойдеш. — Тя се взираше втренчено в проклетия нож, сякаш се боеше, че той може да я наръга с него. — В десет и трийсет и две. Ава сложи в багажа и будилника ми.

— И седиш тук от два часа?

— Мисля, че се събудих, когато татко излезе.

— Той не е ли тук?

— Струва ми се, че отиде да види Ейприл.

Не се изискваше голямо въображение, за да си представи с какво се занимават Лудия Джак и скъпата стара мамичка. Дийн закри надолу по коридора и хвърли ножа върху леглото на Джаки. Нека да се чуди как се е озовал тук.

Когато се върна, Райли не бе помръднала от мястото си, обгърнала коленете си с ръце. Дори кучето я бе изоставило.

— След като татко излезе, чух някакво скърцане — поде тя. — Сякаш някой се опитваше да се промъкне в къщата и може би имаше пистолет или нещо подобно.

— Това е стара къща. Всичко скърца. Откъде взе ножа?

— Скрих го в спалнята си, преди да си легна. У дома... нашата къща има алармена инсталация, но не мисля, че тук има подобни неща.

Тя е седяла тук два часа, въоръжена с касапски нож? От мисълта го побиха тръпки.

— Върви да спиш — заповяда ѝ той по-рязко, отколкото смяташе. — Аз вече съм тук.

Тя кимна, но не помръдна.

— Какво има?

Райли загриза нокътя си.

— Нищо.

Беше я заварил с касапския нож в ръка, беше ядосан на Блу, мисълта, че в момента Ейприл се чука с Лудия Джак, го вбесяваше, затова си го изкара на детето.

— Хайде, говори, Райли. Не умея да чета мисли.

— Нямам какво да кажа.

Но отново не помръдна. Защо не отиваше да си легне? Дийн, който притежаваше безкрайно търпение с най-невъзприемчивите новаци в отбора, сега имаше чувството, че всеки миг ще избухне.

— Мисля, че имаш. Изплюй камъчето.

— Нищо не искам — побърза да го увери тя.

— Чудесно. Тогава си стой тук.

— Добре. — Главата ѝ се сведе още по-ниско, а разрошените къдрици закриха лицето ѝ.

Явната ѝ беззащитност се превърна в нишката, повела го обратно към най-тъмните ъгълчета на детството му. Дъхът заседна в гърлото му.

— Надявам се, че знаеш, че не можеш да разчиташ на Джак за нищо, ако не се смятат парите. Той няма да бъде до теб. Ако искаш нещо, ще трябва сама да се бориш да го постигнеш, защото той няма да реши проблемите ти. Ако сама не се грижиш за себе си и не отстояваш желанията си, светът ще се стовари върху главата ти.

— Ще се постарая — смотолеви момичето унило.

В петък сутринта в кухнята бе съумяла прекрасно да отстои желанията си. За разлика от него, тя бе успяла да подчини баща си на волята си, но сега, като я гледаше така смачкана, в гърдите му кипеше гняв, който не можеше да потуши.

— Говориш това, което смяташ, че искам да чуя.

— Извинявай.

— Няма за какво да се извиняваш. Просто ми кажи, дявол да го вземе, какво искаш!

Малките ѝ рамене трепереха, а думите се изстреляха като залп от устата ѝ.

— Искам да видиш дали в стаята ми не се крие убиец!

Той пое дълбоко дъх.

Една сълза капна върху долницето на пижамата ѝ, точно до розовото сърце с надпис: „Целуни ме, глупчо“.

Той беше най-големият тъпанар и гадняр на земята и повече не можеше да продължава така. Не можеше да се прави, че тя не го интересува, само защото му създаваше неудобство. Отпусна се на стъпалото до нея. Кучето изтърча от неговата спалня и се настани удобно помежду им.

През целия си съзнателен живот не бе допускарал преживяното в детството да го повлече надолу. Единствено на футболното игрище си позволяваше да отприщи вихъра от онези тъмни емоции в душата си, които обикновено държеше под похлупак. Ала сега бе позволил гневът му да се излее върху човек, който най-малко го заслужаваше. Наказваше това изключително чувствително дете, задето му бе напомнило за някогашната му безпомощност.

— Аз съм кретен — рече Дийн тихо. — Не биваше да ти крещя така.

— Всичко е наред.

— Не, не е наред. Не бях ядосан на теб. Бях бесен на себе си. На Джак. Ти не си направила нищо лошо.

Той усещаше как тя попива думите му, прекарва ги през този неин сложен мозък, навярно търсейки начин да продължи да обвинява себе си. Не можеше да го понесе.

— Хайде, давай, удари ме — подкани я младият мъж.

Тя вдигна глава и плувналите ѝ в сълзи очи се ококориха от изумление.

— Не бих могла да го направя.

— Разбира се, че можеш. Така... така правят сестрите, когато братята им се държат като кретени.

Не му беше лесно да изрече думите, но беше крайно време да престане да се държи като егоистично магаре, а да бъде зрял и

отговорен мъж.

Устните ѝ се разтвориха от удивление, че той може би най-сетне ще я признае за своя сестра. В мокрите ѝ от сълзите очи засвети надежда. Тя искаше той да отговаря на всичките ѝ илюзии.

— Ти не си кретен.

Трябваше да оправи тази каша, иначе никога нямаше да си го прости. Прегърна я през раменете. Тя се скова за миг, сякаш се боеше, че той ще се отдръпне. Вече бе започнала да разчита на него. С въздишка на примирение Дийн я привлече по-близо към себе си.

— Не зная как да бъда големият брат, Райли. В душата си аз самият съм още дете.

— Аз също — присъедини се момичето със сериозно изражение.
— Аз също съм дете по душа.

— Не исках да ти крещя. Просто... се разтревожих. Познато ми е това, което преживяваш. — Не можеше да каже повече, не и сега, затова се изправи и я дръпна, за да се изправи на крака. — Да вървим да проверим дали има убиец в стаята ти, за да можеш да заспиш спокойно.

— Вече се чувствам по-добре. Всъщност не мисля наистина, че там се крие убиец.

— Нито пък аз, но по-добре да проверим. — Хрумна му една доста глупава идея как да излекува поне част от болката, която ѝ бе причинил. — Длъжен съм да те предупредя... Големите братя, които познавам, са доста гадни с по-малките си сестри.

— Какво имаш предвид?

— Ами... Те могат да отворят гардероба на сестра си и да изкрещят, като че ли наистина са видели някакво чудовище там, само за да я изплашат.

Райли се усмихна развеселено. Усмивката изкриви ъгълчетата на устата ѝ.

— Ти не си способен на това.

— Способен съм, и още как. Освен ако не успееш да ме изпревариш — усмихна ѝ се той в отговор.

И тя го изпревари. С диви викове побягна от него към спалнята. Той се бе сдобил със сестра, независимо дали го искаше, или не.

Пъфи се присъедини към суматохата и във всеобщата врява Дийн не чу тропота на бягащи крака. Изведнъж някой го блъсна в гърба, той

изгуби равновесие и падна. Като се извърна, зърна изкривеното от гняв лице на Джак, надвесено над неговото.

— Остави я на мира!

Джак сграбчи Райли в прегръдките си, която сега се разпищя истински, докато сърдитото кученце трескаво кръжеше около двамата. Джак я притисна към гърдите си.

— Всичко е наред. Няма да му позволя повече да те доближи. Обещавам ти. — Погали разрошената ѝ коса. — Махаме се оттук. Веднага.

В гърдите на Дийн се надигна изгаряща смесица от гняв, неприязън и отвращение. В какъв хаос се бе превърнал животът му! Скочи на крака. Райли се бе вкопчила в ризата на Джак, опитвайки се да си поеме дъх и да обясни, но истеричният смях ѝ пречеше да изрече думите. Разгневената физиономия на Джак го изпълни с някакво извратено удоволствие. *Това е добре. Сега всичко се изясни. Така ти се пада.*

— Махай се оттук! — изкрещя му Джак.

Дийн искаше да го цапардоса, но Райли продължаваше да стиска здраво ризата на Джак. Накрая си възвърна дар словото.

— Не беше... Той не е... Вината е моя! Дийн го видя... ножа.

Джак обхвана лицето ѝ между дланите си.

— Какъв нож?

— Ами... взех го от кухнята — изхълца тя.

— И защо ти е бил този нож? — повиши глас Джак, за да надвие бесния лай на кученцето.

— Аз бях... беше...

— Била е изплашена. — Дийн искаше думите да се забият като нож в сърцето на Джак, да го заболи, но Райли вече бе набрала скорост:

— Събудих се и в къщата нямаше никой. Така се изплаших, че...

Дийн не искаше повече да слуша и тръгна към спалнята си.

Рамото още го болеше от сбиването с Рони, а току-що отново го удари при падането. Два побоя за една нощ. Страхотно. Лаят престана точно когато глътна две таблетки тиленол. Съблече се, отиде под душа и пусна горещата вода.

Като излезе, завари Джак да го чака в спалнята. Къщата беше притихнала. Райли и Пъфи навярно се бяха сгушили в леглата си. Джак

кимна към коридора.

— Искам да говоря с теб. На долния етаж. — И излезе, без да дочака отговор.

Дийн захвърли кърпата и нахлузи джинсите върху мокрите си крака. Отдавна беше време да изяснят отношенията си.

Откри Джак в празната дневна. Стоеше до прозореца, затиснал пръсти в задните джобове на джинсите.

— Чух я да крещи — поде, докато се взираше навън. — Помислих си, че става нещо лошо.

— По дяволите, радвам се, че най-после си се освестил достатъчно, за да си спомниш, че си я оставил сама. Супербаща си, Джак, няма що.

— И без да ми натякваш, разбирам кога съм се издънил. — Джак се обърна и извади ръце от джобовете. — Още се опитвам да намеря общ език с нея и понякога греша — като тази вечер. И когато се случи да сгафя, се опитвам да оправя положението.

— Възхитително. Направо потресаващо. Немея от възторг.

— Нима никога в живота си не си правил грешки?

— Правил съм, и още как! Миналия сезон имам седемнайсет прихванати паса.

— Знаеш какво имам предвид.

Дийн пъкна палец в колана на джинсите си.

— Е, имам лошия навик да трупам квитанции за глоби за превишена скорост. И понякога мога да бъда ехиден кучи син, но не съм изоставял бременни приятелки, ако за това намекваш. И нямам незаконородени деца. Срам ме е да го призная, Джак, но не мога да се меря с теб. — Джак потръпна, но Дийн искаше да го смаже и това не му беше достатъчно. — Само за да съм сигурен, че си ме разбрал... Единствената причина, поради която ти позволявам да останеш тук, е Райли. За мен ти, приятелче, не си нищо повече от донор на сперма, така че стой по-далеч от мен.

Но Джак вече се бе окопитил.

— Няма проблем. Много ме бива в това. — Пристъпи по-близо към сина си. — Ще го кажа само веднъж. Ти наистина доста пострада, макар да не го заслужаваше, и аз съжалявам за това много повече, отколкото можеш да си представиш. Когато Ейприл ми каза, че е бременна, си плюх на петите и побягнах колкото можах по-бързо. Ако

зависеше от мен, ти никога нямаше да се родиш, така че не пропускай този факт следващия път, когато искаш майка ти да разбере колко много я мразиш.

Дийн почувства, че му се догади, но не отмести поглед. Джак се подсмихна горчиво.

— Тогава бях на двайсет и три, човече. Твърде млад, за да поема отговорност. Интересувах се единствено от музика, дрога и жени. Адвокатът ми се грижеше за теб, когато Ейприл не можеше. Той уреждаше да имаш бавачка, в случай че майка ти е изсмъркала прекалено кокаин и е забравила да се прибере у дома, след като цяла нощ се е развличала с поредната рок звезда с гащи от златно ламе. Адвокатът ми следеше за бележките ти. На него се обаждаха от училището, когато се разболееше. Аз бях твърде зает, опитвайки се да забравя за съществуването ти.

Дийн не можеше да помръдне. Джак изкриви устни.

— Но ти получи своето възмездие. Ще прекарам остатъка от живота си да гледам какъв си станал и да зная, че ако зависеше от мен, ти никога нямаше да се появиш на този свят. Е, как ти се струва? Готино, а?

Дийн не можеше да издържа повече и се обърна, но Джак заби в гърба му последния нож.

— Едно нещо ти обещавам. Никога няма да те моля да ми простиш. Поне това мога да сторя.

Дийн изскочи в коридора и изхвъркна през входната врата. Преди да се усети, беше стигнал до фургона.

Блу току-що бе заспала, когато вратата на спокойното ѝ убежище се разтвори с трясък. Затърси пипнешком фенерчето и най-после успя да го включи. Дийн беше гол до кръста, а очите му проблясваха като среднощен лед.

— Нито дума — изсъска и толкова силно затръшна вратата, че фургонът се разтресе. — Да не си продумала нито дума.

При други обстоятелства тя щеше да отговори подobaващо, но той изглеждаше толкова измъчен — толкова великолепен — че временно загуби дар слово. Подпря се на възглавниците. Уютното ѝ гнезденце вече не беше толкова тихо и безопасно. Нещо дълбоко го бе

разстроило и по изключение не мислеше, че тя има нещо общо. Дийн тресна главата си в извития покрив на фургона. Въздухът се разцепи от звучна ругатня, съпроводена от порива на вятъра, разтърсил фургона.

Младата жена облиза устни.

— Ъъ, май не е много добре да се споменава напразно името Господне, поне докато времето навън не се успокои.

— Гола ли си? — запита той настойчиво.

— В момента не.

— Тогава по-бързо се събличай. Сваляй всички грозотии, които си навлякла. — Снопове лунна светлина се процеждаха през прозореца, превръщайки лицето му в смесица от рязко очертани линии и загадъчни сенки. — Тази игра продължи достатъчно дълго. Дай ми всичките си парцали.

— Просто така?

— Просто така — повтори той невъзмутимо. — Дай ми ги или аз сам ще ги взема.

Ако който и да е друг мъж се осмелеше да ѝ говори по този начин, тя щеше да се разкреци до небесата, но той не бе кой да е мъж. Нещо бе пропукало блестящата му фасада и дълбоко го бе наранило. И при все че тя беше без работа, без пукната пара и без дом, той беше нуждаещият се. Не че щеше да го признае. И двамата не играеха играта по този начин.

— Вземаш противозачатъчни. — Миналата седмица преднамерено бе подхванал спор за тестовете за бащинство и методите за предпазване от нежелана бременност, и го знаеше.

— Да, но... — Нямаше намерение да му признава, че ги пие по-скоро за самочувствие, отколкото, че реално се нуждае от тях. Междувременно той приближи до бюфета, отвори най-долното чекмедже и извади кутийка с презервативи, която тя не бе сложила там. Не ѝ се понрави тази негова предвидливост. В същото време оценяваше здравия му разум.

— Дай ми това. — Дийн издърпа фенерчето от пръстите ѝ, захвърли презервативите и отметна чаршафа, с който се бе завила. Лъчът на фенерчето освети тениската ѝ „Боди Бай Биър“. — Човек би рекъл, че досега би трябвало да съм наясно какво да очаквам, ала надеждата умира последна.

— Оплачи се в полицията.

— А какво ще кажеш сам да раздам правосъдие?

Блу се пригответи — или по-скоро се изпълни с надежда? — за разкъсване на дрехите, но той я разочарова, като вместо това плъзна лъча на фенерчето по голите ѝ крака.

— Много са хубави, Блу. Би трябвало да ги показваш по-често.

— Къси са.

— И сладки. И си вършат много добре работата. — Дръпна нагоре края на тениската ѝ. Само няколко сантиметра. Достатъчно, за да се разкрие единствената друга дреха, която носеше — обикновени гащички в телесен цвят. — Ще ти купя прашки — обеща той. — Червени.

— Които никога няма да видиш.

— Откъде си толкова сигурна? — Дийн премести лъча на фенерчето от едно бедро към другото, след това до заветното място.

— Ако го направя...

— О, ти вече го правиш.

— Ако го направя — продължи Блу, — ще бъде само веднъж. И аз ще съм отгоре.

— Отгоре, отдолу, във всякаква поза. Знам такива, каквито дори не си и сънувала.

Сякаш я прониза еротична мълния и пръстите на краката ѝ се свиха.

— Но първо... — Със светещия край на фенерчето той докосна триъгълника между краката ѝ, потърка с твърдата дръжка плата за няколко мъчителни секунди, сетне със същата дръжка повдигна края на тениската. Хладната пластмаса се притисна точно под гърдите ѝ, изпращайки нови мълнии по оголения гръден кош. Дийн обхвана едната ѝ гърда през меката тъкан. — Нямам търпение да я вкуся.

Блу едва не застена. Изглежда, либидото ѝ не беше в час с моралните ѝ принципи.

— Коя част от тялото ти първо да разопаковам? — Лъчът на фенерчето танцуваше по нея.

Тя го наблюдаваше като хипнотизирана, очаквайки да види къде ще попадне. Лъчът си поигра с покритите гърди, голия корем, слабините. След това я удари право в очите. Блу примижа, матракът хлътна, а обутото му в джинси бедро се докосна до нейното, когато той пусна фенерчето върху леглото.

— Да започнем оттук. — Дъхът му опари бузата ѝ, когато сведе глава и устните му се сляха с нейните. Целият ѝ свят избухна в най-безумната целувка от всички, които бе изпитвала досега: в един миг нежна, а в следващия — груба и завладяваща. Дийн я дразнеше и измъчваше, изискваше и съблазняваше. Тя вдигна ръце, за да ги обвие около врата му, но той се отдръпна. — Не го прави повече — изрече дрезгаво. — Наясно съм с всичките ти номера.

Всичките ѝ номера?

— Искаш да ме разсееш, но няма да стане. — Изхлузи тениската през главата ѝ и я захвърли настрани и Блу остана само по гащички. Включи фенерчето и лъчът освети гърдите ѝ. Невинаги е предимство да имаш пищен бюст. Нейните скромни прелести бяха твърди и дръзко щръкнали, готови за това, което следваше.

Устата му.

Голите му гърди се търкаха о нейните, докато той смучеше жадно зърната ѝ. Пръстите на Блу се впиха трескаво в матрака. Той не бързаше, галеше я с устни и език. От време на време зъбите му я хапеха леко, изпращайки сладостни вълни по цялото ѝ тяло, докато повече не можеше да издържа. Бутна главата му настрани.

— Няма да се отървеш толкова лесно — прошепна Дийн, а горещият му дъх опари влажната ѝ кожа. Той пъхна палци под колана на гащичките и ги дръпна надолу, сетне ги захвърли настрани и се изправи.

Забравеното фенерче се търкулна под чаршафите и тя не можа да види какво се крие под джинсите. Пресегна се, за да го търси, но се спря. Той винаги е бил обект на женските желания, обожателките го преследваха, стараяха се всячески да му угодят и задоволят. Нека сега той малко да се потруди.

Тя пъхна ръка под завивките и изключи фенерчето. Фургонът потъна в мрак. Новата еротична игра почти я бе оставила без сили, както и ласките му. Но тъмнината означаваше също, че тя трябваше да направи всичко възможно Дийн да запомни, че имаше работа с Блу Бейли, а не с някоя безлика жена.

— Късмет — едва успя да промълви младата жена. — Трудно се задоволявам с по-малко от двама.

— Само в мръсните си сънища. — Джинсите му тупнаха тихо на пода. — Интересно, къде се дяна онова фенерче? — Ръката му я

докосна леко отстрани, докато го търсеше. Напипа го, включи го и го измъкна изпод чаршафите. Лъчът освети голото ѝ тяло — от гърдите към корема и по-надолу. Там се спря. — Разтвори се за мен, скъпа — помоли нежно коварният съблазнител. — Позволи ми да видя.

Това вече ѝ дойде твърде много и Блу едва не експлодира. Той раздалечи покорните ѝ бедра и студената пластмаса на фенерчето охлади пламналата кожа от вътрешната им страна.

— Съвършено — пророни младият мъж, изпивайки гледката.

След това я помете мощният вихър на усещанията. Пръсти, които разтварят и проникват. Търсеци устни. Собствените ѝ ръце, изследващи настървено всичко, което толкова дълго бе копняла да докосне и погали.

Малкото ѝ тяло го прие със съвършено противодействие. Нежен мускус и кадифе. Движеха се в синхрон. Фенерчето падна на пода. Той проникваше надълбоко, излизаше и отново влизаше. Тя се извиваше, изискваща, отвърщаща страстно на всяка атака... и — накрая — се предаде.

Да се любиш без наличие на течаща вода, далеч не беше толкова романтично, колкото изглеждаше.

— Как ли са се справяли пионерите? — оплака се Блу. — Имам нужда от баня.

— Ще използваме тениската ти. Утре можеш да я изгориш. Моля те, Господи!

— Ако кажеш само още една дума за тениската ми...

— Дай я тук.

— Хей, гледай къде... — Тя пое дълбоко дъх, когато той, обладан от новаторски дух, намери ново приложение на тениската ѝ.

Втория път Блу пак не се вреди да бъде отгоре. Обаче третия успя да преобърне разпределението на силите. По-скоро, след като най-сетне докопа фенерчето, *реша*, че ги е преобърнала. Ала истината беше, че се чувстваше малко замаяна и обърквана, за да определи кой кого задоволява и точно какви са житейските последици. Ала едно бе сигурно — никога повече нямаше да може да го дразни с песничката от филма „Спийд Рейсър“.

Накрая двамата задрямаха. Малкото ѝ легло в дъното на фургона беше твърде късо за Дийн, но той остана при нея, праметнал ръка през раменете ѝ.

Блу отвори очи много рано и пролази внимателно над Дийн, за да не го събуди. В гърдите ѝ се надигна прилив на нежност, докато се задържа за миг, за да го погледне още веднъж. Ранната утринна светлина обливаше гърба му, очертавайки внушителните мускули и изпъкналите сухожилия. През целия си живот се бе налагало да се задоволява с второ качество. Но не и миналата нощ.

Събра дрехите си и се запъти към къщата, където си взе светкавичен душ, облече джинсите и тениската и напъха по джобовете някои вещи от първа необходимост. Когато излезе на двора, погледна към фургона под дърветата. Дийн се бе оказал безкористният, щедър и дързък любовник, за какъвто винаги си бе мечтала. Блу нито за секунда не съжаляваше за изминалата нощ, но новият ден сложи край на мечтите.

Изкара от обора по-малкия велосипед, завъртя педалите и пое към магистралата. Всеки хълм ѝ се струваше висока планина и преди да стигне до града, дробовете ѝ вече изгаряха от недостиг на въздух. Когато изкачи и последното било и започна да се спуска към Гарисън, краката ѝ приличаха на преварени спагети.

Както се оказа, Нита Гарисън, също беше от ранобудните. Блу стоеше в претъпканата ѝ кухня и я гледаше как гнусливо бучи с вилица гофретата, току-що извадена от тостера.

— Искам четиристотин долара за платно с размери метър на метър — заяви Блу. — И аванс от двеста долара още днес. Не се пазаря, приемате или отказвате.

— Много си евтина — изсумтя Нита. — Бях готова да ти платя много повече.

— Освен това, докато работя, ще ми предоставите храна и квартира — додаде младата жена, като се опитваше да пропъди понадалече спомените за циганския фургон. — Трябва да опозная Танго по-добре, за да уловя истинския му характер.

Танго повдигна леко единия си отпуснат клепач и я погледна със сълзящото си старческо око.

Нита извъртя главата си толкова бързо, че Блу се изплаши, че перуката ѝ ще излети.

— Искаш да живееш тук? В дома ми?

Това беше последното, което искаше Блу, но след случилото се миналата нощ нямаше друг избор.

— Това е най-добрият метод да се нарисува качествен портрет.

Пръстенът с рубин и диаманти проблесна върху изкривения, възлест пръст на старицата, когато посочи към печката.

— Не си и помисляй, че можеш да разхвърляш мръсотията си из цялата кухня.

— Можете напълно да разчитате, че с мен кухнята ви ще придобие доста по-приличен вид.

Нита я стрелна с пресметлив поглед, не вещаещ нищо добро.

— Иди да ми донесеш розовия пуловер. Гор е, върху леглото. И стой по-далеч от бижутата ми. Ще разбере, ако само докоснеш едно от тях.

Блу мислено заби нож в черното сърце на Нита и прекоси с тежка маршова стъпка претрупаната и крещящо обзаведена дневна на старата вещица, за да се качи на втория етаж. След седмица щеше да завърши портрета и да се отпрати по широкия жизнен друм. Беше изтърпявала и много по-лоши неща от няколко дни в компанията на Нита Гарисън. Местната феодалка беше най-бързият ѝ билет към свободата.

Всички врати на горния етаж, освен една, бяха затворени, а коридорът беше значително по-разтребен и чист от стаите долу, макар че розовият плюшен килим отчаяно се нуждаеше от прахосмукачка, а на дъното на кристалния полилей се виждаше впечатляваща колекция от умрели мухи. Блу си каза, че спалнята на Нита със златисти тапети на рози, бели мебели и дълги прозорци, украсени с богато драпирани розови завеси, можеше успешно да си съперничи с погребален дом в Лас Вегас. Блу взе розовия пуловер от креслото, тапицирано със златисто кадифе, и го занесе долу, прекосявайки пътьом салон в бяло и златисто, с шезлонг, тапициран със златиста велурена дамаска, лампи с кристални висулки и розов килим, покриващ целия под.

Нита се дотътри до прага. Подутите ѝ глезени преливаха от ниските ортопедични обувки. Подаде връзка с ключове на Блу.

— Преди да започнеш работа, трябва да ме закараш до...

— Само не казвайте, че е „Пигли Уигли“.

Очевидно Нита никога не бе гледала „Да возиш мис Дейзи“^[1], тъй като не проумя алюзията.

— В Гарисън нямаме „Пигли Уигли“. Не позволявам на никоя от веригите да открива свой филиал тук. Ако искаш да си получиш аванса, трябва да ме закараш в банката.

— Преди да ви закарам където и да е — заинати се Блу, — прекратете бойкота. Кажете на работниците да се върнат на работа в къщата на Дийн.

— По-късно.

— Сега. Ще ви помогна да намерите телефонните им номера.

За огромно изумление на Блу, Нита не се възпротиви, при все че изтече още един час, докато провеждаше телефонните разговори. През това време заповяда на Блу да изпразни всички кошчета за боклук в къщата, да й намери таблетките „Маалокс“^[2] и да отнесе купчина кашони в тъмното мазе, от което я побиха тръпки. Но всяко мъчение имаше край и Блу най-после се озова зад волана на спортния тригодишен червен корвет роудстър.

— Очакваше да видиш лимузина, нали? — презрително изсумтя Нита от предната седалка. — Или традиционната краун виктория. Типичен модел за стара дама.

— Очаквах метла — промърмори Блу, оглеждайки прашното арматурно табло. — Това возило откога не е излизало от гаража?

— С болното си бедро вече не мога да шофирам, но веднъж седмично включвам двигателя, за да не се изтощи акумулаторът.

— През това време е най-добре да държите плътно затворена вратата на гаража. Половин час ще е достатъчен.

Нита всмукна през зъби, като че изсмукваше отрова.

— И как се придвижвате из града? — поинтересува се Блу.

— С онзи глупак Чонси Кроул, който кара нещо, което минава за градско такси. Но той винаги плюе през прозореца и от това ми се повдига. Жена му някога беше председател на Дамския клуб на Гарисън. Те всички ме мразеха, още от самото начало.

— Направо съм шашната да го чуя — промърмори Блу, докато завиваше по главната улица на града.

— Но аз не им останах длъжна.

— Само не ми казвайте, че сте изяли децата им.

— Ти май за всичко имаш остроумен отговор? Спри пред аптеката.

Блу съжали, че не си бе държала езика зад зъбите. Навярно нямаше да е зле да разбере нещо повече за отношенията на Нита с добрите жени от Гарисън. Това можеше да я поразее.

— Мислех, че отиваме в банката.

— Първо трябва да взема лекарството си.

— Аз съм художничка, а не момиче за всичко.

— Нуждая се от лекарството. Толкова много ли ще те затрудни да отскочиш за лекарството на една стара дама?

Настроението на Блу се свлече от върховете на униинето до низините на срама.

След като се отбиха в аптеката, върху чиято предна витрина висеше голяма табела „Доставки по домовете“, Нита я накара да се отбият до супермаркета, за да купят кучешка храна, след което посетиха пекарната, където тя си избра *едно* бананово кексче с орехи. Накрая Блу трябваше да чака, докато Нита си правеше маникюра във фризьорския салон „Модни прически и спа център“. Блу се възползва от паузата, за да се поглези и тя с бананово кексче с орехи и да изпие чаша кафе, за което похарчи три от последните си дванайсет долара.

Младата жена свали капачката на картонената чаша с кафе и зачака, докато сребристият пикап мине покрай нея, за да прекоси улицата. Но пикапът не отмина. Вместо това намали ход и спря пред пожарния кран. Вратата се отвори и отвътре се показа познат чифт гейски ботуши, последвани от не по-малко познати дълги стройни крака, обути в джинси.

За един абсурден миг ѝ се стори, че най-позорно ще загуби съзнание, но бързо се окопоти и се вторачи намръщено в лъскавия пикап.

— Направо не е за вярване.

[1] Американска комедия от 1989 г. Действието се развива в Атланта през осемдесетте години, където властват расовите предразсъдъци, но накрая главната героиня се сприятелява с шофьора си негър. — Бел.прев. ↑

[2] Лекарство против стомашни киселини. — Бел.прев. ↑

— Къде се скиташ, по дяволите?

Дийн беше със светлобежова каубойска шапка и модерни, хайтек слънчеви очила с жълти стъкла. Преди няколко часа беше неин любовник и това го превръщаше в крачещо и говорещо пътно препятствие, блокиращо магистралата на живота ѝ. От самото начало Блу му даваше малки частици от себе си, но последната нощ му бе поднесла огромен къшей и сега възнамеряваше да си го вземе обратно.

Той хлопна вратата на пикапа.

— Ако сутринта си искала да покараш колело, просто трябваше да ме събудиш. Аз и без това възнамерявах да си устроим една велоразходка.

— Пикапът твой ли е?

— Не можеш да поддържаш ферма без пикап. — Хората започнаха да надничат през прозорците на магазина и Дийн я хвана за ръката и я дръпна настрани до пикапа.

— Какво правиш тук, Блу? Дори бележка не си оставила. Притесних се.

Тя се повдигна на пръсти и лепна бърза целувка отстрани на упорито вирнатата му брадичка.

— Трябваше някак си да стигна до града, за да започна новата работа. Нямах много възможности за транспорт и затова взех назаем велосипеда ти. Ще ти го върна.

Дийн свали със замах очилата.

— Каква нова работа? — Присви застрашително очи. — Не ми казвай, разбрах.

Тя посочи с кафената чаша към корвета роудстър, спрян на отсрещната страна на улицата.

— Не е чак толкова зле. Тя има страхотна кола.

— Ти няма да рисуваш кучето на онази старица.

— Текущите ми финанси не стигат дори за един от бакшишите, които оставяш в „Макдоналдс“.

— Никога не съм срещал човек, толкова обсебен от парите — процеди Дийн и намести отново очилата на носа си. — Я се стегни и се осъзнай, Блу. Придаваш твърде голямо значение на парите.

— Да бе. Ами, когато стана мултимилионерка, тутакси ще се стегна и осъзная.

Той извади портфейла си, отдели пачка банкноти и ги пъкна в страничните джобове на джинсите ѝ.

— Текущите ти финанси току-що се подобриха значително. И така, къде е колелото? Чака ни доста работа.

Младата жена извади парите. Само петдесетачки. Ядно изкривеното ѝ жълтеникаво лице се звереше насреща ѝ, отразено в жълтите стъкла на очилата му.

— И за какво по-точно е това?

— Как така за какво? Плащам ти.

— Разбрах, но с какво съм ги заслужила?

Той отлично знаеше за какво намеква тя, но тъй като го биваше много в лъжливите пасове, и този път не пропусна.

— Прекара целия уикенд в Ноксвил, за да ми избираш мебели.

— Само помогнах на Ейприл да ти избере мебели. И бях повече от щедро възнаградена за времето и усилията си със страхотен обяд, нощувка в първокласен хотел и масаж. Между другото, благодаря за това. Почувствах се великолепно.

— Ти си моя готвачка.

— Досега си изял три палачинки и малко остатъци.

— И боядиса кухнята ми.

— Боядисах част от кухнята ти и тавана на трапезарията.

— Ето, видя ли!

— За което ти цяла седмица ме храни, подслони ме и ме разкарва навсякъде с колата си — парира Блу. — Така че сме почти квит.

— Да не би да си водиш счетоводство? А какво ще кажеш за фреската, която ще изрисуваш в трапезарията? По-точно фреските. Искам четири — по една на всяка стена. Още днес ще кажа на Хийт да изготви договора.

Младата жена пъкна парите в джоба на ризата му.

— Престани да ме манипулираш. И пет пари не даваш за някакви си фрески. Идеята беше на Ейприл.

— Давам, и още как. Идеята ми хареса още от самото начало, а сега ми се струва дори още по-привлекателна. А и е идеално разрешение на проблема, който ти сама създаде. Но поради неизвестна на мен причина ти все още се колебаеш да го разрешиш. Обясни ми. Кажи ми защо си толкова разстроена от мисълта да нарисуваш фрески за човек, на когото си задължена.

— Защото не желая.

— Предлагам ти почтена работа. Това е за предпочитане, отколкото да работиш за онзи откачен стар прилеп.

— Спести си приказките, става ли? Така че, като теглим чертата, единствената истинска работа, която съм свършила за теб досега, беше миналата нощ в леглото ти, а дори един безмозъчен хубавец като теб би трябвало да разбере, че след случилото се не мога да взема парите ти.

Негодникът имаше наглостта да се подсмихне презрително.

— Двамата в едно и също легло ли бяхме? Защото, доколкото си спомням, единственият, който се труди, бях аз. Искаш да сведеш всичко до търговия и пари? Чудесно. В такъв случай ти трябва да ми платиш. И смятам да ти изпратя сметката. За хиляда долара! Точно така. Дължиш ми хилядарка. За свършената работа.

— Хиляда долара? Как ли пък не. Трябваше да си фантазирам за старите си гаджета, за да се възбудя.

Не се оказа финалният затапващ удар, с който възнамеряваше да сложи край на спора, защото той се засмя. Не със злобен смях, който би повдигнал настроението ѝ, а весело и безгрижно.

— Момиче!

Блу трепна. Нита избра точно този момент да изплува от фризьорския салон. Току-що лакираните ѝ яркочервени нокти обвиваха дръжката на бастуна.

— Момиче! Ела да ми помогнеш да пресека улицата.

Дийн възнагради стария бухал с отвратително жизнерадостна усмивка.

— Добро утро, госпожо Гарисън.

— Добро утро, Дийк^[1].

— Казвам се Дийн, госпожо.

— Не мисля така — изсумтя старицата и тикна чантата си в ръцете на Блу. — Вземи това, момиче. Тежко е. И внимавай за ноктите

ми. Дано да не си изразходила бензина ми, докато съм била вътре.

Дийн пъхна палец в джоба на джинсите си.

— Сега, след като видях колко добре се разбирате вие двете, се чувствам много по-спокоен.

Блу сграбчи Нита за лакътя и я поведе през улицата.

— Колата ви е паркирана ето там.

— Още не съм ослепяла.

— Ще намина към къщата ви, за да си взема велосипеда — подвижна Дийн след тях. — Засега ви пожелавам приятен ден.

Блу се престори, че не го чува.

— Откарай ме у дома — нареди Нита, докато се настаняваше на предната седалка.

— Нали щяхме да ходим в банката?

— Уморена съм. Ще ти напиша чек.

Само три дни, каза си Блу, докато хвърляше крадешком поглед към пикапа.

Дийн още стоеше на отсрещния тротоар, подпрял единия си крак върху противопожарния кран. Върху ръката му се бе увесила една от местните красавици.

Когато се прибраха у дома, Нита настоя Блу да изведе Танго на разходка, за да се опознаят по-добре. Тъй като Танго беше куц и на хиляда години, Блу го остави да дреме под хортензията, а самата тя приседна на бордюра, но така, че да не се вижда от къщата, и се постара да не мисли за бъдещето.

Нита с хитрост я подмами да приготви обяда, но първо се наложи Блу да изчисти кухнята. Докато подсушаваше последния тиган, сребристият пикап спря на уличката зад къщата. Тя видя как Дийн слезе и взе велосипеда, който бе оставила до задната врата. Метна го в каросерията на пикапа, после се извърна към прозореца, до който тя стоеше, и докосна почтително периферията на каубойската си шапка.

Джак първо чу музиката, а след това видя Ейприл. Беше тъмно, минаваше десет, а тя седеше на порутената предна веранда на къщата, под изкривената метална стойка на лампата, и лакираше ноктите на краката си. Изминалите години сякаш се стопиха. В прилепналото черно горнище и розови шорти тя толкова удивително приличаше на

онова два̀сет и две годишно момиче, че той забрави да гледа къде стъпва и се спъна в някакъв корен на дърво зад счупената дървена ограда.

Ейприл вдигна глава, видя го и тутакси отново я сведе. Миналата нощ той се бе държал отвратително с нея и тя не му бе простила.

През целия ден Джак бе наблюдавал как тя се труди неуморно — даваше разпореждания на бояджиите, които най-после се бяха появили, спореше с водопроводчика и надзираваше разтоварването на мебелите, като през цялото време съзнателно го избягваше. Всичко това бе ново за него, познати му бяха единствено погледите, с които я съпровождаха мъжете.

Той спря в подножието на дървената стълба и наклони глава в посока на шумната музика. Тя се бе настанила в стар градински стол, опряла крак на ръба на седалката.

— Какво слушаш? — попита той.

— „Скалхед Джули“ — отвърна тя, без да откъсва поглед от пръстите на крака си.

— Кои са тези?

— Алтернативна група от Лос Анджелис.

Дългата ѝ коса, подстригана на етажи, падна върху лицето ѝ, когато се наведе да намали звука. Повечето жени на нейната възраст подстригваха късо косите си, но тя никога не се подчиняваше на господстващата мода. Когато всички жени подражаваха на Фара Фосет, Ейприл си бе избрала строга прическа на черта, която подчертаваше изумителните ѝ сини очи и я правеше център на всеобщото внимание.

— Ти винаги си умеела да откриваш нови таланти — отбеляза Джак.

— О, вече не съм в тон с новото.

— Съмнявам се.

Тя духна лакирания пръст — още един предлог да се отърве от него.

— Ако си дошъл да вземеш Райли, си закъснял с час. Тя се измори и заспа във втората спалня.

Днес Джак почти не бе виждал дъщеря си. Цялата сутрин тя ходи по петите на Ейприл, а следобед излезе с Дийн, яхнала пурпурен велосипед, който той свали от каросерията на новия си пикап. Когато се върнаха, тя беше зачервена и потна, но лицето ѝ грееше от щастие.

Бащата трябваше да купи велосипед на дъщеря си, ала не се бе сетил за това.

Ейприл пъкна четчицата в шишенцето.

— Изненадана съм, че ти отне толкова дълго време, за да дойдеш тук. Можеше да сложа дрога в млякото ѝ или да размътя главата ѝ с истории за съмнителното ти минало.

— Сега се държиш като капризно дете. — Мъжът подпря крак на долното стъпало. — Миналата вечер бях отвратителен. Дойдох, за да се извиня.

— Давай.

— Струва ми се, че вече го направих.

— Само така ти се струва.

Той напълно си заслужаваше това отношение, че дори и нещо още по-лошо, ала не можа да сдържи усмивката си. Изкачи стъпалата до верандата.

— Искаш да раболепнича и да пълзя в краката ти?

— За начало.

— Бих го направил, но не зная как. Твърде много години всички ми целуваха задника.

— Опитай.

— Какво ще кажеш, ако за начало призная, че беше права? — попита Джак. — Понятие си нямам как да се държа с нея. Това ме кара да се чувствам глупав и виновен и тъй като не зная как да се справя нито с едното, нито с другото, си изкарах яда на теб.

— Обещаващо начало. А сега кажи и останалото.

— Дай ми поне някакъв жокер.

— Изплашен си до смърт и се нуждаеш от помощта ми през тази седмица.

— Да, и това също. — Въпреки войнственото ѝ държане, той знаеше, че я е наранил. Изглежда, напоследък го правеше с много хора. Зарей поглед към гората, където в мрака започнаха да проблясват светулки. Излющената боя на една от колоните на верандата издраска лакътя му, когато се облегна на нея. — В момента бих дал всичко за една цигара.

Тя свали крака си и вдигна другия.

— На мен цигарите не ми липсват толкова много. Нито пък наркотиците. Най-много ми липсва алкохолът. Става ми страшно, като

си помисля, че ще изживея остатъка от живота си без чаша вино или една „Маргарита“.

— Може би сега ще съумееш да пиеш с мярка.

— Аз съм алкохоличка — заяви Ейприл с откровеност, която го смая. — Никога повече не бива да изпия дори капка алкохол.

Някъде в къщата иззвъня мобилният ѝ телефон. Тя бързо завъртя капачката на шишенцето с лак и се втурна вътре, за да отговори. Когато мрежестата врата хлопна зад гърба ѝ, Джак пъкна ръце в джобовете. Днес се бе натъкнал на руло с чертежи за остъклена веранда. Баща му беше дърводелец и той бе отраснал сред чертежи и инструменти, но не помнеше кога за последен път бе държал чук в ръцете си.

Загледа се през мрежата в празната дневна и чу приглушения глас на Ейприл. Майната му на всичко. Джак влезе вътре. Тя стоеше с гръб към него, притиснала чело към ръката, опряна на един от кухненските шкафове.

— Знаеш, че не ми е безразлично и колко много ме интересува — изрече го толкова тихо, че той едва различи думите. — Обади ми се утре сутринта, става ли?

Бяха изминали твърде много десетилетия от онези времена, за да усеща тези стари пробуждания на ревност, затова се съсредоточи върху брошурата, оставена на плота. Ейприл затвори телефона тъкмо когато той я взе. Тя посочи с телефона към листа.

— Това е групата, с която работя на доброволни начала.

— „Харт Гелъри“? Никога не съм чувал за нея.

— Състои се от професионални фотографи, които правят безплатно невероятни портрети на деца сираци от приютите. Излагаме ги в местните галерии. Те са много по-въздействащи от безличните снимки, които правят социалните служби. И много от децата си намират семейства благодарение на тези изложби.

— Отдавна ли се занимаваш с това?

— Около пет години. — Тя затопурка с босите си крака към верандата. — Отначало подготвях децата за снимките, които правеше един фотограф, когото познавам. Подбирах за тях дрехи, които да отговарят на характера им, помагах им да се отпуснат. Сега вече сама снимам някои от портретите. Или поне снимах, преди да дойда тук. Няма да повярваш колко много ми харесва тази работа.

Той пхна брошурата в джоба си и излезе след нея на верандата. Искаше да я попита с кого бе разговаряла по телефона, но не го стори.

— Изненадан съм, че така и не си се омъжила.

Ейприл взе шишенцето с лак за нокти и се настани отново на дървения стол.

— Когато бях достатъчно трезва, за да мисля за брак, вече бях изгубила интерес.

— Не мога да си те представя без мъж.

— Престани да душиш.

— Не душа. Просто се опитвам да разбера каква си станала.

— Искаш да разбереш каква съм сега, като разпитваш за мъжете в живота ми — заключи тя безцеремонно.

— Предполагам.

— Искаш да знаеш дали все още съм онова лошо момиче, виновно за падението на безброй добри момчета, твърде слаби, за да държат панталоните си закопчани.

— Казано така...

Тя духна палеца си.

— Интересно коя беше онази брюнетка, която миналата седмица дойде със свитата ти. Твоя камериерка?

— Много опитна помощничка, която никога не съм виждал гола.

И така, в момента отнасяш ли се сериозно към някого?

— Отнасям се много сериозно. Към себе си.

— Това е добре.

Тя изтри лака от кожичката около нокътя.

— Разкажи ми за теб и Марли. Колко дълго бяхте женени? Пет минути?

— Година и половина. Стара история. Аз бях на четирийсет и две и смятах, че е време да се кротна и задомя. Тя беше млада, красива и мила — поне аз така мислех тогава. Харесваше ми гласа ѝ. И сега ми харесва. Демоните надигнаха глава чак след като се оженихме. Тогава открихме, че ненавиждаме всичко един в друг. Трябва да ти призная, че тази жена не понасяше сарказма. Но не всичко беше толкова лошо. Сдобих се с Райли.

След раздялата с Марли Джак беше имал две продължителни връзки, отразени надълго и нашироко в пресата. При все че имаше чувства и към двете жени, в отношенията им отсъстваше нещо много

важно, а и след като вече имаше зад гърба си един провален брак, той не бързаше да се обвърже с друг.

Ейприл довърши лакирането на ноктите, завъртя капачката на шишенцето и опъна безкрайно дългите си крака.

— Не отпращай Райли, Джак. Нито в летен лагер, нито при сестрата на Марли, и особено в пансион през есента. Остави я да живее при теб.

— Не мога. Предстои ми турне. Какво ще правя с нея? Ще я заключвам в хотелската стая?

— Ще измислиш нещо.

— Имаш прекалено голяма вяра в мен. — Загледа се в жалкото подобие на ограда. — Райли каза ли ти за изминалата нощ? За Дийн?

Ейприл вдигна рязко глава, като лъвица, надушила опасност, грозяща малкото ѝ.

— Какво за него?

Той седна на горното стъпало и ѝ разказа за случилото се.

— Не се опитвам да се оправдая — рече накрая, — но Райли крещеше, а Дийн я преследваше.

Тя стана поривисто от стола.

— Той никога не би я наранил. Не мога да повярвам, че си го нападнал. Имаш късмет, че не ти е прекършил глупавия врат.

Тя беше права. Макар че Джак се поддържаше във форма, за да издържа на дивите концерти, негова запазена марка, едва ли можеше да бъде равностоен съперник на един трийсет и една годишен професионален спортист.

— Това не е всичко — додаде той и стана. — След това двамата с Дийн си поговорихме или поне аз говорих. Признах си всички грехове. Абсолютно честно. Не е нужно да казвам, че той беше потресен.

— Остави го на мира, Джак — въздъхна уморено Ейприл. — Достатъчно си изпати и от двама ни.

— Да. — Той погледна към вратата. — Май е по-добре да не будя Райли. Може ли да остане да спи тук тази нощ?

— Разбира се.

Тя се обърна, за да влезе вътре, а той почти бе слязъл по стъпалата. Почти, но не съвсем.

— Не си ли поне малко любопитна? — попита Джак, като се извърна към нея. — Не искаш ли да знаеш какво би се получило сега

между нас?

Ръката ѝ застина върху дръжката на мрежестата врата. Няколко секунди остана мълчалива, а когато накрая заговори, гласът ѝ звънна като стомана:

— Ни най-малко.

Райли не можеше да чуе за какво си говореха Ейприл и баща ѝ, но гласовете им я събудиха. Беше толкова приятно да лежи, сгушена в удобното легло, и да знае, че двамата си приказват. Двамата бяха създали Дийн, така че някога сигурно са се обичали.

Момичето почеса с палец прасеца на единия си крак. Днес толкова много се забавлява, че напълно забрави за страданията си. Ейприл ѝ възложи много яки задачи: да набере цветя за един хубав букет и да занесе разхладителни напитки на бояджиите. А следобед двамата с Дийн излязоха на разходка с колелата. Никак не беше лесно да се кара по чакълената пътека, но той нито веднъж не я нарече туткава или нещо подобно и дори я помоли утре да му хвърля топката, за да тренира. Само като си помислеше за това и изтръпваше от притеснение, но също и от вълнение. Блу ѝ липсваше, но когато попита Дийн за нея, той заговори за друго. Райли се надяваше, че двамата не са скъсали. Майка ѝ постоянно късаше с гаджетата си.

Чу стъпките на Ейприл, придърпа завивките до брадичката си и застина неподвижно, в случай че тя реши да надникне в спалнята. Райли беше забелязала, че Ейприл се тревожи за нея и често я наглежда.

През следващите няколко дни Блу си казваше, че е по-добре, задето Дийн като че ли бе забравил за нея и изобщо не се вясваше, тъй като се нуждаеше от цялата си воля и здрав разум, за да се справи с Нита. Но той ужасно ѝ липсваше. Искаше ѝ се да вярва, че тя също му липсва не по-малко, но едва ли. Той беше получил каквото искаше.

Познатата до болка самота отново изпълваше дните ѝ. Работодателката ѝ реши, че и тя трябва да бъде на портрета с Танго, но пожела Блу да нарисува не сегашната, а някогашната Нита. За целта се наложи младата жена да се рови с часове в купчина албуми със снимки

и изрезки от вестници и списания. Нита седеше до нея и показалецът ѝ с яркочервен нокът се забождаше в една или друга страница, докато коментираше недостатъците на тези, с които беше на снимките — колежка от школата по танци, разпасана съквартирантка, дългата поредица от мъже, от които не бе видяла нищо добро.

— Вие изобщо харесвахте ли някого? — попита объркано Блу в една съботна сутрин, когато двете седяха върху белия велурен диван в дневната сред разпръснатите фотоалбуми.

Нита прелисти страницата с костеливия си пръст.

— Навремето харесвах всички. Бях наивна и не разбирах човешката природа.

Въпреки досадното забавяне, Блу, която така и не можеше да започне портрета, откриваше някакво странно очарование да проследява живота на Нита от тийнейджърските ѝ години, преминали в Бруклин по време на войната, до често споменаваните петдесетте и началото на шестдесетте, когато е преподавала салонни танци. Беше имала кратък брак с актьор, когото Нита наричаше Пияницата, след което беше продавала козметика, беше работила като модел на търговски изложения и като гардеробиерка в елитни нюйоркски ресторанти.

В началото на седемдесетте се бе запознала с Маршъл Гарисън и се бе омъжила за него. На сватбената снимка се виждаше пищна платинена блондинка с прическа в стил „пчелен кошер“, с тежък грим и светло червило на устните, която се взираше с обожание в представителен по-възрастен мъж в бял костюм. Бедрата ѝ бяха стройни, краката — дълги, а кожата гладка и без нито една бръчка — точно от типа, по който лудеят мъжете.

— Той мислеше, че съм на трийсет и две — продължи Нита. — Маршъл беше на петдесет, а на мен ми приляваше само при мисълта какво ще стане, когато разбере, че всъщност съм на четирийсет. Но той беше луд по мен и не го бе грижа за възрастта ми.

— Тук изглеждате щастлива. Какво се е случило?

— Дойдох в Гарисън.

Докато разлистваше страниците, Блу забеляза как откритата усмивка на Нита постепенно помръква и се изпълва с горчивина.

— Кога е правена тази?

— На едно коледно парти на втората година от сватбата ни. Точно тогава се простих с илюзията, че всички ще ме харесат и обикнат.

Неприязнените физиономии на присъстващите дами съвсем откровено изразяваха отношението им към наглата бруклинска натрапница с големи безвкусни обеци и прекалено къса пола, която бе отмъкнала най-богатия и влиятелен мъж в града. На друга страница Блу се вгледа внимателно във фотографията на Нита, застанала встрани на поредната сбирка в нечий заден двор. Лицето ѝ бе сковано в напрегната усмивка. Блу прелисти още няколко страници и се спря на една снимка на Маршъл.

— Съпругът ви е бил много красив.

— И той отлично го осъзнаваше.

— Нима не сте харесвали дори *него*?

— Когато се омъжих за него, мислех, че има характер и силна воля.

— Сигурно сте ги изсмукали ведно с кръвта му.

Нита изкриви долната си устна и всмукна шумно през предните зъби — любимият ѝ начин да изрази неодобрението си. Блу толкова пъти бе чувала неприятния звук, че вече се бе отказала да ги брои.

— Донеси ми лупата — нареди Нита. — Искам да видя дали на снимката се вижда бенката на Бърти Джонсън. Най-грозната жена, която някога съм срещала, но имаше наглостта да критикува облеклото ми. Разправяше на всички, че съм била вулгарна и лишена от вкус. Получи си заслуженото.

— Нож или пистолет?

Отново онова противно всмукване.

— Когато мъжът ѝ си загуби работата, я наех да ми чисти къщата. На госпожа Вирнат нос никак не ѝ се нравеше, още повече че винаги я карах да чисти два пъти тоалетната.

Младата жена лесно можеше да си представи как Нита командва нещастната Бърти Джонсън. Точно това правеше тя със самата нея през последните четири дни. Искаше домашни курабийки, нареждаше ѝ да почиства след Танго и дори ѝ възложи да избере нова чистачка — доста тежка задача, тъй като никой не желаше да работи за господарката на града. Блу затвори албума.

— Видях повече от достатъчно, за да започна работа. Приключих със скиците и ако следобед ме оставите на спокойствие, ще мога да свърша нещо.

Нита не само заяви, че иска да бъде увековечена на портрета, но и реши да бъде в цял ръст, за да го окачи във вестибюла. Наложил се Блу да поръча специално платно и съответно увеличи хонорара си. Щеше да има достатъчно пари, за да започне на чисто в някой град... ако успееше да се измъкне от Гарисън, въпреки старанията на Нита да предотврати заминаването ѝ.

— Как смяташ да нарисуваш нещо прилично, ако постоянно въздишаш по онзи футболист?

— Не въздишам.

Блу не бе виждала Дийн от вторник, когато се срещнаха случайно на улицата. Когато отиде във фермата, за да си прибере нещата, него го нямаше.

Старицата се протегна към бастуна си.

— Признай си, госпожице Остър език — твоят така наречен годеж е развален. Мъж като него търси в една жена много повече от това, което ти притежаваш.

— Не спирате да ми го напомняте.

Инквизиторката я изгледа самодоволно.

— Не е нужно. Достатъчно е само да се погледнеш в огледалото.

— Дали някога ще умрете?

Последва познатият ритуал: старата драка изкриви долната си устна и всмукна шумно през предните зъби.

— Той разби сърцето ти, а ти не желаеш да го признаеш.

— Не ми е разбил сърцето. За ваше сведение, аз използвам мъжете, а не те мен.

— О, да бе, което е вярно, си е вярно — ти си истинска Мата Хари.

Блу грабна два от албумите.

— Отивам в стаята си, за да поработя на спокойствие. Не ме прекъсвайте.

— Никъде няма да ходиш, докато не ми приготвиш обяда. Искам сандвич с печено сирене. И да е „Велвита“, а не онзи боклук, който си купила.

— Нарича се чедър.

— Не ми харесва.

Младата жена въздъхна и се запъти към кухнята. Тъкмо отвори вратата на хладилника, когато на задната врата се почука. Сърцето ѝ запрепуска лудешки. Изтича да отвори и видя Ейприл и Райли. При все че се зарадва да ги види, в душата ѝ се прокрадна леко разочарование.

— Влизайте. Домъчня ми за вас.

— Ние също се затъжихме за теб. — Ейприл я потупа по бузата. — Особено за готвенето ти. Щяхме да дойдем още вчера, но ме задържаха работниците.

Блу прегърна Райли.

— Изглеждаш страхотно!

Блу не я бе виждала от пет дни. Дългите безформени къдрици на момичето бяха изчезнали, заменени от къса стилна прическа, която подчертаваше овала на лицето ѝ. Вместо с тесните крещящи дрехи беше облечена с шорти, цвят таки, които ѝ бяха по мярка и ѝ стояха добре, а зелената блуза отиваше на мургавата ѝ кожа, загубила нездравия си вид.

— Кой е там? — Старицата се материализира на кухненския праг и изгледа пренебрежително Ейприл. — Ти коя си?

Блу се намръщи.

— Само аз ли чувам врящия казан?

— Аз съм икономката на Дийн Робилард — усмихна се Ейприл.

— Блу още въздиша по шефа ти — обяви Нита безцеремонно. — Той не е идвал да я види нито веднъж, но тя отказва да признае, че всичко е приключило.

— Не въздишам. Аз...

— Тази наивница живее в света на приказките и още си въобразява, че прекрасният принц ще я спаси от жалкото ѝ съществуване. — Нита подръпна една от трите си огърлици и насочи вниманието си към единайсетгодишното момиче. — Как ти беше името? Нещо странно.

— Райли.

— Прилича на момчешко име.

— Може би — отвърна Райли, преди Блу да успее да сложи Нита на мястото ѝ. — Но е по-хубаво от Тринити.

— Ти така си мислиш. Ако имах дъщеря, щях да я нарека Дженифър. — Посочи с бастуна към вратата. — Ела в дневната с мен.

Нужни са ми млади очи, за да ми прочетат хороскопа. Някои хора не си дават труда да помогнат. — Метна кръвнишки поглед към Блу.

— Райли е дошла да види мен — намеси се Блу — и няма да ходи никъде.

— Пак я лигавиш. — Огледа неодобрително момичето. — Държи се с теб, сякаш си бебе.

Райли сведе очи към сандалите си.

— Не е точно така.

— Е? — попита Нита надменно. — Идваш ли с мен, или не?

Райли замислено прехапа устни.

— Предполагам, че да.

— Почакай. — Блу я прегърна през раменете. — Оставаш тук с мен.

За неин потрес, Райли се поколеба само за секунда и се отдръпна внимателно.

— Не ме е страх от нея.

Нита изду възмутено ноздри.

— И защо да се страхува от мен? Аз обичам деца.

— За вечеря — уточни Блу троснато.

Нита всмукна шумно през зъби и се извърна към Райли.

— Не стой като препарирана — скастри я.

— Не мърдай — заповяда ѝ Блу, когато момичето понечи да тръгне след Нита. — Ти си моя гостенка, Райли, не нейна.

— Зная, но предполагам, че ще трябва да отида с госпожата — въздъхна примирено Райли.

Блу се спогледа с Ейприл, която ѝ кимна едва забележимо. Блу сложи войнствено ръка на кръста и посочи към Нита.

— Кълна се, че ако ѝ кажете дори една злобна дума, ще подпаля леглото ви, след като заспите довечера. Говоря сериозно. Райли, после ще ми кажеш какво ти е говорила.

Райли потри нервно ръката си.

— Ъ... Добре.

Нита стисна устни и се обърна към Ейприл.

— Чу ли я как ми говори? Ти си свидетелка. Ако с мен се случи нещо, обади се в полицията. — Втренчи се в Райли. — Надявам се, че не плюеш, когато четеш. Това не го понасям.

— Не, госпожо.

— Не мънкай, а говори високо и ясно. И изправи тези рамене. Трябва да се научиш как да вървиш.

Блу очакваше, че Райли ще се свие и ще клюмне глава, но единайсетгодишното момиче пое дълбоко дъх, изпъна рамене и пое с бойка крачка към дневната.

— Не обръщай внимание на приказките ѝ! — подвикна Блу след нея. — Тя е проклета и в червата.

Отвратителното всмукване най-сетне затихна.

Блу погледна изумено към Ейприл.

— Защо отиде с нея?

— Предполагам, че се подлага на изпитание. Снощи изведе Пъфи на разходка, след като се стъмни, при това, без да е необходимо, а тази сутрин, когато видя змия край езерото, отиде до брега, за да я разгледа по-отблизо, макар да беше пребледняла като платно. — Тя седна на стола, който ѝ предложи Блу. — Всичко това е доста объркващо. Райли е имала смелостта да избяга от Нашвил — тази история може да накара косите ти да настръхнат — и се опълчи на баща си, но при все това смята, че се страхува от всичко.

— Тя е невероятно хлапе. — Блу надникна в дневната, за да се увери, че Райли все още е жива, после извади от шкафа тенекиената кутия с курабийките и я занесе до кухненската маса.

— Как можеш да живееш с тази жена? — попита Ейприл и взе една от домашно приготвените курабийки, поръсени със захар.

— Лесно се приспособявам. — Блу грабна една курабийка и се настани на позлатения стол срещу Ейприл. — Райли е фантастично дете.

— Подозирам, че Дийн е причината да се подлага на тези изпитания. Чух го да ѝ говори за силата на психиката.

— Господи, това е чудо на чудесата! Да не би най-сетне да я е признал за своя сестра?

Ейприл кимна и разказа на Блу какво се бе случило във вторник вечерта. Същата нощ, когато Дийн нахлу във фургона и двамата се любиха. Тогава Блу мигом усети, че той страда, а сега разбра причината.

— Как върви ремонтът? — попита, сменяйки темата, като отчупи крайчеца на курабийката.

Ейприл се протегна с котешка грация.

— Бояджиите приключиха и мебелите започнаха да пристигат. Но работниците, които трябваше да остъклят верандата, по време на бойкота на Нита са се хванали на друга работа и могат да дойдат чак след две седмици. Вярваш или не, но Джак се зае с тази задача. В сряда започна с дограмата.

— Джак?

— Когато му е нужна допълнителна работна ръка, най-безцеремонно вика Дийн да му помага. Днес целия следобед двамата работиха заедно, без да си разменят нито дума. — Тя се пресегна за втора курабийка и изпъшка. — Господи, колко са вкусни. Не зная защо двамата с Дийн сте се скарали, но ми се ще по-скоро да се сдобрите, за да се върнеш и пак да ни готвиш. На двете с Райли ни писна от овесена каша и сандвичи.

Де да беше толкова просто.

— След като свърша портрета, ще замина от Гарисън.

Ейприл изглеждаше разочарована и на Блу ѝ стана приятно.

— Значи годежът е официално разтрогнат?

— Никога не сме били стодени. Дийн ме качи на стоп преди две седмици на магистралата недалече от Денвър. — Блу ѝ разказа за Монти и бобърския костюм.

Ейприл не се изненада особено.

— Няма що, доста интересен живот водиш.

В дневната Райли дочиташе хороскопа на госпожа Гарисън. В него се предсказваше любовна авантюра, което толкова смути момичето, че ѝ се щеше да измисли нещо друго вместо това, но нищо не ѝ хрумна. Искаше ѝ се да е в кухнята с Ейприл и Блу, но Дийн ѝ бе казал, че е крайно време да престане да показва страховете си пред хората. Беше добавил още, че трябва да взема пример от Блу как да се грижи за себе си, но да не удря никого, освен в краен случай.

Госпожа Гарисън грабна вестника толкова бързо, като че ли се боеше Райли да не го открадне.

— Онази жена в кухнята. Мислех, че се казва Сюзън. Поне така чух в града.

Никой, освен Блу, не знаеше, че Ейприл е майката на Дийн.

— Мисля, че Ейприл е второто ѝ име.

— Вие двете роднини ли сте? Ти какво правиш във фермата?

Райли се зае да човърка нещо по облегалката на дивана. Страшно ѝ се искаше да каже на госпожа Гарисън, че Дийн е неин брат, но не биваше.

— Ейприл е семейна приятелка. Тя ми е нещо като... мащеха.

— Хмм. — Госпожа Гарисън я изгледа недоверчиво. — Днес изглеждаш по-добре, отколкото миналата седмица.

Имаше предвид косата на Райли. Ейприл я беше завела да я подстрижат и ѝ бе купила нови дрехи. И макар да бе минала само една седмица, коремът на Райли вече не стърчеше толкова, може би защото почти не ѝ оставаше време да сучае и да се тъпче. Ходеше пеша до малката къща, а и се грижеше за Пъфи. Да се кара велосипед нагоре по хълмовете, не беше много лесно, а и Дийн я караше да му подхвърля топката. Понякога ѝ се искаше двамата просто да поседнат и да поговорят, ала той не се спираше и постоянно правеше нещо. Започна да си мисли, че може би той страда от СДВХ^[2], също като Бени Фейлър, или просто всичко се дължеше на това, че беше мъж и футболист.

— Подстригах си косата — рече Райли. — Освен това наоколо няма откъде да си купиш вредна и калорична храна, а и напоследък много карам колело.

Госпожа Гарисън нацупи устни и Райли забеляза, че розовото ѝ червило се бе напукало.

— Онзи ден в ресторанта на Джоузи Блу се държа отвратително само защото казах, че си дебела.

Райли закърши нервно ръце в скута, но си спомни, че Дийн ѝ бе казал, че трябва да държи на себе си и да не позволява да я мачкат.

— Аз знам, че съм дебела. Но от вашите думи ме заболя.

— Тогава недей да бъдеш толкова чувствителна, ако някой ти е казал нещо неприятно само защото му е било криво. Освен това сега не изглеждаш толкова дебела. Хубаво е, че си решила да направиш нещо за теглото си.

— Не е нарочно.

— Няма значение. Не е зле да се научиш да танцуваш, за да се движиш по-грациозно. Някога преподавах салонни танци.

— Известно време ходих на балет, но не ме биваше, затова спрях.

— Не е трябвало да се отказваш толкова бързо. Балетът помага да имаш по-високо самочувствие.

— Учителката каза на моята au pair, че съм безнадеждна.

— И ти ѝ позволи да ѝ се размине? Къде ти е гордостта?

— Не мисля, че имам твърде много гордост.

— В такъв случай е време да я придобиеш. Вземи онази книга, сложи я на главата си и ходи.

На Райли не ѝ се искаше да се разхожда с книга на главата, но отиде до позлатената масичка с подпора, извита като лебедова шия, взе книгата и я сложи на главата си. Тя мигом се плъзна и падна. Момичето я вдигна и отново опита, този път с по-голям успех.

— Завърти палците си, така че да сочат право напред — нареди ѝ госпожа Гарисън. — Това ще разшири гръдния ти кош и ще изпъне раменете ти назад.

Райли се опита и реши, че се чувства по-висока, по-зряла.

— Ето че се получи. Най-после приличаш на човек, който се уважава. От сега нататък искам винаги да ходиш така, ясно ли е?

— Да, госпожо.

Ейприл надникна в стаята.

— Време е да тръгваме, Райли.

Книгата отново се плъзна от главата на Райли и тя се наведе, за да я вдигне. Очите на госпожа Гарисън се свиха до тесни цепки, а на устните ѝ сякаш напираше злостна забележка за дебелиите и тромави момичета, но си премълча.

— Искаш ли работа, момиче?

— Работа ли?

— Извади си тампоните от ушите. Ела следващата седмица, за да изведеш Танго на разходка. Блу не става за това. Твърди, че го разхожда, но всъщност двамата завиват зад ъгъла, където го оставя да дреме.

— Защото той е прекалено стар, за да се разхожда — извика Блу от кухнята.

Между веждите на госпожа Гарисън се надиплиха ситни бръчици, като че ли си мислеше, че и тя е твърде стара за разходки. Райли изведнъж осъзна, че се страхува по-малко от нея. Дори ѝ харесаха думите на госпожа Гарисън за нея: че Райли вече прилича на човек, който се уважава повече. Ейприл, Дийн и баща ѝ ѝ говореха

мили неща, но те просто се опитваха да повдигнат самочувствието ѝ и тя не им вярваше. На госпожа Гарисън не ѝ пукаше за такива неща като самочувствие, но ако кажеше нещо хубаво, то навярно беше истина. Райли реши, когато се прибере във фермата, да се упражнява още с някоя книга.

— Блу, донеси ми чантата!

— Вътре има ли пистолет? — озъби се Блу.

Райли не можеше да повярва, че Блу си позволява да говори така на госпожа Гарисън. Изглежда, старата дама наистина много се нуждаеше от нея. В противен случай, щеше да изгони Блу. Зачуди се дали Блу го е разбрала.

Госпожа Гарисън зарови в чантата, която Блу ѝ донесе, извади петдоларова банкнота и я подаде на Райли.

— Но не си купувай бонбони или нещо, от което се дебелее.

Баща ѝ винаги ѝ даваше двайсетачка и тя не се нуждаеше от пари, но щеше да бъде грубо да откаже.

— Благодаря ви, госпожо Гарисън.

— Помни какво ти казах за стойката. — Старицата щракна закопчалката на чантата. — Следващата седмица Блу ще дойде във фермата с колата, за да те вземе.

— Не съм сигурна, че дотогава ще съм още тук — промърмори Райли. Баща ѝ не ѝ беше казал кога ще си тръгнат, а тя се боеше да го попита, защото най-много от всичко искаше да остане във фермата до края на живота си.

На път за къщи Ейприл се пресегна и потупа момичето по крака. Не каза нищо, само я потупа. Тя често я прегръщаше, милваше я по главата и я караше да танцува с нея. Понякога Ейприл се държеше също като майка ѝ, само дето не говореше винаги за калории и гаджета. Освен това майката на Райли не ругаеше толкова цветисто. Но на Райли най-много ѝ харесваше как ухаеше Ейприл — на дърво, цветя и на бележника с метална спирала. Райли никога нямаше да го признае на глас, но понякога ѝ беше много по-хубаво с Ейприл, отколкото с Дийн, защото не се налагаше през цялото време да търчи след футболната топка.

Върху устните на момичето бавно разцъфтя усмивка, при все че имаше да се тревожи за безброй много неща. Нямахте търпение да каже на Дийн, че е останала насаме с госпожа Гарисън, при това, без изобщо да се страхува.

[1] Съкратено от *dumb kid* — „глупаво дете“. — Бел.прев. ↑

[2] Синдром на дефицит на вниманието и хиперактивност. — Бел.прев. ↑

Стаята на Блу може и да беше най-малката на втория етаж, но бе разположена най-далеч от спалнята на работодателката ѝ, а и имаше малък балкон с изглед към задния двор. Младата жена седеше със скръстени крака върху розовия плюшен килим, подпряла гръб на ръба на леглото, застлано с пухкава цветна кувертюра, и изучаваше току-що завършената рисунка. Очите на Нита бяха като на пор. Трябваше да ги оправи. А може би не.

Позлатеният часовник върху нощното шкафче показваше полунощ. Блу остави скицника настрана, прозина се и затвори очи. Представи си фургона, сгушен сред дърветата, светлината, проблясваща през прозореца, която я зовеше у дома. Ала фургонът не беше неин дом и тя просто се бе затъжила за него, както и за всички онези места, където някога беше живяла. За хората, с които се бе сближила.

Нещо се удари във вратата на балкона и тя подскочи. Извъртя се рязко и видя неясна фигура да се извисява в мрака. Сърцето ѝ запрепуска. Врълхлетя я безумна смесица от емоции — очакване, страх, гняв. Стана от пода, отправи се към балкона и отвори рязко вратата.

— Какво си мислиш, че правиш? Едва не получих инфаркт.

— Обикновено оказвам такъв ефект върху жените. — Дийн пристъпи вътре.

Ухаеше на екзотични подправки, а тя — на пържени картофени кюфтета. Той огледа смачканата ѝ тениска с логото на „Гудиър“^[1], изплескана със стари петна от боя. Тази сутрин дори не си беше мила косата, защото Нита не спираше да тропа по вратата на банята, настоявайки да получи закуската си. При все това, изглежда, розовата спалня си спечели по-голяма доза от неодобрението му, отколкото неугледният ѝ външен вид.

— Къде държиш Барбитата?

— Можеше да се обадиш — тросна се Блу. — Или по-добре, да продължиш да ме пренебрегваш. — Осъзнаваше, че звучи като

вкиснато бивше гадже, но я болеше, задето толкова време не се беше вясвал, макар че нали самата тя искаше точно това — да я остави на мира.

— Да ти се обадя предварително? Че какво му е забавното на това? — сви рамене неканеният ѝ гост. Беше облечен с избелели джинси с копчета и черна риза с плисета отпред, която обгръщаше плътно мускулестата му фигура. Кому би хрумнало да съчетае несъвместимото? При това толкова съвършено.

— Откъде разбра, че това е моята стая?

Той плъзна пръст под набръчкания ръкав на тениската ѝ и го оправя.

— Само този прозорец светеше.

Ако не беше толкова късно, ако Нита не бе изтощила нервите и търпението ѝ докрай, ако не ѝ липсваше толкова много, Блу навярно щеше по-добре да прикрие обидата си. Дръпна раздражено ръката си.

— Цяла седмица не се сети за мен, а сега реши да се появиш посред нощ.

— Знаех си, че щом те оставя известно време на спокойствие, ще осъзнаеш колко много се нуждаеш от мен.

— Върви си.

Той се взря в нея с тези замечтани синьо-сиви очи и погали бузата ѝ с палец.

— Виждам, че едва се държиш на крака. Не ти ли беше достатъчно?

Младата жена с мъка откъсна поглед от загорелия триъгълник, надничашц изпод разтворената предница на ризата.

— Повече от достатъчно.

— Хубаво. Позволявам ти да се върнеш.

Блу не можа да се сдържи и... всмукна шумно през зъби.

Дийн сви насмешливо устни.

— Както обикновено, твърдоглава и инатлива докрай, нали?

— Такава съм си, не мога да се променя. — Тя грабна купчината изпрано бельо и го натъпка ядно в едно от чекмеджетата на скрина. — Върви си. Не съм те канила тук и нямам настроение да си разменям остроумия с теб.

— Ще ти е за пръв път. — Дийн се настани удобно в дълбокото меко розово кресло, украсено с панделки и воланчета. Би трябвало да

има глупав вид, но вместо това изглеждаше още по-мъжествен. — Ето какво, Блу. Не казвам, че си егоистка, но ми се струва, че от време на време не е зле да помислиш и за някой друг, не само за себе си. — Протегна дългите си крака и скръсти глезени. — Например за Райли. Откакто си тръгна, не е хапнала прилична храна.

— Наеми готвач. — Блу коленичи, за да вземе скиците от килима.

— Знаеш, че не мога да направя това, докато Лудия Джак не се махне от фермата. Той е решил сам да скове проклетата веранда. Работниците не са го разпознали, но само защото не общува с никого и се държи настрана. Пък и никой не очаква една рок звезда да се покачи на стълба с чук в ръка. — Дългите му крака, обути в джинси, се изпънаха към нея. — Но наемането на готвачка или камериерка означава да си натреса допълнителни неприятности.

Тя измъкна ловко молива изпод тока на обувката му.

— Джак и Райли скоро ще си тръгнат и твоят проблем ще бъде решен.

— Не съм толкова сигурен в това — промърмори той, като сви крака си. — Не се случва често да моля някого за услуга, но точно сега малко помощ няма да ни е излишна.

Тя се пресегна към последната си рисунка.

— Аз вече имам работа.

— И тя те прави нещастна. — Дийн стана от мекото кресло, а на нея стаята ѝ се стори още по-малка. Е, имаше още един начин да го накара да си тръгне.

— Колко ще ми платиш?

Блу очакваше той, както обикновено, да измъкне от джоба си стодоларови банкноти, така че да може с чиста съвест да го изрита през вратата. Но вместо това хитрецът прокара палец по превръзката на китката си.

— Нищо. Просто те моля за услуга. Да сготвиш вечерята в неделя. — И просто така, само с един замах Дийн издърпа твърдата морална почва изпод краката ѝ. — Зная, че искам твърде много — продължи той. — Но всички ще ти бъдем много благодарни. Ако ми дадеш списък, ще купя всичко необходимо.

Блу беше напълно уверена, че той отново ще опита да я купи с пари, което щеше да ѝ предостави идеалното извинение да запрати

неделната вечеря във физиономията му. Ала Дийн я бе надхитрил и щеше да е грубо и невъзпитано да му откаже. Младата жена пусна скиците върху леглото и се замисли колко много ѝ липсваше фермата. Искаше да поговори с Райли. Да види как изглеждат новите мебели, да поиграе с Пъфи и отново да се изложи пред Джак. Искаше отново да бъде част от това семейство. Пак някогашната ѝ слабост — опитваше се да намери дом там, където го нямаше.

— Всички ли ще присъстват?

Дийн стисна устни.

— Искаш да получиш поредната възможност да се правиш на идиотка пред Лудия Джак, нали?

— Вече съм по-зряла.

— Не се и съмнявам. — Той взе скиците от леглото. — Да, всички ще присъстват. Кажи ми какво ще ти е нужно.

Щеше да се справи, стига да не остава насаме с него. Само този път. Прехвърли мислено съдържанието на килера и му изреди кратък списък, който той дори не си даде труд да запише.

— Това е страотно — отбеляза Дийн, като вдигна последната ѝ скица, — но аз мислех, че рисуваш кучето ѝ.

— Нита реши, че и тя трябва да бъде на портрета. — Нита не се интересуваше толкова от портрета, колкото искаше да задържи Блу в къщата като крепостна слугиня. — Е, сега готов ли си да тръгваш?

Погледът му се плъзна към леглото.

— Определено не.

Блу подпря ръка на бедрото си.

— Значи, трябва да сваля дрехите си, защото ти умираш от скука и си решил тази вечер да прескочиш парапета на моя балкон? Не мисля, че ще стане.

Дийн смръщи вежди.

— Ядосана си, задето не дойдох да те видя. — Размаха пръст пред лицето ѝ. — Ти не си единствената, която има право да се сърди.

— Но аз нищо не съм ти направила! Нуждаех се от работа и не ми казвай, че съм работела за теб, защото не е истина.

— Аз разчитах на теб, а ти ми обърна гръб. Очевидно и пет пари не даваш за чувствата ми.

Той изглеждаше искрено ядосан, но младата жена не му повярва.

— Ти си суперпривилегирован, свръхразглезен и напълно способен да защитиш интересите си, както и да се справиш с всичките си роднини. Това, което не ти дава мира, е, че не става по твоему. — Приблужи енергично балконската врата, за да го бутне през парапета, но щом завъртя дръжката, си представи тялото му, проснато бездиханно на земята, с изкривени крака, и се отдръпна.

— Това, което наистина не ми дава мира — прозвуча гласът му зад гърба ѝ, — е, че повярвах, че мога да разчитам на теб.

Блу стисна челюсти, решително потуши надигналото се чувство на вина и прекоси стаята.

— Ще излезеш през предната врата. Постарай се да не вдигаш никакъв шум, защото после мрънкането ѝ няма да има край.

Дийн я изгледа мрачно, пристъпи пред нея и сам отвори вратата. Тя го последва в покрития с розов килим коридор, покрай невероятно смешната и грозна картина на венециански канал, сетне надолу по стълбите, за да затвори вратата, след като той излезе. Но още на първото стъпало под площадката той застина на място и се извърна към нея. Тя стоеше на по-горното стъпало и погледите им се срещнаха. На светлината на прашния кристален полилей лицето му ѝ се стори едновременно познато и загадъчно. Блу се преструваше, че го разбира, но нима това беше възможно? Той живееше сред звездите, а тя бе здраво стъпила на земята.

Младата жена не помръдна, когато той вдигна ръце и зарови пръсти в косата ѝ. Хлабавият ластик, едва придържащ опашката ѝ, се изхлузи, когато пръстите му станаха по-дръзки.

Целувката му беше груба и вълнуваща. Блу забрави за всичко и обви ръце около врата му. Наклони глава и разтвори устни. Ръцете му обхванаха дупето ѝ и го стиснаха. Тя се притисна към него и бедрата ѝ се потриха о неговите.

Той се отдръпна толкова рязко и внезапно, че ѝ се зави свят и трябваше да се хване за перилото. Разбира се, той го забеляза. Тя тръсна коса и ластикът полетя във въздуха.

— Изглежда, си много отегчен.

— Не се чувствам отегчен. — Ниският му дрезгав глас одраска кожата ѝ като шкурка. — Това, което *чувствам*... — Обви пръсти около голото ѝ бедро малко под края на шортите. — Това, което *чувствам*... е едно жарко, жадуващо за ласки малко тяло...

В гърдите ѝ изригна вулкан от искри. Тя облиза устни и усети вкуса му.

— Извинявай. След като вече беше мой, любопитството ми е задоволено и ти повече не ме интересува. Не се обиждай.

Той не отмести поглед. Пръстите му преднамерено докоснаха леко гърдите ѝ.

— Не се обиждам.

Кожата ѝ настръхна, а Дийн я удостои с една недружелюбна усмивка, обърна се и излезе през вратата.

На следващата сутрин, когато отиде до тротоара, за да вземе неделния вестник за Нита, Блу се чувстваше така, сякаш вечерта бе препила и сега имаше махмурлук. Минатата нощ Дийн се бе опитал да промени правилата на играта. Нямаше право да е сърдит само защото тя не коленичеше пред него, както всички останали. Когато днес отиде във фермата, ще се постарее здравата да му вгорчи живота.

Наведе се, за да вдигне вестника, и чу някакво съскане, идващо от другата страна на живия плет. Погледна и видя Сил, собственичката на местния магазин за стоки втора употреба, да сезира в нея иззад храсталака през червените си очила тип „котешки очи“. Сил имаше късо подстригана прошарена коса и тънки устни, които уголемяваше с тъмночервен молив. Вечерта, когато се бяха запознали след голямото сбиване в „Барн Грил“, Блу искрено се бе наслаждавала на пиперливото ѝ чувство за хумор, но в момента Сил имаше строго делови вид. Освен това съскаше като градински маркуч и даваше знаци на Блу да се приближи.

— Ела тук. Трябва да поговорим с теб.

Блу мушна вестника под мишница и следвайки примера на Сил, зави зад ъгъла. От златистата импала, паркирана на отсрещната страна на улицата, слязоха две жени: Моника Дойл, агентката на Дийн по недвижими имоти, и слаба афроамериканка на средна възраст, която Сил набързо представи като Пени Уинтърс, собственичка на „Таванът на леля Мъртъл“, местния антикварен магазин.

— Цяла седмица се опитваме да те сгацим насаме — обясни Сил, когато жените се събраха на групичка. — Но всеки път, когато се

вясваше в града, тя винаги беше с теб, затова решихме да обсадим къщата, преди да отидем на църква.

— Всички знаят, че Нита ще я тресне инфаркт, ако първо не си получи неделния вестник. — Моника извади носна кърпичка от чантата си „Вера Брадли“ в тъмносиньо и жълто, в тон с елегантния ѝ тъмносин костюм. — Ти си последната ни надежда, Блу. Трябва да използваш влиянието си над нея.

— Аз нямам никакво влияние над нея — възрази Блу. — Тя не може да ме понася.

Пени опипа нервно златния кръст, висящ в деколтето на червената ѝ рокля.

— Ако това беше истина, отдавна щеше да се е отгървала от теб, както от всички останали.

— Но аз живея с нея само от четири дни — напомни ѝ Блу.

— Истински рекорд. — Моника деликатно се изсекна. — Нямаш представа как умее да лази по нервите на околните.

Представяше си го. И още как!

— Трябва да убедиш Нита да подкрепи „Гарисън Гроус“. — Сил намести очилата на носа си. — Това е единственият начин да спасим града.

Блу много бързо разбра, че „Гарисън Гроус“ е план, съставен от най-влиятелните местни жители за запазването и възраждането на града.

— Туристите постоянно минават през нашия град на път към Димящите планини — продължи Моника, — но тук няма приличен ресторант, нито хотел, нито един свестен магазин и затова те никога не спират. Ако Нита позволи да разработим нашия план, всичко това може да се промени.

Пени подръпна малкото черно копче между гърдите си.

— Тъй като не можем да се надяваме на държавни помощи и облекчения, не ни остава друго, освен да се възползваме от фактора носталгия и да направим това място да прилича на старите американски градчета, все още живи в спомените на американците, такива каквито са били преди нашествието на „Кей Еф Си“ и другите вериги.

Моника преметна дръжката на чантата си през рамо.

— Естествено, Нита не дава и дума да се издума по този въпрос и отказва всякакво сътрудничество.

— Ще е толкова лесно да се привлекат туристите, стига тя да ни позволи да направим поне някои малки подобрения — включи се и Сил. — На Нита няма да ѝ се наложи да плаща нито цент.

— Сил от пет години се опитва да открие магазин за сувенири редом до сегашния си за стоки втора употреба — додаде Пени, — но Нита мразеше майка ѝ и не ѝ позволява да наеме помещението.

Под звуците на църковните камбани жените продължиха да изясняват на Блу останалите части на плана „Гарисън Гроус“, включващи построяването на хотел, превръщането на кръчмата „При Джоузи“ в приличен ресторант и издаването на разрешително на някой си Анди Берило да открие кафетерия до пекарната.

— Нита твърди, че кафенетата са само за комунистите — заяви Сил възмутено. — Я ми кажи какво ще търсят комунистите в източната част на Тенеси?

Моника скръсти ръце пред гърдите си.

— А и кой в наши дни се интересува от комунистите?

— Тя просто иска да натрие носовете на всички ни — обобщи Пени. — Не обичам да говоря лошо за никого, но тя само от злоба иска да остави града да умре.

Блу си припомни почти угодническата усмивка на Нита от ранните ѝ снимки в Гарисън. Запита се колко различно можеше да бъде всичко, ако дамите от местния хайлайф я бяха приели с открити сърца, вместо да я изолират и да странят от нея. Независимо от приказките на Нита, Блу не вярваше, че тя наистина има намерение да продаде града. Може и да ненавиждаше Гарисън, но нямаше къде другаде да отиде.

Сил стисна ръката на Блу.

— Ти си единствената, която в момента има някакво влияние над нея и в чиито думи тя се вслушва. Убеди я, че подобренията ще напълнят и нейните джобове с пари. А Нита обича парите.

— Ще помогна, ако мога — увери ги Блу, — но тя ме държи наоколо само за да има кого да тормози. Не слуша нищо, което ѝ казвам.

— Просто се опитай — каза Пени. — Това е всичко, за което те молим.

— Не само се опитай, но се постарай повече — добави Моника с по-твърд тон.

Същия следобед Нита изпадна в истерия, когато Блу заяви, че отива във фермата, но младата жена не се трогна и към четири часа, съпроводена от заплахите на работодателката си, че ще се обади в полицията, Блу се качи в роудстъра и замина за фермата. След последното ѝ идване пасищата бяха окосени, а оградата — поправена. Тя паркира пред обора, до сува на Джак. Докато прекосяваше двора, топлият вятър подхвана косата ѝ, вързана на опашка.

Райли изтича от къщата. С широката усмивка, разцъфтяла на лицето ѝ, тя по нищо не приличаше на тъжното малко момиче, което Блу беше намерила заспало на верандата само преди малко повече от седмица.

— Няма да повярваш какво стана, Блу! — изписка тя. — Утре няма да си заминаваме у дома! Татко каза, че ще трябва да останем още няколко дни, за да завърши верандата.

— О, Райли! Това е чудесно! Много се радвам.

Райли я повлече към предната врата.

— Ейприл иска да влезеш оттук, за да ти покаже всичко. И знаеш ли още какво? Ейприл даде на Пъфи някакво сирене и тя опърдя и умириса всичко наоколо. Дийн не спира да ме обвинява за това, а аз нищо не съм направила.

— Правилно — ухили се Блу и ѝ смигна. — Припиши го на кучето.

— Не, честна дума. Аз дори не обичам сирене.

Блу се засмя и я прегърна.

Ейприл и Пъфи ги посрещнаха на прага. Преддверието, боядисано в свежо яйченожълто, сияеше на късното следобедно слънце. В коридора бе постлана пътека на кафяви спирали. Ейприл посочи към ярката абстрактна картина, която Блу бе открила в една галерия в Ноксвил.

— Виждаш ли колко страхотно изглежда картината! Права беше, като ме посъветва да смеся антики с модерно изкуство.

Върху скрина под картината проблясваха месинговите дръжки на дървения поднос, върху който Дийн бе захвърлил портфейла и

ключовете си. Редом бе поставена рамкирана фотография от ранното детство на Дийн. На нея той беше по шорти, с футболна каска на главата, толкова голяма, че закриваше ушите му. Закачалката от ковано желязо до скрина очакваше някое от саката му, а в грубоватата кошница от раката се търкаляха маратонки и футболна топка. Здравият махагонов стол с резбована облегалка сякаш подканваше да седнеш, за да се преобуеш или да прегледаш пощата.

— Всичко тук е проектирано специално за негово удобство. Той забелязал ли е доколко цялата обстановка е пригодена към навиците му?

— Съмнявам се — въздъхна Ейприл.

Блу се огледа в овалното стенно огледало в резбована дървена рамка.

— Остава само да добавиш поличка с овлажняващия му крем и машинка за извиване на мигли.

— Дръж се прилично. Нима не си забелязала, че той много рядко се оглежда?

— Забелязала съм. Просто не искам той да го знае.

Младата жена хареса останалата част от къщата, а най-много дневната, която бе напълно преобразена с боядисаните си в жълто стени и големия ориенталски килим на пода. Пейзажите винтидж, които Блу бе открила в задната част на един антикварен магазин, пасваха страхотно на дръзките модернистични платна, окачени от Ейприл над камината. Протритите меки кожени кресла, на които Ейприл се бе натъкнала на една от разпродажбите, изглеждаха съвсем на място, както и шкафът от орехово дърво с красиви инкрустации, в който се намираше стереоуредбата, а също и необичайно голямата маса за кафе с чекмеджета, пълни с дистанционни и дискове с футболни мачове. Върху нея бяха подредени още снимки: на някои от тях Дийн беше с приятели от ранното си детство, а на други — със съученици и състуденти от колежа. Неясно защо, но Блу си помисли, че идеята за тази колекция не беше негова.

Дийн машинално въртеше чука в ритъма на парчето на „Блек Айд Пийс“, звучащо откъм кухнята. Двамата с Джак почти през целия ден работиха по закритата веранда. Стените вече бяха издигнати, а

утре щяха да започнат покрива. Младият мъж погледна през кухненския прозорец. Когато пристигна, Блу му кимна, но не дойде при него да го поздрави, а той не влезе в кухнята. Беше го яд на себе си, задето снощи изгуби поредната схватка помежду им на стълбите, но сега тя беше на негова територия, а никой не можеше да оспори предимствата на играта на свой терен. Блу обичаше фермата и след като беше прекалено твърдоглава, за да се върне, той можеше поне да ѝ напомни какво пропуска. По един или друг начин, Дийн беше решен да постигне своето — отношенията, които и двамата заслужаваха.

Вътре някой усили звука. Ейприл и Райли трябваше да помагат с вечерята, но Ейприл не обичаше да готви и Дийн видя как отмъкна Райли от беленето на картофите, за да танцуват. Блу остави купата и се присъедини към тях. Подскачаше наоколо като дриада и размахваше ръце, а конската ѝ опашка се мятеше игриво в такт с музиката. Ако тя беше сама, той може би щеше да потанцува с нея, но не и сега, когато Ейприл и Джак се мотаеха наоколо.

— Мислех, че двамата с Блу сте скъсали — сепна го гласът на Джак зад гърба му. През целия ден двамата не си бяха проговорили, ако не се смяташе молбата да си подадат инструмент или да придържат някоя дъска.

— Не съвсем — промърмори Дийн и заби поредния пирон. Докато работеше, бе упражнявал рамото си и най-сетне то малко се бе раздвижило. — В момента се намираме в преходен етап, това е всичко.

— Преход към какво?

— Все още го решаваме.

— Глупости. — Джак изтри с ръка потта от лицето си. — Не смятам, че се отнасяш сериозно към нея. Тя просто е поредното развлечение.

Блу твърдеше същото практически от деня на запознанството им и Дийн трябваше да признае, че имаше известна доза истина в думите ѝ. Ако я беше видял в някой клуб, никога нямаше да я забележи, но и самата тя нямаше да му се натрапи. При наличието на толкова много красавици, опитващи се да привлекат вниманието му, как да забележи онези, които не го правеха?

— Внимавай с нея — предупреди го Джак. — Тя се прави на корава, но очите ѝ я издават.

Дийн изтри челото си с ръкава на тениската.

— Не бъркай реалността с песните си, Джак. На Блу много добре са й известни правилата на играта.

Джак сви рамене.

— Предполагам, че ти я познаваш по-добре от мен.

Повече не си продумаха, докато Дийн не отиде да си вземе душ.

Джак изпрати с поглед Дийн и отново изтри потта от челото си. Макар че отначало смяташе да остане във фермата една седмица, все още нямаше намерение да си тръгва. Ейприл имаше свой метод на покаяние, а той негов — да построи верандата с Дийн. В детството си, по време на летните ваканции, Джак бе работил с баща си и сега двамата с Дийн правеха същото. Естествено, Дийн и пет пари не даваше за подобни бащинско-синовни ритуали, но за Джак те имаха значение.

Харесваше резултата от тяхната дейност — верандата изглеждаше солидна и надеждна. Неговият старец щеше да се гордее с него.

Блу бе откряла кухненския прозорец. През част от стъклото Джак наблюдаваше грациозните чувствени движения на Ейприл и скосените кичури на дългата ѝ коса, които летяха като ножове около главата ѝ.

— Не би трябвало някой, преминал трийсетте, да танцува като теб — чу той Блу да казва, когато песента свърши.

— Татко е на петдесет и четири, а е страхотен танцьор — изрече задъхано Райли. — Поне на сцената. Не смятам, че танцува някъде другаде.

— Някога танцуваше. — Ейприл прокара пръсти през косата си, за да отметне влажните кичури от лицето си. — Обикновено след концертите му намирахме някой по-затънтен клуб и танцувахме, докато не затворят. Често пъти собствениците оставаха до сутринта само заради нас. От всичките ми партньори в танците той беше... — Тя млъкна, сетне сви рамене и се наведе да погали кучето. След миг мобилният ѝ иззвъня и тя излезе от кухнята, за да говори.

Снощи Джак бе дочул как тя нарече обаждания се Марк. Преди него беше Брад. Все същата позната Ейприл. И същата позната ерекция, напиреща в джинсите му всеки път, когато я приближи. Дори

след толкова години отново искаше да я люби. Искаше да разруши преградите, които бе издигнала около себе си, и да разбере откъде черпи силата си.

Той имаше делови срещи в Ню Йорк и смяташе да я помоли да се грижи няколко дни за Райли, докато отсъства. Можеше да ѝ повери детето си. Този, на когото нямаше доверие, беше самият той.

След душа Дийн тъкмо се бе запътил към долния етаж, когато някой започна да удря по външната врата. Той слезе долу и я отвори. Завари Нита Гарисън на прага. Зад нея потегли пращен черен седан. Младият мъж се извърна към кухнята.

— Блу, имаш гости.

Старицата го чукна по коляното с бастуна и той машинално отстъпи назад. Тя се възползва, за да се промуши покрай него. От кухнята излезе Блу, последвана от облак от съблазнителни аромати.

— О, господи, не! — простена, когато видя Нита.

— Оставила си обувките си на стълбата — изглежда я работодателката ѝ обвинително. — Спънах се в тях и се изтърколих по стъпалата чак до долу. Имах късмет, че не си счупих врата.

— Не съм оставяла обувките си на стълбата и вие не сте падали. Как дойдохте до тук?

— С онзи глупак Чонси Кроул. През цялото време плюеше през прозореца. — Неканената гостенка подуши въздуха. — Мирише на панирано пиле. Никога не си ми приготвяла панирано пиле.

— Защото не можах да намеря подходящо място, където да скрия счуканото на прах стъкло^[2].

Нита всмукна шумно през зъби и фрасна през пищяла Дийн, имал неблагоприятното да се засмее.

— Трябва да седна. Цялата съм в синини от онова падане.

Райли изскочи от кухнята, а Пъфи изприпка след нея.

— Здравейте, госпожо Гарисън. Днес цял ден се упражнявах с една книга.

— Иди я донеси, за да видя как се справяш. Но първо ми намери удобно кресло. Днес паднах по стълбите и едва оживях.

— В дневната има едно удобно кресло. Сега ще ви покажа — рече Райли и я поведе натам.

Блу изтри с опакото на ръката брашното от бузата си.

— По-добре да помоля Ейприл да сложи още един прибор на масата — промърмори, без да го поглежда.

— Тази жена няма да вечеря с нас — заяви Дийн.

— В такъв случай ти ще измъдриш как да се отървеш от нея. Повярвай ми, много по-трудно е, отколкото си мислиш.

Той я последва в кухнята, без да престане да протестира, но Блу най-безцеремонно му заяви да се разкара. Дийн надникна в трапезарията и видя, че върху старинната му маса, дело на Дънкан Файф, бяха постлани жълти покривчици с ресни за хранене, върху които бяха подредени старомодни чинии в синьо и бяло. Украсата се допълваше от купа с блестящи камъчета, събрани от Райли, и ваза с жълти цветя. Липсваха само фреските, които Блу упорито отказваше да нарисува. Ейприл не му обърна внимание и се зае да пълни чашите със студен чай. Младият мъж се върна в кухнята и се опита да помогне на Блу, но само ѝ се пречкаше. На прага цъфна Джак, свеж и ухаещ след току-що взетия душ. Блу мигом изтърва дървената лъжица.

— Радвам се да те видя, Блу — рече той и отвори хладилника, за да си вземе бутилка бира.

— Ъ... здравейте — смотолеви младата жена и събори на пода пакета с брашното, докато се опитваше да вдигне лъжицата.

Дийн побърза да вземе книжни кърпи.

— В дневната имаме неканена гостенка, Джак, така че ще се наложи да се покриеш. — Кимна към Блу. — Сигурен съм, че твоята най-предана почитателка ще ти задели от вечерята.

Погледът на Джак неотклонно следваше Ейприл, ала тя сякаш не забелязваше.

— Мисля, че тук съм на достатъчно скришно място — рече той. — Фермата е частна собственост. Дори хората да разберат, че съм тук, няма да могат да се доберат до мен.

Но Дийн двайсет години бе избягвал всичко, което би могло да го свърже с Джак Пейтриът, и нямаше желание Нита Гарисън да се раздрънка из целия град, че Джак е във фермата.

— Днес татко ходи в магазина за бира — оповести Райли от прага. — Беше в работни дрехи и не носеше нито една обица, така че никой не го позна.

— Кого да познаят? — Нита се появи зад нея. — Онзи футболист? Всички знаят, че е тук. — Забеляза Джак. — А ти кой си?

— Това е баща ми — побърза да я осведоми Райли. — Той се казва... господин Уизли. Рон Уизли^[3].

— И какво прави тук?

— Той е... той е гаджето на Ейприл.

Очите на Ейприл засвяткаха гневно, но тя посочи към трапезарията.

— Надявам се, че ще приемете да вечеряте с нас.

— Като че ли някой може да я изгони — изсумтя възмутено Блу.

— Струва ми се, че мога да приема. Райли, подай ми ръка, за да не падна отново.

— Госпожа Гарисън ме смята за глупава — ни в клин, ни в ръкав оповести Райли.

— Не смятам, че ти си глупава — възрази Нита. — Само името ти, но вината за това едва ли е твоя. — Изглежда обвинително Джак.

— Идеята беше на майка й — обясни той. — Аз исках да я кръстим Рейчъл.

— Дженифър звучи по-добре. — Нита побутна Райли към трапезарията.

— Коя, по дяволите, е тази? — обърна се Джак към Блу.

— Някои я наричат Сатана. Други — Велзевул. Тя има много имена.

— Тя е господарката на Блу — подсмихна се ехидно Дийн.

— Аз само работя за нея. — Младата жена тръсна ядно пилешкото бутче върху подноса.

— Голяма си късметлийка — поклати глава Джак.

Блу извади от фурната тавичката с печените аспержи. Всеки взе по някакъв съд и го понесе към трапезарията. Блу присви очи недоволено, когато видя, че Нита се е настанила начело на масата. Райли седеше от лявата й страна. Дийн побърза да остави панерчето с бисквитите и грабна страничния стол в другия край, колкото може по-далеч от старата дама. Джак не по-малко сръчно се отърва от купата с топлата картофена салата и мигом зае стола срещу Дийн. В този миг Ейприл и Блу осъзнаха, че са останали само две свободни места — едното в другия край на масата, а другото от дясната страна на Нита. И двете се спуснаха към другия край на масата. Ейприл имаше преднина,

но Блу ѝ изигра мръсен номер, като я бутна с бедрото си. По-възрастната жена изостана и Блу се плъосна на свободния стол.

— Тъчдаун...

— Ти не игра честно — изсъска задъхано Ейприл.

— Ех, деца... — въздъхна Джак.

Ейприл отмахна коса и с вирната брадичка се отправи към стола до Нита, която тъкмо се оплакваше на Райли от грубото и безцеремонно отношение на Блу и пропусна разигралата се сценка. Сега Ейприл седеше от лявата страна на Дийн. Сътрапезниците започнаха да си подават блюдата. Ейприл напълни чинията си и Дийн с изненада видя как тя за няколко секунди сведе глава над чинията си. Кога бе започнало всичко това?

— Само една бисквита — каза Нита на Райли, а самата тя си взе две. — Иначе отново ще надебелееш.

Блу отвори уста, за да защити Райли, но момичето се справи чудесно и само.

— Зная. Но напоследък и без това не ми се яде толкова много.

Дийн огледа масата. Същинска пародия на американско семейство. Като нарисувани от надрусания Норман Рокуел. Баба, която всъщност не е баба. Родители, които не са родители. Блу, която не се вписваше в нито една определена рамка, ако не се смяташе ролята на заклетата фенка на Лудия Джак. Тя се погрижи Джак да получи най-голямото парче от пилето и се втурна за чиста вилица, когато той, без да иска, изтърва своята. Дийн си припомни как в детството му го канеха на семейните трапези на приятелите му и колко силно копнееше тогава да има свое семейство. Трябваше повече да внимава какво си пожелава.

Всички похвалиха готварските умения на Блу, с изключение на Нита, която се оплака, че аспержите са малко сухи и се нуждаят от повече краве масло. Пилето бе сочно, с хрупкава коричка. Топлата картофена салата с пикантен сос бе поръсена с малки солени парченца пържен бекон. Блу не беше доволна от бисквитите, но останалите ги похапваха с удоволствие.

— Госпожа Гарисън някога е преподавала салонни танци — обяви Райли.

— Знаем — в един глас отвърнаха Дийн и Блу.

Нита се вторачи изпитателно в Джак.

— Струваш ми се познат.

— Наистина ли? — Джак попи устни със салфетката.

— Как ти беше името?

— Рон Уизли — промърмори Райли над чашата си с мляко.

Тя бе започнала да усвоява някои улични хитрини и Дийн ѝ смигна крадешком. Надяваше се, че Нита не е запозната с приключенията на Хари Потър.

Очакваше старата заядлинка да възобнови разпита, но тя не го стори.

— Раменете — рече тя и Райли се изправи в стола си. Нита местеше поглед между Ейприл и Дийн. — Вие двамата си приличате.

— Така ли мислите? — Ейприл си сложи още един стрък от аспержите.

— Роднини сте, нали?

Дийн тутакси се напрегна, но явно малката му сестричка се бе назначила за пазител на семейните тайни.

— Госпожа Гарисън ми дава уроци по правилна стойка — намеси се момичето. — Вече наистина съм много добра в ходенето с книга на главата.

Нита размаха третата си бисквита към Блу.

— Още някой тук трябва да взема такива уроци.

Блу ѝ метна кръвнишки поглед и подпря лакти на масата.

Нита се подсмихна тържествуващо.

— Виждате ли колко детински се държи.

Дийн се усмихна. Блу наистина се държеше хлапашки, но затова пък беше толкова сладка с това изражение на инатливо муле — по бузата ѝ още се виждаше брашнена следа, а кичур от мастиленочерната ѝ коса се спускаше надолу по шията. Как е възможно една жена, раздърпана като бостанско плашило, да изглежда толкова привлекателна?

Старата дама пренасочи вниманието си към Дийн.

— Футболистите получават купища пари, без нищо да правят.

— Съвсем вярно, госпожо — съгласи се Дийн.

— Не е вярно! — наежи се Блу. — Дийн работи много усилено. Да си куотърбек, не е само физически труд. Изисква се и голяма съобразителност.

Райли се включи ентузиазирано в защитата на брат си.

— Дийн вече три поредни години участва в шампионата за Купата на професионалистите.

— Обзалагам се, че аз съм по-богата от теб — заяви старицата.

— Напълно е възможно — изгледа я Дийн, докато оглозгваше пилешкото крилце. — Колко пари имате?

— Няма да ти кажа — изпухтя Нита възмутено.

Дийн се усмихна.

— В такъв случай няма как да разберем, нали?

Джак, който спокойно можеше да купи и продаде и двамата, се подсмихна развеселено. Госпожа Гарисън изсмука парченце храна от предните си зъби и се зае с него.

— А ти какво работиш?

— В момента правя остъклената веранда на Дийн.

— Ела другата седмица да погледнеш перилата на прозорците ми. Дървото е изгнило.

— Съжалявам — рече Джак със сериозна физиономия, — но не се занимавам с прозорци.

Двамата с Ейприл си размениха усмивки. В този миг помежду им премина някаква особена близост, които изключи всички останали. Продължи само миг, но другите я забелязаха.

[1] Американска компания, произвеждаща автомобилни гуми. — Бел.прев. ↑

[2] В миналото се е смятало за отрова. — Бел.прев. ↑

[3] Най-добрият приятел на Хари Потър. — Бел.прев. ↑

19

След вечерята Нита обяви, че ще почака в дневната, докато Блу привърши с разтребването на масата, за да я отведе у дома. Ейприл мигом се изправи.

— Аз ще почистя, а ти върви, Блу.

Но Дийн нямаше намерение да я остави да си тръгне толкова скоро. Досега цялата тази малка вечерна сбирка го бе убедила колко много му липсваше тя като приятел през деня и страстна любовница през нощта. Щеше да намери начин да я спре.

— Трябва да изгоря боклука — рече той. — Какво ще кажете първо някой да ми помогне да го изнесем?

Разбира се, Райли се постара да осуети плана му.

— Аз ще помогна.

— Не бързай толкова. — Ейприл започна да събира чиниите. — Когато казах, че ще разтребя кухнята, имах предвид, че всички ще помагат, с изключение на Блу.

— Я почакай! — обади се Джак. — Ние с Дийн цял ден се трудихме на верандата. Заслужаваме малко почивка.

Как така изведнъж двамата с Джак се оказаха в един отбор? За нищо на света! Дийн грабна празния поднос от пилето.

— Разбира се, че ще помогнем.

Райли също скочи.

— Аз ще заредя миялната машина.

— По-добре ти избери музиката — предложи Ейприл. — И се постарай да е рок.

— Щом ще има музика, няма да стане без мен — включи се и Блу. — И аз ще помагам.

Райли заведе Нита в дневната, докато останалите се заеха дружно да разтребват масата. Момичето се върна с айпода и го включи в докинг станцията на Ейприл.

— По-добре да не е някой бълбългъм^[1] — предупреди Джак. — Може да е „Рейдио хед“ или Уилко.

Ейприл вдигна глава от мивката.

— Или Бон Джоуви. — Джак се втренчи изумено в нея, а тя само сви рамене. — Едно от моите срамни удоволствия, но нямам намерение да се извинявам.

— А пък моето срамно удоволствие е Рики Мартин — призна си Блу.

Те погледнаха към Дийн, но той явно нямаше намерение да участва в това мило семейно откровение, затова Блу реши да му подсказе:

— Клей Ейкън, нали?

На Нита явно не ѝ харесваше да я пренебрегват и се дотътри от дневната.

— Аз винаги съм харесвала Боби Винтън. И Фабиан. Той беше суперсекси. — Настана се до кухненската маса.

Райли отиде до отворената миялна машина.

— Аз пък си падам по Патси Клайн — мама има всичките ѝ записи — но децата в училище ми се смееха, защото никой не бе чувал за нея.

— Имаш добър вкус — похвали я Джак.

— Ами ти? — обърна се Ейприл към него. — Кое е твоето срамно удоволствие?

— Отговорът е лесен — чу се да казва Дийн. — Ти си неговото срамно удоволствие, Ейприл. Нали така, Джак?

В кухнята се възцари неловко мълчание и на Дийн му стана неудобно от ненужно грубата забележка. Беше свикнал да бъде душата на компанията, а не да разваля веселбата.

— Извинете ни — наруши мълчанието Блу. — С Дийн трябва да изгорим боклука.

— Преди да си се заел с каквото и да е, господин Футболист — заговори Нита, — искам да зная какви точно са намеренията ти спрямо моята Блу.

— Боже, няма ли кой да ме застреля! — изпъшка Блу.

— Отношенията ми с Блу са нещо лично, госпожо Гарисън — заяви Дийн и издърпа кошчето за боклук изпод мивката.

— Не се съмнявам, че много ти харесва да си мислиш така — сряза го старата дама.

Ейприл и Джак наблюдаваха възхитени сценката, щастливи, че Нита върши мръсната им работа. Дийн побутна Блу към страничната врата.

— Моля да ни извините.

Но Нита не възнамеряваше да пусне толкова лесно плячката си.

— Зная, че вие вече не сте сгодени. Не смятам, че някога си имал намерение да се ожениш за нея. Просто си искал да докопаш това, което само се пъха в ръцете ти. Такива са мъжете, Райли. Всички до един.

— Да, госпожо.

— Не всички мъже са такива — обърна се Джак към дъщеря си, — но като цяло госпожа Гарисън е права.

Дийн обхвана със свободната си ръка лакътя на Блу.

— Блу може да се грижи за себе си.

— Това момиче е ходещо бедствие — отсече Нита. — Някой трябва да я държи под око.

Не, това вече беше прекалено и Блу не се стърпя:

— Вие изобщо не се интересувате от мен! Искате единствено да създадете неприятности.

— Чуйте я само какви ги приказва! — възмути се старицата.

— Ние все още сме сгодени, госпожо Гарисън — увери я Дийн. — Да вървим, Блу.

Райли се втурна напред.

— Може ли да бъда шаферка, или нещо подобно?

— Ние не сме сгодени наистина — почувства се длъжна да я осведоми Блу. — Дийн просто се забавлява.

Измисленият годеж беше твърде удобен, за да ѝ позволи да развали всичко.

— Сгодени сме — настоя младият мъж. — Блу просто ми е сърдита и се цупи.

Нита почука с бастуна по пода.

— Да отидем в дневната, Райли. По-далеч от някои хора. Ще ти покажа едни упражнения за укрепване на мускулите на краката, за да можеш отново да се занимаваш с балет.

— Не желая да се занимавам с балет — промърмори момичето. — Искам да вземам уроци по китара.

Джак остави тавичката, която подсушаваше.

— Наистина ли?

— Мама все обещавахе да ме научи, но така и не го направи.

— Но ти е показала основните акорди, нали?

— Не. Тя не обичаше да пипам китарите й.

Джак се намръщи.

— Моята акустична китара е в малката къща. Да отидем да я вземем.

— Наистина ли? Ще ми позволиш да свиря на китарата ти?

— Подарявам ти проклетото нещо.

Райли засия, сякаш бе сложил диамантена диадема на главата й. Джак захвърли кърпата за чинии, а Дийн повлече Блу навън. Ни най-малко не се чувстваше виновен, задето оставяше Ейприл на милостта на Нита.

— Не съм ти сърдита и не се цупя — рече Блу, когато слязоха от верандата. — Не биваше да говориш така. Не е честно да подхранваш надеждите на Райли, че ще стане шаферка.

— Няма страшно, ще го преживее. — Дийн се отправи към металния контейнер, където изгаряха боклука. Беше пълен. Той извади кибрита от кутията, която Ейприл държеше в самозалепваща се найлонова торбичка, запали една клечка и я хвърли в контейнера. — Защо всички не се махнат от тук? Джак продължава да се мотае наоколо. Ейприл няма да си тръгне, докато Райли е тук. А онази стара вещица беше последната капка, която преля чашата. Искам всички да изчезнат от фермата! Всички, освен теб.

— Само че не е толкова просто, нали?

Не, не беше. Щом огънят се разгоря, Дийн седна на тревата и се загледа в танцуващите пламъци. През изминалата седмица бе наблюдавал как расте увереността на Райли. Бледността изчезна и лицето й доби здравословен загар, а новите дрехи, които Ейприл й купи, вече й бяха широки. На него му харесваше да работи на верандата, дори и да се налагаше да търпи компанията на Джак. Всеки път, когато забиваше гвоздей, чувстваше, че оставя своето клеймо върху старата ферма. Освен това я имаше и Блу.

Тя пристъпи зад него. Той вдигна падналата в тревата целофанена обвивка и я хвърли към огъня.

Блу я видя как падна до контейнера, но на Дийн, изглежда, не му пукаше, че не бе улучил. Безупречният му профил се очертаваше рязко

на фона на сумрачната светлина. Изражението му излъчваше досада. Тя се приближи и седна на тревата до него. Още една превръзка се беше появила върху ръката му, този път обхващаше кокалчетата. Младата жена докосна бинта.

— Строителен инцидент?

Той подпря лакът на коляното си.

— На всичкото отгоре на главата си имам доста голяма цицина.

— Как се разбираш с колегата си?

— Той не ми говори и аз не му говоря.

Блу кръстоса крака и се загледа в огъня.

— Той би трябвало поне да признае какво ти е причинил.

— Направи го. — Дийн извърна глава към нея. — А ти водила ли си такъв разговор с майка ти?

Тя откъсна стръкче трева.

— С нея е нещо различно. — Огънят изпраця. — Майка ми е нещо като Христос. Щеше ли да има право дъщерята на Христос да се оплаква, ако баща ѝ бе съсипал детството ѝ, тъй като е бил твърде зает да спасява душите на хората?

— Майка ти не е Христос и ако хората имат деца, те би трябвало да се грижат за тях или да ги дадат за осиновяване.

Младата жена се запита дали той възнамеряваше да се грижи за своите деца, но мисълта за Дийн, обкръжен от любящото си семейство, докато тя скиташе немила-недрага по света, ѝ подежда ужасно потискащо.

Той я прегърна през раменете и тя не протестира. Пламъците се издигнаха по-високо. Кръвта закипя във вените ѝ. Беше ѝ омръзнало да се задоволява с остатъците от житейската трапеза, които съдбата ѝ отреждаше. Поне веднъж в живота си искаше да се наслади на най-доброто. Нощният вятър разроши косата ѝ. Тя застана на колене и го целуна. По-късно щеше да го постави на мястото му. Но сега искаше да изживее този миг.

Дийн не се нуждаеше от повече окуражаване и отвърна на целувката ѝ. Не след дълго двамата се препъваха във високата трева зад обора, където не можеха да ги видят от къщата.

Дийн не знаеше защо Блу бе променила решението си, но пръстите ѝ шареха под колана на джинсите му и той нямаше намерение да я разпитва.

— Не искам да правя това — промълви тя, докато дърпаше ципа му.

— Понякога трябва да се жертваш за доброто на отбора.

Той смъкна шортите и гащичките ѝ до глезените, отпусна се на колене и зарови уста между бедрата ѝ. Тя беше сладка и тръпчива, опияняващ еликсир за сетивата му. Много преди да вкуси докрай сладостта ѝ, тя се разтърси от неудържими спазми. Той я улови и я притегли отгоре, като се стараяше да я предпазва от бодливите тръни, впиващи се в задника му. Малка жертва за наградата най-после да се потопи в това топло извиващо се тяло.

Блу сграбчи главата му между дланите си, стисна зъби и процеди гневно:

— Да не си посмял да ме припираш!

Дийн напълно я разбираше, но тя беше толкова тясна, толкова влажна, а той — толкова възбуден... Впи пръсти в бедрата ѝ, придърпа я силно надолу, проникна докрай в нея и експлодира.

После се изплаши, че тя ще го цапардоса, затова отново я притисна здраво към гърдите си, праметна единия ѝ крак през бедрото си и го затисна отдолу. Впи устни в нейните и промуши ръка между телата им. Блу се изви и затрепери. Заля го неочаквано желание да я закриля. Дийн раздвижи пръсти и я поведе до върховете на екстаза.

Когато свършиха, Дийн погали кичурите коса, измъкнали се от хлабавата конска опашка.

— Само за да освежа паметта ти... — Той погали под тениската нежната падина на гърба ѝ. — Ти каза, че не те възбуждам.

Блу ухапа ключицата му.

— Ти не ме възбуждаш — поне не моята рационална част. За нещастие, имам и курвенски части, които определено възбуждаш.

Дийн още не бе приключил с нея и се зае да докосва точно тези курвенски части, но тя се претърколи от него в тревата.

— Не можем да се съвкупяваме тук през цялата нощ.

Той се ухили. „Съвкупяваме“, ама че думичка!

Блу беше само по тениска. Затърси гащичките си наоколо, давайки му прекрасна възможност да се наслади на дупето ѝ, докато тя

говореше:

— Райли е единствената, която не се е досетила какво правим. — Напипа гащичките си и се изправи, за да ги обуе, и дори имаше нахалството да заяви презрително: — Ето как стоят нещата, Бу. Аз реших двамата да имаме връзка — кратка и порочна. Казано съвсем просто и ясно, аз те използвам. Така че без сантименталности и прехласване. Не ми пука какво мислиш. Не ми пука за чувствата ти. Интересува ме единствено тялото ти. Съгласен ли си, или не?

Тя беше най-проклетата жена, която някога бе срещал. Грабна шортите ѝ, преди тя да успее да ги вдигне.

— И какво ще получа в замяна на унижението да бъда най-безочливо използван?

Нахалницата отново го изгледа презрително.

— Получаваш мен. Обектът на твоето желание.

Дийн се престори, че обмисля предложението ѝ.

— Добави и няколко вечери като тазвечерната и съм съгласен. — Плъзна пръст под страничната извивка на гащичките ѝ. — Напълно и безусловно.

Джак издърпа стола от кухненската маса в малката къща и започна да настройва старата си китара „Мартин“. С нея бе записал „Родени в грях“ и сега малко съжаляваше, че под влиянието на моментен порив я подари на дъщеря си. Драскотините и нацърбвяванията по нея бяха въплъщение на двацет и пет години от живота му. Но когато разбра, че Марли не е позволявала на Райли да пипа китарите ѝ, едва не изпадна в ярост. Трябваше да знае за такива неща, но съзнателно предпочиташе да е в неведение.

Райли издърпа друг стол и седна толкова близо, че коленете им почти се докосваха. Очите ѝ се изпълниха с възхищение, докато се вираше в очукания инструмент.

— Наистина ли е моя?

От съжалението му не остана и следа.

— Твоя е.

— Това е най-прекрасният подарък, който съм получавала.

Замечтаното ѝ изражение накара гърлото му да се свие.

— Трябваше да ми кажеш, че искаш китара. Щях да ти изпратя една.

Тя смотолевя нещо, което той не разбра.

— Какво?

— Казах ти — призна момичето. — Но ти беше на път и сигурно не си чул.

Джак не си спомняше да е споменавала за китара, но пък и той почти не обръщаше внимание на досадните им телефонни разговори. Макар че редовно изпращаше подаръци на дъщеря си — компютри, видеоигри, книги и дискове — никога не ги бе избирал сам.

— Прости ми, Райли. Предполагам, че наистина не съм обърнал внимание.

— Няма нищо.

Райли често казваше, че всичко е наред, когато не беше — навик, който той забеляза едва през последните десет дни. Не бе забелязал много неща, които би трябвало да види. Смяташе, че изпълнява честно и почтено родителския си дълг, като плащаше редовно издръжката ѝ и осигуряваше учението ѝ в елитно училище. Не желаше да се задълбочава повече, тъй като това би объркало живота му.

— Зная почти всички акорди — рече тя. — Но ми е трудно да свиря фа мажор. — Наблюдаваше напрегнато как баща ѝ настройва китарата, попивайки всяко негово движение. — Открих самоучител по китара в интернет, а за известно време Тринити ми позволяваше да се упражнявам на нейната. Но ме накара да ѝ я върна.

— Тринити има китара?

— Истинска „Лариве“. Тя взе само пет урока и се отказа. Смята, че свиренето на китара е адски скучно. Но аз мога да се хвана на бас, че леля Гейл ще я накара да започне отново. Сега, когато мама умря, леля Гейл има нужда от нова партньорка и тя каза на Тринити, че един ден ще бъдат също като „Дуо Джъдс“, само че по-красиви.

Той бе видял Тринити на погребението на Марли. Още като бебе беше неустоима — розовобузесто ангелче с руси къдрици и големи сини очи. Доколкото си спомняше, тя рядко плачеше, спеше, когато трябваше, и задържаше бебешката храна в стомахчето си, а не я превръщаше в летящи снаряди като Райли. Когато Райли стана на един месец, Джак замина на турне, доволен, че бе намерил предлог да избяга от кръглоликото пищящо бебе, което не знаеше как да успокои,

и от един брак, който вече бе разбрал, че е огромна грешка. През годините понякога му минаваше мисълта, че може би щеше да бъде по-добър баща, ако съдбата го бе дарила с очарователна дъщеря като Тринити, но изминалите десет дни го бяха накарали да прогледне.

— Било е много мило от нейна страна да ти заеме китарата си — отбеляза той, — но се обзалагам, че не е било безкористно.

— Сключихме сделка.

— Да чуя каква.

— Не искам да ти кажа.

— Каж ми всичко.

— Длъжна ли съм?

— Зависи дали искаш да ти покажа лесен начин да се свири фа мажор.

Тя се взираше в едно място под отвора на резонаторната кутия, където лакът се бе изтъркал от допира на пръстите му.

— Казвах на леля Гейл, че Тринити е с мен, когато тя беше с гаджето си. Освен това трябваше да им купувам цигари.

— Но тя е на единайсет!

— Да, но гаджето ѝ е на четиринайсет, а Тринити е много зряла за възрастта си.

— Да бе, зряла, как ли не! Гейл трябва да държи под ключ това хлапе и смятам да ѝ го кажа.

— Не можеш да го направиш. Тя ще ме намрази още повече.

— Още по-добре. Така ще стои по-далеч от теб. — Тъй като все още не си бе изяснил подробностите, Джак реши да не казва на Райли, че занапред няма да вижда толкова често принцеса Тринити. Знаеше, че повече никога няма да повери Райли на съмнителната опека на Гейл. Навярно Райли нямаше да иска да отиде в пансион, но той щеше да съгласува графика на турнетата си с ваканциите ѝ, за да не се чувства дъщеря му самотна. — И как се снабдяваше с цигарите? — любопитства Джак.

— Има един тип, който работи у дома. Той ми ги купува.

Баща ѝ разбра, че Райли бе превърнала подкупа в метод на оцеляване. Почувства се засрамен.

— Никой ли не те е наглеждал?

— Аз мога сама да се наглеждам.

— Не е бивало да го правиш. — Не можеше да повярва, че двамата с Марли не са ѝ позволили нещо толкова обикновено, като да има собствена китара. — Казвала ли си на майка си колко много искаш да свириш?

— Опитах се.

Все така неясно и несвързано, както се бе опитала да каже и на него. Нима можеше да осъжда Марли, задето не бе обръщала достатъчно внимание на дъщеря им, когато той беше дори по-лош?

— Сега може ли да ми покажеш как да изсвирия онзи фа мажор? — попита момичето.

Той ѝ показа как да притиска само горните две струни, което беше много по-лесно за малки ръце като нейните. Накрая ѝ подаде китарата. Тя изтри длани в шортите си.

— Наистина е моя, нали?

— Наистина е твоя и не бих могъл да я подаря на човек, който да я заслужава повече — рече Джак, вярвайки във всяка една от казаните думи.

Райли притисна китарата към гърдите си. Той ѝ подаде перцето.

— Хайде, давай. Опитай сама.

Джак се усмихна, когато тя стисна перцето между устните си, както той правеше, докато нагласяше инструмента. Когато реши, че ѝ е удобно, извади перцето от устата си и като се втренчи напрегнато в лявата си ръка, изсвири фа мажор, както ѝ бе показал. Беше го схванала отлично и акордът прозвуча много чисто. След това изсвири другите тонове почти без да сгреша.

— Справяш се много добре — похвали я Джак.

Момичето засия.

— Аз се упражнявах.

— Как? Нали каза, че си върнала китарата на Тринити?

— Върнах я, но си изрязвах от картон, за да мога да упражнявам позициите на пръстите.

Мъжът имаше чувството, че въздухът не му достига. Стана от стола.

— Ей сега се връщам.

Влезе в банята, приседна на ръба на ваната и обхвана главата си с ръце. Имаше пари, коли, къщи, стаи, пълни с платинени плочи. Имаше

всичко това, а дъщеря му е била принудена да се упражнява на картонена китара.

Изведнъж му се прииска да поговори с Ейприл. Жената, която някога го подлудяваше, сега, изглежда, бе единственият човек, към когото можеше да се обърне за съвет.

[1] Поп музика, толкова сладникава, че ти иде да си запушиш ушите с дъвка. — Бел.прев. ↑

В източен Тенеси настъпи юни и донесе със себе си жегата и влага. Всяка нощ Дийн прескачаше през балкона на Блу за тайните им срещи, като понякога се появяваше само минути след като най-учтиво и благоприлично я бе изпроводил до предната врата след вечеря в „Барн Грил“. Оказа се, че е невъзможно да му устои, при все че тя отлично знаеше, че си играе с огъня. Но сега, след като вече не зависеше от него за работа, пари и покрив над главата си, реши, че можеше да рискува. В крайна сметка след няколко седмици щеше да си замине. Загледа се втренчено в голия Дийн, разположил се сред разхвърляните възглавници.

— Струва ми се, че пак те избива на приказки.

— Тъкмо щях да кажа, че...

— Никакви разговори, забрави ли? Искам от теб единствено секс. — Тя се претърколи настрани, повличайки чаршафа със себе си. — Аз съм мечтата на всеки мъж.

— Ти си кошмар с фантастични размери. — С едно рязко движение помете чаршафа от телата им, придърпа я на коленете си с лицето надолу и я шляпна здраво по дупето. — Постоянно забравяш, че съм по-голям и по-силен от теб. — Още едно пошляпване, последвано от нежна ласка. — И хрускам малките момиченца като теб на закуска.

Блу се извърна и го стрелна с поглед през рамо.

— Закуската е чак след осем часа.

Дийн я обърна по гръб.

— В такъв случай какво ще кажеш за едно среднощно похапване?

— Съветвам те да помислиш два пъти, преди да ми противоречиш, госпожице Блу Бейли — предупреди я Нита няколко дни по-късно, когато Блу заяви, че възнамерява да довърши портрета,

вместо да пече шоколадовия кекс, който работодателката ѝ пожела за десерт. — Онзи така наречен дърводелец? За глупачка ли ме мислиш? Познах го от пръв поглед. Джак Пейтриът, ето кой е той. Колкото до икономката на Дийн... И слепият може да види, че му е майка. Ако не искаш да се обадя на приятелите си от пресата, предлагам без помайване да се отправиш към кухнята и да се заемеш с кекса.

— Вие нямате приятели в пресата — срязва я Блу, — и въобще никъде другаде, с изключение на Райли, и само един господ знае какво ви свързва. Изнудването е нож с две остриета. Ако не си държите устата затворена, ще разкажа на всички за онези документи, на които се натъкнах, когато ме накарахте да разчистя бюрото ви.

— За какви документи дрънкаш?

— Разписки за паричните преводи, които сте изпратили анонимно на семейство Олсън, когато са изгубили всичко в онзи пожар, фактурата за новата кола, която се е появила мистериозно пред дома на онази жена, когато съпругът ѝ починал и тя е трябвало сама да се грижи за цял орляк деца, сметките за лекарства, платени по същия тайнствен начин на повече от десетина нуждаещи се семейства. Бих могла да продължа да изреждам списъка, но няма да го направя. Искате ли всички да узнаят, че злата вещица на Гарисън, Тенеси, има сърце по-меко от памук?

— Нямам представа какви ги плециш — сопна се Нита и излезе от кухнята, като тропаше раздражено по пода с бастуна.

Блу бе спечелила поредната битка със старата драка, но все пак изпече кекса. От всички хора, с които бе живяла младата жена през годините, Нита беше първата, която не искаше да се раздели с нея.

Същата нощ Дийн седеше със скръстени крака върху леглото на Блу, а кракът ѝ бе праметнат през голото му бедро. Докато си отдъхваха от поредния див секс, той разтриваше стъпалото ѝ, което се подаваше изпод чаршафа. Когато стигна до извивката на ходилото, тя простена.

Ръката му застина.

— Няма пак да повърнеш отгоре ми, нали?

— Това беше преди три дни. — Блу размаха стъпало, подканвайки го да продължи със заниманието си. — Знаех си, че нещо

не беше наред с онези скариди от „При Джоузи“, но Нита твърдеше, че били съвсем пресни.

Дийн притисна по-силно палец върху извивката на ходилото.

— И ти прекара цялата нощ с глава, завряна в тоалетната, или лазейки по коридора, за да се грижиш за онази властна старица. Бих искал поне веднъж да вдигнеш телефона и да ме помолиш за помощ.

Тя се престори, че не е забелязала саркастичните нотки в гласа му.

— Всичко беше под контрол и нямаше смисъл да те безпокоя.

— Страх те е, че ще проявиш слабост, ако помолиш за помощ? — Пръстите му замасажираха възглавничките на стъпалата ѝ. — Животът невинаги е индивидуален спорт, Блу. Понякога трябва да разчиташ на отбора.

Не и нейният живот — той беше индивидуална игра от началото до края. Бореше се с притеснителната смесица от лошо предчувствие, отчаяние и паника. Беше изминал почти месец от първата им среща и вече бе време да продължи по пътя си. Портретът на Нита беше почти завършен, а и Блу нямаше да я остави сама и безпомощна. Преди няколко дни бе наела страхотна икономка — жена, отгледала шест деца, обръгнала към най-безочливи обиди. Нямаше защо да остава повече в Гарисън, ала все още не бе готова да напусне Дийн. Той беше любовникът на мечтите ѝ: изобретателен, щедър, сладострастен. Не можеше да му се насити и тази вечер смяташе да забрави за всичко останало.

Погледът ѝ се спря върху черните му боксерки „Енд Зоун“.

— Защо си ги обул? Аз те харесвам гол.

— Забелязах. — Докосването му стана по-леко, когато откри вълшебното чувствително място под коляното ѝ. — Ти си ненаситна. Това е единственият начин малко да си отдъхна.

Тя сведе очи към истинската „Енд Зоун“.

— Очевидно Тор, богът на светкавиците, напълно се е възстановил.

— Почивката след първото полувреме определено приключи. — Дийн отметна чаршафа. — Обявявам началото на следващото.

Джак извади малкия пътнически сак от багажника на колата си, паркирана близо до обора. Отдавна не му се бе налагало сам да носи багажа си, но го правеше през последните две седмици, когато трябваше да напусне фермата за кратко пътуване до Ню Йорк или за по-продължително до Западното крайбрежие. Разписанието на поредното турне постепенно се очертаваше. Вчера беше одобрил маркетинг плановете, а днес засне рекламен клип за новия си албум. За щастие, окръжното летище беше достатъчно голямо, за да се приземи частният му самолет, затова можеше да излита и да каца без проблеми. С помощта на предания си пилот дори успяваше да се качва и слиза от колата си, без да го разпознаят.

Дийн трябваше да замине след месец за тренировъчния лагер на „Старс“ и се съгласи дотогава Райли да остане във фермата. Това означаваше, че Ейприл отлагаше завръщането си в Ел Ей, а Джак знаеше, че синът му не беше във възторг от това. Изглежда, всички бяха готови да се жертват заради дъщеря му.

Наближаваше седем часът вечерта и работниците си бяха отишли. Джак остави сака до страничната врата и заобиколи къщата, за да провери дали електротехникът бе прокарал електрическия кабел за вентилаторите, монтирани на тавана на верандата. Стените и покривът бяха издигнати и го посрещна свежата миризма на прясно рендосани греди. Изведнъж до слуха му достигна слаб женски глас, толкова невинен, толкова сладостен и чист, че за миг си помисли, че му се причува и е само плод на въображението му.

*„Помниш ли, когато бяхме млади?
И се будехме само за да видим слънцето?
Бейби, защо не се усмихваш?“*

Дъхът му секна.

*„Зная, животът е жесток.
Ти го знаеш по-добре от мен.“*

Непознатата имаше глас на паднал ангел — невинност, бистра като роса, но докосната от преждевременно разочарование. Джак си представи белоснежни криле, леко зацапани по краищата, едва изкривен ореол. Певицата импровизираше с финалните тонове, вдигайки ги с октава, наблягайки на всяка нота. Изглежда, диапазонът ѝ превъзхождаше хрипливия му рокаджийски баритон. Той тръгна след звуците на музиката и заобиколи верандата.

Тя седеше, подпряна на бетонната основа, скръстила крака, със старата му китара „Мартин“ в скута. Отстрани се бе сгушило кучето. Детската пухкавост почти се бе стопила, лъскав кестеняв кичур галеше страната ѝ. Както и той, тя лесно почерняваше и въпреки слънцезащитния крем, с който Ейприл настояваше да се маже, кожата ѝ бе добила същия тъмнокафяв загар като неговия. Райли бе съсредоточила всичките си усилия да свири вярно акордите и невероятно чистото ѝ пеене изглеждаше почти само като фон.

Последните акорди на „Защо не се усмихваш?“ заглъхнаха.

Райли, която все още не бе забелязала баща си, се обърна към кучето:

— Добре, сега какво искаш да ти изпея?

Пъфи се прозина.

— Браво! Обичам това! — Прозвучаха встъпителните акорди на „Мрачен и мръсен“, един от най-големите хитове на сестрите Мофат. Но в изпълнението на Райли непретенциозната кънтри мелодийка придоби неочаквана дълбочина. Джак долавяше оттенъци от блусарското мъркане на Марли и собствения си провлечен изговор, но гласът на дъщеря му беше своеобразен и неповторим. Тя бе наследила най-доброто и от двамата, пречупвайки го през своята призма. Пъфи най-сетне благоволи да го поздрави с жизнерадостен лай. Ръцете на Райли спряха по средата на акорда и той видя, че се смути и разстрои. Шестото чувство му подсказа да бъде по-внимателен.

— Изглежда, упражненията ти дават резултат. — Джак заобиколи купчината трески, които никой не си бе дал труда да почисти.

Момичето притисна по-силно китарата към гърдите си, сякаш се боеше, че ще ѝ я вземат.

— Не очаквах да се прибереш преди полунощ.

— Домъчня ми за теб и се върнах по-рано.

Тя не му повярва, но това беше самата истина. Ейприл също му липсваше — повече, отколкото му се искаше. По някакъв перверзен начин дори тъгуваше по болезненото жегване, което го пробождаше всеки път, докато наблюдаваше как Дийн си играе с Райли, смее се с Блу и дори се препира с онази заядлива възрастна дама. Седна на земята редом с единственото дете, което имаше. Малкото момиче, което толкова неумело бе обикнал.

— Как се справяш с фа мажор?

— Добре.

Джак вдигна един гвоздей, паднал в тревата.

— Имаш невероятен глас. Знаеш го, нали?

Райли сви рамене.

Изведнъж си спомни какво му бе казала Марли по време на един от миналогодишните им кратки телефонни разговори: *Учителката ѝ твърди, че Райли притежава удивителен глас, но аз никога не съм го чувала. А и сам знаеш как всички се лепят по знаменитостите. Няма да им мигне окото да използват детето ти, за да се сблизат с теб.*

Още една грешка от негова страна. Съвсем слепешком бе предположил, че за Райли ще е по-добре да остане при бившата му съпруга, отколкото с него, при все че отлично знаеше колко себелюбива и егоистична беше Марли. Завъртя гвоздеа между пръстите си.

— Райли, нека поговорим.

— За какво?

— За пеенето.

— Няма какво да кажа.

— Не увъртай. Имаш невероятен глас, но когато те помолих да пееш с мен, ти ми каза, че не можеш. Не ти ли хрумна, че ще ми е интересно?

— Аз съм си все същата — промълви момичето.

— За какво говориш?

— Не съм станала по-различна само защото умея да пея.

— Не разбирам какво имаш предвид. — Джак хвърли гвоздеа в купчината с дървесните отпадъци. — Райли, наистина не разбирам. Каж ми какво мислиш.

— Нищо не мисля.

— Аз съм ти баща. И те обичам. Можеш да говориш с мен.

Кафявите очи, толкова приличащи на неговите, се замъглиха от откровено недоверие. Думите не можеха да я убедят в чувствата му. Тя скочи, все още притискайки китарата до гърдите си. Шортите, които Ейприл ѝ бе купила, се свлякоха от кръста ѝ.

— Трябва да отида да нахраня Пъфи — избъбри момичето и побягна.

Джак се облегна на бетонната основа на верандата. Дъщеря му не вярваше, че я обича. А и защо да му вярва?

Пет минути по-късно от горичката изскочи Ейприл, облечена с тъмночервен спортен сутиен и плътно прилепнал черен три четвърти клин. Тя се чувстваше удобно с него само когато наоколо имаше и други хора и сега неволно ритъмът на бягането ѝ се наруши. Джак си помисли, че ще продължи, но тя забави ход и отиде при него. Здравото ѝ мускулесто тяло с блестящи капки пот по голия корем накара кръвта му да кипне.

— Не те очаквах толкова рано — рече тя, опитвайки се да си поеме дъх.

Той стана и едното му коляно изпука.

— Някога казваше, че спортните занимания са за неудачниците, които не могат да измислят по-интересен начин да си пилеят времето.

— Навремето съм говорила какви ли не глупости.

Той с мъка откъсна поглед от ручейчето пот, стичащо се в падината между гърдите ѝ.

— Не искам да прекъсвам бягането ти.

— Тъкмо смятах да почина.

— Ще повървя с теб.

Джак закрачи редом с нея. Ейприл започна да го разпитва за турнето. В миналото щеше да се интересува кои жени ще пътуват с бандата и къде ще отседнат. А сега задаваше въпроси, типични за една бизнес дама — за режийните разноски и за предварителните продажби на билетите. Двамата вървяха към наскоро боядисана дървена ограда около окосеното пасище.

— Чух как Дийн говореше на Райли, че следващата пролет смята да купи коне.

— Той винаги е обичал конете — отбеляза Ейприл.

Джак опря крак на долната дъска на оградата.

— Знаеше ли, че Райли може да пее?

— Току-що си направил това откритие, така ли?

Вече му беше писнало всички да посочват недостатъците му, когато самият той отлично ги виждаше.

— Ти какво мислиш? — попита я Джак.

Ейприл, както винаги, се прицели в най-уязвимото му място.

— За пръв път я чух миналата седмица. — Подпря ръце на оградата. — Райли се криеше зад беседката с лозата. Тръпки ме побиха.

— Ти говори ли с нея за това?

— Тя не ми даде възможност. В мига, в който ме видя, спря да пее и ме замоли да не ти казвам нищо. Трудно е да си представиш, че едно толкова малко момиче може да пее така.

— Но защо се опитва да го скрие от мен? — недоумяваше Джак.

— Не зная. Може би е обяснила причините на Дийн.

— Може ли да го попиташ вместо мен?

— Върши си сам мръсната работа.

— Знаеш, че той няма да говори с мен. По дяволите, та ние построихме заедно цялата веранда, без да си разменим повече от двайсет изречения.

— Блекбърито ми е в кухнята. Изпрати му имейл.

Джак свали крака си от оградата.

— Всичко това става все по-мелодраматично, не смяташ ли?

— Ти се стараяш, Джак, а това е най-важното.

Но той искаше повече. Искаше повече от Дийн. Повече от Райли. Повече от Ейприл. Искаше това, което някога тя му даваше безрезервно. Погали с кокалчетата на ръката си меката ѝ буза.

— Ейприл...

Тя поклати глава и се отдалечи.

Дийн видя имейла за пеенето на Райли чак към края на деня и му отне секунда, да разбере, че е от Джак, а не от Ейприл. Прочете го набързо и веднага изпрати отговор.

Досети се сам.

Докато излизаше навън, си мислеше за Блу. Напоследък все често се отдаваше на тази дейност. Толкова много жени се правеха на порнозвезди, за да го възбудят, и всичко беше толкова фалшиво. Но

Блу, изглежда, не гледаше порно. Тя беше тромава, земна, непринудена, освежаваща и винаги естествена — непредсказуема в леглото и извън него. Ала той не ѝ вярваше и определено не можеше да разчита на нея.

Отстрани на верандата бе опряна стълба. Когато я взе, за да я премести, обичайната болка в рамото не се обади. Оставаше само месец до тренировъчния лагер и той не възнамеряваше да има с нея нещо друго, освен краткотрайна връзка. И това беше добре, защото Блу беше самотница по природа. Следващата седмица смяташе да я заведе да яздят коне, но кой можеше да предвиди дали тя все още ще е тук? Една нощ можеше да се изкачи на балкона ѝ и да открие, че си е заминала.

Докато закопчаваше колана с инструментите и се изкачваше по стълбата, осъзна едно нещо. Тя може и да му отдаваше тялото си, но отказваше да го допусне до всичко останало, а това никак не му харесваше.

Две нощи по-късно Джак се натъкна на Ейприл, която танцуваше боса на брега на езерото, и космите на врата му настръхнаха. Акомпанираха ѝ само шумоленето на тръстиката и свирнята на щурците. Ръцете ѝ се извиваха във въздуха, косата ѝ летеше като златисти пламъци около главата, а бедрата ѝ, тези толкова съблазнителни бедра се кършеха в сексуално послание... *Отдай ми се, бейби... отдай ми се цялата...*

Кръвта нахлу право в слабините му. Отсъствието на музика ѝ придаваше вид на чародейна, но безумна самодива с неземна красота. Ейприл, с очи на богиня и чувствени, капризно извити устни... Момичето, което прекара седемдесетте да доставя наслада и утеха на боговете на рокендрола. Той познаваше тази разрушителна амазонка, танцуваща на брега на езерото, до мозъка на костите ѝ. Нейните капризи и номера, безумните ѝ изисквания, сексуалната ѝ ненаситност бяха истинска отрова за един младок на двайсет и три. Младок, когото той отдавна бе оставил в миналото. Сега не можеше да си представи Ейприл да се подчинява на друга воля, освен на своята.

Докато се полюшваше в такта на въображаемата музика, лъч светлина от лампата над задната врата освети тънкия кабел на

слушалките. Значи, музиката не беше въображаема. Тя танцуваше под звуците на песента от айпода ѝ. Тя беше само една жена на средна възраст, наслаждаваща се на танца. Но откритието не разруши магията.

Бедрата ѝ се извиха във финалния акорд. Косите ѝ проблеснаха за последен път, сетне ръцете ѝ безсилно увиснаха. Тя свали слушалките.

Джак се скри в гората.

Преди да тръгне, Блу още веднъж погледна завършения портрет. Нита изглеждаше величествено, облечена в светлосиня бална рокля от състезание по салонни танци през петдесетте и прическа тип „пчелен кошер“ от шейсетте, откриваща диамантените обици, които Маршъл ѝ бе подарил като сватбен подарък през седемдесетте. Беше стройна и ослепителна, с безупречна кожа и ефектен грим. Блу я бе изобразила на измислено парадно стълбище, а Танго лежеше в краката ѝ. Нита я бе накарала да разкраси престарелия лабрадор.

— Не е толкова зле, колкото очаквах — промърмори Нита, когато за първи път видя портрета, окачен във вестибюла на фона на златистите тапети.

Блу реши, че в превод това означава, че портретът ѝ е харесал, и въпреки прекалените блясък и екстравагантност бе доволна, че е успяла да улови представата на Нита за себе си: лукавия чувствен блясък в очите, примамващата усмивка на розовите устни и идеалния платинен оттенък на бухналата коса. Неведнъж я бе заварвала във вестибюла да се взира в портрета с копнеж в очите.

Сега портмонето на Блу бе пълно с пари. Можеше във всеки един момент да си тръгне от Гарисън.

Нита се появи зад нея и двете потеглиха за неделния обяд във фермата. Дийн и Райли изпекоха бургери на скарата, а Блу приготви бобен сос за барбекю и плодова салата от диня с прясно набрани стръкчета мента и сок от лайм. Докато дъвчеше сандвича си, Дийн започна да се заяжда с нея, задето не иска да нарисува фреските, обвинявайки я в неблагодарност, творческо безсилие и коварно предателство. Младата жена спокойно щеше да подмине нападките, ако Ейприл не се беше намесила.

— Блу, зная колко много обичаш тази къща. Изненадана съм, че не искаш да оставиш своя отпечатък върху нея.

Кожата на ръцете на Блу настръхна и когато останалите се протягаха за допълнителна порция, тя вече знаеше, че трябва да

изрисува стените — но не за да остави отпечатък върху къщата, както бе казала Ейприл, а в сърцето на Дийн. Фреските ще се запазят за години. Винаги, щом влезеше в тази стая, той щеше да е принуден да си спомни за нея. Може би щеше да забрави цвета на очите ѝ, дори името ѝ, но докато рисунките бяха върху стените, той никога нямаше да може напълно да я заличи от паметта си. Апетитът ѝ изведнъж изчезна и тя разсеяно ровичкаше храната в чинията си.

— Добре, ще направя стенописите.

Резенчето диня падна от вилицата на Ейприл.

— Наистина ли? И няма да размислиш?

— Не, но не забравяйте, че съм ви предупредила. Моите пейзажи са...

— Лигав боклук — ухили се Дийн. — Знаем. Гордеем се с теб, Блубел.

Нита вдигна глава от бобения сос. Блу остана сащисана, когато тя не възрази.

— Докато ми сервираш закуската и се връщаш навреме, за да приготвиш вечерята, не ми пука какво правиш през останалото време.

— От сега нататък ще живее във фургона — вметна спокойно Дийн. — Така ще е по-удобно за нея.

— Искаш да кажеш по-удобно за теб — парира го Нита. — Блу е простодушна, но не е глупава.

Блу можеше да оспори това твърдение. Беше и простодушна, и глупава. Колкото по-дълго оставаше, толкова по-трудно щеше да ѝ бъде да си тръгне. Знаеше го от своя горчив опит. При все това не се самозалъгваше. Когато си тръгне, Дийн щеше да ѝ липсва отчаяно, но тя през целия си живот се бе сбогувала с хора, които не ѝ бяха безразлични. Щеше да преживее и тази раздяла.

— Нямах никаква причина да живееш в онзи мавзолей — убеждаваше я Дийн на следващата вечер по време на вечерята в „Барн Грил“, — още повече, когато всеки ден ще работиш във фермата. Зная колко много обичаш фургона. Дори ще сложа портативна химическа тоалетна.

Колко много искаше да живее във фургона! Искаше да заспива, заслушана в трополенето на летния дъжд по покрива, да потъва с босите си нозе в мократа трева, когато излезе навън рано сутрин, да

прекарва цялата нощ, сгушена до Дийн. Копнееше за всичко това, което щеше да се превърне в мъчение, когато си замине.

Остави чашата с бира, без да отпие и капка.

— За нищо на света няма да се откажа от удоволствието да виждам Ромео всяка вечер да се катери на моя балкон, за да се порадва на сладостите ми.

— Някой път може да си строша врата, докато се опитвам да се добера до въпросните сладости.

Едва ли. Без знанието на Ромео, младата жена беше накарала Чонси Кроул, комуто се носеше славата на градския майстор, да укрепи перилото.

До масата им цъфна Сил, за да провери докъде е стигнала с изпълнението на възложената ѝ мисия — убеждаването на Нита да се съгласи да подкрепи проекта за развитието и съживяването на града — която досега търпеше пълен провал. Блу за пореден път се опита да ѝ обясни колко безнадеждна е цялата работа.

— Разберете, че ако аз ѝ кажа „добро утро“, тя ще отговори „лека нощ“. Всеки път, когато се опитвам да завържа разговор на тази тема, става по-лошо.

Сил си сви едно пържено картофче от чинията на Блу и разкърши дупе, когато Трейси Аткинс поде „Хонкитонк Бадонкадонк“.

— Трябва да имаш позитивно отношение. Кажи ѝ, Дийн. Кажи ѝ, че никой не може да постигне нищо без положително мислене.

Дийн измери Блу с продължителен строг поглед.

— Вярно е, Сил. Позитивното отношение е ключът към успеха.

Блу се замисли за фреските. Да ги нарисува, беше все едно да съдере пласт от кожата си — но не да се обели леко, след като е изгоряла на слънце, а да я смъква жива и кървяща.

— Не можеш да се откажеш, Блу — не мирясваше Сил. — Не и когато целият град разчита на теб. Ти си последната ни надежда.

Докато Сил се отдалечаваше, Дийн прехвърли в чинията на Блу неизяденото си парче от печения на скара костур.

— Хубавото в цялата история е, че всички наоколо са толкова заети да ти досаждат, че престанаха да ми обръщат внимание — отбеляза той. — Най-послед мога да се нахраня на спокойствие.

Малко след това Карън Ан отново приклеци Блу в тоалетната. В „Барн Грил“ повече не ѝ сервираха алкохол, но това не се бе отразило благоприятно нито на характера, нито на настроението ѝ.

— Господин Голяма надувка изчука целия град зад гърба ти, Блу. Надявам се, че ти е известно.

— И още как! Надявам се, че на теб ти е известно, че аз пък чукам Рони зад твоя.

— Мръсница!

— Я се осъзнай, Карън Ан! — Блу откъсна парче хартия от кухненската ролка. — Твоята *сестра* ти откъсна Транс Ам, не аз. Аз съм тази, която ти скрива задника. Помниш ли?

— Само защото бях пияна. — Карън Ан подпря предизвикателно ръка на мършавото си бедро. — А сега ми кажи, ще убедиш ли онази дърта вещица да помогне на града, или не? Двамата с Рони искаме да отворим риболовен магазин.

— Не мога да я убедя за нищо! Тя ме ненавижда!

— И какво от това? И аз те ненавиждам. Но това не означава, че човек не може да се издигне над дребнавостите, за да помогне на другите хора.

Блу тикна мокрото парче хартия в ръцете на Карън Ан и се върна на масата.

В последния ден на юни Блу натовари пособията си за рисуване в багажника на ванкуиша на Дийн, излезе на заден от гаража на Нита и подкара към фермата. Вместо да си плюе на петите и да остави скорострелно Гарисън зад гърба си, тя щеше да прави стенописи в дневната. Толкова беше изнервена, че нищо не хапна на закуска и стомахът ѝ болезнено я присвиваше. Внесе вещите си вътре. Само като погледна голите стени, ръцете ѝ се навлажниха.

Докато се настаняваше, всички, освен Дийн се изредиха да надникнат при нея. Появи се дори Джак. През изминалите няколко седмици тя го бе виждала десетки пъти, но това не ѝ попречи да се препъне в сгъваемата стълба.

— Извинявай — рече той, — помислих, че си ме чула.

— Безнадеждно е — въздъхна тя. — Обречена съм да се излагам, щом ви видя.

Той се ухили и я прегърна.

— Жестоко — промърмори младата жена. — Никога повече няма да пера тази тениска, а тя е любимата ми.

Когато Джак си тръгна, тя закрепиле рисунките по вратата и рамките на прозорците, за да ги гледа, докато работи. Със сивия си акварелен молив започна да скицира по стените: хълмовете и гората, езерото, част от окосеното пасище. Докато отбелязваше оградата, чу навън шума от мотора на кола и надникна в двора.

— Мили боже!

Забърза към верандата и видя Нита да се измъква от седалката на шофьора на червения си корвет. Ейприл навярно също бе чула колата, защото изникна зад гърба на Блу и тихо изруга.

— Какво означава това? — извика Блу. — Мислех, че не можете да шофирате?

— Разбира се, че мога да шофирам — скастри я Нита. — За какво ми е кола, ако не мога да я карам? — Потропа няколко пъти с бастуна по тухлената пътека. — Какво му е лошото на бетона? Някой ще си строши врата тук. Къде е Райли? Трябва да ми помогне.

— Ето ме, госпожо Гарисън. — Райли изприпка навън, като по чудо този път без китарата. — Блу не ми каза, че ще идвате.

— Блу не знае всичко. Само си въобразява, че знае.

— Аз съм прокълнатата — промърмори младата жена. — Какво съм сторила, за да заслужи това?

Райли помогна на Нита да влезе вътре и я поведе към кухненската маса, както ѝ бе заповядано.

— Донесох си обяда. — Старата дама извади от чантата си сандвича, който Блу ѝ бе направила по-рано. — Не исках да ви притеснявам.

— Не ни притеснявате — увери я Райли. — След като се нахраните, ще ви прочета хороскопа и ще ви посвиря на китара.

— Трябва да упражняваш балетните позиции.

— Ще се упражнявам, след като ви посвиря на китара.

— Пфу! — изсумтя Нита недоволено.

Блу скръцна със зъби.

— Какво правите тук?

— Райли, да ви се намира случайно „Миракъл Уип“^[1]? Само защото Блу не обича „Миракъл Уип“, не значи, че и другите не го

харесват. Но Блу си е такава. — Райли извади бурканчето от хладилника. Нита поля щедро сандвича със соса и помоли Ейприл за чаша студен чай. — Но да не е от разтворимите. И сложи повечко захар. — Отчупи половината сандвич и го подаде на Райли.

— Не, благодаря. Аз също не обичам „Миракъл Уип“.

— Ставаш много претенциозна.

— Ейприл казва, че не бива да ядеш неща, които не ти харесват.

— Това си е нейна работа, а ти по-добре гледай себе си. Само защото си била дебела, не означава, че трябва да станеш анорексичка.

— Оставете я на мира, госпожо Гарисън — заяви Ейприл твърдо. — Тя няма да стане анорексичка. Райли просто внимава какво яде.

Нита отново изсумтя недоволно, но не посмя да се заяде с Ейприл.

Блу се върна в трапезарията с ясното усещане, че днес няма да е последният ден, в който Нита ще ги удостои с присъствието си.

По-късно същия следобед Дийн влезе вътре, мръсен и изпотен след усилената работа на верандата. Блу реши, че има огромна разлика между потен мъж, който не се къпе редовно, и потен, който сутринта е взел душ. Първият е отблъскващ, а вторият — не. И макар че не изгаряше от неустойимо желание да се сгуши до мократа гръд, всъщност нямаше и нищо против.

— Твоята сянка дреме в дневната — оповести младият мъж, без да подозира за въздействието на собствената си персона и влажната му тениска върху сетивата й. — Тая жена е по-нагла дори и от теб.

— Тъкмо заради това двете с нея се разбираме толкова добре.

Той огледа скиците, които бе закрепил по вратата и рамките на прозорците, сетне насочи вниманието си към дългата стена, върху която тя бе започнала да рисува небето.

— Доста амбициозен и мащабен проект. Как знаеш откъде да започнеш?

— От горе надолу, от светло към тъмно, от фон към преден план, от извивките към ъглите — обясни тя, докато слизаше по стълбата. — Фактът, че съм запозната с техниката, не означава, че няма да съжаляваш, задето ме накара да се заема с това. Моите пейзажи са...

— ... сладникав боклук. Зная. Ще ми се да престанеш да се тревожиш толкова много. — Подаде ѝ ролката книжно тиксо, което бе изпуснала, и огледа кутиите, подредени върху металната количка. — Тук има и обикновена латексна боя.

— Работя също и с емайл, маслени бои на алкидна основа, защото съхнат по-бързо и се изстискват директно от тубата, когато ми е нужен по-наситен цвят.

— А онази торба със сместа за котешка тоалетна, която донесох от колата...

— Това е най-лесният начин да се отърва от терпентина, с който почиствам четките. Става на буци и тогава мога да...

Райли нахлу в стаята с китарата.

— Госпожа Гарисън ми каза, че след две седмици има рожден ден! И никога през живота си не е празнувала рождените си дни. Маршъл само ѝ подарявал бижута. Не може ли да ѝ организираме купон изненада, Дийн? Моля те, Блу, може да опечеш торта, ще направим хотдог и други подобни.

— Не!

— Не!

Райли смръщи осъдително чело.

— Не мислите ли, че и двамата сте ужасно зловни и дребнави?

— Да, така е — призна Дийн, — но не ми пука. Няма да устройвам купон.

— Тогава ти ще го направиш, Блу — замоли се Райли, — в нейната къща.

— Тя няма да го оцени. „Благодарност“ е чужда дума за нея. — Блу взе пластмасовата кофичка с излятата вътре боя и се качи по стълбата.

— Може би ако всички не се отнасят зле към нея през цялото време, тя също няма да е толкова лоша! — изстреля Райли и изхвърча от стаята.

Блу се загледа след нея.

— Нашето малко момиче започва да се държи като нормално, своенравно хлапе.

— Зная. Не е ли страхотно?

Наистина беше страхотно.

Дийн най-последно си тръгна, за да огледа конете, които възнамеряваше да купи. Блу потопи четката си в бялата боя, а Райли се появи на вратата, все още с китарата в ръце.

— Обзалагам се, че никой не ѝ изпраща картичка за рождения ден.

— Аз ще ѝ изпратя. Дори ще ѝ направя торта. Ние ще ѝ устроим празненство.

— По-добре ще е да дойдат повече хора.

Райли се върна при Нита, а на Блу внезапно ѝ хрумна интересна и съвсем навременна идея. Щеше да я разсее от тревогите за това, което се появяваше или не се появяваше на стените. Помисли още малко и накрая се обади на Сил в магазина ѝ за стоки втора употреба.

— Предлагаш градът да устрои на Нита парти изненада за рождения ѝ ден? — удиви се Сил, след като Блу ѝ обясни. — И всичко трябва да се организира за две седмици?

— Организацията е най-малкият ни проблем. Да накараме всички да дойдат — ето това е истинското предизвикателство.

— Мислиш, че едно празненство ще я размекне достатъчно, за да се съгласи с нашия план за обновяването на града?

— Вероятно не — въздъхна Блу. — Но никой не е измислил нещо по-добро, а чудеса се случват, така че нищо не ни струва да опитаме.

— Не зная. Нека да поговоря с Пени и Моника.

След половин час Сил се обади.

— Ще го направим — рече тя без капка ентузиазъм. — Твоята задача е да я доведеш. Типично за нея ще е да надуши за подготвеното празненство и да откаже да присъства.

— Ще бъде там, дори ако се наложи първо да я застрелям, а после да довлека трупа ѝ.

След още десетина прекъсвания — няколко от Нита — Блу закри двойната врата към трапезарията със завеса от плътен син найлон, оставен от строителите, и закачи табелка с надпис **ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО. ОПАСНО ЗА ЖИВОТА**. Беше достатъчно нервна и без постоянно да надничат зад гърба ѝ, докато работи.

В края на деня Блу накара всички в къщата да се закълнат в айпадовете, китарите, Танго, Пъфи и чифт ботуши от „Долче и

Габана“, че няма да припарват до трапезарията, докато стенописите не бъдат завършени.

Вечерта влезе в спалнята на Нита тъкмо когато старата дама сваляше перуката си, под която се откри рядка сива коса.

— Днес имах интересен телефонен разговор — поде Блу, докато присядаше на ръба на кревата. — Нямах да ви кажа нищо, но съм сигурна, че все някак ще разберете и ще започнете да ми натяквате, че съм го скрила от вас.

Нита доближи четката до почти плешивата си глава. Не беше пристегнала кимоното, под което се виждаше любимата ѝ червена сатенена нощница.

— Какъв телефонен разговор?

Блу вдигна ръце.

— Банда идиоти планират да ви устроят парти изненада за рождения ден. Но не се тревожете. Аз сложих край на замисъла им. — Взе последния брой на „Стар“ от другия край на леглото и се престори, че го разлиства. — Предполагам, че някои от по-младите жители на града са чули старите истории и са решили, че никак не ви е било леко, когато сте пристигнали в града. Сигурно искат да поправят стореното — като че ли това е възможно — с едно празненство в парка, голяма торта, балони и няколко тъпи речи, произнесени от хора, които мразите. Дадох им да разберат съвсем ясно: никакво празненство.

За пръв път в живота си Нита като че ли изгуби дар слово. Блу продължи да отгръща страниците с невинна физиономия. Нита остави настрана четката и пристегна пояса на кимоното.

— Може да е... интересно.

Блу прикри усмивката си.

— Ще бъде отвратително и вие няма да отидете. — Захвърли списанието. — Само защото най-после са разбрали, че са се отнасяли гнусно с вас, не означава, че сега трябва да се разцелувате с тях. Според мен е най-добре да не им обръщате внимание.

— Мислех, че си на тяхна страна — тросна се Нита. — Постоянно ми дуднеш, че наранявам и обиждам хората. Че трябва да им позволя да открият магазини, в които никой няма да пазарува. Да отворят хотел, в който никой няма да отседне.

— Всичко това е доходен бизнес, но вие очевидно сте твърде стара, за да разбирате от модерна икономика.

Нита всмукна шумно през зъби и се нахвърли върху Блу.

— Веднага им се обади да организират голямото си тържество — колкото по-голямо, толкова по-добре! Заслужавам го и е крайно време да го осъзнаят.

— Не мога да го направя. Предполага се, че ще бъде изненада.

— Да не мислиш, че не мога да се престоря на изненадана?

Блу продължи да упорства още известно време, но колкото повече се опитваше да я разубеди, толкова повече Нита се опъваше и настояваше за празненството. Младата жена можеше да се поздрави с добре свършената работа.

Което не можеше да се каже за фреските. С всеки изминал ден тя се отклоняваше от първоначалните си скици, докато накрая ги изхвърли на боклука.

Дийн предложи двамата да отпразнуват Четвърти юли с излет с велосипеди до Димящите планини. С дългите си крака и безкрайната си издръжливост, той беше принуден едва ли не да се влачи бавно зад Блу, но нито веднъж не я подкани да побърза. Дори заяви, че предпочита по-бавния ход, защото така се поти по-малко и намазаната му с гел коса не се навлажнява. Блу не виждаше никаква следа от гел по чистата му вълниста коса, но той се държеше толкова мило с нея, че сърце не й даваше да го уличи в лъжа. Мразеше, когато е мил, затова, когато спряха за обяд, тя се опита да го въвлече в спор, но той не се поддаде. Завлече я в едно сенчесто кътче близо до водопада и я целува, докато не й се зави свят и изгуби способността си да мисли. След което грубо се възползва от слабостта й.

— Ти — изръмжа дрезгаво Дийн, — до дървото.

Посребрените стъкла на поредните му очила за един милион долара й пречеха да види очите му, но възхитително зловещата усмивка, изкривила устните му, я накара да потръпне.

— Не разбирам за какво говориш.

— Ти ме подлуди, лейди. Време е да поиграем на извратената игра „бягство от затвора“.

Тя облиза устни.

— Ъ, звучи страшно.

— О, точно такава е. Поне за теб. И лошо ти се пише, ако се опиташ да избягаш. А сега се обърни с лице към дървото.

Блу се изкуши да побегне само за да изпита търпението му, но идеята с дървото беше твърде съблазнителна. Още от самото начало двамата разиграваха сценки на господство и подчинение. Това правеше отношенията им лековати и несериозни, а младата жена искаше точно това.

— До кое дърво?

— Пленницата избира. Това е последният ти избор, преди да взема нещата в свои ръце.

Тя се прехласваше прекалено дълго по издутите мускули под тениската му. Господарят ѝ скръсти ръце пред гърдите.

— Не ме карай да повтарям.

— Искам да се обадя на адвоката си.

— Тук аз съм законът.

Все още успяваше да я изненада. Блу беше сама в гората с осемдесет и два килограма супермъж и никога досега не се бе чувствала в по-голяма безопасност, нито толкова възбудена.

— Само не ми причинявай болка!

Той свали очилата и бавно сгъна дръжките.

— Това зависи доколко умееш да изпълняваш заповеди.

С омекнали от възбуда колене, Блу се запрепъва към високия голям клен, извисяващ се сред килим от мъх. Дори капките, пръскащи от близкия водопад, не можеха да я охладят. Когато всичко свърши, тя щеше да му се отплати със същата монета, но сега просто щеше да се наслаждава на мига.

Дийн захвърли очилата и я побутна, за да застане с лице към дървото.

— Сложи ръце върху ствола и не ги отпусчай, докато не ти кажа.

Тя вдигна бавно ръце над главата. Грапавата кора одраска дланите ѝ, засилвайки усещането за чувствена опасност.

— Ъ... за какво е всичко това, сър?

— Заради скорошно бягство от женския затвор от другата страна на хребета.

— О, това ли? — Как е възможно една спортна звезда да има толкова голямо въображение? — Но аз съм само една невинна туристка.

— В такъв случай няма да възразиш, ако те обискирам.

— Ами... само за да докажа невинността си.

— Разумно решение. А сега разтвори крака.

Невинната туристка послушно разтвори леко голите си крака. Той коленичи зад нея и ги раздалечи още повече. Наболата му брада одраска вътрешната страна на бедрото ѝ, докато сваляше надолу чорапите. Стисна с ръце глезените ѝ като в скоби. Потри палец във вдлъбнатината под кокалчето, възпламенявайки ерогенна зона, за чието съществуване младата жена дори не подозираше. Без да бърза, Дийн прокара ръце нагоре по голите ѝ крака и бедра и кожата ѝ мигом настръхна. Тя зачака да подхване края на шортите, но за нейно разочарование, той подмина удобно разтворените ѝ крака и повдигна отзад тениската.

— Затворническа татуировка — изръмжа дрезгаво. — Точно както очаквах.

— На един неделен училищен пикник се напих и когато се събудих...

Пръстите му застинаха върху гладката извивка на гърба ѝ, точно под колана на шортите.

— Не си прави труда да ми обясняваш. Знаеш какво означава това, нали?

— Повече никакви неделни училищни пикници?

— Претърсване на голо.

— О, моля те, само това не.

— Не се противи, иначе ще се наложи да стана груб.

Дийн пъкна ръце под тениската, вдигна нагоре сутиена и прокара палци по зърната. Блу простена и отпусна безволно ръце.

Той пощипна зърната ѝ.

— Не ти ли казах да не мърдаш?

— С-съжалявам.

Всеки миг щеше да умре от чувствен екстаз. Някак си успя да върне отмалелите си ръце върху ствола на дървото. Дийн свали ципа и събу шортите и гащичките. Остави ги увити около глезените ѝ. Хладният въздух погали голата ѝ кожа. Блу притисна буза о грубата кора на дървото, докато той си играеше с дупето ѝ: мачкаше го, милваше го, докосваше леко с палец цепката между двете заоблени

полукълба, проверявайки колко далеч ще му позволи тя да стигне в тази безсрамна игра.

Както се оказа, доста далеч...

Накрая, когато Блу беше толкова обезумяла от желание, че едва се държеше на крака, тя чу тих звук от свалянето на ципа му.

— Остана да проверя още само едно място — рече той прегракнало.

Обърна я с лице към себе си и изрита гащичките и шортите ѝ. Полупритворените му очи бяха замъглени от желание. Вдигна Блу, сякаш беше лека като перце, и опря гърба ѝ върху могъщия ствол на дървото. Разтвори краката ѝ и застана между тях. Тя обвини прасци около бедрата му, а ръцете — около мускулестата силна шия. Дийн я разтвори с пръсти, провери възбудата ѝ и най-сетне завладя това, което в този миг безпрекословно му принадлежеше.

Дийн беше толкова силен, че дори когато проникна дълбоко в нея, се постара грубата дървесна кора да не я одраска. Младата жена зарови лице на рамото му, вдъхна упойващия му мирис и почти мигновено достигна върха. Той очакваше повече от нея и след като я остави малко да отдъхне, започна да се движи, изпълвайки я докрай, мамейки я на изкусително сладостно приключение, заповядвайки ѝ да се присъедини към него.

Редом шуртеше водопадът. Кристалният ромон на планинската струя се смесваше с накъсаното ѝ дишане, с дрезгавите му заповеди и хрипкавите гальовни слова. Устните им се сляха, поглъщайки думите. Пръстите му се впиха в дупето ѝ. Тласък... гореща струя... и двамата се понесоха, пометени от мощния прилив.

След като всичко свърши, дълго останаха смълчани. Когато най-сетне поеха обратно по пътеката, Дийн крачеше напред, а за свой потрес, Блу се разплака. Онзи стар копнеж да принадлежи някому докрай, отново бе пуснал корени в душата ѝ.

Дийн вървеше бързо, увеличавайки разстоянието помежду им. Тя го разбираше прекалено добре. Той завързваше нова връзка и я прекъсваше, така както другите хора си сменяха дрехите. Приятели, любовници... Всичко беше толкова лесно. Когато приключеше една авантюра, вече го чакаше дълга редица от хора, нямащи търпение да запълнят празнотата.

Обърна се и ѝ извика — нещо за изразходвана енергия и вълчи апетит. Блу се разсмя фалшиво, но удоволствието от срещата им бе изчезнало. Това, което бе започнало като глупава сексуална игра, я бе оставило уязвима и беззащитна, както някога в детството.

Писмото от Вирджиния, препратено от Сиатъл, пристигна на следващия ден. Когато Блу го отвори, отвътре изпадна една снимка. Шест ученички с мръсни дрехи и сълзливи усмивки позираха пред обикновена дървена постройка в джунглата. Майка ѝ стоеше по средата с изтощен, но тържествуващ вид. На гърба на фотографията Вирджиния бе написала кратко послание: *Те са в безопасност. Благодаря.* Блу дълго се взира в снимката. Докато разглеждаше лицето на всяко едно от момичетата, спасени с парите ѝ, цялото ѝ негодувание и обида се изпариха.

В четвъртък следобед, четири дни след екскурзията с велосипеди до Димящите планини и два дни преди празненството на Нита, Блу добави последните щрихи по стените. Фреските имаха само смътно сходство с първоначалните скици, нито пък приличаха на сладникавите пейзажи от годините ѝ в колежа. Бяха нещо съвсем различно — изцяло погрешни и неуместни — но тя не можеше да се застави да ги преработи.

Всички уважиха искането ѝ да стоят по-далеч от трапезарията и тя бе определила тържественото откриване за следващото утро. Младата жена изтри потта от челото си. Климатикът във фермата се бе развалил сутринта и въпреки подвижните вентилатори и отворените прозорци на стаята тя умираше от жегата, повдигаше ѝ се и паниката я завладяваше все повече. Ами ако... Но тя нямаше да мисли за това преди партито на Нита. Отлепи влажната тениска от гърдите си и отстъпи назад, за да огледа жалкото си бездарно творение. Най-любимото от всичко, което бе рисувала досега.

Довърши последното ъгълче от стенописа — като използва тензухено парцалче, за да смекчи очертанията на сенките — и започна да разчиства всичко наоколо, когато чу шум от приближаващи автомобили. Надзърна през отворения прозорец и видя две дълги бели лимузини. Вратите им се отвориха и от тях се изсипа бляскава компания. Мъжете бяха огромни, с яки вратове, издути бицепси и

масивни торсове. Жените, въпреки разликите в цвета на кожата и прическите, сякаш бяха излезли от лаборатория, в която клонираха млади и пищни красавици. На главите им бяха кацнали скъпи слънчеви очила, от китките им висяха маркови чанти, а оскъдните дрешки едва прикриваха гъвкавите им стройни тела. Реалният живот на Дийн Робилард току-що бе нахлул в кроткия свят на фермата.

Дийн отново бе заминал за съседната конеферма, Ейприл и Райли бяха излезли на покупки, Джак се бе затворил в малката къща и работеше върху нова песен, а Нита за разнообразие си бе останала у дома. Блу измъкна и последните кичури от конската си опашка, прокара пръсти през влажните си от потта коси и отново ги прибра в някакво подобие на прическа. Отметна найлоновата завеса и излезе в преддверието. През мрежестата врата до нея достигнаха женски гласове.

— Не мислех, че ще е толкова... селско.

— Има обор и всичко останало.

— Внимавай къде вървиш, скъпа. Не виждам никакви крави, но това не означава, че не се мотаят някъде наблизко.

— Бу знае как да живее — обади се един от мъжете. — Не е зле и аз да си купя подобно местенце.

Блу пристъпи на верандата и жените тутакси се вторачиха в нея, оглеждайки мърлявата тениска, протритите шорти и изцапаните с боя работни ботуши. Един мъж с врат, дебел като ствол на дърво, и рамене, широки поне километър и половина, се приближи към нея.

— Дийн вкъщи ли е?

— Той излезе да пояди, но ще се прибере след около час. — Младата жена избърса мръсните си длани в шортите. — Боя се, че климатикът не работи, но можете да седнете на задната веранда и да го почакате.

Те я последваха през цялата къща. Верандата с новия под от сиви плочи, прясно боядисаните бели стени и високия таван изглеждаше прохладна и просторна в сравнение със задушната трапезария. Трите елегантни прозореца в паладински стил, вградени в стената над мрежестата врата, хвърляха пъстра сянка върху шезлонгите от плетена ракета и масата от черно ковано желязо, пристигнали преди няколко дни. Игриво разпръснатите възглавнички в меки зелени и черни тонове придаваха елегантност на това уютно кътче.

На Блу ѝ направи впечатление, че компанията се състои от четирима мъже и пет жени. Никой от тях не благоволи да се представи, но тя научи имената им, докато си говореха: Лари, Тайръл, Тамика... и Кортни — висока, ослепителна брюнетка, която явно беше без кавалер. Не беше нужно да си детектив, за да разбереш защо.

— Веднага щом тренировъчният лагер свърши, ще накарам Дийн да ме заведе в Сан Франциско за уикенда — обяви Кортни, като отметна блестящата си коса. — Прекарахме страхотно там на миналия Свети Валентин и аз заслужавам малко почивка, преди да се изправа пред нов клас от четвъртокласници.

Супер. На всичкото отгоре Кортни не беше и безмозъчна лентяйка.

Жените започнаха да се оплакват от горещината въпреки леката прохлада, осигурявана от вентилаторите, наскоро монтирани на тавана. Гостите предположиха, че Блу е домашна помощничка, и започнаха да ѝ нареждат да им донесе бира, студен чай, диетична кола и бутилки със студена вода. Не след дълго Блу вече правеше хотдог, режеше кашкавал, подреждаше върху плата резени шунка, студени меса и всякакви други мезета, които намери в хладилника. Един от мъжете поиска програмата на телевизията, а друг помоли за тилебол. Блу съобщи на една великолепно червенокоса съблазнителка потресаващата новина, че в Гарисън все още няма тайландски ресторант.

Ейприл се обади, докато Блу ровеше в килера, опитвайки се да открие картофен чипс.

— Видях, че Дийн има гости, и затова отидох направо в малката къща. Райли е с мен. Ще останем тук, докато теренът не се изчисти.

— Не е редно да се криете — възрази Блу.

— Какво да се прави, такава е реалността. Освен това Джак иска да чуя новата му песен.

На Блу също ѝ се искаше да е в малката къща и да слуша новата песен на Джак Пейтриът, вместо да слугува на приятелите на Дийн.

Когато Дийн най-сетне се появи, всички на верандата скочиха да го поздравят. При все че миришеше на кон и пот, Кортни, която допреди минута се оплакваше от леката миризма на тор, се хвърли на шията му.

— Дийн, сладурче! Изненада! Вече започнахме да се опасяваме, че никога няма да се върнеш.

— Хей, Бу. Хубава колибка си спретнал.

Дийн дори не погледна към Блу. Тя се оттегли в кухнята, където започна да прибира нетрайните продукти в хладилника. Не след дълго той надникна в кухнята.

— Хей, благодаря за помощта. Ще взема набързо един душ и се връщам.

Господарят на къщата изчезна, а тя се запита дали думите му означаваха, че трябва да продължи да прислужва на приятелите му, или очакваше да се присъедини към компанията. Затръшна вратата на хладилника. Майната ѝ на тази дандания. Ще се заеме отново с работата си.

Но преди да успее да излезе, Рошан провря глава през вратата и поиска сладолед. Блу донесе още чисти чинии и прибра мръсните. Докато зареждаше миялната машина, покрай нея мина свежо изкъпаният Дийн.

— Още веднъж ти благодаря, Блу. Ти си върховна — подхвърли мимоходом и след секунда тя го чу да се смее на верандата с приятелите си.

Младата жена остана сама, оглеждайки кухнята, която толкова много обичаше. Значи, това беше. Или не беше? Трябваше да разбере със сигурност. С треперещи ръце подреди върху един поднос две кутии топла диетична сода, добави последната студена бира от хладилника и отнесе подноса на верандата.

Кортни стоеше до Дийн, ръката ѝ бе праметната през кръста му, а кичур от лъскавата ѝ коса се бе закачил за ръкава на сивата му риза. Покачена на високите платформи, на ръст тя беше почти колкото него.

— Но, Бу, трябва да се върнеш навреме за купона на Анди и Шерилин. Обещах им, че ще отидем.

„Той е мой!“, искаше да изкрещи Блу. Но всъщност не беше. Никой не ѝ принадлежеше и никога не ѝ бе принадлежал. Тя пристъпи до него с подноса. Погледите им се срещнаха — познатите сини очи, които толкова често се вглеждаха със смях в нейните. Понечи да каже, че е запазила последната студена бира за него, но преди да отвори уста, той се извърна, сякаш тя бе невидима.

Гигантска буца заседна на гърлото ѝ. Блу остави внимателно подноса на масата, излезе навън и слепешком се върна в трапезарията.

Откъм верандата до нея достигна взрив от смях. Тя грабна четките и започна да ги почиства. Работеше механично, завинтваше капачките на кутиите с бои, подреждаше инструментите, сгъваше найлоновите постелки за пода, решена да прибере всичко, за да не се връща повече тук. Найлоновата завеса на вратата прошумоля и Кортни надникна в трапезарията. Независимо от твърденията, че е учителка, явно не можеше да прочете табелата НЕ ВЛИЗАЙ.

— Спешно имам нужда от малко помощ — заяви тя, без дори да погледне фреските. — Нашите шофьори отидоха да обядват, а на мен ми излезе една пъпка. За нещастие, съм забравила коректора си. Ще можеш ли да отскочиш до града и да ми купиш „Ирейс“ или нещо подобно? И да вземеш и няколко бутилки минерална вода? — Кортни се извърна. — Чакай да питам и другите дали и те не искат нещо.

Блу избута настрани количката с боите и си заповяда да му даде още един шанс. Но вместо Дийн след малко се върна Кортни, стиснала между пръстите си стодоларова банкнота.

— Коректор, минерална вода и три пакета царевични пръчици „Читос“ със сирене. Задръж рестото. — Пъхна парите в ръката на Блу. — Благодаря, скъпа.

Поне десетина сценария се мярнаха в ума на Блу. Избра този, който ѝ позволяваше да запази достойнството си.

Един час по-късно тя се върна в празната къща и стовари върху кухненския плот коректора, минералната вода, пакетите „Читос“ и рестото. Сърцето ѝ тежеше, сякаш някой бе стоварил върху него грамада от камъни. Измете пода на трапезарията, подреди столовете по местата, натовари вещите си в багажника на колата на Нита и смъкна найлоновата завеса от вратата. Нямахше по-подходящ момент от настоящия, за да сложи край на нещо, което изобщо не би трябвало да започва.

Когато свърши, хвърли един последен поглед на стенописите и този път ги видя такива, каквито бяха. Сантиментален боклук.

[1] Дресинг за салата. — Бел.прев. ↑

Дийн стоеше в края на пътеката. Те танцуваха. И тримата. Зад малката къща, под звездите и под звуците на музиката, бумтяща от плейъра на стъпалата на задната веранда. Докато наблюдаваше баща си, не беше трудно да се досети от кого е наследил атлетичната си фигура. Беше виждал как танцува Джак на видео, както и на малкото концерти на живо, на които беше принуден да присъства със съотборниците си в колежа. Но сега беше различно. Припомни си как един тъпоумен критик сравняваше танцуването на Джак с това на Мик Джагър, но у Джак нямаше и капка от андрогенната разпуснатост и маниерност на фронтмена на „Ролинг Стоунс“. Джак Пейтриът беше въплъщение на силата.

Райли, която трябваше отдавна да е в леглото, обикаляше около Джак, движенията ѝ бяха малко тромави, но изпълнени с бликащата енергия на пале и щяха да извикат усмивка на устните на Дийн, ако не се чувстваше толкова нещастен.

Ейприл танцуваше с боси крака. Дългата прозрачна пола се увиваше около бедрата ѝ. Тя се изви грациозно и повдигна косата си. Когато устните ѝ се нацупиха в чувствена гримаса, младият мъж отново видя безразсъдната, склонна към саморазрушение майка от детството му, вярната робиня на боговете на рокендрола.

Райли се задъха и се свлече на тревата до кучето. Джак и Ейприл не откъсваха очи един от друг. На нейния шими той отвърщаше със своя интерпретация на гринд. Сребърните ѝ гривни блестяха на светлината на лампата. Двамата подскачаха игриво и се движеха в пълен синхрон, като че ли от години танцуваха заедно. Ейприл пристъпваше наперено, с изпъчени гърди, полюшвайки бедра, издула предизвикателно устни. А по устните на Джак играеше подигравателната усмивка на заклет рокаджия.

Дийн нямаше да дойде тук тази вечер, ако от няколко дни Ейприл не бе спряла да отговаря на имейлите му. И сега беше принуден да гледа хората, които го бяха създали, едва ли не да се оправят пред

очите му. Страхотен завършек на един отвратителен ден! Кортни беше като досадна лепка на задника му и той искрено се зарадва, когато останалите жени я повлякоха към Нашвил, за да пазаруват. Момчетата останаха още известно време. Прекалено дълго, според Дийн. Той нямаше търпение да отиде при Блу, но когато пристигна в дома на Нита Гарисън, всички прозорци бяха тъмни. Младият мъж се изкачи до балкона, но вратите бяха залостени отвътре, а през стъклото се виждаше празното легло на Блу. Усети пронизваща болка в гърдите, преди разумът отново да се завърне. Тя нямаше да си тръгне преди празненството в чест на рождения ден на Нита, определено за събота. Утре щеше да оправи всичко или поне доколкото бе възможно.

След разходката с колела за Четвърти юли нищо не беше същото. Нещо се беше объркало в онази глупава сексуална игра, която двамата играеха. Отначало Дийн се забавляваше и възбуждаше от комичните опити на Блу да изобрази изплашена, сексуално малтретирана жена. Но накрая, когато телата им се бяха сплели в страстна хватка, го заля огромна вълна на нежност и нещо се промени. Испита чувства, които не беше готов да анализира.

Райли явно бе възстановила силите си и отново се присъедини към танцуващите. Дийн стоеше в тъмното, светлината не достигаше до него. Отделно от тях. Точно както искаше.

Джак се приближи към дъщеря си, която всячески се стараяше да се покаже пред него, демонстрирайки целия си репертоар от тромави, но енергични движения. Ейприл се усмихна и се отдалечи сред вихър от прозрачна коприна. Наклони глава. Завъртя се. И тогава видя Дийн.

Без да губи ритъма, протегна ръка.

Младият мъж стоеше неподвижно. Тя се приближи с танцова стъпка и отново го повика с ръка, мамеше го в техния кръг.

Но той оставаше като парализиран, замаян, пленник на собственото си ДНК. Музиката и танците го теглеха натам, където не искаше да бъде. Тези двойни спирали на гените, запечатани в кръвта му, бяха наследството, което той бе насочил към спорта. Ала сега тези стъпаловидни структури се опитваха да го върнат обратно към първоизточника. Към танца.

Баща му мина на джайв.

Майка му го зовеше безмълвно.

Той се извърна и от двамата и закрачи към голямата къща.

Джак се засмя, когато Ейприл внезапно спря да танцува.

— Виж я, Райли, не може да ни издържи на темпото.

Той не беше забелязал Дийн. Ейприл се насили да се усмихне. Джак и Райли се учеха да се забавляват заедно и тя нямаше да развали удоволствието им с тъгата си.

— Ожаднях — заяви тя. — Ще отида да донеса нещо за пиене.

Когато влезе в кухнята, затвори очи. Преди малко видя по лицето на Дийн не презрение, а болка. Той искаше да отиде при тях — тя го чувстваше — но не можеше да направи първата стъпка.

Ейприл се опита да се отърси от мрачните мисли, като се зае да налива портокалов сок за себе си и Райли. Не можеше да управлява чувствата на Дийн, само своите. *Смири се, освободи се от страховете, егоизма и суетата. Осланяй се на Бог.*^[1] Наля чаша студен чай за Джак. Той щеше да предпочете бира, но нямаше късмет. Не беше очаквала да се появи тази вечер в малката къща. Когато дойде, двете с Райли седяха в задния двор, клюкарстваха за момчета и слушаха един стар албум на Принс. И преди да се усети, тримата танцуваха.

С Джак винаги са били идеална двойка в танците. Имаха еднакъв стил и неизтощима енергия. В плен на магията на музиката, Ейприл можеше да се отърси от мислите за собствената си глупост: че е на петдесет и две години и все още се прехласва по Джак Пейтриът. Бързата музика се смени с балада. Тя отнесе напитките отвън и се спря на стъпалата, загледана в бащата и дъщерята. Джак се опитваше да увлече Райли в бавен танц.

— Но аз не мога да танцувам това — протестираше момичето.

— Стъпи на краката ми.

— Не мога да го направя! Прекалено съм голяма. Ще премажа пръстите ти.

— Мършаво хлапе като теб? Нищо няма да им стане на пръстите ми. Хайде, скачай! — Притегли я в прегръдките си, а тя внимателно стъпи с босите си нозе върху маратонките му.

Изглеждаше толкова малка до него. Толкова хубава и чаровна с къдравата си коса, блестящи очи и златиста кожа. Ейприл се бе влюбила в момичето.

Приседна на стъпалото и се замисли, докато ги наблюдаваше. Когато беше малка, веднъж бе видяла едно момиче на нейната възраст да танцува така с баща си. Бащата на Ейприл я смяташе за досадна пречка и тя си спомняше как се заключваше в тясната баня, за да не види никой, че плаче. Но когато порасна, му го върна с лихвите. Опитваше в безкрайната върволица от момчета да намери любовта, която баща ѝ бе отказал да ѝ даде. Един от тези младежи беше Джак Пейтриът.

Райли имаше чудесно чувство за ритъм и най-после придоби достатъчно увереност да слезе от краката на баща си и да опита собствени стъпки. Джак пристъпваше на място, но накрая я завъртя във въздуха и заяви, че танцува страхотно. Райли изглеждаше замаяна от гордост и щастие. Ейприл им раздаде напитките. Джак пресуши чашата си, обяви, че Райли отдавна трябваше да е заспала, и я повлече към голямата къща. Ейприл се чувстваше твърде неспокойна, за да заспи, затова постла едно одеяло на тревата и се излегна, вперила поглед в звездите. Блу възнамеряваше да замине след няколко дни, а Дийн след седмица и половина. Веднага след него и тя щеше да се върне в Ел Ей. След като се прибере у дома, ще се потопи в работата и ще черпи сили от познанието, че най-сетне се е научила как да съхрани душата си цяла и невредима.

— Дийн е в къщата с Райли — разнесе се познатият дрезгав глас.
— Не съм я оставил сама.

Тя вдигна глава и видя Джак да върви през тревата към нея.

— Мислех, че вече си легнал.

— Не съм чак толкова стар. — Отиде до плейъра и започна да рови из купчината дискове. Лусинда Уилямс запя „Като роза“. Той се приближи до одеялото и ѝ протегна ръка. — Танцувай с мен.

— Идеята не е добра, Джак.

— Най-хубавите ни моменти бяха следствие на точно такива лоши идеи. Престани да се държиш като грохнала старица.

Думите му я жегнаха — Джак знаеше, че ще стане точно така — и Ейприл скочи на крака.

— Ако се опиташ да ми пуснеш ръка...

Зъбите му проблеснаха в пиратска усмивка. Притегли я към себе си.

— Лудия Джак се увлича само по онези, които са по-млади от трийсет. Макар че нощем всички котки са сиви...

— Млъкни и танцувай.

Някога той миришеше на цигари и секс, а сега — на дъбово дърво, бергамот и нощ. Тялото му вече не беше мършаво, както го помнеше от младежките години. Все още бе слаб, но бе натрупал мускули. Освен това вече не изглеждаше толкова изпит, както при първата им среща, а вдлъбнатите под скулите бяха загладени. Песента на Лусинда ги увлече. Те се притискаха все по-плътно един към друг, докато между телата им не остана само тънка лентичка въздух. Скоро и тя изчезна. Ейприл го прегърна през врата, той обхвана талията ѝ. Тя си позволи да се отпусне на гърдите му. Усещаше твърдия му възбуден член, но просто си беше там. Внушителен, но неизискващ нищо от нея.

Тя изпадна в забрава, отдаде се на музиката. Изгаряше от възбуда, като че ли се носеше по гладко море. Той отметна косите от шията ѝ и притисна устни към вдлъбнатината под ухото. Тя извърна глава и му позволи да я целуне. Дълбока, сладна целувка, много по-възбуждаща от някогашните им пиянски целувки. Когато най-последно се отдръпнаха един от друг, въпросът в очите му разсея унеса ѝ. Ейприл поклати глава.

— Защо? — прошепна той, докато милваше косите ѝ.

— Вече не правя секс само за една нощ.

— Обещавам, че няма да е само за една нощ. — Джак прокара палец по слепоочието ѝ. — Не може да не се питаш какво би било.

Повече, отколкото той си представяше.

— Питам се за много неща, които няма да ми донесат добро.

— Сигурна ли си? Вече не сме деца.

Тя се отдръпна.

— Вече не се отдавам на чаровни рокаджии.

— Ейприл...

Мобилният ѝ телефон извънх откъм долното стъпало. Слава тебе, Господи! Отиде да се обади.

— Няма да вдигнеш, нали? — попита той.

— Налага се. — Докато вървеше към стълбата, тя притисна опакото на ръката си към устните. Не знаеше дали иска да изтрие целувката му, или да я съхрани. — Ало?

— Ейприл, Ед е.

— Ед? Очаквах да се обадиш. — Тя влезе бързо вътре.

Измина половин час, преди да приключи разговорът. Излезе навън, за да прибере нещата си, и се изненада, когато видя, че Джак все още е там, излегнат върху одеялото и загледан в звездите. Беше свил коляно и подложил ръка под главата. Ейприл изпита прекалено силна радост, че не си е тръгнал.

— Разкажи ми за него — заговори Джак, без да я поглежда.

Тя долови сковаността в гласа му и си спомни някогашните му ревниви избухвания. Ако не се бе отказала от подобни игрички, щеше да го прати по дяволите, но сега седна на одеялото. Полата ѝ се спусна на меки гънки върху коленете.

— За тях.

— Колко са?

— В момента? Трима.

Ейприл се стегна, когато той рязко се извъртя с лице към нея. Но не я нападна.

— В такъв случай те не са ти любовници.

Беше констатация, не въпрос.

— Откъде знаеш?

— Просто зная.

— Мъже ми се обаждат по всяко време на денонощието.

— Защо?

Тя не долови в гласа му нищо друго, освен любопитство. Или не го бе грижа с кого се среща, или започваше да разбира каква жена е станала. Ейприл се излегна върху одеялото.

— Аз съм алкохоличка и наркоманка, която се е избавила от зависимостта. От години посещавам групи за анонимни алкохолици. В момента съм наставница на трима мъже и една жена. Всички живеят в Ел Ей и не е лесно да ги подкрепям от разстояние, но те не искат да ме сменят.

— Разбирам защо. Сигурен съм, че си много добра. — Джак се подпря на лакът и се вгледа в лицето ѝ. — Така и не успях да те превъзмогна. Но ти го знаеш, нали?

Трябваше да нарече нещата, както ги виждаше, а не каквито ѝ се искаше да бъдат.

— Не аз съм тази, която не си превъзмогнал, а вината си към Дийн.

— Аз отлично разбирам разликата и ти си единствената жена, която никога не успях да забравя.

Докато Ейприл се взираше в очите му, той сведе глава и отново я целуна. Устните ѝ бяха меки и податливи под неговите. Но когато ръката му се плъзна между бедрата ѝ, тя си спомни, че чувствата на Джак към нея винаги започваха и свършваха в панталоните му. Претърколи се изпод него и стана.

— Говорех сериозно. Повече не правя такива неща.

— И очакваш да повярвам, че си се отказала от секса?

— Само от секс с рокаджии. — Отиде до стъпалата, за да спре музиката и да събере нещата си. — Откакто не пия и не се друсам, съм имала три сериозни връзки. С полицай, телевизионен продуцент и фотограф, който ме заведе в „Харт Гелъри“. Всички са страхотни мъже и никой не може да изпее и една нота. Дори в караоке бар.

Въпреки тъмнината, видя насмешливата му усмивка, докато той се изправяше на крака.

— Горката Ейприл. Да се лиши доброволно от жарката рокаджийска любов.

— Защото се уважавам. Може би повече, отколкото ти уважаваши себе си.

— Предполагам, че навярно ще се разочароваш, Ейприл, но отдавна престанах да играя игрички и свикнах да имам стабилни връзки. — Вдигна одеялото и го занесе при нея. — Това е единственото, което двамата с теб никога не сме опитвали. Може би е време да пробваме.

Тя беше толкова потресена, че само го зяпна слисано. Джак пхна одеялото в ръцете ѝ, целуна я леко по бузата и си тръгна.

В седем часа на следващата сутрин Дийн спря колата зад къщата на Нита. Ненавиждаше се, задето вчера бе наранил Блу. Единствената причина да не я покани да се присъедини към компанията беше нежеланието да отговаря на въпросите на приятелите си. Как можеше да им обясни защо е с нея, когато не можеше да го обясни на себе си? През целия му живот досега жените бяха за него или приятелки, или любовници, но никога и двете.

Докато вървеше към задната врата на къщата, един гълъб излетя от бетонното басейнче за птици на Нита. Влезе, без да почука. Нита седеше до кухненската маса, накипнена с голямата си руса перука и крещящ пенъор на цветя.

— Ще се обадя в полицията — обяви тя по-скоро раздразнено, отколкото ядосано. — Ще те арестуват за нахлуване в чужд дом.

Дийн се наведе, за да почеше зад ушите изпадналия в летаргия Танго.

— Може ли първо да помоля за чаша кафе?

— Едва седем сутринта е. Трябваше да почукаш.

— Не сметнах за необходимо. Също като вас — и вие не чукате, когато идвате в дома ми.

— Лъжец. Винаги чукам. А и Блу още спи. Така че по-добре изчезвай и не я безпокой.

Дийн напълни две чаши с мастиленочерното кафе на Нита.

— Какво прави в леглото толкова до късно?

— Не смятам, че е твоя работа. — Негодуванието ѝ най-последно изби на повърхността и старицата размаха показалец към него — нокътят ѝ приличаше на ален куршум, насочен право към главата му. — Ти разбиваш сърцето ѝ. И дори не ти пука.

— Блу е луда, но сърцето ѝ не е разбито. — Младият мъж заобиколи Танго. — Оставете ни поне малко насаме.

Столт ѝ изскърца, когато тя го отмести от масата.

— Един съвет от мен, господин Голяма работа. Ако бях на твое място, щях да погледна това, което държи под мивката в банята.

Дийн не ѝ обърна внимание и се запъти към горния етаж.

Блу не се изненада, когато чу Дийн да говори на долния етаж с Нита. Слънчевите лъчи струяха щедро през вратите на балкона, докато вдигаше ципа на джинсите си. Знаеше, че през нощта той ще се опита да влезе при нея през балкона, и тъй като се боеше, че отново ще се поддаде на чара му, предпочете да спи в спалнята до тази на Нита. Сега той явно възнамеряваше да спечели благоволенията ѝ, но парашутът му нямаше да се отвори.

Младата жена тъкмо приседна на леглото, за да си обуе сандалите, и той се появи на прага. Русокос, красив и неустойимо

привлекателен. Тя пристегна едната каишка.

— Трябва да свърша милион задачи преди утрешното парти на Нита и затова в момента нямам никакво време за разговори.

Той остави чашата с кафе на масичката до леглото.

— Зная, че си ми ядосана.

Ядът беше само една част от чувствата ѝ. Тази част, която не криеше тайни.

— По-късно, Дийн. Истинските мъже избягват подобни дискусии.

— Стига глупости. — Заповедническият му тон на полеви командир винаги я стряскаше. — Случилото се вчера не беше свързано лично с теб. Не и по начина, по който си мислиш.

— На мен ми се стори съвсем лично свързано с мен.

— Ти мислиш, че ме е било срам да те представя на приятелите си заради раздърпаните ти дрехи и заядливия характер, но това е много далеч от истината.

Блу скочи от леглото.

— Не си хаби думите. Аз не съм от жените, с които твоите приятели очакват да се среща Малибу Дийн, и ти не желаете да отговаряш на въпросите им.

— Наистина ли мислиш, че съм толкова ограничен?

— Не. Смятам, че по принцип си джентълмен, затова не си искал да обясняваш, че аз съм само едно добро приятелче, ползващо се от привилегията да спи с теб.

— Ти си повече от приятелче, Блу. Ти си един от най-добрите приятели, които съм имал.

— И това ме прави какво? Какво ще кажеш за... *приятелче!*

Дийн прокара нервно пръсти през косата си.

— Не съм имал намерение да те обидя. Просто исках отношенията ни да си останат само между нас двамата.

— Както и много други неща в живота ти, за които не искаш да се знае. Не станаха ли твърде много тайните?

— Ти нямаш представа какво означава да си публична личност — изрепчи се той. — Налага ми се да внимавам.

Тя грабна чашата с кафе и чантата си, оставена в долния край на леглото.

— Което в превод означава, че аз съм се превърнала в една от твоите малки мръсни тайни.

— Това, което каза, беше много гадно.

Блу повече не издържаше да води този разговор, особено след като и тя имаше тайна.

— Ще те улесня. Днес е петък. Празненството на Нита е утре. В неделя трябва да довърша някои работи, но в понеделник сутринта завинаги ще напусна Гарисън и ще се отправя към необятните простори.

Изражението му заприлича на буреносен облак.

— Надявам се, че както обикновено, плещиш глупости.

— Защо? Защото аз слагам край на връзката ни, а не ти? — Всички емоции, които искаше да скрие от него — тъга, страх, болка — се опитваха да пробият бронята ѝ на кораво момиче, но тя ги натика обратно. — Животът е прекрасен, Бу. Направиха ми голяма отстъпка за колата под наем и си купих съвсем нов пътнически атлас. Ти беше едно забавно развлечение, но ми е време да продължа напред.

Тя бе направила съобщение, което той не очакваше, и Дийн неволно стисна юмруци.

— Очевидно ти е нужно още време, за да пораснеш. — Думите му бяха толкова ледени, че тя почти очакваше от устата му да излезе облаче пара. — Утре на купона на Нита ще обсъдим всичко и ще се разберем. Може би тогава вече ще си в състояние да разсъждаваш като разумно същество — процеди той и изхвърча от стаята.

Младата жена се отпусна отново на леглото. Като истинска глупачка се надяваше, че той ще улови ръцете ѝ и ще я помоли за прошка. Искеше ѝ се поне да бе казал нещо за фреските, преди да изскочи навън. Вече трябваше да ги е видял. Вчера намери в пощенската кутия на Нита плик, доставен на ръка, с чек, подписан от Ейприл. Само това и никаква бележка. Ейприл и Дийн имаха безупречен вкус. Явно са решили, че фреските са ужасни, сантиментален боклук. Знаеше си, че ще стане така. Но дълбоко в душата си се бе надявала да ги харесат.

Дийн крачеше решително по коридора, застлан с розов килим. Докато си представяше как ще извие врата на Блу, можеше за миг да

забрави какъв негодник се оказа. Ненавиждаше мисълта, че я бе наранил. Тя искрено вярваше, че той се е срамувал да я представи на приятелите си, ала това не беше истина. Не беше срам. Ако вчера приятелите му бяха намерили време да поговорят с нея, вместо да я третират като слугиня, те навярно щяха да се влюбят в нея. Но Дийн не желаше никой — особено съотборниците му — да обсъждат толкова личен въпрос като връзката му с Блу, която беше още съвсем нова и неукрепнала. По дяволите, та те се познаваха от по-малко от два месеца!

А сега тя възнамеряваше да го напусне. Още от самото начало той бе наясно, че не може да разчита на нея. Но след начина, по който вчера се отнесе с Блу, сега не беше толкова лесно да хвърли цялата вина върху нея.

Беше стигнал до площадката и заслиза, когато си спомни думите на Нита. Старата дама обичаше да забърква всякакви каши, но в същото време беше загрижена за Блу, макар и по своя извратен начин. Дийн се обърна и отново пое нагоре по стълбите.

Стените, както и теракотата в банята на Блу бяха в розово, а завесата пред душа беше украсена с танцуващи бутилки с шампанско. Влажна кърпа висеше накриво на закачалката до душа. Той клекна пред мивката, отвори вратичката на шкафчето и се вторачи в увитата в целофан кутийка, блещеща се право насреща му.

Чу забързани стъпки зад гърба си.

— Какво правиш тук? — припряно попита Блу.

Докато мозъкът му смилаше видяното, кръвта се оттече от главата му. Взе кутийката и някак си успя да се изправи.

— Остави я! — извика младата жена.

— Ти ми каза, че вземаш хапчета.

— Така е.

Използваха и презервативи. Само с едно-две изключения... Той я погледна втренчено. Тя срещна смело погледа му — огромни очи върху малко преbledняло лице. Дийн вдигна теста за бременност.

— Предполагам, че това не е на Нита.

Тя се опита да изобрази обичайната си инатлива гримаса, но не се получи. Дългите мигли докоснаха страните ѝ, когато сведе глава.

— Преди няколко седмици, когато се бях натровила със скаридите на Джоузи... повърнах хапчето, но не обърнах внимание.

Сякаш стоеше на релсите и товарният влак се носеше с рев към него.

— Искаш да кажеш, че можеш да забременееш от едно повърнато хапче?

— Предполагам, че е възможно. Месечният ми цикъл трябваше да дойде миналата седмица. Отначало не можех да си обясня защо ми закъснява. После си спомних какво стана с хапчето.

Дийн завъртя кутийката в ръката си. Грохотът на товарен влак отекваше все по-силно в черепа му.

— Не си я отворила.

— Утре. Сега най-важното е празненството на Нита.

— Не. Няма да чакаш до утре. — Той я вкара в банята и затръшна вратата с длан. Пръстите му се бяха вцепенили. — Ще я отвориш днес. Още сега.

Блу вече го познаваше достатъчно добре, за да знае, че нямаше как тя да спечели тази битка.

— Изчакай ме в коридора — рече младата жена.

— За нищо на света. — Той припряно разкъса кутийката.

— Току-що пишках.

— Пак ще пишкаш. — Пръстите му, обикновено толкова чевръсти, сега се пипкаха несръчно с инструкцията, неспособни да я отворят.

— Обърни се — нареди му тя.

— Престани, Блу. Още сега ще приключим с това.

Тя взе безмълвно теста. Той стоеше неподвижно и я наблюдаваше. Чакаше.

Накрая тя успя да изцеди няколко капки урина.

Според указанията трябваше да се изчака три минути. Той засече времето на своя ролекс. На него имаше три циферблата, единият от които беше тахометър, но в момента се интересуваеше единствено от движението на втората стрелка. Докато тя пълзеше мъчително, в ума му се тълпяха десетки мисли, които не можеше — не искаше — да подреди.

— Стана ли време? — попита тя накрая.

Плувналият в пот Дийн примигна и кимна.

— Ти погледни — прошепна младата жена.

С лепкави пръсти той взе тестера и се втрени в прозорчето. Накрая вдигна бавно глава и погледите им се срещнаха.

— Не си бременна.

Блу кимна безизразно.

— Добре. А сега си върви.

Два часа Дийн кръжа безцелно с колата наоколо, докато накрая не се озова на един тесен селски път. Спря пикапа отстрани на напукания асфалт и слезе. Още нямаше дори десет, но денят се очертаваше много горещ. Чу шума на бълбукаща вода, навлезе в гората и пое между дърветата. Накрая стигна до малко поточе. Ръждясал празен варел от бензин лежеше настрани във водата, редом до стари автомобилни гуми, пружини от кревати, смачкан пътен знак и други боклуци. Не беше редно да изхвърлят така безразборно отпадъците си.

Нагази във водата и започна да ги разчиства. Не след дълго маратонките му подгизнаха и той целият се изплеска с кал и мръсотия. Подхлъзна се на обрастите с мъх камъни и шортите му се намокриха, но студената вода го освежи приятно. Искаше му се поточето да е задръстено с цели планини от боклуци, за да остане тук цял ден, но много скоро водата потече свободно в коритото.

Целият му свят бе рухнал. Докато се качваше в пикапа, имаше чувството, че се задушавя. Като наближи фермата, ще се разходи наоколо, за да проясни главата си. Но не стигна чак толкова далеч. Вместо това, без да се усети, свърна по черния път, водещ към малката къща.

Когато слезе от пикапа, до слуха му достигнаха звуците на китара. Джак седеше на кухненския стол на верандата, скръстил босите си глезени върху перилото, притиснал китарата до гърдите. Тридневна брада, тениска с емблемата на „Вирджиния Рекърдс“ и черни спортни шорти. Просмуканите с кална вода чорапи на Дийн се бяха усукали около глезените, а краката му жвакаха в маратонките, докато приближаваше верандата. Когато видя сина си, в очите на Джак се мярна обичайната предпазливост, но той продължи да свири.

— Имаш вид на изгубил в състезание по борба с глиган.

— Има ли още някой тук?

Джак изсвири два минорни акорда.

— Райли кара колело, а Ейприл отиде да потича. Скоро ще се върнат.

Но Дийн не беше дошъл да се види с тях. Спря се до долното стъпало.

— Ние с Блу не сме сгодени. Преди два месеца я качих на стоп на шосето в покрайнините на Денвър.

— Ейприл ми каза. Жалко. Тя ми харесва. Разсмива ме.

Дийн изстърга бучка пръст от кокалчетата на пръстите си.

— Видях се с Блу тази сутрин. Преди два часа. — Стомахът му се присви болезнено и той се опита да поеме глътка въздух. — Мислеше, че може да е бременна.

Джак спря да свири.

— И бременна ли е?

От покрива се разнесе птича песен. Дийн поклати глава.

— Не.

— Поздравления.

Младият мъж пхна ръце в лепкавите от кал джобове, сетне отново ги извади.

— Тези тестове за бременност, които можеш да си купиш в аптеката... Трябва да... Може би вече го знаеш. Трябва да чакаш три минути за резултата.

— Е, и?

— Работата е там... Тези три минути, докато чаках... аз... в главата ми се въртяха всички тези мисли.

— Предполагам, че е напълно разбираемо.

Стъпалата скърцаха под краката на Дийн, докато се изкачваше към верандата.

— Мислех за това, как трябва да се погрижа за лекар и за медицинско наблюдение на Блу. Дали да поверя на адвокатата издръжката на детето, или да възложи всичко на агента си. Как да го скрия от медиите. Списъкът ти е познат.

Джак се изправи и подпря китарата на стола.

— Обичайната паническа реакция. Спомням си симптомите.

— Да, ама когато си имал подобна паническа реакция, си бил — на колко? — двайсет и четири? Аз съм на трийсет и една.

— Аз бях на двайсет и три, но по същество няма разлика. Щом не си смятал да се ожениш за Блу, е щяло да се наложи да

предприемеш нужните действия.

— Не е едно и също. Ейприл е била откачена. Блу не е. Тя е един от най-здравомислещите и трезви хора, които познавам. — Искаше да спре дотук, ала не можа. — Тя заяви, че се е превърнала в поредната ми малка мръсна тайна.

— Хората, които никога не са били център на общественото внимание, не могат да го разберат.

— Точно това ѝ казах и аз. — Дийн разтри корема си в напразен опит да потуши бушуващия отдолу пожар. — Но през онези три минути... Всичко, което премислих. Планът, който съставих... Адвокатът, издръжката за детето...

— В такъв момент през главата ти могат да минат какви ли не гадости. Забрави за това.

— И как да го направя? Какъвто бащата, такъв и синът. Крушата не пада по-далеч от дървото, нали?

Дийн имаше чувството, че е разкъсал гърдите си, за да излезе истината наяве, но баща му само изкриви устни в саркастична усмивка.

— Не се принизявай до моето ниво. Видях как се държиш с Райли. Ако Блу беше бременна, ти никога нямаше да изоставиш детето си. И докато расте, щеше да бъдеш винаги до него.

Дийн знаеше, че не бива да задълбава, но коленете му се огънаха и преди да се усети, се свлече на стъпалото.

— Защо си постъпил така, Джак?

— А ти как мислиш, мътните да го вземат? — наежи се баща му, изпълнен с презрение към самия себе си. — Бих могъл да те излъжа и да ти поднеса захаросана версия, но истината е, че не знаех как да се справя с Ейприл и не исках да се обременявам с теб. Аз бях рок звезда, бейби. Музикален идол на Америка. Твърде зает да давам интервюта и да позволявам на околните да ми целуват задника. Да си баща, не е лека задача, нито особено забавна. Защо да си развалям кефа с бебешки плач и напикани пелени?

Младият мъж отпусна ръце между коленете си и се зае да люци боята от стъпалото.

— Но това се промени, нали?

— Никога не се промени.

Дийн се изправи.

— Не дрънкай празни приказки. Спомням си онези срещи между баща и син, когато бях на четиринайсет, петнайсет. Ти се опитваше да наваксаш за пропуснатите години, а аз плюех във физиономията ти.

Джак грабна китарата.

— Виж, работя над една песен. Само защото най-последно си решил да изкопаеш целия този стар боклук, не означава, че и аз ще грабна лопатата, за да ти помагам.

— Нека те попитам само още нещо. Ако ти се наложи отново да преживееш същото...

— Не бих могъл, така че по-добре да сменим темата.

— Но ако можеше...

— Ако можех да върна миналото, щях да те взема от нея! — яростно изстреля Джак. — Как ти се струва това? И след това щях да открия как да бъда истински баща. За твой късмет, това не се случи, защото, съдейки по всичко, ти прекрасно си се справил и без мен. Всеки мъж би се гордял да има такъв син. Е, сега доволен ли си, или за финал следва шибана прегръдка?

Пожарът в стомаха на Дийн най-последно угасна. Отново можеше да диша.

Джак остави китарата.

— Не можеш да се помириш с мен, докато не се помириш с майка си. Тя го заслужава.

Дийн потърка калния нос на маратонката о стъпалото.

— Това не е толкова лесно.

— По-лесно е, отколкото да пазиш в душата си цялата тази болка.

Младият мъж се обърна и закрачи към пикапа.

Той остави мръсните маратонки и чорапи на верандата. Както обикновено, никой не се бе сетил да заключи предната врата. Вътре в къщата беше прохладно и тихо. Обувките му бяха прибрани в една кошница. Бейзболните му шапки висяха на закачалката. До медния поднос, където оставяше ключовете си и други дребни вещи, беше поставена снимката на осемгодишния Дийн. Мършави гърди с ясно очертаващи се ребра; изпъкнали колене, подаващи се изпод шортите; футболен шлем, погълнал почти цялата му глава. Ейприл го беше

снимала през онова лято, когато живееха във Венис Бийч. Цялата къща беше осеяна със снимки от детството му, повечето от които дори не си спомняше.

Снощи Райли се опита да го завлече в трапезарията, за да види стенописите, но той искаше да ги види заедно с Блу и затова ѝ отказа. И сега подмина трапезарията и влезе в дневната. Дълбоките кресла бяха идеални за дългото му тяло, а телевизорът беше така поставен, че светлината на лампата не се отразяваше от екрана. Дървената масичка за кафе беше покрита с дебело стъкло, което правеше излишни подложките за чаши. В чекмеджетата имаше всичко, което можеше да му потрябва: книги, дистанционни, резачки за нокти. На горния етаж нито едно легло нямаше табли в долния край при краката, а шкафчетата в баните бяха поставени по-високо от обичайното. Душкabinите бяха просторни, а върху удължените закачалки за кърпи висяха големите, широки, пухкави кърпи за баня, които Дийн предпочиташе. Ейприл се беше погрижила за всичко.

В ушите му отекнаха пиянските ѝ хълцукания: *Не ми се сърди, бебче. Ще бъде по-добре. Обещавам. Кажу, че ме обичаш, бебче. Ако ми кажеш, че ме обичаш, обещавам, че повече няма да пия.*

Жената, която се опитваше да го задуши с извратената си непостоянна любов, никога не би могла да създаде този оазис, превърнал се в негов дом.

Днес много му се струпа. Нуждаеше се от време, за да приеме и да се справи с всички тези объркани чувства, само че нали бе разполагал с години? И каква полза от това? През френските прозорци видя Ейприл да влиза в остъклената веранда. Двамата с Джак я бяха построили, но Ейприл я беше проектирала: високия таван, извитите прозорци, застлания с каменни плочи под, който държеше хладно дори и през най-горещите дни.

Тя притисна длани отзад на кръста, докато се опитваше да се съвземе след поредното бягане. По кожата ѝ блестяха капки пот. Беше с черни шорти и яркосин спортен топ с гол гръб. Косата ѝ бе вързана на конска опашка, много по-стилна, отколкото рошовото подобие на прическа на Блу.

Дийн спешно трябваше да си вземе душ. Да остане сам, да проясни мислите си. Имаше нужда да поговори с Блу, която всичко

разбираше. Вместо това завъртя дръжката на френските прозорци и пристъпи тихо на верандата.

Термометърът вече показваше трийсет градуса, но плочите по пода охлаждаха приятно ходилата му. Ейприл стоеше с гръб към него. Снощи бе преместил столовете, за да полее верандата с маркуча, но сега тя отново ги бе подредила под масата. Младият мъж отиде до CD плейъра, поставен върху черната лавица от ковано желязо. Не си направи труда да види кой от албумите на Ейприл е зареден. Харесваше всичките. Натисна копчето.

Ейприл се извъртя рязко, когато музиката гръмна от говорителите. Устните ѝ се разтвориха от изненада. Видя, че целият е изкалян, и понечи да каже нещо, но той я изпревари:

— Искаш ли да танцуваме?

Майка му го зяпна смаяно. Секундите се нижеха мъчително. Той не можеше да измисли какво още да каже, затова започна да се движи в такт с музиката. Крака, бедра, рамене. Тя стоеше като омагьосана. Дийн протегна ръка, но майка му — тази жена, за която танцът беше като въздуха, която танцуваше дори като вървеше, докато простосмъртните просто тътрузеха крака — неговата майка не можеше да помръдне.

— Можеш да го направиш — прошепна младият мъж.

Тя пое въздух на пресекулки, сякаш едновременно изхлипа и се засмя. После изви гръб, вдигна ръце и се отдаде на музиката.

Двамата танцуваха, докато от телата им не започна да се лее пот. От рок до хип-хоп, движенията им бяха отмерени и прецизни, всеки се опитваше да засенчи другия. По врата на Ейприл полепнаха кичури коса, а от босите му крака върху плочите потекоха кални ручейчета. Изведнъж той си спомни, че не танцуваха за пръв път. Когато беше малък, двамата неведнъж се впускаха във вихъра на танца. Тя го откъсваше от видеоигрите или телевизора, а понякога и от закуската, когато се прибираше чак на сутринта. Дийн беше забравил, че имаха и щастливи мигове.

По средата на песента музиката рязко секна. Грачещият звук на гарван разцепи тишината. Двамата се извърнаха и видяха Райли. Момичето стоеше до замлъкналия плейър с ръце на кръста и възмутено изражение.

— Много е високо!

— Хей, пусни го веднага — нареди Ейприл.
— Какво правите вие двамата? Време е за обяд, а не за танци.
— Винаги е време за танци — заяви Дийн. — Ти какво мислиш, Ейприл? Да позволим ли на малката ни сестричка да потанцува с нас?
Ейприл вирна надменно брадичка.
— Съмнявам се, че ще издържи на темпото ни.
— Разбира се, че ще издържа — тросна се Райли. — Но сега искам да обядвам, а вие двамата воните.
Дийн погледна към Ейприл и сви рамене насмешливо.
— Няма да издържи.
— Виж ти кой го казва! — ядоса се Райли и смръщи чело.
Дийн и Ейприл се втреничиха предизвикателно в нея. Райли не им остана длъжна и ги изгледа кръвнишки. След това пусна музиката и тримата се понесоха в лудешки танц.

[1] Алюзия с Първо послание на св. Петър [5:7] — „Всичките си грижи Нему възложете, защото Той се грижи за вас.“ — Бел.прев. ↑

Блу нанесе внимателно финия руж по скулите си. Нежният розов оттенък допълваше блестящото червило и черния туш. Освен това за подсилване на ефекта бе подчертала с молив контура на очите и си бе сложила сребристосиви сенки. Изглеждаше страхотно.

Голяма работа, няма що! Ставаше дума само за гордост, не и за красота. Трябваше да докаже нещо на Дийн, преди да си тръгне от Гарисън.

Като излизаше от банята, видя празната кутийка от теста за бременност, която бе хвърлила в кошчето за боклук вчера сутринта, след като Дийн си тръгна. Не беше бременна. Отлично. Просто прекрасно. Не би могла да поеме отговорността за отглеждането и възпитанието на едно дете със скитническия си начин на живот. Навярно никога нямаше да има бебе и така беше по-добре. Във всеки случай никога не би могла да причини на едно дете това, което самата тя беше принудена да понесе. При все това усещаше нова празнота в душата си. Още един провал, който трябваше да преживее.

Запъти се към стаята на Нита. Полите на лятната рокля, купена специално за празненството, погалиха коленете ѝ. Беше яркожълта с волан на подгъва и тясна горна част, подчертаваща бюста ѝ. Новите пурпурни сандали се завързваха на глезените с изящни атлазени панделки. Яркият им цвят и аметистовите обици, които Дийн ѝ бе подарил, придаваха непринудена жизнерадост на изключително женствената рокля.

Нита, седнала пред огледалото, нанасяше последни щрихи по лицето си. С голямата руса перука, дългите диамантени обици и туниката в пастелен цвят, с широки ръкави и висока талия, падаща на меки талози, възрастната дама приличаше на карнавална платформа, предоставена на парадното шествие от собственичката на публичен дом за престарели любовчии, но при все това имаше внушителен и достолепен вид.

— Да вървим, слънчице — рече Блу от прага. — И не забравяйте да изглеждате изненадана.

— За целта е достатъчно само да те погледна — изехиднички Нита и огледа младата жена от главата до петите.

— Е, време беше — сви рамене Блу.

— Отдавна му мина времето! — скастри я старицата. Когато Блу приближи, тя протегна ръка и бухна един кичур от косата ѝ. — Ако ме беше послушала, отдавна щеше да позволиш на Гари да те подстриже така.

— Ако го бях направила, сега щях да съм блондинка.

— Беше просто идея — подсмръкна обидено Нита.

Гари го сърбяха ръцете да докопа косата на Блу още от онази нощ, когато се запознаха в „Барн Грил“. Едва се бе настанила на стола му, и той скорострелно скъси дължината на косата ѝ и оформи няколко кокетни кичура, които подчертаваха изразителните ѝ очи. Останалата коса, подстригана на пластове, скосени отзад, обрамчваше лицето ѝ в елегантен безпорядък. Прическата беше прекалено шикозна за вкуса на Блу, но я преобразяваше до неузнаваемост.

— Още от самото начало трябваше да се нагласиш за онзи футболист — отсече Нита. — Тогава може би щеше да те приеме на сериозно.

— Той ме приема на сериозно.

— Отлично знаеш за какво говоря. Той също можеше да се влюби в теб. Също както ти в него.

— Аз съм луда по него, но не съм влюбена. Има голяма разлика. Аз никога не се влюбвам. — Нита не разбираше. Сега Блу можеше да си тръгне от града с високо вдигната глава. Искаше да е сигурна, че Дийн никога повече нямаше да я погледне дори с намек за съжаление.

Младата жена побутна Нита към вратата. Докато излизаха на заден от гаража, рожденичката провери в огледалцето върху сенника дали не си е размазала червилото.

— Трябва да се срамуваш, задето позволяваш на този футболист да те прогони от града. Мястото ти е тук, в Гарисън, а не да скиташ из цяла Америка.

— Не мога да се прехранвам в Гарисън.

— Вече ти казах, че ще ти плащам, ако останеш. При това много повече, отколкото получаваш за глупавите си малки картини.

— Аз обичам да рисувам малките си глупави картини. И не понасям да живея в робство.

— Аз съм тази, която живее в робство — възрази Нита, — имайки предвид как постоянно ме командориш. Заради магарешкия си инат не желаяш да проумееш, че изпускаш златна възможност. Аз няма да живея вечно, а ти отлично знаеш, че няма на кого да оставя парите си.

— Вие сте безсмъртна. Ще надживеете всички ни.

— Подигравай се колкото си щещ, но аз струвам милиони и един ден всичките може да бъдат твои.

— Не са ми притрябвали вашите милиони. Ако притежавате и капка почтеност, ще завещаете всичко на града. А аз искам единствено да се махна колкото може по-далеч от Гарисън. — Спря на стопа, преди да завие по Чърч стрийт. Пристигаха точно навреме. — И не забравяйте да се държите любезно — додаде Блу.

— Аз съм работила в школата на Артър Мъри и зная как да бъда любезна.

— Но като се замисля, май е по-добре само да мърдате устни и да оставите приказките на мен. Така ще е по-безопасно.

Изсумтяването на Нита прозвуча като смях и младата жена внезапно осъзна колко много ще ѝ липсва старата заядлива. С Нита Блу можеше да бъде самата себе си — ексцентрична чудачка.

Също както с Дийн.

Дългият тесен плакат, украсен с балони, опънат напреки на Чърч стрийт, гласеше: ЧЕСТИТ СЕДЕМДЕСЕТ И ТРЕТИ РОЖДЕН ДЕН, ГОСПОЖО ГАРИСЪН! Дийн знаеше със сигурност, че Нита е на седемдесет и шест, така че нито за миг не се усъмни, че Блу стои зад тази безсрамна лъжа.

В парка най-чинно и почтено се бяха събрали около стотина души. На вятъра се поклащаха многоцветни балони и червени, бели и сини знаменца, останали от празника за Четвърти юли. Група местни разпасани тийнейджъри с черни тениски, с очи, подчертани с дебели линии в същата цветова гама, свиреха пънк рок версията на „Честит рожден ден“. Райли беше казала на Дийн, че единствените музиканти,

съгласили се да свирят днес, са гаражната банда на племенника на Сил.

До входа на парка, близо до малката розова градина, имаше маса с огромна торта, която Нита вече разрязваше. Дийн бе закъснял за поздравителните речи, но съдейки по лицата на присъстващите, не бе пропуснал нещо особено. Гирлянди със знаменца украсяваха дългите маси, върху които бяха подредени кани с пунш и студен чай. Младият мъж зърна Ейприл и Райли, застанали близо до масата с тортата, да разговарят с жена в жълта рокля. Някой от местните го извика и той му махна разсеяно, докато погледът му претърсваше тълпата за Блу.

Вчера беше един от най-лошите и най-хубавите дни в живота му. Първо, отвратителната среща с Блу; после болезненият, но облекчаващ душата разговор с Джак; и накрая танцовият маратон с Ейприл. След това почти не бяха разговаряли и нямаше „шибана прегръдка“, както Джак се бе изразил, но двамата осъзнаваха, че положението се бе променило. Той не знаеше точно какви ще бъдат новите им отношения, но разбираше, че вече е крайно време да порасне и да опознае жената, в която се бе превърнала майка му.

Огледа още веднъж парка, но и този път не видя Блу, а това бе единственото, което искаше. Трябваше някак си да оправи кашата, която бе забъркал. Нита отнесе чинията си с парче торта до стола, запазен специално за нея, а Сил и Пени Уинтърс застанаха до масата да режат тортата и да раздават парчета на желаещите. Рожденичката стрелкаше с убийствени погледи солиста на гаражната банда, който най-безсрамно се гавреше с песента на Пол Макартни „Честит рожден ден“. Райли и жената с жълтата рокля стояха с гръб към него. Ейприл посочи към музикантите и заедно с Райли се приближи към тях.

Сил го съзря тъкмо когато слагаше поредното квадратно парче торта върху картонена чиния.

— Ела насам, Дийн! — извика го тя. — Глазираните рози почти не останаха. Блу, довлечи го тук. Имам едно парче, надписано с името му.

Той се огледа, но никъде не видя Блу. В този момент дребната жена в жълтата рокля се обърна и Дийн се почувства, сякаш някой здравата го халоса с чук по главата.

— Блу?

За миг тя му заприлича на уязвимо и беззащитно дете. Дийн често я бе упреждал, че се държи като такава. Сетне вирна дръзко брадичка.

— Зная. Адски съм сладка. Направи ми услуга и да не говорим за това.

Беше повече от сладка. Ейприл беше превърнала госпожица Мъфет в картинка от модно списание. Роклята ѝ прилягаше съвършено. Беше с точната дължина и идеално обгръщаше дребничката стройна фигура. Корсажът прилепваше предизвикателно към стегнатите гърди, а острите пурпурни сандали подчертаваха изящните глезени. Беше си я представял точно такава. Меките къдрици, разпилени в кокетен безпорядък, хармонираха с фините черти на лицето ѝ. Гримът ѝ беше умело нанесен и я правеше още по-женствена. Дийн винаги бе знаел, че е нужно съвсем малко, за да стане неотразима. И наистина беше такава. Красива, стилна, секси. Почти не отстъпваше на всички онези красиви, стилни и секси жени, които познаваше. Мразеше този блясък. Искаше предишната Блу. Но когато най-сетне си възвърна дар словото, успя да смотоледи само неуместното:

— Защо?

— Писна ми постоянно да чувам, че ти си по-хубавият от двамата ни.

Той не можа да изстиска дори една усмивка. Идеше му да я напъха обратно в предишните ѝ парцали, да изхвърли на боклука тези елегантни сандали. Блу беше Блу, единствена и неповторима. Тя нямаше нужда от всичко това. Но ако ѝ кажеше истината, сигурно щеше да го помисли за луд. Вместо това прокара палец по тясната презрамка на роклята.

— Ейприл си знае работата.

— Ама че майтап. Точно това каза и тя, когато ме видя. Смяташе, че това е твое дело.

— Да не искаш да кажеш, че е само твое?

— Аз съм художничка, Бу. За мен това беше само поредното платно, при това не най-интересното. А сега върви да се подмазваш на Нита. Все още не е убила никого, но до довечера има много време.

— Първо двамата с теб трябва да поговорим за вчера.

Блу се скова.

— Не мога да я оставя сама. Знаеш каква е.

— Само още един час и ще те отведе от тук.

Но Блу вече се отдалечаваше.

Ейприл му помахаше над главата на Райли. Старият сандък на някогашното негодувание се открехна за миг, но когато надникна вътре, Дийн видя само прах. Ако поискаше, винаги можеше да отиде при майка си, за да си побъбрят за това-онова. Което и стори.

Ейприл бе избрала да облече за празненството джинси, допълнени със сламена каубойска шапка и плътно прилепнала винтидж блуза. Тя кимна към бандата.

— С малко практика баскитаристът ще стане приличен музикант.

— Видя ли Блу? — обади се Райли до нея. — Отначало не можах да я позная. Изглежда съвсем като голяма и всичко останало.

— Илюзия — процеди Дийн през зъби.

— На мен не ми се струва така. — Ейприл се взря в него изпод периферията на каубойската шапка. — И се съмнявам, че онези мъже, които се опитват да привлекат вниманието й, ще се съгласят с теб. Тя като че ли не ги забелязва, макар обикновено нищо да не убягва на нашата Блу.

— Моята Блу — чу се Дийн да казва.

Ейприл тутакси се оживи и го стрелна с любопитство.

— Твоята Блу? Същата жена, която се кани да напусне след два дни града?

— Тя никъде няма да ходи.

— В такъв случай нямаш много време — притесни се майка му.

Към тях се приближи мъж с бейзболна шапка, нахлупена ниско над челото, и големи сребристи слънчеви очила модел „Авиатор“, изцяло закриващи очите му. Райли леко подскочи.

— Татко! Не мислех, че ще дойдеш.

— Обещах да дойда.

— Зная, но...

— Но толкова много пъти съм те подвеждал, че ти не си ми повярвала. — Беше свалил обиците и гривните и се бе облякъл с обикновена тениска в маслинен цвят и джинсови шорти. Но никаква маскировка не можеше да скрие този знаменит профил и една жена с бебе на ръце се заблещи любопитно насреща му.

Ейприл внезапно се заинтригува от музикантите. Дийн, който и без това днес не можеше да разсъждава достатъчно трезво, нямаше сили да се опитва да отгатне какво ставаше между майка му и баща му.

— Да не би тази жена, която идва към нас, да е Блу? — зачуди се Джак.

— Нали изглежда жестоко? — въодушеви се Райли. — Тя е най-страхотният художник на света. Знаеш ли, че Дийн още не е видял рисунките в трапезарията? Кажу му, татко. Кажу му колко са красиви.

— Ами те са... необикновени.

Блу изникна до тях, преди Дийн да успее да попита какво означава това.

— Леле! — ахна Джак. — Ти си била жена.

Блу почервеня като рак, както винаги когато Джак се обръщаше директно към нея.

— Това е само временно. Твърде много усилия. — Джак се ухили, а Блу се извърна към Райли. — Неприятно ми е да ти нося лоши вести, но Нита иска да отидеш при нея. — Тълпата за миг се разреде и Дийн видя Нита, която махаше яростно към тях. Блу се намръщи. — Ще получи инфаркт, ако не се успокои. Предлагам да не избързваме със сърдечния масаж.

— Блу постоянно пуска такива шегички — съобщи им доверително Райли, — но тя обича госпожа Гарисън.

— Пак ли си започнала да пиеш, млада госпожице? Струва ми се, че вече говорихме по този въпрос. — Блу хвана Райли за ръката и я отведе.

— Изглежда, тези идват насам — промърмори Джак. — По-добре да изчезвам.

Той едва се отдалечи и съдия Хоскинс и Тим Тейлър, директорът на местната гимназия, се приближиха към Дийн.

— Здравей, Бу — поздрави съдията, без да откъсва поглед от Ейприл. — Хубаво е да се види колко добросъвестно изпълняваш гражданския си дълг.

— Колкото и да ми беше неприятно — въздъхна Тим, — се наложи да се откажа от редовния си съботен голф. — Двамата мъже зяпаха прехласнато Ейприл. Тъй като никой не побърза да ги запознае, Тим протегна ръка. — Тим Тейлър.

Дийн трябваше да го предвиди. Тъй като Ейприл не посещаваше места като „Барн Грил“, досега не бе срещала нито един от двамата. Тя също протегна ръка.

— Здравей. Аз съм Сюзън...

— Това е майка ми — прекъсна я Дийн. — Ейприл Робилард.

Пръстите на Ейприл потрепнаха. Тя се ръкува с двамата мъже, но под широката периферия на каубойската шапка в очите ѝ заблестяха предателски сълзи.

— Извинете. — Тя размаха пръсти пред лицето си. — Сезонна алергия.

Ръката на Дийн се отпусна на рамото ѝ. Не го беше планирал — изобщо не му бе минавало през ума — но в момента имаше чувството, че е спечелил най-важния мач за сезона.

— Майка ми работи за мен под прикритие, използвайки името Сюзън О'Хара.

Това изискваше допълнителни обяснения, които Дийн тутакси даде, докато Ейприл само примигваше и се давеше в престорена алергична кашлица. Когато мъжете най-сетне си тръгнаха, майка му се нахвърли върху него.

— Да не си посмял да тръснеш още нещо сантиментално, защото съвсем ще изгубя самообладание и окончателно ще се изложа.

— Чудесно — съгласи се синът ѝ. — Да отидем да си вземем по парче торта.

По-добре да хапнат торта, отколкото и той да се преструва, че се дави в алергична кашлица.

Ейприл най-сетне успя да се измъкне от тълпата. Откри едно уединено кътче зад редицата храсти в другия край на парка, седна в тревата до оградата и даде воля на сълзите си. Беше си върнала сина. Известно време щяха да ходят като по тънък лед, но и двамата бяха упорити и тя вярваше, че накрая всичко помежду им ще се уреди.

В далечината солистът на гаражната банда се зае да издевателства над публиката с оглушителен рап. Джак се появи иззад храсталака, нахлувайки в сенчестото ѝ убежище.

— Спри онова хлапе, преди да осакати слуха на невинните деца. — Седна до нея, преструвайки се, че не забелязва зачервените ѝ очи.

— Обещай ми, че никога няма да рапираш — промълви Ейприл.
— Само под душа. Макар че...
— Обещай ми!
— Добре. — Джак улови ръката ѝ и тя не я издърпа. — Видях те с Дийн.

Очите ѝ отново се наляха със сълзи.

— Той ме представи като своята майка. Беше... прекрасно.

— Така ли направи? — усмихна се Джак. — Радвам се.

— Надявам се, че някой ден може би и вие двамата...

— Работим по въпроса. — Той погали с палец вдлъбнатината на дланта ѝ. — Мислех си за отвращението ти към еднократния секс. Изводът е, че двамата трябва да започнем да се срещаме като нормални зрели хора.

— Искаш да ходим на срещи?

— Снощи ти казах, че вече съм свикнал на истински отношения. Сега, след като Райли ще живее с мен, ще имам нужда от постоянен дом. И това може да е в Ел Ей. — Поигра си с пръстите ѝ, изпълвайки я със сладостно, мъчително напрежение. — Между другото, смятам това за нашата първа среща. Така имам по-добър шанс да спечеля предимство и да събера повече точки, когато излезем следващия път.

— Много благоразумно — кимна тя, ала не биваше да се усмихва.

— Колкото и да се опитвам, в твоє присъствие не мога да бъда благоразумен. — Веселите искрици в очите му угаснаха. — Желая те, Ейприл. Всяка частица от теб. Искам да те гледам и да те докосвам. Искам да те вкуса. Искам да бъда в теб. Искам всичко.

Ейприл най-сетне отдръпна ръката си.

— И после какво?

— Ще го направим още веднъж.

— За това Бог е създал групарките, Джак. Лично на мен ми е нужно нещо по-стабилно.

— Ейприл...

Тя стана и отиде да потърси Райли.

Дийн най-сетне успя да отдели Блу от тълпата и я поведе зад ъгъла към старото гробище до баптистката църква. Замъкна я под

сянката на най-впечатляващия паметник — висок, лъскав постамент от черен гранит — върху гроба на Маршъл Гарисън. От вниманието му не убягна, че тя изглеждаше нервна, но се опитваше да го прикрие.

— Как така всички разбраха, че тя е твоя майка? — попита Блу.
— Целият град само за това шушука.

— Сега няма да говорим за Ейприл, а за това, което се случи вчера.

Младата жена извърна поглед.

— Да, какво облекчение, нали? Можеш ли да си ме представиш с бебе на ръце?

Колкото и да беше странно, той си я представяше. Блу щеше да бъде невероятна майка, страстна и всеотдайна закрилница, както и страхотна съотборничка. Ала сега не беше време за подобни мисли.

— Говоря за тъпия ти план в понеделник да си тръгнеш от града.

— Защо да е тъп? Ти също заминаваш следващия петък за тренировъчния лагер и никой не го смята за тъпо. Защо ти да можеш, а аз — не?

Твърде много приличаше на възрастна. Дийн си искаше обратно своята госпожица Мъфет.

— Защото между нас нищо още не е приключило, ето защо — тросна се младият мъж. — Няма никаква причина да бързаме с края на нещо, на което и двамата се наслаждаваме.

— Между нас всичко приключи. Аз съм скитница по душа и вече ми е време да поема по широкия път.

— Чудесно. Можеш да ми правиш компания, когато потегля обратно за Чикаго. Там ще ти хареса.

Блу плъзна пръсти по ъгъла на паметника на Маршъл.

— Твърде е студено през есента.

— Няма проблем. И в двете ми жилища има камини и печки, които работят идеално. Можеш да се пренесеш — изтърси той.

В първия миг Дийн не можеше да каже кой беше по-изненадан от думите му. Тя застина неподвижно, сетне пурпурните стъклени висулки на обиците рязко се залюляха под тъмните къдрици.

— Искаш да се пренеса да живея при теб?

— И защо не?

— Искаш да живеем заедно?

Досега никога не бе позволявал на нито една жена да се нанесе в дома му, но неизвестно защо му ставаше хубаво само при мисълта да живее с Блу.

— Разбира се, защо не?

— Само преди два дни ти не пожела да ме запознаеш с приятелите си. А сега искаш да живеем заедно?

Не изглеждаше толкова корава, колкото обикновено. Може би беше заради роклята или заради меките къдрици, обрамчващи малкото ѝ лице. Или заради тъгата, мярнала се в очите ѝ. Дийн затъкна един кичур зад ухото ѝ.

— Преди два дни бях объркан. А сега вече не съм.

Тя се отдръпна.

— Разбирам. Аз най-после изглеждам достатъчно представително, за да ме покажеш пред хората.

— Външният ти вид няма нищо общо с това! — избухна Дийн.

— Просто съвпадение? — Тя го погледна право в очите. — Малко ми е трудно да повярвам.

— За такъв ли негодник ме мислиш? — разпеняви се Дийн и продължи, без да дочака отговор: — Искам да те покажа на цял Чикаго. Това е всичко. Искам да имам възможност да помисля за нашите отношения, без да ме прищпорва тиктакането на часовника.

— Я почакай. От нас двамата аз съм мислителят, забрави ли? Ти си този, който се кипри по пътеките на универсалните магазини и раздава рекламни шишенца с парфюмчета.

— Престани! Спри да се опитваш да се изсулваш от всички важни теми с разни остроумия.

— Виж ти кой го казва!

Сегашната му тактика явно не вършеше работа. Дийн усети как губи самообладание, затова заложи последния си коз.

— Освен това имаме недовършена работа. Аз ти платих за фреските, но още не съм ги одобрил.

Блу разтърка слепоочията си.

— Знаех, че няма да ти харесат. Предупредих те.

— И защо да не ми харесат? Аз дори не съм ги видял.

Младата жена примигна.

— Но аз още преди два дни свалих найлоновата завеса от вратите.

— Не съм ги видял. Трябваше ти да ми ги покажеш, забрави ли? Това беше част от сделката. За всичко, което съм инвестирал в тези стени, заслужавам да ги видя за пръв път в присъствието на художника.

— Опитваш се да ме манипулираш.

— Бизнесът си е бизнес, Блу. Научи се да отделяш личните отношения от бизнеса.

— Чудесно — рече тя рязко. — Утре ще намина.

— Тази вечер. Чаках достатъчно дълго.

— По-добре да ги видиш на дневна светлина.

— Защо? — изненада се младият мъж. — Главно ще вечерям там.

Блу се извърна от паметника и от него и се запъти към портата.

— Трябва да отведа Нита у дома. Нямам време за това.

— Ще дойда да те взема в осем.

— Не е нужно. Ще дойда с нейната кола. — Воланите на подгъва се люшнаха около коленете ѝ, когато излизаше от гробището.

Дийн се помота известно време около надгробните плочи, опитвайки се да събере мислите си. Беше ѝ предложил нещо, което не беше предлагал на друга жена, а тя му отказа най-безцеремонно, сякаш това не означаваше нищо. Блу продължаваше да се прави на куотърбек, но не я биваше да води играта. Не само не знаеше как да се грижи за отбора, а дори и за себе си.

Някак си трябваше да промени това и не му оставаше много време.

Райли изхвърли купчина картонени чинии в контейнера за смет и се върна, за да седне до госпожа Гарисън. Голяма част от посетителите се разотиваха, но купонът беше суперуспешен, а госпожа Гарисън се държа любезно с всички. Момичето знаеше, че тя е щастлива, задето бяха дошли толкова много хора, повечето от които разговаряха лично с нея.

— Забелязахте ли колко мили бяха всички с вас? — попита Райли, за да се увери, че всичко е наред.

— Те отлично знаят от коя страна е намазана филията.

Госпожа Гарисън беше изцапала зъбите си с червило, но Райли си бе наумила нещо и си замълча за червилото.

— Блу ми обясни какво става в града. Това е Америка и аз мисля, че трябва да позволите на хората да правят каквото поискат с магазините си и всичко останало. — Замълча за миг. — Освен това смятам, че би трябвало да давате безплатни уроци по балет на всички деца, които не могат да си позволят да плащат за тях.

— Уроци по балет? Че кой ще дойде? В наши дни децата се интересуват само от хип-хоп.

— Някои от тях харесват и балета. — Днес се бе запознала с две момичета от гимназията, които бяха много мили и ѝ подхвърлиха идеята.

— Виждам, че имаш доста предложения за това, което аз би трябвало да направя, но не е ли по-добре да обсъдим това, което искам ти да направиш. Днес е моят рожден ден и аз те помолих само за едно нещо.

Райли съжали, че бе подхванала темата.

— Не мога да пея пред публика — промърмори. — Не съм достатъчно добра с китарата.

— Глупости. Аз ти давах уроци по балет, а ти не искаш да направиш за мен толкова малко нещо.

— Изобщо не е малко!

— Ти пееш много по-добре от всички тези пройдохи в онази банда. Никога в живота си не съм чувала такава отвратителна връва.

— Ще ви попея, когато се върнем у вас и останем само ние двете.

— Смяташ ли, че не съм била уплашена, когато за пръв път излязох да танцувам пред публика. Толкова умирах от страх, че едва не припаднах. Но това не ме спря.

— Не съм си взела китарата.

— Те имат китари. — Нита размаха бастун към дерящите се музиканти.

— Техните са електрически.

— Едната не е.

На Райли дори не ѝ бе хрумнало, че Нита ще забележи, че соло китаристът смени електрическата си китара с акустична, преди да се опита да изпее „Най-хубавото време в твоя живот“ на Грийн Дей.

— Не мога да взема чужда китара. Те няма да ми я дадат.

— Ще видим.

За ужас на Райли, Нита се надигна от пейката и се затътрузи към музикантите. По това време бяха останали по-малко от половината дошли да почетат рожденичката — най-вече семейства, които чакаха децата им да се наиграят, и тийнейджъри, мотаещи се из алеите. Момичето забеляза, че Дийн влезе през страничния вход на парка, и хукна през тревата към него.

— Госпожа Гарисън се опитва да ме накара да пея. Иска да е подарък за рождения ѝ ден.

Дийн не харесваше възрастната дама и Райли очакваше, че брат ѝ ще се вбеси, но той явно мислеше за нещо друго.

— Ще пееш ли?

— Не! Знаеш, че не мога. Наоколо има толкова много хора.

Той погледна над главата ѝ, сякаш търсеше някого.

— Не са толкова много.

— Не мога да пея пред други хора.

— Но ти пък за мен и госпожа Гарисън.

— Това е друго. И бяхме само ние. Не мога да го правя пред непознати.

Изглежда, той най-сетне ѝ обърна внимание.

— Не можеш да пееш пред непознати или не искаш да пееш в присъствието на Джак?

Когато му довери съкровени си чувства, тя го накара да ѝ обещае, че никога няма да споменава за разговора им. А ето че сега той го използваше против нея.

— Ти не разбираш.

— Разбирам. — Дийн я прегърна през раменете. — Извинявай, Райли. Ще трябва сама да решиш.

— Когато си бил на моите години, не си пял пред други.

— Аз не мога да пея като теб.

— Пееш доста добре.

— Джак наистина се старае — рече младият мъж. — Ако пееш, чувствата му към теб няма да се променят.

— Не можеш да си сигурен.

— Нито пък ти. Може би е време да се убедиш.

— Вече съм убедена.

Усмивката му изглеждаше малко престорена и тя си помисли, че може би се е разочаровал от нея.

— Добре — съгласи се Дийн. — Нека видим дали мога да уговоря старата вещица да те остави на спокойствие.

Той се запъти към госпожа Гарисън, а Райли изведнъж почувства, че ѝ се вие свят. Преди да дойде във фермата, ѝ се налагаше сама да се грижи за себе си. Но сега Дийн я бе взел под крилото си и я защитаваше, както когато баща ѝ искаше да я отведе в Нашвил. И брат ѝ не беше единственият. Ейприл и Блу я закриляха от госпожа Гарисън, макар че нямаше нужда. А баща ѝ се нахвърли срещу Дийн онази вечер, когато си помисли, че брат ѝ наистина я преследва.

Госпожа Гарисън разговаряше със солиста на бандата, когато Дийн я приближи. Райли загриза нокътя си. Баща ѝ стоеше сам до оградата, но тя забеляза как неколцина му хвърляха любопитни погледи. Ейприл помагаше да се разчистят масите, а Блу увиваше остатъците от тортата за госпожа Гарисън. Старата дама бе казала на Райли, че „запалено светило не се захлупва със съд“, което щяло да рече, че ако си прекалено скромен и криеш талантите си, никой няма да ги види. И че тя нищо няма да постигне, ако не бъде вярна на себе си.

Мишниците ѝ се изпотиха. Имаше чувството, че всеки момент ще повърне. Ами ако започне да пее и се провали с гръм и трясък? Втренчи се в баща си. А още по-лошо — ако не се провали?

* * *

Джак се изправи, когато видя, че дъщеря му се приближава към микрофона с китара в ръце. Дори от мястото си в другия край на парка виждаше колко е изплашена. Наистина ли щеше да свири и пее?

— Казвам се Райли — прошепна тя в микрофона.

Изглеждаше толкова мъничка и беззащитна. Той не знаеше защо тя го прави, но знаеше, че за нищо на света няма да позволи да бъде наранена. Понечи да тръгне към музикантите, но тя засвири. Никой не си бе дал труда да включи акустичната китара към усилвателя и отначало насъбралите се не ѝ обърнаха внимание. Но Джак я чу и при

все че встъплението беше много тихо, той разпозна „Защо не се усмихваш?“. Стомахът му се присви, когато Райли запя:

*„Помниш ли, когато бяхме млади?
И всяка мента беше първата?
Бейби, защо не се усмихваш?“*

Не му пукаше, че ще го разпознаят. Трябваше да се качи на сцената. Това не беше песен за единайсетгодишно момиче и той нямаше да ѝ позволи да се изложи.

*„Не очаквам да разбереш,
когато си видяла толкова много.
И не те моля да разбереш.“*

Мекият ѝ мелодичен глас толкова силно контрастираше с фалшивото врякане на бандата, че тълпата постепенно притихна. Дъщеря му щеше да бъде съсипана, ако започнат да се смеят. Джак ускори крачки, но появилата се до него Ейприл протегна ръка, за да го спре.

— Слушай, Джак. Чуй я.
И той го стори.

*„Зная, животът е жесток.
Ти го знаеш по-добре от мен.“*

Райли забрави да смени акорда, но гласът ѝ нито веднъж не трепна.

*„Бейби, защо не се усмихваш?
Бейби, защо не се усмихваш?
Бейби, защо не се усмихваш?“*

В парка цареше пълна тишина, а ехидните усмивки на момчетата от бандата се стопиха. Да слушаш как едно малко момиче пее тази песен за възрастни, би трябвало да е забавно, ала никой не се смееше. Изпълнението на Джак на тази песен се превръщаше в гневен изблик, във взрив на бунтарско противопоставяне. А интерпретацията на Райли беше като изстрадан вопъл на разбито сърце.

Тя завърши песента, като изсвири „фа“ вместо „до“. Толкова се бе съсредоточила да изсвири вярно акордите, че нито веднъж не погледна към слушателите, и се сепна, когато гръмнаха аплодисментите. Джак очакваше дъщеря му да побегне, ала тя пристъпи по-близо до микрофона и тихо обяви:

— Тази песен беше посветена на моята приятелка госпожа Гарисън.

Хората завикаха за бис. Дийн и Блу се усмихнаха. Райли стисна перцето между устните си и се върна. Без да я е грижа за авторските права или тайната, съпътстваща всяка нова песен на Джак Пейтриът, Райли запя „Плачи с мен“, една от песните, върху които баща ѝ работеше в малката къща. Джак направо щеше да се пръсне от гордост. След края на песента тълпата избухна в бурни аплодисменти и тя подхвана хита на сестрите Мофат „Мрачен и мръсен“. Джак изведнъж осъзна, че изборът на песен по-скоро се основаваше на уменията ѝ да изпълнява вярно акордите, отколкото на предпочитанието ѝ към музиката или текста. Когато този път свърши песента, тя просто поблагодари и върна китарата, без да обръща внимание на настояването на публиката да пее още. Като всеки велик изпълнител, Райли беше достатъчно умна, за да си тръгне, когато слушателите искаха още.

Дийн се добра пръв до нея и застана като страж до сестра си, когато хората се скупчиха около нея, за да я поздравят. Момичето избягваше погледите на всички. Госпожа Гарисън имаше толкова самодоволен вид, сякаш тя беше пяла. Блу цялата сияеше, а Ейприл не спираше да се смее щастливо.

Райли не поглеждаше към баща си. Той си спомни имейла, който бе изпратил на Дийн, когато се опитваше да разбере защо дъщеря му крие толкова упорито, че може да пее.

Досети се сам, беше написал Дийн.

Тогава той реши, че Райли се бои да не изгуби обичта му, ако не пее достатъчно добре, но сега разбираше много по-добре дъщеря си. Тя отлично знаеше, че умее да пее, но искаше нещо съвсем различно.

Тълпата започна да се разотива, но все повече хора открито го зяпаха. Някой го снима. Една жена на средна възраст го приближи неуверено.

— И-извинете ме, но... Не сте ли Джек Пейтриът?

Дийн вече бе предугадал какво ще стане и се спусна към нея.

— Може би все пак ще го оставите на мира?

Жената се изчерви.

— Не можах да повярвам, че е той. Тук, в Гарисън. Какво правите тук, господин Пейтриът?

— Градът е много приятен. — Погледът му се плъзна над главата ѝ и той видя, че Нита и Блу пазят Райли.

— Джек е мой приятел. Отседнал е във фермата — обясни Дийн. — Това, което най-много му харесва в Гарисън, е възможността да остане сам.

— Естествено, разбирам.

Дийн успя да удържи на разстояние останалите любопитни зяпачи. Блу и Ейприл поведоха Нита към колата ѝ. Дийн побутна Райли към баща ѝ, а сетне изчезна. Не ѝ остави друг избор, освен да застане до него. Момичето изглеждаше толкова притеснено, че сърцето на Джек се сви. Ами ако грешеше? Но нямаше време да гадае. Целуна я бързо по темето.

— Пя страхотно — заяви той. — Но аз искам да имам дъщеря, а не някаква тийнейджърска рок звезда.

Райли вдигна рязко глава. Джек затаи дъх. Очите ѝ приличаха на две дълбоки езера на недоверие.

— Наистина ли? — едва чуто пророни тя. Думите приличаха по-скоро на въздишка.

Отношенията им това лято бяха стигнали толкова далеч, а една погрешна стъпка можеше да провали всичко.

— Не казвам, че не искам ти да пееш — това решение зависи изцяло от теб — но трябва да си наясно с едно: ти имаш изумителен глас, но истинските ти приятели са тези, които ще те обичат дори да не можеш да изпееш и една нота. — Замълча за миг. — Като мен.

Тъмнокъфявите ѝ очи, толкова подобни на неговите, се разшириха.

— Като Дийн и Ейприл — додаде Джак. — Дори като госпожа Гарисън. — Може би преувеличаваше и прекаляваше с емоциите, но искаше да е сигурен, че тя е разбрала. — Не е нужно да пееш, за да спечелиш нечие приятелство. Или любов.

— Ти знаеш — прошепна момичето.

Той се престори, че не е разбрал.

— Аз съм в този бизнес от години. Видял съм много неща.

Сега Райли се разтревожи.

— Но аз все още мога да пея за хората, нали? Когато се науча да свиря по-добре на китара.

— Само ако искаш. И ако не позволяваш на никой да съди за теб единствено по гласа ти.

— Обещавам.

Той я прегърна през раменете и я притегли към себе си.

— Обичам те, Райли.

Тя притисна лице към гърдите му.

— Аз също те обичам, тате.

За пръв път му го казваше. Ръката му се обви около кръста ѝ, а нейната около неговия и двамата се запътиха към колата.

— Може ли да поговорим за бъдещето ми? — попита Райли малко преди да стигнат. — Не за пеенето, а за училището, къде ще живея и всичко останало.

Точно в този момент Джак разбра какво трябва да направи.

— Твърде късно е — рече. — Вече съм решил.

В глъбините на очите ѝ се мярна някогашната бдителност.

— Това не е честно — възрази вяло момичето.

— Аз съм бащата и аз вземам решенията. Не ми се ще да разстройвам една изгряваща звезда, но в бъдеще няма да разреши да приближиш до леля си Гейл и Тринити, колкото и да ме умоляваш.

— Наистина ли? — прошепна Райли слисано.

— Още не съм доизгладил всички подробности, но двамата с теб заминаваме за Ел Ей. Ще ти намерим добро училище. Но няма да е пансион. Искам да живееш с мен, за да те държа под око. Ще наемем икономка, която да се харесва и на двамата ни, за да не си сама, когато

съм на турне. Понякога ще се виждаш с Ейприл — все още работя по въпроса. Какво мислиш?

— Мисля... мисля, че това е *суперяко!*

— Напълно съм съгласен.

Докато се качваше в колата, Джак се подсмихна под нос. Рокендролът може и да те запазваше вечно млад, но и да пораснеш, също не беше никак зле.

След един час Блу пристигна във фермата, преоблечена в семпъл бял топ и нови шорти в цвят каки. Колкото и да бе странно, но и двете дрехи ѝ бяха точно по мярка. Дийн се надяваше Джак и Райли да са заети със своите работи, както се полагаше, и да не се появят наоколо.

— Не ми се иска да правя това — промърмори Блу още щом влезе във вестибюла.

Дийн едва се сдържа да не я целуне, но вместо това затвори вратата.

— Съветвам те да приключим по-бързо с тази работа. Влез преди мен в трапезарията и запали всички лампи, за да мога тутакси да оценя цялата бездарност на цапаниците ти.

Думите му не успяха да извикат дори вяла усмивка на устните ѝ. Странно бе да види Блу толкова потисната и скована.

— Прав си. — Затрополи покрай него с новите си пурпурни сандали.

Искаше му се да захвърли превзетите обувки на боклука и да я накара отново да обуе онези грозни черни туристически боти.

Младата жена запали лампите в трапезарията.

— Ще се отвориш от пръв поглед — предупреди го тя отвътре.

— Струва ми се, че вече го спомена — усмихна се той. — Може би преди това трябва да пийна нещо.

Зави зад ъгъла и прекрачи прага на трапезарията. Усмивката му се стопи.

Беше подготвен за какво ли не, само не за това, което видя. Блу беше създала горска поляна от мъгла и фантазия. Бледожълтеникави лъчи светлина проникваха през паяжината от есенни листа на дърветата. Люлка, направена от разцъфнали лози, се полюшваше от извит клон. Цветове, които не се срещаха никъде в природата, се стелеха като пищен килим около циганския фургон, кацнал край брега на вълшебно езеро. Дийн не знаеше какво да каже и след като леко се опомни, изгърси нещо съвсем неуместно:

— Това фея ли е?

— С-съвсем малка — смотолеви Блу и се втренчи в миниатюрното създание, което се вираше надолу към тях от предното прозорче на фургона. Сетне зарови лице в шепи. — Зная! Ужасно е! Никога не биваше да го рисувам, но четката просто отказа да ми се подчинява. Трябваше да я залича. Както и... останалите.

— Още ли има?

— Не всички се виждат от пръв поглед. — Тя рухна в креслото между прозорците и призна с едва чут задавен глас: — Толкова съжالياвам. Нямах намерение да ги рисувам. Това е трапезария. Такива фрески са подходящи за детска спалня или за... предучилищна занималия. Но стените бяха толкова идеално гладки, а светлината — невероятна. Досега не бях осъзнавала колко много искам да нарисувам нещо подобно.

Дийн не можеше да обхване всички изображения с един поглед. Където и да погледнеше, виждаше нещо ново. Птица, литнала към небето, а в човката ѝ се поклаща кошничка, украсена с панделка. До рамката на вратата се извиваше пъстроцветна дъга, а облак с лице на възрастна жена с кръгли розови бузи гледаше отгоре над циганския фургон. На най-дългата стена еднорог бе потопил муцуна във водата на брега на езерото. Нищо чудно, че Райли се бе влюбила в тези фрески. И нищо чудно, че Ейприл изглеждаше притеснена, когато Дийн я попита за тях. Как бе възможно коравата непукистка Блу, с остър като бръснач език, да създаде нещо толкова приказно?

Защото изобщо не беше корава непукистка. Нейната суровост и заядливост бяха просто доспехи, които ѝ помагала да се пребори с житейските трудности. В душата си тя беше крехка и невинна като нарисуваните от нея капки роса, искрящи като скъпоценни камъни върху сините камбанки.

Младата жена зарови пръсти в къдриците си и отпусна чело върху длани.

— Ужасни са. Знаех колко са неуместни още докато ги рисувах, но не можах да се спра. Сякаш нещо се отприщи в мен и всичко това се изля навън. Ще ти върна чека и ако ми дадеш няколко месеца, ще платя разносните за пребоядисването на стаята.

Той коленичи пред нея и отдръпна ръцете от лицето ѝ.

— Никой нищо няма да пребоядисва — рече, без да откъсва поглед от очите ѝ. — Влюбих се в тях.

Както се влюбих и в теб.

Истината го осени внезапно. И дойде лесно и естествено като глътка свеж въздух. Дийн бе срещнал съдбата си, когато спря на онази магистрала недалече от Денвър. Блу го предизвикваше, очароваше, възбуждаше — Господи, колко силно го възбуждаше! Освен това го разбираше и той я разбираше. Тези фрески му позволиха да види нежната ѝ мечтателна душа, жената, твърдо решила да избяга от него в понеделник сутринта.

— Не е нужно да се преструваш — промълви тя. — Казах ти колко мразя да си мил и състрадателен. Ако твоите приятели видят това...

— Когато моите приятели видят това, със сигурност няма да се наложи да се тревожа за неловки паузи в разговорите на вечеря.

— Ще помислят, че си откачил.

Не и след като се запознаят с теб.

Със сериозна физиономия, с каквато не я бе виждал досега, Блу плъзна пръсти през косата му.

— Ти притежаваш безукорен вкус, Дийн. Тази къща е пропита с мъжка атмосфера. Сам виждаш колко неуместни са тези стенописи.

Младата жена се взираше напрегнато в него. Винаги бе успявала да прозре в душата му и върху лицето ѝ постепенно се изписа искрено изумление.

— Ти наистина ги харесваш, нали? Не го казваш само от любезност.

— Никога не бих те излъгал за нещо толкова важно. Те са прекрасни. Ти си прекрасна.

Той започна да я целува — ъгълчетата на очите, извивката на бузата, горната устна. Стаята ги омагьоса и много скоро тя се озова в прегръдките му. Дийн я вдигна на ръце и я понесе навън, пренасяйки я от един вълшебен свят в друг — в рая на циганския фургон. Двамата се любиха под изрисуваните лози и причудливите цветя. Мълчаливо. Нежно. До забрава. Блу най-сетне беше негова.

Той беше виновен за празната възглавница до главата му на следващото утро, задето така и не се накани да постави химическа тоалетна във фургона. Младият мъж навлече шортите и ризата. Най-добре ще е Блу вече да вари кафето. Възнамеряваше да седне на верандата с нея и да изпият целия кафеник, докато обсъждат остатъка от живота си. Но когато прекосяваше двора, забеляза, че червеният корвет е изчезнал. Втурна се в къщата и беше посрещнат от звъна на телефона.

— Веднага ела тук! — прозвуча възбуденият глас на Нита, когато той вдигна. — Блу заминава.

— Какви ги говорите?

— Тя ни е лъгала, че тръгва в понеделник. През цялото време е смятала да се измъкне днес. Чонси Кроул отиде с нея да вземат колата под наем и в момента се е запътила към гаража, за да си натовари багажа. Знаех си, че нещо не е наред. Тя беше...

Дийн не дочака да чуе останалото.

Петнайсет минути по-късно зави в малката улица зад къщата на Нита, намали скоростта и спря пред кофите за боклук. Блу стоеше до отворения багажник на последен модел форд корола. Въпреки горещината отново бе навлякла черната тениска без ръкави и туристическите боти. Нямаше да се изненада, ако беше видял около шията ѝ кожен нашийник с шипове. За вчерашната женствена уязвимост напомняха само бухналите къдрици, обрамчващи лицето ѝ. Дийн изскочи от пикапа.

— Много ти благодаря — подметна той язвително.

Тя пхна в багажника кашон с бои и четки. Седалките вече бяха пълни с багаж.

— Преживях достатъчно сбогувания като хлапе — заяви с безстрастно изражение. — Вече не се подлагам на подобни изпитания. Между другото, ще се зарадваш да узнаеш, че цикълът ми дойде.

Дийн никога не беше наранявал жена, но сега ръцете го засърбяха да я разтърси така, че зъбите ѝ да се разтракат.

— Ти си луда, знаеш го, нали? — Пристъпи към нея. — Обичам те!

— Да, да, аз също те обичам. — Тя хвърли сака в багажника.

— Говоря сериозно, Блу. Дватама сме създадени един за друг. Трябваше да ти го кажа още миналата нощ, но исках да те подготвя, за

да не те подплаша и да изчезнеш.

Тя опря ръка на хълбок и се опита да си придаде корав, непукистки вид, но не постигна особен успех.

— Я се осъзнай. Ти не ме обичаш.

— Толкова ли е трудно да го повярваш?

— Да. Ти си Дийн Робилард, а аз — Блу Бейли. Ти носиш дизайнерски парцалки, а аз съм щастлива, ако се докопам до поредната разпродажба в „Уол Март“. Аз съм скитница, а ти имаш блестяща кариера, пред която звездите на небето бледнеят. Нужно ли е още да обяснявам? — Затръшна капака на багажника.

— Това са празни приказки.

— Едва ли. — Извади евтини слънчеви очила от чантата си, която бе оставила на покрива на колата. Но увереността ѝ се стопи, долната ѝ устна затрепери. — Това лято животът ти се преобърна с главата надолу, Бу, а аз бях твоя довереница, която ти помагаше да се справиш с всичко това. Обичах всяка минута от последните седем седмици, но това не е истинският живот. Аз бях Алиса, озовала се в твоята Страна на чудесата.

Той мразеше да се чувства безпомощен и се впусна в атака.

— Повярвай ми, по-добре от теб зная разликата между реалност и фантазия, съдейки по моята трапезария. Ти дори още не си разбрала колко си талантилива, мамка му!

— Благодаря.

— Ти ме обичаш, Блу.

Тя вирна вироглаво брадичка.

— Аз съм луда по теб, но никога не съм се влюбвала и не възнамерявам да го правя.

— Влюбена си, и още как. Но те е страх да си го признаеш. Нахаканата Блу Бейли, изглежда, отдавна е подвила опашка.

Зачака контраатаката ѝ, но тя сведе глава и зарови носа на ботата в чакъла.

— Аз съм реалистка. Някой ден ще ми бъдеш благодарен.

Нямаше и следа от цялата ѝ дързост и напереност. Смелостта ѝ е била преструвка. Всичко беше лъжа — Блу имаше нежно и ранимо сърце, изпълнено със страх и болка. Младият мъж се опита да възвърне предишното си хладнокръвие, ала не успя.

— Не мога да го направя вместо теб, Блу. Или ще имаш куража да рискуваш, или не.

— Съжалявам.

— Ако си тръгнеш, няма да хукна след теб.

— Разбирам.

Дийн все още не вярваше, че тя си заминава. Дори когато я видя да се качва в колата, се надяваше, че ще намери сили и воля да остане. Но се чу шум на двигател. В далечината залая куче. Блу излезе на заден от гаража на уличката. Покрай него прелетя пчела и забръмча над цъфналите ружи. Тя потегли. Той чакаше да спре. Да завие обратно. Напразно.

Задната врата хлопна и Нита слезе по стълбите. Пеньоарът ѝ се развяваше над тъмночервената нощница. Дийн скочи в пикапа, преди старицата да стигне до него. Една немислима вероятност терзаеше съзнанието му. Опита се да я изтика навън, но докато колата набираше скорост надолу по уличката, тази невероятна вероятност ставаше все по-отчетлива. Ами ако Блу му бе казала истината? Ако от тях двамата само той беше влюбеният?

„Вярно ли беше?“, питаше се младата жена, докато за последен път минаваше по Чърч стрийт. Наистина ли беше страхливка? Свали слънчевите очила и потърка очи с опакото на ръката. Дийн вярваше, че я обича, иначе никога не би произнесъл тези думи. Но и други хора ѝ бяха казвали, че я обичат, и всички охотно я бяха оставили да си отиде. Защо Дийн да е по-различен? Мъжете като него не бяха създадени за жени като нея.

Блу от самото начало осъзнаваше колко опасна е подобна връзка и при все че се стараеше да обуздава емоциите си, му беше отдала сърцето си. Може би един ден любовните му думи ще се превърнат в сладък спомен, но сега бяха като ръждив нож, забит в сърцето ѝ.

Сълзите се стичаха по лицето ѝ. Не можеше да се отърси от обидните му думи: *Нахаканата Блу Бейли, изглежда, отдавна е подвила опашка.*

Той не разбираше. Колкото и да се стараеше, никой не я бе обичал достатъчно силно, че да пожелае да я задържи завинаги при себе си. Никой и никога...

Дъхът ѝ заседна в дробовете. Колата прелетя покрай пътната табела, обозначаваща края на града. Блу затършува в чантата за носна кърпичка. Докато издихваше носа си, се опитваше безстрастно да се прецени. Надникна в душата си и видя една жена, позволила на страха да направлява живота ѝ.

Намали скоростта. Не можеше ей така да напусне града. Дийн не беше глупак. Не би отдал сърцето си на първата срещната жена. Нима беше толкова осакатена душевно, че не можеше да разпознае истинската любов? Или наистина е реалистка?

Огледа пътя за място, където да обърне, но преди да го открие, чу воя на сирените.

Час по-късно Блу седеше пред сивото стоманено бюро срещу началника на полицията Байрън Уесли.

— Не съм откраднала диамантената ѝ огърлица — повтори младата жена навярно за стотен път. — Нита я е сложила в чантата ми.

Шефът на полицията гледаше над главата ѝ в екрана на телевизора, където в момента излъчваха шоуто „Запознайте се с пресата“.

— И защо ще го прави?

— За да ме задържи в Гарисън. Вече ви го казах. — Блу удари гневно с юмрук по бюрото. — Искам адвокат.

Началникът извади клечката за зъби от устата си.

— Обикновено в неделя Хал Кейтс играе голф, но можете да му оставите съобщение.

— Хал Кейтс е адвокат на Нита.

— Той е единственият адвокат в града.

Което означаваше, че се налагаше Блу да се обади на Ейприл.

Но Ейприл не вдигаше телефона си, а Блу нямаше номера на Джак. И тъй като Нита бе причината да я арестуват, беше малко вероятно тя да ѝ плати гаранцията. Оставаше Дийн.

— Водете ме в килията — заяви тя на началника. — Трябва да помисля.

— Ще освободиш ли днес Блу? — попита го Джак в понеделник сутринта. Двамата с Дийн бяха възседнали по една стълба и боядисваха стената на обора с бяла боя.

Дийн изтри потта от очите си.

— Нямам подобно намерение.

Ейприл, която боядисваше перваза на прозореца, вдигна глава. Червената кърпа, с която бе прибрала косата си, вече бе изпръскана с бели петънца.

— Сигурен ли си, че постъпваш правилно?

— Сигурен съм. И не желая да говоря за това. — Изобщо не беше сигурен. Знаеше единствено, че на Блу не ѝ стигаше куража да продължи играта. Ако Нита не я бе спряла, досега вече щеше да е прекосила половината страна. Когато тази сутрин Дийн се събуди, реши, че или ще се напие и няма да изтрезнява до края на деня, или ще боядисва проклетия обор, докато се умори толкова, че да не чувства никаква болка.

— Тя ми липсва — призна Джак.

Дийн избърса една паяжина с парцала. Въпреки всичко, което ѝ бе казал — признанието, че я обича, и молбата да замине с него за Чикаго и да живеят заедно — тя си бе тръгнала.

— Не смятам, че Блу и Дийн са единствените, които се карат — обади се отдолу Райли. — Мисля, че и вие двамата с Ейприл не се разбирате много добре, татко.

Джак не откъсваше поглед от мястото, което боядисваше.

— Двамата с Ейприл не се караме.

— Мисля, че се карате — настоя Райли. — Вчера почти не си проговорихте и никой не танцува.

— Нали боядисваме — напомни ѝ Ейприл. — Не може постоянно да танцуваме.

— Смятам, че вие двамата трябва да се ожените — изтърси Райли без заобикалки.

— Райли! — Ейприл, която никога и на никого не позволяваше да я смути, се изчерви до уши.

Джак остана невъзмутим.

Но Райли продължи да настоява.

— Ако се ожените, Дийн няма да бъде... Нали се сещате. Копеле — прошепна момичето.

— Баща ти е копеле — срязва я Ейприл, — а не Дийн.

— Това беше доста грубо. — Райли взе Пъфи.

— Ейприл ми е сърдита — заговори Джак, като потопа мечето в кофата, окачена на стълбата. — Макар че не съм сторил нищо, само й предложих да започнем отново да се срещаме.

Дийн се застави да забрави за тревогите си и погледна надолу към сестра си.

— Изчезвай.

— Не искам.

— Трябва да поговоря с тях — рече той. — Нали се сецаш, наши работи, само за възрастни. После ще ти разкажа всичко, обещавам.

Райли се замисли за миг, преди да поведе Пъфи към къщата.

— Не искам да излизам с него — изсъска Ейприл, когато момичето се скри от погледите им. — За него това не е нищо друго, освен зле замаскиран опит да ме вкара в леглото. Не че напоследък се смятам за неустоима съблазън, но я се опитай да го убедиш в обратното.

Дийн потръпна.

— Моля ви. Не и пред детето.

Ейприл размаха обвинително четката към Джак и по ръката й потече струйка боя.

— Ти обичаш предизвикателствата, а аз те отблъснах. Това ме превръща в примамлива новост.

Колкото и да му бе противно да слуша подробности за сексуалния живот на родителите си — или за липсата на такъв — Дийн също бе заинтригуван от този разговор, затова се насили да запази самообладание.

— Новото в теб е — рече Джак — упоритостта, с която отказваш да се отърсиш от миналото.

Двамата продължиха да се обиждат, толкова увлечени в самозащитата си, че не забелязваха раните, които си нанасяха един на друг. Но Дийн ги видя. Слезе от стълбата. Само защото собственият му живот беше пълна бъркотия, не означаваше, че не е наясно от какво се нуждаят родителите му.

— За мен ще означава много, ако вие двамата наистина се помирите, ако можете да спрете да се мразите и да се карате — подхвана той, — но предполагам, че това си е мой проблем. Зная, че не

искате да се смятам за грешка, но в същото време осъзнавам, че навярно ви е трудно да се преструвате, когато съм наблизо.

Детска уловка и Блу мигом щеше да я прозре, но в момента беше затворена в килия в градския арест за кражба на огърлица, която Нита бе сложила в чантата ѝ.

— Грешка! — възкликна Ейприл и захвърли четката. — Да не си посмял да се смяташ за грешка.

Джак слезе по стълбата и застана до нея. Двамата внезапно се обединиха в един отбор.

— Ти беше чудо, а не грешка — увери той сина си.

Дийн потърка едно петно от боя върху ръката си.

— Не зная, Джак. Когато родителите ти се ненавиждат...

— Ние не се ненавиждаме — прекъсна го Джак рязко. — Дори в най-лошите ни периоди никога не сме се мразили.

— Така е било тогава, но сега е друго. — Дийн изтърка още от боята. — Съдейки по това, на което бях свидетел... Няма значение. Не бива да позволявам вашите отношения да ме разстройват. Ще се задоволя с това, което имам. А когато идвате на мачовете ми, ще се постарая да ви осигуря места в противоположните краища на стадиона.

Блу щеше да завърти очи, но Ейприл притисна ръка към гърдите си, оставяйки върху тениската голямо петно боя.

— О, Дийн... Не бива да ни разделяш. Нещата не са такива, каквито изглеждат.

— А какви са тогава? — престори се на недоумяващ младият мъж. — Може би е по-добре да ми обясните, защото съм напълно объркан. Имам ли семейство, или не?

Ейприл свали кърпата.

— Аз обичам баща ти, колкото и глупаво да изглежда това. Обичах го тогава, обичам го и сега. Но това не означава, че може да се появява и изчезва от живота ми, когато му скимне.

Изглеждаше по-скоро войнствена, отколкото любяща и Дийн не се изненада, че засегнатият Джак мина в настъпление.

— Ако ме обичаш, защо, по дяволите, се инатиш толкова?

Старецът му явно не се справяше както трябва, затова Дийн прегърна майка си през раменете.

— Защото тя е приключила с краткотрайните и повърхностни връзки, а ти ѝ предлагаш точно това. Така ли е, Ейприл? — Извърна се отново към баща си. — Ще я изведеш един-два пъти на вечеря, а после ще забравиш за съществуването ѝ.

— Това са глупости! — възмути се Джак. — Между другото, ти на коя страна си?

Дийн се позамисли.

— На нейната.

— Много ти благодаря. — Обицата на Джак се разлюля, когато кимна заповеднически към къщата. — Ти също изчезвай. Двамата с майка ти трябва да изясним някои неща.

— Да, сър.

Дийн грабна бутилката с вода и изчезна. И без това искаше да остане сам.

Джак сграбчи Ейприл за ръката и я повлече навътре в обора, подалеч от чужди погледи. Той изгаряше, но не само от обедната горещина. Изгаряше от вина, от страх, от похот, от надежда. В прашния обор все още миришеше леко на сено и тор. Той притисна Ейприл към стената на една от клетките.

— Никога повече не казвай, че искам от теб единствено секс. Чу ли ме? — Разтърси я леко. — Аз те обичам. Как бих могъл да не те обичам? Ти почти не си се променила. Искам да имам бъдеще с теб. И мисля, че трябва да ми дадеш възможност сам да го обмисля и осигуря, вместо да убеждаваш нашия син, че съм долен мръсник.

Но Ейприл не се стресна.

— И кога точно осъзна, че ме обичаш?

— Веднага. — Забеляза скептичния поглед в очите ѝ. — Е, може би не първата вечер. Може би не веднага.

— Какво ще кажеш за вчера?

Той искаше да излъже, но не можа.

— Сърцето ми го знаеше, но разумът не искаше да приеме. — Погали бузата ѝ с кокалчетата на пръстите. — Ти беше по-смела от мен. Когато преди малко изрече онези думи, като че ли едно голямо яйце се счупи и аз най-сетне видях какво има вътре.

— И какво има в него?

— Сърце, изпълнено с любов към теб, моя сладка Ейприл.

Гласът му се задави от напирещите емоции, но Ейприл не се трогна.

— Продължавай да говориш — подкани го, без да откъсва очи от неговите.

— Ще ти напиша песен.

— Ти вече ми написа. Кой би могъл да забрави безсмъртните стихове за „русокосата красавица в чувал за трупове“?

Той се усмихна и прокара пръсти през кичур от косата ѝ.

— Този път ще ти напиша истинска любовна песен. Обичам те, Ейприл. Ти ми върна дъщерята и сина. Преди да дойда тук, живеех в свят, в който всички цветове се сливаха в една сивота, но когато те видях, всичко засия. Ти си вълшебен, неочакван дар и аз не мисля, че мога да оцелея, ако този дар изведнъж изчезне.

Той очакваше, че тя ще продължи да се противи и да го измъчва. Вместо това ъгълчетата на меките ѝ устни потрепнаха в лека усмивка, а ръцете ѝ се отпуснаха върху колана на шортите ѝ.

— Добре. Предавам се. Съблечи се.

Джак се засмя и я задърпа към дъното на обора. Намериха едно старо, протъркано одеяло и съблякоха трескаво потните, изцапани с боя дрехи. Телата им бяха загубили младежката гъвкавост, но закръглената ѝ фигура му харесваше повече, а тя го изпиваше с поглед, сякаш той все още беше на двайсет и три.

Джак не можеше да си позволи да я разочарова. Положи я върху одеялото и двамата се целуваха цяла вечност. Той изследва нейните извивки и падини, а остриите лъчи на светлината, процеждащи се през цепнатините между дъските, падаха върху сплетените им тела като тънки златисти въжета, като че ли за да ги обвържат още по-здраво.

И когато повече не можеха да издържат сладкото мъчение, той се отпусна нежно отгоре ѝ. Тя разтвори крака и го пусна. Беше влажна и тясна. Твърдите дъски на пода подлагаха на изпитание телата им — утре щяха да заплатят цената — но сега им беше все едно. Той започна да се движи. Позата беше най-обикновената, мисионерската. Вдъхновена единствено от любов. Чиста и безхитроствена. Лишени от бурната нетърпеливост на младостта, те се взираха в откритите си доверчиви очи. Време за безмълвни клетви и признания в любов. Двамата се движеха ведно. Люлееха се. Извисяваха се устремно. И

когато всичко свърши, се отпуснаха отмалели, омаяни от чудото, случило се с тях.

— Ти ме накара да се почувствам като девственица — пророни тя.

— А ти ме накара да се почувствам като супергерой — отвърна той.

Обгърнати от земните миризми на секс и прах, на пот и на отдавна изчезнали животни, те продължиха да се прегръщат, при все че ставите и мускулите ги боляха от твърдия под. Сърцата им пееха. Дългата ѝ красива коса се разпиля по тялото му, когато Ейприл се подпря на лакът и започна да обсипва с целувки гърдите му. Той плъзна нежно пръсти по извивката на гърба ѝ.

— Какво ще правим сега, любима?

Ейприл му се усмихна през златистата паяжина на косата си.

— Всяко нещо с времето си, любов моя. Да не избързваме и да вървим стъпка по стъпка, да се справяме с нещата едно по едно...

Да бъде арестувана, не се оказа чак такъв кошмар, както си представяше Блу.

— Много ми харесаха слънчогледите — обяви помощник-шерифът Карл Докс и поглади късото си „афро“.

Блу изтри четката и тръгна по коридора, за да провери пропорциите на рисунките.

— А на мен ми харесва да рисувам бръмбари. Непременно ще добавя и един паяк.

— Не зная. Хората май не се радват много на паяците.

— Този обаче ще го харесат. Паяжината ще изглежда, сякаш е изтъкана от разноцветни пайети.

— Наистина не ти липсват идеи. — Карл огледа фреската от друг ъгъл. — Началникът Уесли смята, че трябва да нарисуваш във фоайето череп с пречупени кости — предупреждение към всички да се подчиняват на закона — но аз му казах, че не рисуваш подобни неща.

— Правилно. — Престоят ѝ в килията в участъка беше удивително спокоен, стига да не си позволяваше да мисли за Дийн. Сега, когато най-после започна да рисува това, което искаше, идеите се

рояха в главата ѝ толкова бързо, че не можеше да насмогне да ги осъществи.

Карл влезе в кабинета си. Беше четвъртък сутринта. Бяха я арестували в неделя и тя работеше върху фреската в коридора на участъка от понеделник следобед. Освен това беше сготвила лазаня за полицаите в общата кухня, а вчера два часа приемаше обажданията по телефона, когато секретарката Лорейн я сви циститът. Досега я бяха посетили Ейприл и Сил, както и Пени Уинтърс, фризьорът Гари, агентката по недвижими имоти Моника и барманът от „Барн Грил“. Всички ѝ съчувстваха, но с изключение на Ейприл, никой не бързаше да я измъкне от ареста, докато Нита не подпишеше окончателните документи, разрешаващи осъществяването на проекта за обновяването на града. Това беше условието, поставено от Нита, за да се уреди арестът на Блу. Блу ѝ беше бясна... и безкрайно трогната.

А от Дийн нито следа. Той я беше предупредил, че няма да хукне след нея, и не беше от мъжете, които отправят напразни заплахи.

Началник Уесли надникна в коридора.

— Блу, току-що ми съобщиха, че Ламонт Дейли ще се отбие на чаша кафе.

— Кой е той?

— Шерифът на окръга.

— Ясно.

Младата жена остави четката, изтри ръцете си и се върна в незаклучената килия. Засега беше единствената затворничка, макар че Рони Арчърс беше тук за няколко часа, след като Карл го прибрал за шофиране с невалидна книжка. За разлика от Дийн, Карън Ан тутакси доприпка да освободи любовника си, но пък гаранцията, която Карл определи на Рони, беше само двеста долара.

Килията се оказа доста добро място, където да размишлява за живота си и да отсее сеното от плявата, която я задушаваше. Сил ѝ изпрати кресло и месингова подова лампа. Моника ѝ донесе две книги и няколко списания. Семейство Бишъп, което сега можеше да превърне викторианската си къща в малък семеен хотел, я снабди с прилично спално бельо и пухкави кърпи за баня. Но нищо от това не радваше душата на Блу. Утре Дийн заминаваше за тренировъчния лагер. Беше крайно време за бягство от затвора.

Идеалният сребрист полумесец сияеше от среднощното небе, осветявайки голямата, тънеща в мрак къща във фермата. Блу паркира до обора, наскоро боядисан с бяла боя, и се отправи към страничната врата, която за нейна изненада се оказа заключена. Е, оставаше предната. По гръбнака ѝ пропълзяха ледени тръпки и сърцето ѝ се сви от страх. Ами ако Дийн вече бе заминал? Но когато заобиколи къщата и стигна до вътрешния двор, чу проскърцването на дивана люлка на верандата и различи широкоплещест силует. Мрежестата врата беше отворена. Блу пристъпи вътре. Посрещна я подрънкването на кубчета лед. Той я видя, но не каза нито дума.

Младата жена закърши ръце.

— Не съм откраднала огърлицата на Нита.

Диванът люлка отново изскърца.

— Никога не съм го и помислял.

— Нито някой друг, включително и Нита.

Едната му ръка бе отпусната върху облегалката на дивана.

— Вече загубих бройката на всичките ти конституционни права, които те са нарушили. Можеш да ги съдиш.

— Нита знае, че няма да го направя. — Тя пристъпи към малката масичка от ковано желязо до дивана.

— Ако бях на твое място, щях да ги съдя.

— Защото не се чувстваш толкова близък с местните хора, колкото аз.

Хладнокръвието му се пропука.

— Ако ги чувстваш толкова близки, защо бягаш?

— Защото...

— Именно, няма нужда да продължаваш. — Той остави рязко чашата върху масата. — Бягаш от всичко, което не ти е безразлично.

Тя дори нямаше сили да се защити.

— Прав си, аз съм страхливка. — Мразеше да се чувства толкова уязвима, но това беше Дийн, а тя го бе наранила. — Истината е, че през всички тези години много добри хора бяха загрижени за мен.

— И всички са се разделили с теб. Да, зная.

Съдейки по изражението му, явно не му пукаше. Тя грабна чашата от ръката му, отпи голяма глътка и се задави. Дийн никога не я бе виждал да пие нещо по-силно от бира, а това беше уиски.

Той стана и запали новата подова лампа на верандата, сякаш не желаше да стои сам с нея на тъмно. Наболата му брада надвишаваше с почти два сантиметра модната тенденция, косата му бе сплескана от едната страна, а върху ръката му се мъдреше петно от боя, но все още можеше да позира за реклама на „Енд Зоун“.

— Изненадан съм, че са те пуснали — отбеляза младият мъж. — Чух, че смятат да те държат до другата седмица, когато Нита ще подпише всички документи за градския план.

— Всъщност не са ме освободили. Може да се каже, че избягах.

Дийн се оживи.

— Какво означава това?

— Смятам, че началник Уесли няма да забележи, ако върна колата му до края на дежурството. Между нас да си остане, но в този участък цари пълен хаос. Направо разпасана работа.

Той издърпа чашата от ръката ѝ.

— Не само си избягала от ареста, но и си отмъкнала полицейската патрулка?

— Не съм толкова глупава. Взех личния автомобил на шефа. Буик луцерн. При това назаем, не съм го отмъкнала.

— Без да му кажеш — изтъкна той и отпи от уискито.

— Сигурна съм, че няма да има нищо против — отвърна Блу. В гърдите ѝ отново се надигна обидата от последните дни. Пльосна се в плетения стол от раката, поставен срещу дивана. — Много ти благодаря, задето си счупи краката да платиш гаранцията ми — додаде саркастично.

— Гаранцията ти е петдесет хиляди долара — изрече той с безизразна физиономия.

— Плащаш почти толкова за козметиката си за коса.

— Да, между другото, плащам толкова за застраховка преди всеки полет — промълви Дийн и отново се настани на дивана.

— Смяташе да заминеш утре за Чикаго, без да се видиш с мен, така ли? Щеше да ме оставиш да гния в тъмницата.

— Едва ли може да се каже, че „гниеш“ — отбеляза Дийн и се облегна на възглавниците. — Дочух, че вчера сутринта началник Уесли те е преотстъпил на местния пенсионерски клуб „Златна старост“, за да проведеш урок по живопис с маслени бои.

— Това е част от програмата му за намиране на работа на бивши затворници — обясни Блу и склучи ръце в скута си. — Ти се радваш, че ме арестуваха, нали?

Той отпи още една глътка, като че ли обмисляше въпроса ѝ.

— В крайна сметка това няма голямо значение, нали? Ако Нита не те беше натопила за пореден път, досега вече щеше да си изчезнала от тук.

— Искаше ми се поне... да дойдеш да ме видиш.

— По време на последния ни разговор ти съвсем ясно ми даде да разбере какви са чувствата ти.

— И ти позволи на такава дреболия да те спре? — Гласът ѝ пресекуна.

— Защо си тук, Блу? — попита младият мъж уморено. — За да забиеш ножа още малко по-надълбоко?

— За такава ли ме мислиш?

— Предполагам, че си направила това, което си сметнала за нужно. Сега аз правя съвсем същото.

Тя подпря с крака дивана люлка.

— Едва ли е особено изненадващо, че имам малки проблеми с доверието към околните.

— Имаш проблеми с доверието. Проблеми с творчеството. Проблеми с фалшивия си непукизъм. Да не говорим за проблемите ти с модата. — Дийн изви насмешливо устни. — Не, почакай. Това е част от фалшивия ти непукизъм.

— Точно когато началник Уесли ме арестува, се канех да обърна колата! — възкликна Блу.

— Да бе, как ли пък не!

— Истина е. — Нито за миг не ѝ бе хрумвало, че той може да не ѝ повярва. — Ти беше прав. За онова, което ми каза на уличката зад къщата на Нита. — Тя пое дълбоко дъх. — Аз те обичам.

— Ъхъ. — Ледените кубчета издрънчаха, когато пресуши чашата.

— Обичам те. Наистина.

— Тогава защо звучиш така, сякаш всеки миг ще си изповръщаш червата?

— Ами все още не съм свикнала с мисълта. — Обичаше Дийн Робилард и трябваше да направи този ужасяващ скок в бездната. — Напоследък имах доста време, за да размишлявам, и... — Устата ѝ

беше толкова пресъхнала, че думите излизаха с мъка. — Ще дойда с теб в Чикаго. Ще поживеем заедно. Ще видим как ще се получи.

Възцари се мъртвешка тишина. Младата жена започна да се изнервя.

— Предложението вече не е в сила — промълви той тихо.

— Изминаха само четири дни!

— Ти не си единствената, която е имала време да размишлява.

— Знаех си, че ще стане така. Точно това повтарям от самото начало. — Блу стана. — За теб не бях нищо повече, освен ново развлечение.

— Току-що доказа, че съм прав. Именно заради това ти нямам доверие.

Ръцете я засърбяха да го халоса с нещо по-тежко по главата.

— Как така ми нямаш доверие? Та аз съм най-надеждният човек на света! Попитай приятелите ми.

— Приятели, с които говориш само по телефона, защото не се задържаш в един и същи град с тях повече от няколко месеца.

— Но нали току-що ти казах, че ще дойда с теб в Чикаго?

— Не само ти се нуждаеш от стабилност и надеждност. Аз твърде дълго чаках истинската любов. И понятие нямам защо това се оказва именно ти. Предполагам, че Господ е решил да се пошегува с мен. Но ето какво ще ти кажа. Нямам намерение да се събуждам всяка сутрин и да гадая дали още си с мен.

Призля й.

— Тогава какво ще правим?

Дийн я изгледа с твърд поглед.

— Ти ми кажи.

— Вече го направих. Ще започнем с Чикаго.

— На теб ще ти хареса, нали? — Прозвуча почти презрително. — Ти направо разцъфтяваш на нови места. Проблемът е, че не можеш да пуснеш корени, дори самата мисъл за това те ужасява.

Беше уцелил в десетката.

Дийн се изправи.

— Да кажем, че заминем за Чикаго. Аз те представям на приятелите ми. Прекарваме си страхотно. Смеем се. Спорим. Любим се. Минава един месец. После... — Сви рамене.

— А след това едно прекрасно утро се събуждаш и мен ме няма.

— По време на сезона често отсъствам. Представи се как ще ти се отрази това. А и жените? Те се хвърлят на шията на всеки, който е с футболен екип. А какво ще направиш, когато откриеш следи от червило върху яката на ризата ми?

— Мисля, че ще го преживея, стига да не е върху боксерките ти „Енд Зоун“.

Дийн дори не се усмихна.

— Ти май не разбираш, Блу. Жените постоянно ме преследват, а не ми е в характера да ги отпращам, без поне да им се усмихна или да им кажа колко харесвам косата или очите им, или да им направя някакъв шибан комплимент, защото това ги кара да се чувстват добре, както и мен самия, защото така съм устроен.

Чаровник по рождение. Колко обичаше този мъж.

— Никога не бих ти изневерил. — Той се взря настойчиво в нея. — Верността също е част от характера ми. Но как ще можеш да повярваш в това, когато все още си нащрек и чакаш доказателство, че не те обичам — че съм като всички останали, които са те отхвърляли? А не мога да следя всяка своя стъпка, всяка изречена дума от страх да не ме напуснеш. Ти не си единствената, която носи белези в душата си.

Неоспоримата му логика я изплаши.

— Трябва да заслужи място в „отбора Робилард“? Това ли имаш предвид?

Очакваше Дийн да отрече, ала той не го стори.

— Да, предполагам, че е точно така.

През цялото си детство Блу се бе опитвала да докаже, че е достойна за любовта на другите хора, и винаги се беше проваляла. И сега той изискваше от нея същото. Негодуванието я задави. Искаше й се да го прати по дяволите, но нещо в изражението му я възпря. Поразителна неувереност и уязвимост в един мъж, който имаше всичко. В този момент Блу осъзна какво трябва да направи. Може би щеше да се получи, а може би не. Може би този път сърдечната мъка щеше да бъде много по-силна.

— Ще остана тук.

Дийн наклони глава, сякаш не бе чул добре.

— Отборът „Бейли“ ще остане точно тук — повтори младата жена. — Във фермата. Сама. — Мислите й препускаха. — Ти дори няма да идваш. Няма да се видим до... — прехвърли наум по-

значимите дати — до Деня на благодарността. — *Ако все още съм тук. Ако ти все още ме искаш.* Преглътна мъчително. — Ще гледам как листата на дърветата пожълтяват, ще рисувам, ще натяквам на Нита за това, което ми стори. Може би ще помогна на Сил да отвори новия си магазин за подаръци или... — Гласът ѝ секна. — Нека бъдем честни... Може да се паникьосам и да офейкам.

— Смяташ да останеш във фермата?

Наистина ли смяташе? Тя кимна нервно. Беше длъжна да го направи заради тях, но най-вече заради себе си. Беше уморена от безцелността на собственото си съществуване, ужасяваше се от личността, в която можеше да се превърне, ако продължи да живее по този начин — самотна жена, без пристан и близки, чийто свят се побираше в багажника на една кола.

— Ще се опитам.

— Ще се опиташ? — Гласът му я прониза като нож.

— Какво искаш от мен? — извика изтерзаната жена.

Стоманеният мъж вирна брадичка.

— Искам да бъдеш толкова корава, на каквато се преструваш.

— И ти мислиш, че не се изисква коравост за всичко това? Че няма да ми е трудно?

Той стисна устни. В гърдите ѝ се загнезди злоещо предчувствие.

— Недостатъчно трудно — заяви Дийн. — Да увеличим залога. — Извиси се застрашително над нея. — Отборът „Робилард“ няма да идва във фермата, а освен това няма да ти се обажда по телефона и дори няма да ти изпраща шибани имейли. Отборът „Бейли“ ще трябва всеки ден да се задоволява само с доверие. — Нагази в още по-дълбоки води, предизвиквайки я да се огъне. — Няма да знаеш къде съм, нито с кого съм. Няма дори да знаеш дали страдам по теб, дали се чукам с всяка срещната красавица, или се опитвам да измисля как да скъсам с теб. — За миг Дийн замълча. Когато заговори, цялата му агресивност се бе стопила, а думите му ѝ подействаха като ласка. — Ще имаш чувството като че ли и аз съм те изоставил, както всички останали.

Блу долови нежността му, но нямаше сили да я приеме.

— Трябва да се връщам в килията — промърмори и се извърна.

— Блу... — Той докосна рамото ѝ.

Но тя забърза към вратата, навън в мрака. После се затича, препъвайки се в тревата, докато стигна до колата на началник Уесли. Дийн искаше всичко от нея, но в замяна не ѝ даваше нищо. Нищо, освен сърцето си, също толкова крехко и уязвимо като нейното.

Отначало Блу нарисова серия с цигански фургони — някои скътани в скрити пещери, други, пътуващи по черни пътища към белеещи се в далечината минарета и позлатени църковни куполи. После премина на гледки от птичи поглед на омагьосани села с тесни извити улички, по които гордо пристъпваха бели коне, и сгушени къщурки с тухлени комини, върху някои от които бе кацнала палава фея, решила да отдъхне. Рисуваше като обезумяла, едва успяваше да завърши една картина и започваше друга. Не спеше, почти не хапваше. Готовите картини криеше в един шкаф.

— И ти също като Райли захлупваш запаленото светило със съд — заяви Нита на Блу една неделна сутрин, надвиквайки шума в „Барн Грил“, два месеца след като Дийн се бе върнал в Чикаго. — Докато не намериш кураж да покажеш на хората картините си, смятай, че си изгубила уважението ми.

— Е, сега няма да мога да мигна цяла нощ — отвърна Блу заядливо. — И не се преструвайте, че никой не ги е видял. Зная, че изпратихте на Дийн копия от снимките, които ме накарахте да направя.

— Още не мога да повярвам, че той и родителите му продадоха историята на живота си на онзи мръсен жълт парцал. Едва не получих инфаркт, когато видях челното заглавие: „Футболна звезда — дете на любовта на Джак Пейтриът!“. Смятам, че би трябвало да имат повече достойнство.

— Онзи мръсен жълт парцал им предложи най-високия хонорар — изтъкна младата жена. — А вие сте абонирана за него от години.

— Това няма значение — изсумтя Нита недоволно.

Статията се появи в пресата през втората седмица на август, последвана от съвместно телевизионно интервю на Дийн, Джак и Ейприл. Ейприл сподели с Блу, че Дийн бил решил да разкрие толкова грижливо пазената тайна за своя произход в деня на празненството по случай рождения ден на Нита. Джак бил толкова потресен, че направо изгубил дар слово. Тримата решили да продадат историята на този,

който плати най-много, а с получените пари да основат семеен фонд в подкрепа на организации, които помагат на така наречените „трудни деца“ да си намерят постоянни семейства. Само Райли била против. Тя искала парите да се дадат на няколко кучешки приюта.

Блу редовно говореше с тях по телефона — с всички, освен с Дийн. Ейприл не споделяше много информация за сина си, а Блу не смееше да я попита.

Нита подръпна рубиновата висулка на обичката си.

— Ако питаш мен, целият свят е откачил. Вчера на паркинга пред новата книжарница имаше *четири* коли с каравани. Докато се усетим, и на всеки ъгъл ще има „Макдоналдс“! И още не проумявам защо каза на онези свраки от женския клуб на Гарисън, че от сега нататък, ако искат, могат да провеждат сбирките си в моята къща.

— Аз пък не проумявам как така вие двете с онази ужасна Гладис Прейдър — жена, която мразехте и в червата — сега сте първи приятелки. Макар че някои биха го нарекли вещерско сборище.

Нита всмукна толкова силно, че Блу сериозно се изплаши да не си глътне предния зъб.

Тим Тейлър изникна изневиделица до масата им.

— Мачът започва. Да видим дали „Старс“ най-сетне ще спечелят. — Посочи към големия екран на телевизора, инсталиран в салона на „Барн Грил“, за да могат в неделните следобеди всички да гледат мачовете с участието на „Старс“. — Този път се опитвай да не си затваряш очите, когато Дийн центрира топката. Приличаш на някоя глезна.

— Я си гледай работата — срязва го Блу.

Тя въздъхна, отпусна глава на рамото на Нита и остана така няколко минути.

— Няма да издържа още дълго — пророни толкова тихо накрая, че само Нита я чу.

Възрастната жена я потупа по ръката, докосна леко бузата ѝ с възлестото кокалче на показалеца, сетне я ръгна в ребрата.

— Изправи рамене, че ще се изгърбиш.

* * *

През октомври играта на Дийн се подобри, но не и настроението му. Късметата информация, която успяваше да измъкне от Нита, не бяха обнадеждаващи. Блу все още беше в Гарисън, но никой не знаеше докога. А онези блестящи приказни картини на цигански фургони и далечни места, които видя на снимките, изпратени му от Нита, го тревожеха не по-малко. Първоначалната буря в медиите за роднинството на Дийн и Джек Пейтриът започна постепенно да стихва. Поне един член от семейството му присъстваше на всеки мач, в зависимост от работния график и училищните занятия. Но колкото и да ги обичаше, празнотата в душата му ставаше все по-дълбока. С всеки изминал ден Блу като че ли все повече се отдалечаваше от него. Повече от десетина пъти вдигаше телефона, за да ѝ се обади, но така и не го направи. Блу имаше номера му и тя беше тази, която трябваше да докаже нещо, не той. Трябваше сама да се справи.

И тогава, в една дъждовна понеделнишка сутрин в края на октомври, Дийн отвори „Чикаго Сън таймс“ и всичката кръв се отдръпна от лицето му. Почти цялата страница бе заета от голяма цветна снимка — беше в любимия си клуб „Уотъруркс“, в компанията на една моделка, с която излизаше миналата година. В едната си ръка държеше бутилка, с другата я прегръщаше плътно през кръста, а устните им бяха слети в целувка.

Текстът под снимката гласеше:

„Дийн Робилард и бившето му гадже, моделът Али Трийбоу, се радваха на компанията си миналата седмица в «Уотъруркс». Сега, когато двамата отново са заедно, дали куотърбекът на «Старс» най-после е решил да се раздели с титлата си «Най-желаният ерген на Чикаго»?“

Ушите му забучаха оглушително. Точно това чакаше Блу. Трескаво протегна ръка към телефона и събори чашата със сутрешното кафе, забравил за твърдото си решение да ѝ даде време да остане насаме и да помисли. Но Блу не вдигна. Започна да изпраща есемеси. Отново никакъв отговор. Позвъни на Нита. Тя беше абонирана за всички чикагски вестници, затова Дийн бе сигурен, че Блу ще види снимката, но и с Нита не успя да се свърже. След час трябваше да

присъства на сутрешната понеделнишка среща в централата на „Старс“. Вместо това скочи в колата и потегли с бясна скорост към летище „О’Хеър“. По пътя най-сетне надникна в душата си и осъзна горчивата истина.

Блу не беше единствената комплексирана личност в тази връзка. Със своята войнственост и заядливост тя държеше хората на разстояние, също както той с неизчерпаемата си приветливост. И двете средства бяха еднакво ефективни. Той бе заявил, че не ѝ вярва, но сега това му се струваше като клинчене и бягство от отговорност. Може и да беше най-безстрашният на футболното игрище, но в житейската игра се извяваше като жалък страхливец. Винаги бягаше по тъча, толкова се страхуваше да не се покаже неудачник, че доброволно седнаше на резервната скамейка, вместо да изиграе мача до края. Трябваше да я доведе в Чикаго. По-добре да рискува връзката им да се провали, отколкото да се скатае и да подвие опашка. Отдавна трябваше да порасне и да поеме отговорност за действията си.

Заради снежната буря в Тенеси полетът му бе отменен и когато най-после стигна до Нашвил, беше вече късен следобед, студен и дъждовен. Нае кола и потегли към Гарисън. По пътя видя паднали клони на дървета и камиони с аварийни екипи, ремонтиращи прекъснатите електропроводи. Най-после зави по разкаляния път, водещ към фермата. Въпреки оголените дървета, мократа кафява трева на пасищата и бунтуващия му се стомах, Дийн имаше чувството, че се завръща у дома. Когато видя светлините в прозорците на дневната, за пръв път, откакто прочете сутрешния вестник, пое свободно дъх.

Остави колата близо до обора и изтича в дъжда до страничната врата. Беше заключена и той отключи със своя ключ.

— Блу? — Изрита мокрите обувки, но не свали палтото, докато се движеше из мразовитата къща.

До мивката не се виждаха мръсни чинии, нито отворени кутии с крекери върху барплота. Цареше безупречна чистота. Побиха го студени тръпки. Къщата изглеждаше необитаема.

— Блу! — Насочи се към дневната, но се оказа, че светлината, която бе видял от прозорците, идва от лампа с таймер. — Блу! — Хукна нагоре по стълбите, като вземаше по две стъпала наведнъж, но преди да стигне до спалнята, знаеше какво ще завари.

Тя си беше отишла. Дрехите ѝ не бяха в гардероба му. Чекмеджетата на скрина, където държеше бельото и тениските, бяха празни. Върху сапунерката в банята, явно отдавна неизползвана, лежеше сапун, все още в опаковката, а всички тоалетни принадлежности в аптечното шкафче бяха негови. Нита бе споменала, че Блу работи в спалнята, за да използва светлината от ъгловите прозорци, но наоколо не се виждаше дори тубичка боя.

Дийн се спусна на долния етаж. В бързината да си тръгне тя бе забравила суитшърта си и една книга в дневната, но дори йогурта с вишни, който винаги държеше в хладилника, сега липсваше. Младият мъж остана дълго в дневната, втренчил невиждащ поглед в проблясващия в мрака екран на телевизора. Беше хвърлил зара и бе загубил.

Мобилният му извънтя. Така и не бе успял да свали палтото и сега извади телефона от джоба. Ейприл се обаждаше, за да провери как е. Тревогата в гласа ѝ го сломи окончателно и Дийн подпря чело с ръка.

— Тя не е тук, мамо — изрече с треперещ глас. — Избягала е.

Най-после заспа на дивана, докато по телевизията вървеше някакво шоу по Кю Ви Си. Събуди се на следващата сутрин със схванат врат и с киселини в стомаха. Къщата все още бе студена, а дъждът барабанеше по покрива. Залитайки, Дийн се дотътри до кухнята и си свари кафе. Горещата течност изгори хранопровода му.

Животът му се простираше като пустиня пред него. Обратният път до летището всяваше единствено ужас в душата му. Безкрайни километри, през които нямаше за какво друго да мисли, освен да брой грешките си. „Старс“ щяха да играят в неделя със „Стийлърс“. Трябваше да изгледа видеозаписите на мачовете, да изработи стратегия, но всичко това му се струваше толкова безсмислено и ненужно.

Застави се да си вземе душ, но не събра сили да се избърсне. От огледалото го гледаха две пусти очи. Това лято бе намерил семейството си, но сега бе изгубил своята сродна душа. Уви една кърпа около кръста и се повлече унило в спалнята.

По средата на леглото седеше Блу със скръстени крака.

Дийн се препъна в килима.

— Здравей — рече тя тихо.

Коленете му омекнаха. Толкова отдавна не я бе виждал, че бе забравил колко е красива. Няколко тъмни непокорни кичура галеха ъгълчетата на светлозелените ѝ очи. Беше облечена с къса зелена блузка, тип „прегърни ме“, и джинси, обгръщащи плътно тесните ѝ бедра. Върху килима до кревата се виждаха чифт тъмнозелени „балеринки“. Вместо да изглежда съсипана, тя се взираше прехласнато в него, а усмивката ѝ бе почти срамежлива. Все едно гръм го порази. След всичките терзания и мъки, през които бе преминал, *тя дори не беше видяла снимката*. Може би заради снежната буря вестниците не са били доставени. Но защо тогава се е изнесла от къщата?

— Ти обади ли се, че ще идваш? — попита тя.

— Аз... ъ... изпратих няколко есемеса. — Повече от десетина.

— Забравила съм си мобилния — обясни тя и го изгледа изпитателно.

Той искаше да я целува, докато повече не може да диша, но нещо го възпираше. Не още. Може би никога.

— Къде са вещите ти?

Блу наклони глава.

— Какво искаш да кажеш?

— Къде са ти дрехите? Боите? — Без да се усети, повиши глас.
— Къде е онзи лосион, който използваш? Къде е проклетият йогурт?
Къде е всичко това?

Блу го изгледа, сякаш бе полудял.

— Из цялата къща.

— Не, няма ги!

Тя изпъна непохватно крака.

— Напоследък рисувам в малката къща. Сега работя с маслени бои, а не с акрилни. Ако рисувам тук, няма да мога да заспя от изпаренията.

— *Защо не ми каза?* — О, господи, той крещеше. Опита се да се успокои. — *Тук няма никаква храна!*

— Храня се в малката къща, за да не се налага да тичам до тук всеки път, когато огладнея.

Дийн пое малко въздух, за да успокои бушуващия във вените му адреналин.

— Ами дрехите ти? Всички са изчезнали.

— Не, не са — отвърна тя, все още недоумяваща. — Преместих ги в стаята на Райли. Не можех да спя тук без теб. Хайде, давай, смей се.

Младият мъж отпусна ръце.

— Повярвай ми, в момента изобщо не ми е до смях. — Трябваше да бъде сигурен. — Да не би да си престанала да се къпеш? Изобщо не си използвала душа ми.

Блу пусна краката си на пода и смръщи вежди.

— Втората баня е по-близо. Добре ли си? Започваш да ме плашиш.

Изобщо не му бе хрумнало да провери другите бани или да отиде до малката къща. Беше видял само това, което очакваше да намери — една жена, на която не можеше да разчита, но от тях двамата той се бе оказал ненадеждният; този, който се боеше да рискува и да повярва в любовта, независимо дали щеше да се провали, или не. Опитва се да прегрупира силите си и да мине в ново настъпление.

— А ти къде беше?

— Ходих до Атланта. Нита постоянно ме тормози за картините ми и аз открих там един невероятен търговец, който... — Тя млъкна. — По-късно ще ти разкажа. Резерва ли си? Затова ли е всичко? Как са могли да го направят? — избухна младата жена възмутено. — Какво от това, че през септември не игра много добре? Оттогава си в страхотна форма.

— Не съм резерва. — Дийн прокара ръка през влажната си коса. В спалнята беше дяволски студено, целият бе настръхнал, а още нищо не бе изяснено помежду им. — Трябва да ти кажа нещо, но ми обещавай, че ще ме изслушаш, преди да се разбеснееш.

— О, господи, имаш тумор в мозъка! — ахна Блу. — През цялото това време, докато стоя свряна тук...

— Нямам тумор в мозъка! — отрече Дийн разпалено и се гмурна в дълбокото. — Във вчерашния вестник има една моя снимка. Направена е миналата седмица, на благотворителна вечер за събиране на средства за онкологични изследвания.

Тя кимна.

— Нита ми я показа, когато отидох да я навестя.

— Вече си я видяла?

— Да. — Блу продължаваше да се кокори насреща му, сякаш той беше напълно откачил.

Дийн пристъпи към нея.

— Видяла си снимката във вчерашния „Сън таймс“? Онази, на която целувам друга жена?

Изражението ѝ най-после се помрачи.

— И коя е тя, между другото? Не е зле да ѝ сритам задника.

Може би беше получил твърде много удари по главата, защото сега му се зави свят и се наложи да приседне на ръба на леглото.

— Нита беше възмутена, повярвай ми. — Блу махна с ръка и закричи из стаята. — При все че започна да те харесва, тя все още смята, че всички мъже са мръсници.

— А ти не смяташ ли?

— Не всички мъже са мръсници, но не ме карай да си припомням Монти Загубеняка. Знаеш ли, че той имаше наглостта да ми се обади и...

— Не ми пука за Монти! — Дийн скочи от леглото. — Искам да ти обясня за онази снимка!

— Обяснявай тогава — кимна Блу с леко раздражение.

Дийн нищо не разбираше. Нали тъкмо тя се събуждаше всяка сутрин, обзета от страх, че ще бъде изоставена? Той пристегна възела на кърпата, която заплашваше всеки миг да се свлече от кръста му.

— Стоях на бара, когато тя дойде при мен. Миналата година излизахме няколко пъти, но между нас нямаше нищо сериозно. Беше пияна и ми се хвърли на врата. Буквално. Дори я подхванах, за да не падне.

— Трябвало е да я оставиш да падне. Хората изобщо не уважават личното ти пространство.

Безразличието ѝ вече започваше да го дразни.

— *Позволих* ѝ да ме целуне. И не я отблъснах.

— Разбирам. Не си искал да я засрамваш. Наоколо е имало и други хора и...

— Точно така. Нейните приятели, моите приятели, цяла тайфа непознати зяпачи и онзи проклет фотограф. Но веднага щом успях да се отскубна от нея, я дръпнах настрана и ѝ обясних съвсем сериозно, че нямам никакви чувства към нея. Забравих за цялата случка до момента, в който вчера видях вестника. Опитах се да ти се обадя, но...

Тя го изгледа изпитателно и лицето ѝ доби каменно изражение.

— Не си се метнал на самолета, за да долетиш дотук само защото си помислил, че ще избягам заради подобна глупост, нали?

— Но аз *целувах друга жена!*

— Помислил си, че ще изчезна! Помислил си го! Заради тъпата снимка. След всичко, което изтърпях, за да ти докажа, че можеш да разчиташ на мен! — Очите ѝ мятаха светлозелени мълнии. — Ти си пълен идиот! — Блу изхвърча от спалнята.

Дийн не можеше да повярва на случващото се. Ако той беше видял Блу да целува друг мъж, щеше да разпердушини целия свят. Хукна след нея по коридора, а заради мократа кърпа с всяка изминала минута му ставаше все по-студено.

— Да не би да ми казваш, че не си се ядосала или разтревожила — нито за минута — че може би ти изневерявам?

— Не! — Тя заслиза по стълбите, но се спря и се извърна рязко. — Наистина ли очакваш да изпадам в истерия всеки път, когато някоя жена се хвърли на шията ти? Защото, ако е така, то аз ще съм пълна развалина, преди меденият ни месец да е свършил. Макар че ако подобни сцени се разиграват пред очите ми...

Младият мъж застина.

— Да не би току-що да ми предложи брак?

Блу настръхна.

— Да не би това да е проблем за теб?

Таблото с резултатите светна и той вдигна ръка, сякаш искаше да поздрави света с победата си.

— Господи, колко те обичам!

— Не съм впечатлена. — Тя затрополи сърдито надолу по стълбите. — Как така аз ти вярвам безусловно, а — след всичко, през което преминах... промених целия си живот заради теб! — ти продължаваш да не ми вярваш?

Благодарумието му подсказваше, че сега не е най-подходящият момент да ѝ напомня за миналото. Макар че тя имаше право. Имаше право за всичко и той трябваше да ѝ разкаже какво бе осъзнал за себе си, макар и не точно сега. Заслиза след нея.

— Може би защото... аз съм един неуверен в себе си кретен и за мое нещастие, твърде красив?

— Бинго. — Блу се спря до закачалката. — Дадох ти твърде много власт в тази връзка. Очевидно трябва да поема нещата в свои ръце.

— Може би ще започнеш, като се съблечеш? — Веждите ѝ се събраха в права линия на челото. Явно нямаше да му се размине толкова лесно, затова Дийн побърза да смени тактиката. — Между другото, откъде се взеха тези дрехи?

— Ейприл ми ги поръчва по каталог. Тя знае, че аз няма да си направя труда. — Блу тръсна глава и къдриците ѝ се разлюляха. — Сега съм твърде ядосана — *твърде бясна!* — за да се събличам гола.

— Разбирам. Наложил ти се да изтърпиш доста от мен. — Обгърна го усещане за пълен покой, обезпокоявано единствено от набъбналата твърда мъжественост, която дори леденостудената кърпа не можеше да усмири. — Разкажи ми за Атланта, скъпа.

Мъдър ход от негова страна, защото тя тутакси забрави, че той беше неуверен, оглупял от любов идиот.

— О, Дийн, беше невероятно! Той е най-уважаваният и влиятелен търговец в целия Юг. Нита не ме оставяше на мира за картините и накрая толкова ме вбеси, че му изпратих няколко снимки. Той ми се обади на следващия ден и настоя да му покажа всичко.

— И ти не можа да вдигнеш телефона и да ме уведомиш за нещо толкова важно?

— В момента имаш достатъчно тревоги на главата си. Честно, Дийн, ако защитата ти продължава да се разтакава безцелно по игрището, аз...

— Блу... — прекъсна я той, изчерпал всичките си запаси от търпение.

— Както и да е, хареса му всичко! — прекъсна го тя въодушевено. — Ще организира самостоятелна изложба. И няма да повярваш какви цени възнамерява да определи за всяка картина!

Е, всяко нещо си има граници!

— Ще се постараям сватбата да не съвпадне с изложбата. — С две крачки скъси разстоянието помежду им, сграбчи я в обятията си и я целуна, както си мечтаеше от месеци. Тя му отвърна със същия плам. Дявол да го вземе, наистина му отвърна! — Определено ще се оженим, Блу. Веднага след края на сезона.

— Добре.

— Това ли е всичко?

Блу се усмихна и обхвана брадичката му в шепи.

— Ти си надежден човек, Дийн Робилард. Колкото повече рисувах, толкова повече го осъзнавах. И знаеш ли какво още ми стана ясно? — Прокара пръст по долната му устна. — Аз също съм надеждна жена. Лоялна до крайност, което понякога причинява повече беди, отколкото полза. При това съм силна и непоколебима. — Той я притегли към себе си, а тя притисна буза към гърдите му. — Ти ми каза, че трябва да пусна корени, и беше напълно прав. Толкова е лесно да съм щастлива, когато сме заедно. Но аз като че нарочно исках да усложнявам всичко. Истина е, че много ми помогна увереността, че сега имам истинско свое семейство. И... затова вече не се страхувам толкова.

— Радвам се. Ейприл е...

— О, не е Ейприл. — Блу вдигна лице към него. — Ейприл е една от най-скъпите ми приятелки, но нека си го признаем — за нея ти винаги ще бъдеш на първо място. — Блу го погледна извинително. — Истината е, че Нита ме обича, за добро или за лошо. И повярвай ми, тя никога няма да си отиде, освен ако някой не забие кол в сърцето ѝ. — В усмивката ѝ се появи още нещо — дали беше въпрос, или тревога? — Как мислиш, дали можем да помолим Ейприл да организира сватбата? Аз със сигурност ще оплескам всичко, а и честно казано предпочитам да рисувам.

— Не искаш да организираш собствената си сватба?

— Не изгарям от голямо желание. Като цяло сватбите не ме интересуват особено. — Дори не си бе помислял, че тя ще го гледа толкова нежно и замечтано. — От друга страна, да се омъжа за мъжа, когото обичам... Това ме интересува, и още как!

Устните му се впиха в нейните и той я целува страстно, докато тя не остана без дъх и не го отблъсна.

— Повече не мога да издържам. Чакай ме тук.

Блу изтича нагоре и въпреки че съществуваеше сериозна опасност да измръзне до смърт, Дийн беше готов да я чака цяла вечност. Закрачи из стаята, за да се стопли поне малко, и видя, че върху стените на трапезарията му се бяха появили още вълшебни създания, включително един добродушен дракон. Забеляза също, че вратите на

фургона бяха широко разтворени, а в прозорците се очертаваха два малки силуета.

Зад гърба му се чуха стъпки. Младият мъж се обърна. Ако не се смятаха черните туристически боти, тя беше само по розов дантелен сутиен и миниатюрни гащички в същата цветова гама. Неговата Блу в розово. Направо не можеше да повярва. Тя бе намерила кураж да носи красиви, женствени дрехи и да рисува приказни картини.

— Хайде, стигни ме! — извика неустоимата палавница и изхвърча от кухнята, а оттам — през страничната врата на двора. Малките ѝ закръглени полукълба се подаваха изпод гащичките като двете половинки на зряла и сочна праскова.

Той изгуби няколко секунди да се наслади на гледката, но все пак успя да я настигне по средата на двора. Дъждът бе преминал в мокър сняг, влажната кърпа около слабините му се бе изгубила някъде, оставяйки го гол, както майка го е родила. Имаше опасност в най-скоро време да се превърне в ледена висулка. Тя отново се откъсна напред и стигна първа до фургона. Засмя се дяволито като немирните феи, които рисуваше. В косата ѝ проблясваха заледени капки, а щръкналите зърна на гърдите ѝ тъмнееха под мокрите копринени чашки на сутиена. Дийн я последва вътре.

Във фургона цареше кучешки студ. Тя изрита ботите. Той смъкна влажните ѝ розови гащички. Притегли я под себе си и двамата се стовариха върху студеното легло. Дийн покри с одеялото мокрите им настръхнали тела и го придърпа над главите им. В тази тъмна пещера двамата се сгряваха взаимно с ръце, целувки, тела и отдавна стаените клетви, извиращи от сърцата им.

Мокрият сняг барабанеше по извития покрив, трополеше по стъклата на прозорците, чукаше по вратата. Двамата влюбени лежаха сгушени в прегръдките си, щастливи и защитени, забравили за целия свят.

ЕПИЛОГ

Смокингите сигурно са били изобретени специално за Дийн Робилард, помисли си Блу, докато стоеше до него пред олтара. Той беше толкова ослепителен, че се наложи мислено да го разсъблече, за да не се чувства невзрачна до него, при все че самата тя бе не по-малко възхитителна благодарение на булчинската рокля на „Вера Уанг“, която Ейприл откри за нея. Да повери подготовката на сватбата в ръцете на Ейприл, беше второто ѝ мъдро решение, след като прие да се омъжи за този мъж, оказал се не по-малко уязвим и неуверен от нея.

Стотици бели орхидеи, доставени от другия край на света, изпълваха църквата. Върху бледосините панделки, украсяващи пейките и пиедалите с букетите, блестяха безброй кристали, пришити на ръка. Главната пътека бе застлана със син килим, върху който искряха инициалите на младоженците, извезани също с кристали. Църквата беше претъпкана с приятелите и съотборниците на Дийн, долетели за февруарската сватба, както и с новите приятели на щастливата двойка от Гарисън. Благодарение на Дийн „Старс“ спечели всички мачове, с изключение на един в шампионата на азиатската футболна конфедерация — невероятно постижение, имайки предвид не особено успешния старт на сезона.

Редом до Дийн стоеше Джак, кумът на младоженеца. Неговият смокинг му прилягаше също така безупречно, както на сина му, но Джак го бе допълнил с нефритени обици в сребърен обков. Дългата сребристосиня рокля на Ейприл беше много по-официална от лятната рокля, която тя бе избрала за предстоящата си сватба на Хаваите. На церемонията щяха да присъстват само членове на семейството, макар че Ейприл и Джак позволиха на Райли да доведе най-добрата си приятелка от училище, за да има компания на своята възраст. Дийн вече бе дал на родителите си като сватбен подарък земята около езерото и те много скоро възнамеряваха да съборят малката къща, за да си построят лятна вила.

— Кой дава тази жена за съпруга на този мъж?

От предната скамейка се изправи Нита, която изглеждаше невероятно величествено в дългата синя надиплена туника.

— Аз — обяви тя с нетърпящ възражение глас.

Нита бе отвела Блу до олтара, което изглеждаше съвсем естествено и за двете. Вирджиния все още беше в Колумбия, за да защитава онеправданите. Дийн ѝ беше изпратил евтин мобилен телефон и двете с Блу разговаряха много по-често, но младата жена знаеше, че телефонът много скоро ще се озове в някой приют или в ръцете на нуждаещ се от него медицински работник от местната болница.

Райли също стана от предната редица. Изглеждаше щастлива и красива в бледосинята си рокля и пъпки от бели рози в тъмната коса. Джак беше взел китарата, за да ѝ акомпанира, докато изпълнява баладата, написана от тях двамата специално за церемонията. Удивителният глас на Райли изпълни църквата, а когато към него се присъедини и гласът на Джак, от всички скамейки зашумоляха носни кърпички.

Настана време да произнесат брачните клетви. Дийн се взираше в Блу със сияещи от нежност очи, а от нейните струеше цялата любов, изпълваща сърцето ѝ. Отвсякъде ги заобикаляше красота: меката светлина на свещите, орхидеите, искрящите кристали. Но най-ценна и красива беше обичта на приятелите и семейството им. Блу се повдигна на пръсти.

— Благодарение на Ейприл — прошепна булката, — твоята сватба е точно такава, за каквата от малко е мечтало момичето в теб.

Гръмкият смях на Дийн беше още една основателна причина да обича този мъж с цялото си сърце.

Прекараха първата си брачна нощ сами във фермата.

Утре заминаваха на меден месец в Южна Франция с частния самолет на Джак. Но тази нощ се чувстваха щастливи да лежат голи, задоволени, преситени от страст, върху леглото от одеяла в дневната, което си бяха направили пред пращящия огън.

Тя пъкна коляно между бедрата на Дийн.

— За мъжаги, вечно подиграващи се на мъжете, които се прегръщат, днес вие двамата с Джак бяхте доста любвеобилни.

Дийн притисна устни към косата ѝ.

— Поне не налетяхме на бой, което не може да се каже за някой друг от тук присъстващите.

— Аз не съм виновна. Откъде да предположа, че на Карън Ан ще ѝ скимне да цъфне на сватбения прием без покана?

— Обзалагам се, че повече няма да дръзне да посегне на сватбена торта. Ти прескочи двама полузащитници, за да се добереш до нея.

— Любимият ми момент беше, когато Ейприл се разкрещя: „Не, Блу! Роклята ти е на «Вера Уанг»!“ — ухили се Блу.

— А на мен любимият ми беше — изкиска се Дийн, — когато Анабел скочи да ти помага.

Двамата отново започнаха да се целуват. Едното доведе до другото и измина доста време, преди да възобновят разговора си.

— Все още не съм свикнал с мисълта, че съм се оженил за богата жена — рече Дийн.

— Едва ли може да се каже, че съм богата жена.

При все това картините ѝ се разпродаваха като топъл хляб. Обикновените хора, които не разбираха много от великото изкуство, но отлично знаеха какво им харесва, ги купуваха дори още преди боите да са изсъхнали върху платното. А освен това творчеството ѝ бе подсказало на Дийн с какво да се захване в бъдеще. Двамата с Ейприл смятаха да започнат свой бизнес. Щяха да предлагат ексцентрична модна линия с елементи на фантастика, изработена по скиците на Блу. Догодина Ейприл искаше да пусне в производство първите модели. Когато Дийн приключеше със спортната си кариера, се надяваха да разширят бизнеса с продажба на мебели и предмети за вътрешно обзавеждане. Имайки предвид безупречния им вкус и деловия усет на Дийн, Блу не се съмняваше, че ще пожънат огромен успех.

Дийн се втренчи в платното, заемащо най-дългата стена на дневната — основната причина, поради която двамата започнаха медения си месец тук, а не в спалнята им на горния етаж. Той я погали по рамото.

— Сигурен съм, че нито един младоженец на този свят не е получавал по-хубав сватбен подарък.

— Видях го насън. — Блу завря нос в шията му. — Тук е изобразен целият ни бъдещ живот. Почти не съм спала, докато работех

над картината.

Тя бе нарисувала фермата, но също като останалите ѝ произведения, това беше един приказен свят на лято, есен, зима и пролет. Беше махнала стените на голямата къща, за да се види всичко, което става вътре. В една от стаите цялото семейство се бе събрало около коледна елха. В друга бяха заобиколили възрастна жена, която духаше свещите върху торта. В кухнята се прескачаха пухкави кутрета. В задния двор празнуваха победата за Суперкупата, а в страничния жителите на града се веселяха по случай Четвърти юли. Върху предната веранда дребна фигурка в костюм на бобър, без главата, седеше върху тиква за Хелоуин. Утъпкана пътека водеше от фермата до езерото, където на брега баща и дъщеря свиреха на китарите си, а жена с дълга руса коса бе вдигнала ръце към небето. На пасището кротко пасяха коне. Фантастични птици бяха накацали върху покрива на обора. А точно над къщата се рееше балон с горещ въздух, а от коша му надничаха две ухилени детски личица — истински чаровници по рождение.

Венчалният пръстен на Дийн проблесна на светлината на пламъците, когато посочи към лявата част на платното.

— След балона това е най-любимото ми кътче.

Блу веднага разбра какво има предвид, дори без да погледне картината.

— Незнайно защо, но бях сигурна, че ще стане така.

Под балдахина от сплетените корони на дърветата се виждаше цигански фургон. Дебели лози държаха здраво колелата към земята. Наблизо стояха Блу и Дийн, а около тях танцуваха хората, които ги обичаха.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.